

ROZPORZĄDZENIE
MINISTRA EDUKACJI¹⁾

z dnia

**w sprawie podstawy programowej wychowania przedszkolnego oraz podstawy
programowej kształcenia ogólnego dla szkoły podstawowej, w tym dla uczniów z
niepełnosprawnością intelektualną w stopniu umiarkowanym lub znacznym**

Na podstawie art. 47 ust. 1 pkt 1 lit. a i b ustawy z dnia 14 grudnia 2016 r. – Prawo oświatowe (Dz. U. z 2025 r. poz. 1043, 1160 i ...) zarządza się, co następuje:

§ 1. Określa się podstawę programową:

- 1) wychowania przedszkolnego dla przedszkoli, oddziałów przedszkolnych w szkołach podstawowych oraz innych form wychowania przedszkolnego, stanowiącą załącznik nr 1 do rozporządzenia;
- 2) kształcenia ogólnego dla publicznych szkół, o których mowa w art. 18 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 14 grudnia 2016 r. – Prawo oświatowe:
 - a) szkoły podstawowej, stanowiącej załącznik nr 2 do rozporządzenia,
 - b) szkoły podstawowej – dla uczniów z niepełnosprawnością intelektualną w stopniu umiarkowanym lub znacznym, stanowiącą załącznik nr 3 do rozporządzenia.

§ 2. Podstawę programową wychowania przedszkolnego dla przedszkoli, oddziałów przedszkolnych w szkołach podstawowych oraz innych form wychowania przedszkolnego, określoną w załączniku nr 1 do rozporządzenia, stosuje się także do prowadzenia wychowania przedszkolnego w ośrodkach umożliwiających dzieciom z niepełnosprawnością intelektualną z niepełnosprawnościami sprzężonymi realizację obowiązku rocznego przygotowania przedszkolnego.

§ 3. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 września 2026 r.

MINISTER EDUKACJI

¹⁾ Minister Edukacji kieruje działem administracji rządowej – oświata i wychowanie, na podstawie § 1 ust. 2 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 18 grudnia 2023 r. w sprawie szczegółowego zakresu działania Ministra Edukacji (Dz. U. poz. 2717).

Załączniki do rozporządzenia
Ministra Edukacji z dnia ... (Dz.
U. poz. ...)

Załącznik nr 1

**PODSTAWA PROGRAMOWA WYCHOWANIA PRZEDSZKOLNEGO DLA
PRZEDSZKOLI, ODDZIAŁÓW PRZEDSZKOLNYCH W SZKOŁACH
PODSTAWOWYCH ORAZ INNYCH FORM WYCHOWANIA PRZEDSZKOLNEGO**

Cele wychowania przedszkolnego

Nadrzędnym celem wychowania przedszkolnego jest wspieranie wszechstronnego rozwoju dzieci w sferze poznawczej, społecznej, emocjonalnej, etycznej i fizycznej oraz wsparcie ich w pełnej realizacji potencjału – zarówno jako jednostek, jak i członków społecznej i demokratycznej wspólnoty. Wychowanie przedszkolne kształtuje postawy oparte na dbałości o dobro wspólne, szacunku do innych, pielęgnowaniu tradycji i kultury narodowej oraz rozwija poczucie odpowiedzialności i postawy patriotyczne.

Celem wychowania przedszkolnego jest zapewnienie każdemu dziecku warunków do:

- 1) rozwijania ciekawości i zainteresowań, budowania wiedzy potrzebnej do rozumienia i poznawania współczesnego świata;
- 2) rozwijania kompetencji językowych, matematycznych i cyfrowych, umożliwiających skuteczne funkcjonowanie w różnych sytuacjach życia codziennego;
- 3) rozwijania kompetencji ruchowych i postawy troski o własne zdrowie i bezpieczeństwo;
- 4) rozwijania kompetencji poznawczych, społecznych i osobistych oraz wzmocnienia swojej samodzielności i wytrwałości;
- 5) budowanie sprawczości oraz podejmowania inicjatyw z korzyścią dla siebie i wspólnego dobra;
- 6) Poznawania świata różnorodnych wartości, rozwijania empatii i przygotowania się do dokonywania odpowiedzialnych wyborów etycznych.

Działalność wychowawcza przedszkola jest oparta na wartościach: wolności, odpowiedzialności, wspólnocie, szacunku, prawdzie, dobru, pięknie, sprawiedliwości, solidarności. Ważnym elementem tej działalności jest również kształtowanie postaw

patriotycznych oraz troski o dobro ojczyzny.

Działalność wychowawcza przedszkola jest określona przez zestaw programów wychowania przedszkolnego.

Kompetencje

1. Kompetencje fundamentalne.

Kompetencje fundamentalne stanowią podstawę procesu rozwoju i edukacji. Ich zdobywanie i doskonalenie stanowi warunek konieczny funkcjonowania w różnych sytuacjach życiowych oraz dalszej nauki, w tym budowania wiedzy oraz rozwijania kompetencji przekrojowych i sprawczości.

Do kompetencji fundamentalnych należą:

- 1) kompetencje językowe – zdolność skutecznego komunikowania i porozumiewania się; obejmują umiejętność rozumienia wypowiedzi ustnej i czytanego tekstu literackiego i nieliterackiego, analizowania i przetwarzania informacji, formułowania własnej wypowiedzi w sposób zrozumiały dla odbiorcy i dostosowany do sytuacji;
- 2) kompetencje matematyczne – zdolność do rozumowania matematycznego oraz wykorzystywania pojęć i narzędzi matematyki w praktyce; obejmują rozumienie pojęć matematycznych, dokonywanie obliczeń i szacunków;
- 3) kompetencje cyfrowe – zdolność bezpiecznego i krytycznego korzystania z technologii cyfrowych w celu uczenia się, poszukiwania informacji i komunikowania się;
- 4) kompetencje ruchowe – zdolność świadomego wykorzystywania i rozwijania własnego potencjału ruchowego jako podstawy aktywnego i zdrowego stylu życia; obejmują umiejętność planowania i podejmowania aktywności fizycznej oraz kształtowania zdrowych nawyków w codziennym funkcjonowaniu.

Rozwijanie kompetencji fundamentalnych jest zadaniem wszystkich nauczycieli. To proces ciągły, prowadzony od przedszkola do szkoły ponadpodstawowej.

2. Kompetencje przekrojowe

Kompetencje przekrojowe to zdolności do efektywnego działania w różnych sytuacjach w przedszkolu i poza nim, także w życiu społecznym, poprzez zastosowanie w praktyce wiedzy, umiejętności i postaw rozwijanych w przedszkolu. Dzieci w naturalny sposób rozwijają swoje kompetencje przekrojowe w trakcie zabawy oraz w sytuacjach edukacyjnych tworzonych

przez nauczyciela.

Kompetencje przekrojowe przekładają się na osiągnięcia dzieci kończących wychowanie przedszkolne. Stwarzanie dzieciom warunków do rozwoju ich kompetencji przekrojowych jest wspólnym zadaniem wszystkich nauczycieli.

Do kompetencji poznawczych należą:

- 1) rozwiązywanie problemów – zdolność poszukiwania i realizacji pomysłów, które umożliwią osiągnięcie zamierzonego celu; obejmuje analizę problemu, identyfikowanie rozwiązań i ich ocenę oraz zastosowanie wybranego rozwiązania;
- 2) krytyczne myślenie – zdolność oceny informacji w celu wyciągania racjonalnych wniosków, odróżniania prawdy od fałszu i unikania błędów poznawczych; obejmuje gromadzenie, analizę i syntezę informacji, wnioskowanie i wykorzystywanie informacji oraz rozpoznawanie manipulacji;
- 3) kreatywne myślenie – zdolność tworzenia nieszablonowych i wartościowych pomysłów; obejmuje rozwijanie własnej ciekawości, myślenie abstrakcyjne, kreowanie nowych rozwiązań i ich udoskonalanie oraz wytrwałość twórczą.

Do kompetencji społecznych należą:

- 1) współpraca – zdolność do działania w grupie, która opiera się na wzajemnym szacunku, podziale ról i wspólnym osiąganiu celów; obejmuje budowanie relacji, efektywną komunikację, przyjmowanie roli dostosowanej do sytuacji, wspólne podejmowanie decyzji i harmonizowanie współpracy;
- 2) dbanie o innych – zdolność do empatycznego dostrzegania, nazywania i wspierania realizacji potrzeb innych osób i zbiorowości; obejmuje rozpoznawanie i nazywanie potrzeb innych, reagowanie na nie w sposób otwarty i życzliwy, budowanie relacji i dbanie o nie, podejmowanie działań na rzecz dobra wspólnego i dbanie o otoczenie.

Do kompetencji osobistych należą:

- 1) kierowanie sobą – zdolność mówienia o sobie, podejmowania działań mających na celu samodoskonalenie, realizację aspiracji, systematyczne poszerzanie wiedzy i umiejętności; obejmuje rozwój i uczenie się, rozwijanie samodzielności i wytrwałości,

podejmowanie autorefleksji i wyciąganie wniosków oraz wzmacnianie własnej motywacji;

- 2) dbanie o siebie – zdolność rozpoznawania i zaspokajania własnych potrzeb fizycznych, emocjonalnych i psychicznych, z poszanowaniem woli i perspektyw innych; obejmuje troskę o zdrowie i dobre samopoczucie, rozpoznawanie, nazywanie i wyrażanie emocji, radzenie sobie ze stresem i wyznaczanie bezpiecznych granic w relacjach z innymi.

3. Sprawczość

Sprawczość to podejmowanie działań mających pozytywny wpływ na osobę, która je podejmuje i innych (otoczenie) oraz branie za te działania odpowiedzialności.

Sprawczość obejmuje aktywność dziecka w codziennych czynnościach, zabawie i procesie uczenia się.

Ze sprawczością silnie powiązane są:

- 1) poczucie przynależności do wspólnoty – przekonanie jednostki, że jest częścią grupy, która ją akceptuje, potrzebuje jej i docenia ją oraz do której ta osoba może wnieść twórczy wkład;
- 2) nastawienie na rozwój – przekonanie, że zdolności podlegają zmianom i mogą się rozwijać dzięki zaangażowaniu, wysiłkowi i wytrwałości;
- 3) przekonanie o własnej skuteczności – przekonanie o swojej zdolności do wykonywania określonych zadań i osiągania celów, także w niekorzystnych okolicznościach;
- 4) samoregulacja – zdolność przekładania myśli na działania zmierzające do realizacji określonych celów i świadomego kierowania swoją aktywnością.

Rozwijanie sprawczości jest zadaniem wszystkich nauczycieli. To proces ciągły, prowadzony od przedszkola do szkoły ponadpodstawowej.

Dzieci w przedszkolu rozwijają swoją sprawczość m.in. przez:

- 1) podejmowanie inicjatywy i decyzji w sprawach związanych z własną aktywnością, głównie zabawową;
- 2) udział w podejmowaniu decyzji dotyczących grupy przedszkolnej;
- 3) wykorzystywanie wiedzy i umiejętności do rozwiązywania codziennych problemów;

- 4) samodzielne lub zespołowe prowadzenie obserwacji, badań, eksperymentów i doświadczeń;
- 5) prezentowanie własnej wiedzy i umiejętności oraz efektów swojej pracy;
- 6) dzielenie się wiedzą i umiejętnościami, w tym wzajemne inspirowanie i uczenie się;
- 7) zaangażowanie w realizację indywidualnych lub grupowych projektów edukacyjnych;
- 8) refleksję o własnych działaniach oraz przyjmowanie i udzielanie informacji zwrotnej;
- 9) samodzielne pogłębianie wiedzy i umiejętności oraz rozwijanie zainteresowań;
- 10) zaangażowanie w inicjatywy na rzecz dobra wspólnego i pomoc dla innych.

Zadania przedszkola

1. Wspieranie wielokierunkowej aktywności dziecka poprzez organizację warunków sprzyjających nabywaniu doświadczeń w każdym obszarze jego rozwoju.
2. Tworzenie warunków umożliwiających każdemu dziecku swobodny rozwój, zabawę i odpoczynek w poczuciu bezpieczeństwa.
3. Wspieranie aktywności dziecka podnoszących poziom jego integracji sensorycznej i umiejętności korzystania z rozwijających się procesów poznawczych.
4. Zapewnienie warunków do budowania wspólnoty, w której każde dziecko czuje się akceptowane, rozumiane i potrzebne, a różnorodność traktowana jest jako wartość społeczna i edukacyjna.
5. Wspieranie samodzielnej dziecięcej eksploracji świata, dobór treści adekwatnych do indywidualnych potrzeb i zainteresowań każdego dziecka, jego możliwości percepcyjnych, wyobrażeń i rozumowania.
6. Wzmacnianie poczucia wartości, indywidualności, oryginalności dziecka oraz potrzeby budowania relacji i działania z innymi i dla innych.
7. Tworzenie sytuacji sprzyjających rozwojowi nawyków i zachowań dziecka prowadzących do samodzielności, dbania o zdrowie, sprawność ruchową i bezpieczeństwo.
8. Przygotowanie dziecka do rozpoznawania, nazywania i rozumienia emocji i uczuć własnych i innych ludzi.

9. Tworzenie sytuacji edukacyjnych budujących wrażliwość dziecka, w tym wrażliwość estetyczną, w odniesieniu do wielu sfer aktywności człowieka: mowy, zachowania, ruchu, muzyki, tańca, śpiewu, teatru, plastyki.
10. Tworzenie warunków pozwalających na bezpieczną, samodzielną eksplorację otaczającej dziecko przyrody, stymulujących rozwój wrażliwości i umożliwiających poznawanie wartości i norm odnoszących się do środowiska przyrodniczego, adekwatnych do etapu rozwoju dziecka.
11. Tworzenie warunków umożliwiających bezpieczne, samodzielne eksplorowanie elementów techniki w otoczeniu, a także zapewnienie materiałów konstrukcyjnych i narzędzi do swobodnego i planowanego konstruowania i majsterkowania oraz prezentowania wytworów swojej pracy.
12. Współdziałanie z rodzicami, różnymi środowiskami, organizacjami i instytucjami, uznanymi przez rodziców za źródło istotnych wartości, na rzecz tworzenia warunków umożliwiających rozwój tożsamości dziecka.
13. Kreowanie sytuacji prowadzących do poznania przez dziecko wartości i norm społecznych, których źródłem są rodzina, grupa w przedszkolu, inne dorosłe osoby, w tym osoby starsze, oraz rozwijanie umiejętności podejmowania decyzji opartych na wartościach.
14. Systematyczne wspieranie rozwoju procesów uczenia się dziecka, prowadzące do osiągnięcia przez nie gotowości do podjęcia nauki w szkole.
15. Organizowanie zajęć umożliwiających dziecku poznawanie kultury i języka mniejszości narodowej lub etnicznej, lub języka regionalnego – kaszubskiego, zgodnie z potrzebami.
16. Tworzenie sytuacji edukacyjnych sprzyjających budowaniu zainteresowania dziecka językiem obcym nowożytnym, chęci poznawania innych kultur.

Przygotowanie dzieci do posługiwania się językiem obcym nowożytnym nie dotyczy:

- 1) dzieci posiadających orzeczenie o potrzebie kształcenia specjalnego wydane ze względu na niepełnosprawność intelektualną w stopniu umiarkowanym lub znacznym oraz dzieci posiadających orzeczenie o potrzebie kształcenia specjalnego wydane ze względu na niepełnosprawności sprzężone, jeżeli jedną z niepełnosprawności jest niepełnosprawność intelektualna w stopniu umiarkowanym lub znacznym;

- 2) dzieci posiadających orzeczenie o potrzebie kształcenia specjalnego wydane ze względu na inne niż wymienione w pkt 1 rodzaje niepełnosprawności, o których mowa w przepisach wydanych na podstawie art. 127 ust. 19 pkt 2 ustawy z dnia 14 grudnia 2016 r. – Prawo oświatowe (Dz. U. 2025 r. poz. 1043, 1160 i ...), oraz jeżeli z indywidualnego programu edukacyjno-terapeutycznego wynika brak możliwości realizacji przygotowania do posługiwania się językiem obcym nowożytnym ze względu na indywidualne potrzeby rozwojowe i edukacyjne oraz możliwości psychofizyczne dziecka.

Sposoby organizowania środowisk edukacyjnych

Realizacja celów wychowania przedszkolnego wymaga stosowania sposobów organizowania środowisk edukacyjnych, do których należą:

- 1) wszechstronny rozwój – doświadczenie przedszkolne powinno wspierać wszechstronny rozwój każdego dziecka w sferze poznawczej, społecznej, emocjonalnej, etycznej i fizycznej;
- 2) aktywność poznawcza – dzieci są podmiotami procesu uczenia się. Ich udział w jego planowaniu, aktywność poznawcza i zaangażowanie, w tym uczenie się w działaniu z innymi, są kluczowymi czynnikami sprzyjającymi uczeniu się;
- 3) dobrostan – przedszkole dąży do zapewnienia dobrostanu wszystkim dzieciom i traktuje go jako warunek skutecznego uczenia się i harmonijnego rozwoju;
- 4) przestrzeń edukacyjna – nauczyciele w przemyślany sposób wraz z dziećmi i rodzicami kształtują przestrzeń przedszkola, tak by sprzyjała uczeniu się oraz dobrostanowi dzieci. Wykorzystują także otoczenie przedszkola jako miejsce działań edukacyjnych;
- 5) edukacja włączająca – przedszkole uwzględnia zróżnicowane potrzeby rozwojowe dzieci, zapewnia indywidualizację procesu kształcenia i wychowania oraz umożliwia monitorowanie i systematyczne wsparcie ich rozwoju, z uwzględnieniem zasad projektowania uniwersalnego w edukacji oraz racjonalnych usprawnień, wspierając pełne uczestnictwo każdego dziecka w życiu grupy przedszkolnej i tworząc warunki do rozwoju na miarę jego możliwości;
- 6) metody nauczania – proces uczenia się i nauczania wymaga stosowania zróżnicowanych metod nauczania, form i środków o udowodnionej skuteczności, dostosowanych do

celów edukacyjnych oraz potrzeb dzieci. Dobór metod zgodnie z aktualną wiedzą to obszar autonomii, eksploracji i innowacji nauczycieli;

- 7) wykorzystanie wiedzy – przedszkole stwarza dzieciom warunki pozwalające na praktyczne wykorzystywanie zdobywanej wiedzy i kompetencji oraz stosowanie ich poza przedszkolem;
- 8) wspólnota – przedszkole wykorzystuje społeczny charakter uczenia się. Proces wychowawczy w przedszkolu zakłada budowanie wspólnoty uczącej się i wspólnoty społecznej poprzez równoważenie celów indywidualnych i dobra wspólnego;
- 9) rodzina – w procesie wychowawczym istotna jest spójność oddziaływań przedszkola i środowiska rodzinnego osiągnięta dzięki partnerskiej współpracy. Rodzina współuczestniczy w edukacji dzieci, a przedszkole kształtuje ten proces profesjonalnie i zapewnia niezbędną pomoc rodzinie w jej działaniach wychowawczych oraz opiekuńczych;
- 10) interdyscyplinarność i relacje ze światem zewnętrznym – proces uczenia się przyjmuje także charakter interdyscyplinarny i zachowuje ścisły związek ze środowiskiem zewnętrznym jako naturalnym kontekstem budowania wiedzy, kompetencji i sprawczości dzieci oraz ich wykorzystania.

Oczekiwane osiągnięcia dziecka na koniec wychowania przedszkolnego

1. Obszar społeczny: budowanie relacji, działanie z innymi i dla innych. Dziecko:
 - 1) udziela informacji o sobie i swoich rodzicach, w tym podaje swoje imię i nazwisko, adres zamieszkania, wie, komu może takich informacji udzielać;
 - 2) bierze udział w aktywnościach zaproponowanych przez innych, zgłasza własne pomysły, jest otwarte na współdziałanie;
 - 3) uzgadnia zasady dzielenia się zabawkami lub materiałami w trakcie podejmowanych aktywności;
 - 4) bierze udział w podejmowaniu decyzji w grupie, akceptuje wspólnie podjęte decyzje, nawet jeśli nie są zgodne z jego oczekiwaniami;
 - 5) stosuje zwroty grzecznościowe;
 - 6) przestrzega zasad zachowania się w grupie i w miejscach publicznych;

- 7) mówi o emocjach, które ludzie mogą przeżywać w różnych sytuacjach życia codziennego;
 - 8) szanuje wszystkie dzieci, ich różne upodobania i potrzeby, podaje przykłady wypowiedzi i zachowań, które mogłyby być dla kogoś krzywdzące;
 - 9) szuka rozwiązań w sytuacjach spornych, rozwiązuje proste konflikty z pomocą dorosłych lub innych dzieci;
 - 10) pomaga innym w wykonaniu zadania, gdy jest to potrzebne, udziela wskazówek;
 - 11) wspiera inne dzieci w pokonywaniu smutku, bezradności i poszukiwaniu rozwiązań problemu;
 - 12) dostrzega różnorodność i znaczenie funkcji pełnionych przez ludzi w społeczeństwie, przyjmuje je w zabawie, np. w sklep;
 - 13) charakteryzuje pracę osób wykonujących różne zawody i zdaje sobie sprawę, że dzięki pracy osiąga się dochód;
 - 14) wyjaśnia, do czego służą pieniądze, ma świadomość, że ludzie dysponują ograniczoną ilością pieniędzy oraz że po wydaniu pieniędzy na zakup towaru lub usługi nie można ich już wydać na coś innego;
 - 15) wyjaśnia, na czym polega oszczędzanie oraz dlaczego warto oszczędzać;
 - 16) odczuwa i wyjaśnia swoją przynależność do grup społecznych, w których na co dzień funkcjonuje: rodziny, grupy przedszkolnej, społeczności lokalnej i narodowej;
 - 17) wymienia nazwę swojego kraju i jego stolicy, rozpoznaje symbole narodowe – godło, flagę, hymn, orientuje się, że Polska jest jednym z krajów Unii Europejskiej;
 - 18) wskazuje funkcje różnych instytucji społecznych, np. rodziny, przedszkola;
 - 19) kultywuje tradycje lokalne, regionalne i narodowe;
 - 20) charakteryzuje wybrane elementy dziedzictwa kulturowego swojego regionu.
2. Obszar osobisty: poznanie siebie, kierowanie sobą, wybieranie dobra. Dziecko:
- 1) podejmuje różne aktywności, by realizować swoje pomysły, tworzyć i odkrywać, co sprawia mu radość;
 - 2) odkrywa swoje zainteresowania i nazywa swoje mocne strony;
 - 3) układa i uzasadnia swój plan działań prowadzących do zakładanego rezultatu;
 - 4) przewiduje i nazywa konsekwencje swoich decyzji i działań;

- 5) organizuje i porządkuje miejsce swojej pracy;
 - 6) dąży do ukończenia zadania mimo trudności, wykazując wytrwałość, zaangażowanie i otwartość na informację zwrotną i wskazówki innych;
 - 7) wyraża satysfakcję z zadania wykonanego samodzielnie lub w grupie, docenia swój wysiłek;
 - 8) wykazuje postawę akceptacji tego, że popełnianie błędów jest czymś naturalnym w procesie uczenia się i stanowi okazję do zdobywania nowych umiejętności;
 - 9) rozpoznaje i nazywa swoje emocje związane z różnymi sytuacjami, aktualnymi i z przeszłości;
 - 10) odróżnia potrzeby od pragnień (zachcianek), nazywa swoje potrzeby i proponuje sposób ich zaspokojenia, wyraża sprzeciw w sytuacjach niepewności, zagrożenia, braku komfortu;
 - 11) ma przekonanie, że nauczyciel lub inne dzieci mogą stanowić wsparcie w trudnych sytuacjach, w razie potrzeby prosi o pomoc;
 - 12) stosuje znane mu sposoby radzenia sobie ze stresem.
3. Obszar językowy: komunikowanie się ze światem. Dziecko:
- 1) uczestniczy w rozmowie, słuchając innych osób i wypowiadając się w sposób zrozumiały dla innych osób, przedstawia i próbuje uzasadnić swoją opinię;
 - 2) w wypowiedziach posługuje się zdaniami, zwraca uwagę na poprawność gramatyczną i artykulacyjną lub używa komunikacji wspomagającej i alternatywnej;
 - 3) słucha wypowiedzi innych osób oraz tekstów czytanych, takich jak opowiadania, wiersze, baśnie, legendy, mówi o swoich ulubionych książkach;
 - 4) rozpoznaje możliwe źródła informacji, korzysta z zachęt do samodzielnego poszukiwania odpowiedzi na nurtujące pytania;
 - 5) obdarza uwagę dzieci i dorosłych, aby rozumieć to, co mówią i czego oczekują, dopytuje, gdy nie jest czegoś pewne;
 - 6) analizuje zdobyte informacje i dostrzega te, które są dla niego niewiarygodne lub się wykluczają;
 - 7) podejmuje próby oceny zgodności uzyskiwanych informacji z własnymi obserwacjami i doświadczeniami;

- 8) odtwarza i przekształca treść bajek i opowieści, tworzy własne historie;
 - 9) dzieli się swoimi wyobrażeniami, skojarzeniami i pomysłami typu „co by było, gdyby”;
 - 10) eksperymentuje z językiem, tworzy rymowanki i nowe słowa;
 - 11) zapamiętuje i recytuje wierszyki, inne krótkie teksty;
 - 12) opowiada treść obrazków i historyjek obrazkowych, mówi o swoich przeżyciach, obserwacjach, ważnych zdarzeniach;
 - 13) odczytuje sens informacji podanych w formie symboli i znaków, tworzy własne symbole, by wyrazić za ich pomocą określoną informację;
 - 14) dokonuje syntezy i analizy głoskowej wyrazów, wypowiada prawidłowo głoski;
 - 15) kreśli linie i kształty zawierające elementy graficzne obecne w literach: łuki, pętelki, fale, owale, zygzaki;
 - 16) podejmuje próby pisania liter, wyrazów i krótkich komunikatów w wybrany przez siebie sposób;
 - 17) czyta proste wyrazy, krótkie teksty, w tym uzupełnione obrazkiem;
 - 18) nazywa wybrane obiekty z najbliższego otoczenia w języku obcym nowożytnym;
 - 19) reaguje na proste polecenia w języku obcym nowożytnym;
 - 20) uczestniczy w prostej sytuacji komunikacyjnej w języku obcym nowożytnym;
 - 21) powtarza wierszyki, śpiewa piosenki w języku obcym nowożytnym.
4. Obszar matematyczny: odkrywanie matematyki wokół siebie. Dziecko:
- 1) opisuje sytuacje problemowe bliskie swojemu doświadczeniu, rozpoznaje ich przyczyny;
 - 2) poszukuje najlepszych rozwiązań problemu, w razie potrzeby radzi się innych, porównuje wyniki różnych działań, identyfikuje rozwiązania, które sprawdzają się najlepiej;
 - 3) stosuje wybrane rozwiązanie i ocenia jego skuteczność;
 - 4) charakteryzuje obiekty wokół siebie, porównuje je ze sobą pod względem wielkości i liczby;
 - 5) klasyfikuje obiekty według co najmniej dwóch cech jednocześnie;
 - 6) liczy w możliwym dla siebie zakresie;

- 7) wyznacza wynik dodawania i odejmowania, pomagając sobie liczeniem na palcach lub na innych zbiorach zastępczych;
 - 8) waży i mierzy różne przedmioty, ustala wartość pomiaru, stosując własne i powszechnie przyjęte narzędzia i jednostki miar;
 - 9) odczytuje zapis cyfrowy liczb, które obserwuje w najbliższym otoczeniu, np. w kalendarzu, na budynkach, znakach drogowych, ceny w sklepach;
 - 10) przedstawia wartości liczbowe na różne sposoby graficzne;
 - 11) określa kierunki i relacje przestrzenne między obiektami;
 - 12) posługuje się pojęciami dotyczącymi następstwa czasu – np. wczoraj, dzisiaj, jutro, rano, wieczorem; nazwami pór roku, nazwami dni tygodnia i miesięcy;
 - 13) rozpoznaje figury geometryczne płaskie i przestrzenne: koło, trójkąt, kwadrat, prostokąt, niektóre bryły;
 - 14) analizuje i tworzy szeregi i powtarzalne wzory, odnajduje symetrię w budowie obiektów przyrodniczych;
 - 15) rozpoznaje monety, banknoty, wykonuje proste obliczenia.
5. Obszar przyrodniczy: odkrywanie przyrody i dbanie o nią. Dziecko:
- 1) rozpoznaje i nazywa rośliny i zwierzęta, elementy przyrody nieożywionej z najbliższego otoczenia;
 - 2) analizuje i bada elementy najbliższego otoczenia, wyciąga wnioski z obserwacji, opisuje zmiany zachodzące w otoczeniu i wymienia niektóre zależności występujące w przyrodzie, takie jak wzrost roślin, cykle dnia i nocy, pory roku oraz zjawiska pogodowe;
 - 3) zadaje pytania o interesujące je zagadnienia, pyta o przyczyny i cele zaobserwowanych zjawisk i podejmowanych działań, formułuje przypuszczalne wyjaśnienia, sprawdza ich trafność;
 - 4) dokumentuje zaobserwowane obiekty, zjawiska oraz procesy zachodzące w przyrodzie;
 - 5) wyraża troskę o rośliny i zwierzęta, objaśnia zasady odpowiedzialnej opieki nad zwierzętami domowymi;
 - 6) wskazuje na planie, mapie lub globusie znane mu miejsca;
 - 7) opisuje Ziemię jako kulę, która razem z innymi planetami krąży wokół Słońca;

- 8) korzysta z narzędzi ogrodniczych przy pielęgnacji roślin ozdobnych i użytkowych;
 - 9) objaśnia znaczenie istnienia różnorodnych gatunków roślin i zwierząt;
 - 10) rozpoznaje zwierzęta i rośliny z różnych ekosystemów i stref klimatycznych;
 - 11) segreguje odpady, mając świadomość pozytywnych skutków dla przyrody i gospodarki;
 - 12) stosuje zasady rozważnego korzystania z zasobów naturalnych.
6. Obszar techniczny: poznawanie techniki przez działanie. Dziecko:
- 1) ustala właściwości różnych materiałów;
 - 2) wymienia etapy budowania obiektów powstających w najbliższym otoczeniu, rozróżnia materiały, z których powstają budynki;
 - 3) tworzy budowle płaskie i przestrzenne z wykorzystaniem różnorodnych materiałów konstrukcyjnych, w tym naturalnych i z odzysku, narzędzi i spoiw; analizuje efekty własnych działań, szuka możliwych ulepszeń;
 - 4) buduje maszyny proste – kołowrót, równię pochyłą – i wyjaśnia ich zastosowanie w urządzeniach codziennego użytku;
 - 5) buduje obwody elektryczne z użyciem żarówki, brzęczyka i silnika;
 - 6) wskazuje przykłady urządzeń zasilanych energią z różnych źródeł;
 - 7) przestrzega zasad bezpiecznego korzystania z urządzeń elektrycznych i narzędzi;
 - 8) podaje przykłady maszyn i urządzeń, które ułatwiają ludziom życie;
 - 9) opisuje różne środki transportu i infrastrukturę, której potrzebują.
7. Obszar cyfrowy: przygotowanie do bezpiecznego funkcjonowania w społeczeństwie cyfrowym. Dziecko:
- 1) korzysta z instrukcji do wykonania zadania, tworzy własne instrukcje;
 - 2) rozpoznaje urządzenia cyfrowe, które pomagają mu zdobyć odpowiedź na interesujące je pytania lub udokumentować odkrycia i działania;
 - 3) wskazuje podstawowe zasady higieny cyfrowej, uzasadnia ich znaczenie;
 - 4) wskazuje zagrożenia związane z korzystaniem z Internetu, w tym wynikające z udostępniania informacji o sobie i swoich bliskich;
 - 5) określa pozytywny i negatywny wpływ mediów na życie codzienne, rozpoznaje reklamy i ma świadomość, czemu one służą.

8. Obszar artystyczny: odbieranie i tworzenie sztuki. Dziecko:

- 1) poszukuje nowych form ekspresji, tworzyw i technik wyrazu artystycznego do przedstawienia świata i swoich przeżyć, wyraża własne pomysły;
- 2) łączy poznane elementy – przedmioty, obrazy, kształty, słowa, dźwięki, wzorce, symbole – w nowe układy, w nieoczywisty sposób;
- 3) wyraża swoje opinie o dziełach sztuki;
- 4) słucha muzyki, śpiewa, tańczy, tworzy melodie i improwizacje ruchowe, muzykuje – indywidualnie i w grupie;
- 5) rozpoznaje wybrane instrumenty muzyczne, tworzy własne z różnych materiałów i gra na nich;
- 6) wciela się w różne role podczas spontanicznych i organizowanych działań teatralnych;
- 7) zauważa różnice w dynamice, tempie, barwie i wysokości dźwięków, określa nastrój muzyki;
- 8) wyjaśnia pojęcia określające różne sposoby wyrazu artystycznego – w muzyce, sztukach wizualnych, teatrze.

9. Obszar ruchowy: rozwijanie się w ruchu, dbanie o zdrowie i bezpieczeństwo. Dziecko:

- 1) podejmuje indywidualnie i w grupie różne codzienne aktywności ruchowe w trosce o zdrowy rozwój;
- 2) uczestniczy w grach terenowych, zabawach ze współzawodnictwem indywidualnym i zespołowym;
- 3) orientuje się w schemacie własnego ciała, rozpoznaje swoje zmysły;
- 4) podczas ruchu wykorzystuje koordynację różnych grup mięśniowych, równowagę, siłę, zręczność, zwinność, szybkość, skoczność, wytrzymałość;
- 5) swobodnie używa różnych przedmiotów, najpierw dużych, stopniowo coraz mniejszych, wymagających większej precyzji;
- 6) stosuje prawidłowy chwyt i sposób trzymania narzędzia pisarskiego, kontroluje siłę nacisku ręki na podłoże;
- 7) samodzielnie wykonuje czynności samoobsługowe;

- 8) wyjaśnia, na czym polega zdrowy styl życia, stara się przestrzegać reguł z nim związanych, np. dba o prawidłową postawę ciała;
- 9) rozpoznaje sytuacje, w których zagrożone są jego bezpieczeństwo lub autonomia;
- 10) zgłasza potrzebę odpoczynku, objawy złego samopoczucia, odczuwane dolegliwości, poszukuje dla siebie bezpiecznych i przyjaznych przestrzeni;
- 11) w czasie aktywności ruchowych przestrzega zasad bezpieczeństwa, na terenie przedszkola i poza nim.

Wymagania dotyczące doświadczeń edukacyjnych

Dziecko:

- 1) co najmniej raz w każdym roku jest odbiorcą sztuki, słucha koncertu, ogląda przedstawienie teatralne, odwiedza muzeum czy teatr;
- 2) w każdym roku prowadzi i ilustruje obserwacje przyrody;
- 3) pracując w grupie, w każdym roku wysiewa i uprawia warzywa, zioła lub kwiaty;
- 4) pracując w grupie, w każdym roku przygotowuje wspólne wyjście i bierze w nim udział;
- 5) pracując w grupie, w każdym roku odgrywa uzgodnioną z innymi dziećmi rolę w przygotowaniu i realizacji występu lub spotkania społeczności lokalnej, np. z okazji dnia babci i dziadka, na obchodach święta narodowego, na pikniku rodzinnym;
- 6) w każdym roku uczestniczy w wydarzeniu promującym zdrowy styl życia, np. w przedszkolnych zawodach sportowych;
- 7) pracując w grupie, w każdym roku prezentuje innym swoją wiedzę lub efekty wspólnych działań, np. w formie plakatu, wystawy, kroniki;
- 8) przynajmniej raz w trakcie edukacji przedszkolnej przez minimum 10 kolejnych dni tworzy z wykorzystaniem różnych materiałów, w tym z odzysku, własne zabawki w miejsce zabawek tradycyjnych;
- 9) pracując w grupie, przynajmniej raz w trakcie edukacji przedszkolnej przygotowuje makietę wybranej przestrzeni, np. najbliższej okolicy, miasta przyszłości;
- 10) pracując w grupie, planuje i podejmuje działanie na rzecz innych, np. młodszych dzieci, osób starszych.
- 11) przynajmniej raz w trakcie edukacji przedszkolnej planuje i robi w grupie zakupy w sklepie.

Warunki i sposób realizacji podstawy programowej wychowania przedszkolnego

Przedszkole zapewnia warunki do zdobywania i doskonalenia umiejętności niezbędnych do:

- 1) bycia częścią wspólnoty, współpracy i dbania o innych. W przedszkolu dzieci kształtują swoją tożsamość, odkrywają i coraz lepiej rozumieją swoją przynależność do różnych grup społecznych, w tym rodziny, grupy przedszkolnej, społeczności lokalnej i narodowej. Nawiązują relacje z rówieśnikami, poznają się, podejmują pierwsze próby wspólnego wykonywania zadań – w parze lub większym zespole, uczą się razem podejmować decyzje, a także postępować w zgodzie z przyjętymi zasadami oraz z szacunkiem dla siebie nawzajem. Zaczynają również rozumieć, że wspólnie odpowiadają nie tylko za przestrzeń, w której razem przebywają. Wspólnie dbają też o to, żeby wszystkie dzieci czuły się w przedszkolu dobrze i bezpiecznie;
- 2) kierowania sobą i dbania o siebie. W przedszkolu dzieci poznają swoje zainteresowania, mocne strony, aktywności dające im radość i satysfakcję. Oswajają się też z niepowodzeniami – uczą się traktować je jako naturalne elementy procesu zdobywania nowych umiejętności. W przedszkolu dzieci dowiadują się, w jaki sposób dbać o swoje dobre samopoczucie, jak i z czyją pomocą radzić sobie w trudnych dla nich sytuacjach. Przygotowują się także do podejmowania decyzji zgodnych z przyjętym systemem wartości;
- 3) skutecznego komunikowania się z rówieśnikami i osobami dorosłymi, z uwzględnieniem różnorodnych sposobów komunikacji. Dzieci w przedszkolu uczą się, jak formułować komunikaty w sposób zrozumiały dla innych i dostosowany do sytuacji, w jaki sposób wyrażać swoje opinie i dzielić się spostrzeżeniami. Poszerzają swój zasób słownictwa. Doskoną umiejętność rozumienia wypowiedzi ustnych i czytanego im tekstu. Małe dzieci kształtują też swoje nawyki czytelnicze. Sięgają po książki, żeby zaspokoić swoją ciekawość poznawczą. Dzieci od początku pobytu w przedszkolu przygotowują się do nauki czytania i pisania. Uczą się rozpoznawać za pomocą słuchu strukturę wyrazu – od sylab poprzez pośrednie części, aż do głosek. Poznają litery drukowane, a osiągnąwszy gotowość, zaczynają czytać wyrazy, zdania i teksty oraz pisać. Rozwijają umiejętność analizowania kształtów graficznych oraz analizowania i odtwarzania ruchów ręki niezbędnych do pisania;

- 4) uaktywnienia myślenia matematycznego oraz wykorzystywania pojęć matematycznych w praktyce. Dzieci w wieku przedszkolnym odkrywają, że obiekty otaczającego świata są policzalne, klasyfikowalne i mierzalne. Uczą się poprzez doświadczanie i operowanie konkretnymi przedmiotami. W ten sposób poznają reguły i budują pojęcia matematyczne, uczą się szacować, liczyć, odmierzać, porównywać ze sobą, a z czasem także dodawać i odejmować;
- 5) odkrywania przyrody i kształtowania postawy troski o nią. Spacerzy i pobyt na powietrzu to okazja do rozwijania świadomości, że istnieje nierozzerwalna więź między człowiekiem i przyrodą. W przedszkolu dzieci kształtują nawyki dbania o przyrodę i odpowiedzialnego korzystania z zasobów naturalnych. Poprzez stały kontakt z przyrodą dzieci rozwijają również wiele umiejętności, które są kluczowe w ich dalszej nauce. Do badania i obserwacji przyrody dzieci mogą wykorzystywać pomoce takie jak lupa, mikroskop czy atlas. Dzięki temu stają się uważnymi badaczami. Uczą się formułować pytania i poszukują na nie odpowiedzi, swoje wnioski opierają na dowodach;
- 6) poznawania świata techniki, w tym urządzeń, maszyn i zawodów. Dzieci chętnie majsterkują i budują z różnych materiałów, ale potrzebują zasad i wskazówek, jak tworzyć trwałe konstrukcje i bezpiecznie posługiwać się narzędziami. Dzieci są też ciekawe pracy różnych osób, maszyn i urządzeń, które obserwują w codziennym życiu. Potrzebują wiedzy, jak działa świat techniki oraz umiejętności konstruowania modeli maszyn i urządzeń;
- 7) przygotowania się do funkcjonowania w społeczeństwie cyfrowym. Małe dzieci nie są świadome zagrożeń, jakie niesie ze sobą korzystanie z nowych technologii, w tym z Internetu. Dlatego w przygotowaniu dzieci do bezpiecznego funkcjonowania w społeczeństwie cyfrowym aktywny udział muszą brać rodzice. Ważne, by mieli oni jak najszerszą wiedzę na temat bezpiecznego wykorzystywania nowych technologii do uczenia się, zdobywania informacji i komunikowania się oraz wspólnie z nauczycielami pomagali dzieciom kształtować nawyki higieny cyfrowej;
- 8) impresji i ekspresji sztuki. Dziecko w wieku przedszkolnym naturalnie wyraża siebie poprzez różne formy artystyczne – rysunek, taniec, śpiew, opowieści, teatrzyk czy konstruowanie z materiałów. Sztuka staje się dla niego nie tylko sposobem ekspresji emocji i myśli, ale też narzędziem poznawania świata i budowania tożsamości. Dziecko potrzebuje wsparcia w odkrywaniu własnego języka twórczego i rozwijaniu wrażliwości

estetycznej, a także czasu, przestrzeni i narzędzi do samodzielnego tworzenia – bez oceniania, z szacunkiem dla jego stylu i tempa. Równie ważne jest budowanie umiejętności odbioru sztuki – dostrzegania piękna w otoczeniu, reagowania na obrazy, dźwięki i opowieści, a także rozumienia emocji zawartych w dziełach innych;

- 9) świadomego wykorzystywania i rozwijania własnego potencjału ruchowego jako podstawy aktywnego i zdrowego stylu życia. W przedszkolu dzieci zyskują świadomość i poczucie swojego ciała, wzmacniają jego wytrzymałość i ogólną sprawność ruchową, ćwiczą precyzję ruchów palców i dłoni, rozwijają koordynację wzrokowo-ruchową, doskonalą swoje zmysły. Dzieci zdobywają także wiedzę o tym, co jest dobre (np. prawidłowa postawa ciała), a co złe dla ich zdrowia i kondycji fizycznej (np. długotrwałe oglądanie telewizji). Będąc w ruchu, szczególnie na powietrzu, mogą wzmocnić nie tylko swoją odporność, ale także otwartość na nowe wyzwania. Uczą się także, jak ważna jest troska o bezpieczeństwo i wzajemne przestrzeganie ustalonych zasad. Istotne jest, żeby dzieci w przedszkolu brały udział w rozmaitych aktywnościach muzyczno-ruchowych i ruchowo-sensorycznych.

Codzienna zabawa swobodna dzieci to nieodzowny warunek ich rozwoju i realizacji programu wychowania przedszkolnego. Swobodna zabawa to okazja np. do wspólnego działania, zgłaszania pomysłów i rozmowy o nich, rozwiązywania problemów, dzielenia się zainteresowaniami, doświadczeniami i wiedzą, uzgadniania zasad i przestrzegania ich. W zabawie dzieci mogą wcielać się w różne role, rozpoznawać i wyrażać emocje, odkrywać właściwości zjawisk i przedmiotów, nadawać im nowe zastosowanie.

W codziennych aktywnościach dzieci w przedszkolu obecne są wszystkie obszary wychowania przedszkolnego: społeczny, osobisty, językowy, matematyczny, przyrodniczy, techniczny, cyfrowy, artystyczny, ruchowy. Program wychowania przedszkolnego jest realizowany w każdym momencie pobytu dziecka w przedszkolu, np. podczas czynności porządkowych, posiłków, spaceru.

Pobyty dzieci w przedszkolu opiera się na rytmie dnia, czyli systematycznie powtarzających się czynnościach i aktywnościach. Daje to dzieciom poczucie bezpieczeństwa i kontroli – co jest szczególnie ważne dla dzieci ze specjalnymi potrzebami rozwojowymi. W naturalny sposób sprzyja też włączaniu dzieci w podejmowanie obowiązków, pozwala kształtować samodzielność, zaradność i odpowiedzialność.

Warunkiem realizacji celów wychowania przedszkolnego są właściwe relacje między dzieckiem i nauczycielem. Nauczyciel obserwuje dzieci, zachęca je do rozmowy i uważnie ich słucha, rozpoznaje potrzeby i odpowiada na nie, organizuje przestrzeń, która jest inspirująca i zachęca do podejmowania różnych aktywności.

Dzieci najlepiej uczą się przez osobiste działanie i zaangażowanie, gdy korzystają ze swoich zmysłów, mogą np. dotykać, manipulować, porównywać i przekształcać. Wszelkie pomoce drukowane mają charakter uzupełniający, umożliwiają utrwalenie wiedzy i umiejętności dzieci.

Organizacja zajęć na powietrzu powinna być elementem codziennej pracy z dzieckiem w każdej grupie wiekowej. Dzieci co najmniej raz w tygodniu powinny przebywać poza budynkiem przedszkola dłużej niż 1 godzinę. Daje to możliwość dłuższego spaceru lub zabaw połączonych z badaniem okolicznej przyrody i działaniem w niej. Obowiązek ten nie dotyczy jedynie dni, w których występują alerty Rządowego Centrum Bezpieczeństwa lub szczególnie niesprzyjające warunki atmosferyczne.

Wszechstronny rozwój dzieci jest wspólną odpowiedzialnością rodziców i nauczycieli. Nauczyciele i rodzice mają ustalony system informowania się o aktywnościach i potrzebach dziecka. Nauczyciele informują rodziców o procesach i postępach rozwojowych dzieci, omawiają z nimi wyniki swoich obserwacji i ustalają zakres potrzebnego wsparcia dziecka. Nauczyciele zachęcają rodziców, żeby brali aktywny udział w procesie rozwoju umiejętności dzieci.

Nauczyciele obserwują dzieci w możliwie różnorodnych sytuacjach i zapisują najważniejsze spostrzeżenia o zachowaniu i rozwoju dziecka. Przekazują spostrzeżenia rodzinie. W najstarszej grupie diagnozują gotowość dziecka do podjęcia nauki w szkole podstawowej.

Dzieci w wieku przedszkolnym funkcjonują w dynamicznym, szybko zmieniającym się otoczeniu. Coraz częściej narażone są na informacje i udział w sytuacjach, których nie rozumieją lub które budzą w nich niepokój. Codzienne spotkania z nauczycielem to okazja do nadawania sensu tym doświadczeniom. Rolą nauczyciela jest stwarzanie sytuacji edukacyjnych, które pomagają dzieciom lepiej rozumieć świat.

Szczegółnej uwagi wymaga problem dostępu dzieci do urządzeń cyfrowych i informacji przekazywanych przez media. Należy uważać, żeby dzieci ani w przedszkolu, ani poza nim

same nie miały dostępu do treści w Internecie. Wspólną odpowiedzialnością rodziców i nauczycieli jest troska o kształtowanie nawyków higieny cyfrowej.

Aranżacja przestrzeni powinna uwzględniać bariery architektoniczne i sensoryczne oraz zapewniać możliwość swobodnego korzystania z przestrzeni i materiałów przez dzieci z niepełnosprawnościami.

Organizacja przestrzeni w przedszkolu ma umożliwiać dzieciom podejmowanie codziennych czynności związanych z troską o otoczenie i własne potrzeby. Dzieci powinny mieć możliwość m.in. nakrywania do stołu, samodzielnego nakładania posiłków, sprzątania po posiłkach, porządkowania sali po skończonej zabawie oraz przygotowania się do wyjścia na zewnątrz.

Wskazane jest organizowanie z dziećmi stałych i czasowych stref w budynku przedszkola i poza nim pozwalających na podejmowanie różnorodnych aktywności. Jako stałe proponuje się strefy umożliwiające rozwijanie:

- 1) czytelnictwa – strefa czytania w sali przedszkolnej powinna być przytulnym i spokojnym miejscem, dostosowanym do potrzeb wszystkich dzieci. W strefie czytania warto m.in. uwzględnić książki w różnych formatach (np. z dużą czcionką, obrazkowe, dotykowe), opowiadania dla dzieci (także w języku obcym nowożytnym);
- 2) budowania i konstruowania – strefa do tego przeznaczona powinna być dostosowana do potrzeb wszystkich dzieci, zapewniać dostęp do klocków, materiałów i narzędzi do majsterkowania, miejsca pozwalającego na bezpieczną pracę. Warto także przewidzieć przestrzeń wystawienniczą do ekspozycji wykonanych konstrukcji. Nauczyciel ustala zasady bezpiecznego korzystania z narzędzi – np. nożyczek, zszywacza, dziurkacza, śrubokrętu, papieru ściernego – i dba o ich przestrzeganie;
- 3) działań artystycznych – strefa pozwalająca na różnorodną działalność artystyczną powinna być dopasowana do potrzeb i preferencji dzieci. Dzieci powinny mieć swobodny dostęp np. do instrumentów muzycznych, w tym perkusyjnych, strojów i rekwizytów do odgrywania ról, materiałów papierniczych, naturalnych, recyklingowych. Warto także przewidzieć przestrzeń wystawienniczą do ekspozycji wykonanych prac;
- 4) umiejętności odpoczywania – ważnym elementem organizacji przestrzeni w przedszkolu są kąski wyciszenia, dostępne dla wszystkich dzieci, a szczególnie pomocne dla dzieci

wymagających wsparcia w zakresie regulacji emocji i przetwarzania bodźców sensorycznych. Takie miejsca powinny być wyposażone w elementy sprzyjające wyciszeniu i komfortowi sensorycznemu, np. w słuchawki wyciszające, miękkie siedziska lub pufy, przytulanki obciążeniowe, lampki o ciepłym świetle, zabawki sensoryczne i antystresowe, np. gniotki, panele dotykowe;

- 5) odkrywanie świata nauki i przyrody – przedszkole zapewnia dostęp do strefy pozwalającej odkrywać zjawiska i procesy zachodzące w przyrodzie, podejmować samodzielne działania i obserwacje, prowadzić eksperymenty. Każde dziecko powinno mieć możliwość korzystania z tej strefy bez nieuzasadnionych ograniczeń czasowych.

W ciągu dnia odpowiedni czas powinno się przeznaczać na celebrowanie posiłków – spokojne ich spożywanie połączone z nauką posługiwania się łyżką, nożem i widelcem. Ważne jest także zapewnienie dzieciom możliwości komponowania dania na talerzu i stworzenie takiej atmosfery, by dzieci nie czuły się pod presją, że muszą zjeść wszystko i w szybkim tempie.

Nauka języka obcego nowożytnego w przedszkolu odbywa się poprzez zabawę i jest zintegrowana ze wszystkimi obszarami funkcjonowania dziecka. Codzienne sytuacje edukacyjne i zabawowe oraz czynności dnia sprzyjają oswajaniu dzieci z językiem obcym nowożytnym. Proste zwroty używane w codziennej komunikacji, piosenki i rymowanki, odpowiadające różnorodnym czynnościom i sytuacjom w przedszkolu, ułatwią żywą naukę języka obcego, budowanie prostych dialogów i rozumienie prostych poleceń.

Dziecko w przedszkolu osłuchuje się z językiem mniejszości narodowej lub etnicznej, reaguje na znane słowa, zwroty oraz proste polecenia wypowiedane w tym języku. W naturalny sposób używa wyrażen związanych z zabawą i codziennymi czynnościami, powtarza rymowanki, proste wierszyki, śpiewa piosenki i uczestniczy w zabawach językowych. Bierze udział w zabawach i wydarzeniach związanych z kulturą swojej społeczności oraz tworzy prace plastyczne inspirowane jej historią i tradycją.

**PODSTAWA PROGRAMOWA KSZTAŁCENIA OGÓLNEGO DLA SZKOŁY
PODSTAWOWEJ**

Ogólne cele kształcenia i wychowania oraz zadania szkoły podstawowej

Nadrzędnym celem edukacji w szkole podstawowej jest wspieranie wszechstronnego rozwoju uczniów w sferze poznawczej, społecznej, emocjonalnej, etycznej i fizycznej oraz wsparcie ich w pełnej realizacji potencjału – zarówno jako jednostek, jak i członków społecznej i demokratycznej wspólnoty. Edukacja kształtuje postawy oparte na dbałości o dobro wspólne, szacunku do innych, pielęgnowaniu tradycji i kultury narodowej oraz rozwija poczucie odpowiedzialności i postawy patriotyczne.

Kształcenie ogólne w szkole podstawowej ma na celu:

- 1) rozwijanie kompetencji fundamentalnych: językowych, matematycznych, cyfrowych i ruchowych, niezbędnych do skutecznego i zdrowego funkcjonowania w różnych sytuacjach życiowych oraz do dalszej nauki;
- 2) budowanie przez uczniów wiedzy pozwalającej rozumieć otaczający ich świat i poznawać go w toku nauki na kolejnych etapach edukacji;
- 3) rozwijanie kompetencji przekrojowych: poznawczych, społecznych i osobistych, pozwalających uczniom działać w szkole i poza nią, z korzyścią dla siebie i wspólnego dobra;
- 4) budowanie sprawczości uczniów w procesie uczenia się i realizacji zamierzonych celów, w tym branie odpowiedzialności za własne działania i ich wpływ na siebie, innych ludzi i świat;
- 5) wprowadzanie uczniów – we współpracy z rodzicami – w świat wartości i przygotowywanie ich do dokonywania odpowiedzialnych wyborów etycznych w trosce o siebie, wspólnotę i ojczyznę;
- 6) rozwijanie aspiracji i ciekawości uczniów, budowanie ich nastawienia na rozwój i wzmocnianie motywacji do dalszej nauki.

Działalność dydaktyczna i wychowawcza szkoły opiera się na następujących wartościach: wolność i odpowiedzialność, wspólnota i szacunek, prawda, dobro i piękno, sprawiedliwość i solidarność. Ważnym elementem tej działalności jest również kształtowanie postaw patriotycznych oraz troski o dobro ojczyzny.

Kluczowe jest wspieranie uczniów w podejmowaniu decyzji, wyrażaniu własnych potrzeb i opinii oraz w dokonywaniu wyborów dostosowanych do ich możliwości.

Działalność dydaktyczna i wychowawcza szkoły jest określona przez:

- 1) szkolny zestaw programów nauczania,
- 2) program wychowawczo-profilaktyczny szkoły.

Kompetencje

1. Kompetencje fundamentalne

Kompetencje fundamentalne stanowią podstawę procesu rozwoju i edukacji. Ich opanowanie i doskonalenie stanowi warunek konieczny skutecznego i zdrowego funkcjonowania w sytuacjach życiowych oraz dalszej nauki, w tym zdobywania wiedzy i umiejętności przedmiotowych oraz rozwijania kompetencji przekrojowych i sprawczości.

Do kompetencji fundamentalnych należą:

- 1) kompetencje językowe – zdolność skutecznego komunikowania się i porozumiewania w mowie i piśmie; obejmują umiejętność rozumienia wypowiedzi ustnej i czytanego tekstu literackiego i nieliterackiego, analizowania i przetwarzania informacji, formułowania własnej wypowiedzi ustnej i pisemnej w sposób zrozumiały dla odbiorcy i dostosowany do sytuacji;
- 2) kompetencje matematyczne – zdolność do rozumowania matematycznego oraz wykorzystywania pojęć i narzędzi matematyki w różnych obszarach działalności, w tym także w sytuacjach praktycznych; obejmują znajomość i rozumienie pojęć, procedur i idei matematycznych oraz dokonywanie obliczeń i szacunków, rozumienie i przetwarzanie informacji podawanych w formie danych, procentów czy wykresów oraz umiejętność stosowania matematyki w różnych sytuacjach życiowych;
- 3) kompetencje cyfrowe – zdolność skutecznego, krytycznego i odpowiedzialnego korzystania z technologii cyfrowych w celu uczenia się i sprawnego funkcjonowania w społeczeństwie, zdolność stosowania metod informatycznych przy tworzeniu rozwiązań

w różnych dziedzinach (w tym myślenie komputacyjne) oraz pozyskiwania i analizowania informacji w środowisku cyfrowym;

- 4) kompetencje ruchowe – zdolność do świadomego wykorzystywania i rozwijania własnego potencjału ruchowego jako podstawy aktywnego i zdrowego stylu życia; obejmują umiejętność planowania, podejmowania, monitorowania i oceniania aktywności fizycznej oraz kształtowania zdrowych nawyków w codziennym funkcjonowaniu.

Rozwijanie kompetencji fundamentalnych jest zadaniem wszystkich nauczycieli. To proces ciągły, prowadzony na wszystkich etapach kształcenia – od przedszkola do szkoły ponadpodstawowej – i realizowany na wszystkich przedmiotach oraz międzyprzedmiotowo.

Rozwijanie kompetencji matematycznych i językowych powinno być prowadzone zgodnie z zasadą osiągania biegłości (ang. mastery learning). Kluczowym elementem tej koncepcji jest indywidualizacja procesu nauczania poprzez dostosowanie tempa i metod do potrzeb konkretnego ucznia oraz bieżące monitorowanie postępów. Decyzja o przejściu do kolejnego kroku w rozwijaniu kompetencji językowych i matematycznych powinna zawsze opierać się na pewności, że uczeń opanował prostsze umiejętności na wystarczającym poziomie i jest gotowy do dalszego rozwoju.

Minimalnym poziomem osiągnięć w zakresie kompetencji matematycznych i językowych dla wszystkich uczniów jest poziom wstępny. Nieosiągnięcie tego poziomu znacząco utrudnia dalszą naukę w szkole ponadpodstawowej oraz skuteczne funkcjonowanie w różnych sytuacjach życia codziennego ucznia. Za docelowy poziom rozwoju kompetencji fundamentalnych dla większości uczniów uznaje się poziom oczekiwany. Uczniowie, którzy szybko nabywają kompetencje językowe i matematyczne na poziomie wstępnym, powinni otrzymywać dodatkowe zadania wymagające głębszej i bardziej złożonej analizy. Natomiast uczniom, którzy nie rozwinęli kompetencji językowych i matematycznych na poziomie wstępnym, należy zapewnić takie wsparcie, które umożliwi im osiągnięcie tego poziomu.

Poniższe tabele opisują poziomy podstawowe i poziomy oczekiwane kompetencji językowych oraz matematycznych. Efekty uczenia się kompetencji fundamentalnych na poziomie oczekiwanym należy czytać łącznie z przedmiotowymi efektami uczenia się – od

absolwentów oczekuje się osiągnięcia jednych i drugich.

Opis efektów uczenia się odnoszących się do wiedzy, umiejętności oraz kompetencji zdobywanych przez ucznia jest zgodny z odpowiednimi poziomami Polskiej Ramy Kwalifikacji¹⁾).

KOMPETENCJE JĘZYKOWE		
Kompetencje:	Poziom wstępny. Uczeń:	Poziom oczekiwany. Uczeń:
1. Odbiór wypowiedzi (czytanie / słuchanie).	1) samodzielnie czyta dostosowane do swojego wieku teksty (użytkowe, informacyjne, fabularne, popularnonaukowe), o umiarkowanej złożoności językowej i tematycznej, udostępniane za pomocą różnych środków przekazu; 2) znajduje w tekście różne informacje (ogólne i szczegółowe), odróżnia fakty od opinii, porównuje opinie z różnych źródeł na ten sam temat, dostrzega związki przyczynowo-skutkowe i czasowe, rozpoznaje wieloznaczność wyrazów z podstawowego zasobu leksykalnego; 3) rozpoznaje, że celem tekstu jest przekonanie do czegoś lub	1) samodzielnie czyta różnorodne teksty o urozmaiconej składni i z poszerzonym zasobem leksykalnym, również te wykraczające poza dotychczasowe doświadczenia odbiorcze; 2) analizuje tekst, znajduje informacje ukryte, porównuje treści zawarte w tekstach powiązanych ze sobą tematycznie, odróżnia w tekście informacje ważne od mniej istotnych, rozpoznaje wypowiedzi o charakterze niejednoznacznym (np. ironia, aluzja, gra słowna); 3) rozpoznaje i porównuje stanowiska i postawy nadawców różnych

¹⁾ ¹⁾ Ustawa z dnia 22 grudnia 2015 r. o Zintegrowanym Systemie Kwalifikacji (Dz.U. z 2024 r. poz.1606)

	przekazanie informacji; 4) odczytuje sens tekstu, odnosząc go do sytuacji wykraczających poza swoje bezpośrednie doświadczenie.	komunikatów; 4) odczytuje sens tekstu z wykorzystaniem wiedzy pozatekstowej, odnosząc go do kontekstu kulturowego i społecznego poznanego w szkole.
2) Tworzenie wypowiedzi (pisanie/ mówienie).	1) samodzielnie tworzy komunikatywne wypowiedzi (ustne i pisemne) pozwalające na realizację zamierzonego celu wypowiedzi, prezentuje swoje stanowisko i uzasadnia je, podając proste argumenty; 2) rozmawia na tematy związane z zagadnieniami omawianymi w szkole, także wykraczające poza bezpośrednie doświadczenie, odnosi się do wypowiedzi rozmówców; 3) świadomie stosuje proste środki językowe.	1) samodzielnie tworzy rozbudowane, spójne wypowiedzi (ustne i pisemne), z jasnym przekazem, zgodne z wymaganiami gatunku, podejmuje polemikę lub wzmacnia stanowisko innych osób, podaje argumenty, w logiczny sposób uzasadnia swoje stanowisko; 2) swobodnie prowadzi dialog na różnorodne tematy (również abstrakcyjne), umiejętnie inicjuje, podtrzymuje i kończy rozmowę; 3) świadomie stosuje środki retoryczne dla wzmocnienia siły perswazji lub ekspresji wypowiedzi.
3) Sprawność językowa.	1) stosuje w swoich wypowiedziach ustnych i pisemnych podstawowe zasady poprawności językowej, a popełniane przez niego błędy nie	1) stosuje w swoich wypowiedziach ustnych i pisemnych zasady poprawności językowej,

	wpływają na rozumienie wypowiedzi, na ogół stosuje zasady ortograficzne i interpunkcyjne w zakresie reguł poznanych na zajęciach w szkole; 2) posługuje się słownictwem umożliwiającym swobodną komunikację w różnorodnych kontekstach życiowych i edukacyjnych; 3) rozpoznaje najważniejsze konteksty komunikacyjne (np. relacje między rozmówcami, cel komunikacji) i dostosowuje do nich sposób wypowiedzania się w mowie i piśmie.	posługuje się różnorodnymi strukturami gramatycznymi, pisze poprawnie ortograficznie (również w zakresie pisowni ustalonej i wyjątków) i interpunkcyjnie; 2) posługuje się bogatym słownictwem (w tym idiomami i terminologią przedmiotową poznaną w szkole); 3) rozpoznaje różnorodne konteksty komunikacyjne (np. okoliczności, kontekst społeczno-kulturowy poznany w szkole) i dostosowuje do nich sposób wypowiedzania się w mowie i piśmie.
--	---	--

KOMPETENCJE MATEMATYCZNE		
Kompetencje:	Poziom wstępny	Poziom oczekiwany
1) Używanie narzędzi matematycznych.	1) wykonuje proste obliczenia i rozwiązuje typowe zadania; 2) wykazuje podstawowe rozumienie własności działań na liczbach; 3) oblicza pola podstawowych figur płaskich i objętości podstawowych brył; 4) korzysta z prostych wzorów i	1) wykonuje złożone obliczenia i potrafi je uprościć, korzystając z własności działań; 2) stosuje własności figur geometrycznych do obliczania pól i objętości; 3) rozumie i interpretuje zależności między wielkościami opisywanymi regułą lub wzorem, potrafi

	procedur.	modyfikować wzór.
2) Korzystanie z informacji.	1) zbiera i interpretuje istotne informacje liczbowe z jednego lub dwóch źródeł; 2) wykorzystuje dane, które są podane w tekście, tabelach lub w formie graficznej, wybiera odpowiednie informacje, wyciąga z nich proste wnioski.	1) zestawia informacje podane w kilku źródłach i w różnej formie i wyciąga wnioski z tego zestawienia.
3) Rozwiązywanie zadań.	1) za pomocą narzędzi matematycznych tworzy strategię rozwiązania prostego zadania, także osadzonego w kontekstach życia codziennego; 2) wykazuje podstawowe rozumienie związków między kilkoma informacjami i korzysta z nich podczas rozwiązywania zadania.	1) buduje dobrze zaplanowane, także kilkuetapowe strategie wiodące do rozwiązania problemu; 2) wykorzystuje narzędzia i modele matematyczne do opisu i interpretacji zagadnień z różnych dziedzin oraz rozumie, jakie są ograniczenia używanych modeli.
4) Rozumowanie i argumentacja.	opisuje sposób swojego rozumowania i podaje przynajmniej jeden matematyczny argument uzasadniający jego poprawność.	prowadzi kilkuetapowe rozumowania i przedstawia argumenty uzasadniające ich poprawność, odwołując się przy tym do wiedzy matematycznej.

2. Kompetencje przekrojowe

Kompetencje przekrojowe to zdolności do efektywnego działania w różnych sytuacjach w szkole i poza nią, także w życiu społecznym, poprzez zastosowanie w praktyce wiedzy, umiejętności i postaw rozwijanych w szkole.

Kompetencje przekrojowe przekładają się na efekty uczenia się określone dla poszczególnych przedmiotów oraz cele i obszary działalności wychowawczej szkoły.

Rozwijanie kompetencji przekrojowych uczniów jest wspólnym zadaniem wszystkich nauczycieli. Odbywa się na wszystkich przedmiotach oraz międzyprzedmiotowo.

Specyfika przedmiotu wyznacza sposób rozwijania kompetencji przekrojowych w czasie zajęć i dlatego zostały one uwzględnione bezpośrednio w przedmiotowych efektach uczenia się lub pośrednio w doświadczeniach edukacyjnych dla danego przedmiotu oraz warunkach realizacji przedmiotu.

Do kompetencji poznawczych należą:

- 1) rozwiązywanie problemów – zdolność poszukiwania i realizacji pomysłów, które umożliwią osiągnięcie zamierzonego celu; obejmuje analizę problemu, identyfikowanie rozwiązań i ich ocenę oraz zastosowanie wybranego rozwiązania;
- 2) krytyczne myślenie – zdolność oceny informacji w celu wyciągania racjonalnych wniosków, unikania błędów poznawczych, manipulacji i uprzedzeń; obejmuje gromadzenie, analizę i syntezę informacji, wnioskowanie i wykorzystywanie informacji oraz rozpoznawanie manipulacji;
- 3) kreatywne myślenie – zdolność tworzenia nieszablonowych i wartościowych pomysłów; obejmuje rozwijanie własnej ciekawości, myślenie abstrakcyjne, kreowanie pomysłów i ich udoskonalanie oraz wytrwałość twórczą.

Do kompetencji społecznych należą:

- 1) współpraca – zdolność do działania w grupie, która opiera się na wzajemnym szacunku, konstruktywnym podziale ról i wspólnym osiągnięciu celów; obejmuje budowanie relacji wokół celów, efektywną komunikację, przyjmowanie roli dostosowanej do sytuacji, wspólne podejmowanie decyzji oraz harmonizowanie współpracy;
- 2) dbanie o innych – zdolność do empatycznego dostrzegania, nazywania i wspierania realizacji potrzeb innych osób i zbiorowości; obejmuje rozpoznawanie i nazywanie potrzeb innych, reagowanie na nie w sposób otwarty i życzliwy, budowanie relacji i dbanie o nie, podejmowanie działań na rzecz dobra wspólnego oraz dbanie o otoczenie.

Do kompetencji osobistych należą:

- 1) kierowanie sobą – zdolność świadomego podejmowania działań mających na celu samodoskonalenie, realizację aspiracji, systematyczne poszerzanie wiedzy i umiejętności; obejmuje rozwój i uczenie się, rozwijanie samodzielności i wytrwałości, podejmowanie autorefleksji i wyciąganie wniosków oraz wzmacnianie własnej motywacji;
- 2) dbanie o siebie – zdolność rozpoznawania i zaspokajania własnych potrzeb fizycznych, emocjonalnych i psychicznych, z poszanowaniem woli i perspektyw innych; obejmuje troskę o zdrowie i dobre samopoczucie, rozpoznawanie, nazywanie i wyrażanie emocji, radzenie sobie ze stresem oraz wyznaczanie bezpiecznych granic w relacjach z innymi.

3. Sprawczość

Sprawczość to podejmowanie działań mających pozytywny wpływ na osobę, która je podejmuje i innych (otoczenie) oraz branie za te działania odpowiedzialności.

Sprawczość jest warunkiem przejścia od zdolności do faktycznej aktywności poprzez autonomiczne formułowanie celów i podejmowanie działań konstruktywnie wpływających na jednostkę i jej otoczenie. Sprawczość obejmuje także aktywność ucznia w procesie uczenia się.

Ze sprawczością silnie powiązane są:

- 1) poczucie przynależności do wspólnoty – przekonanie jednostki, że jest częścią grupy, która ją akceptuje, potrzebuje jej i docenia ją oraz do której ta osoba może wnieść twórczy wkład;
- 2) nastawienie na rozwój – przekonanie, że zdolności podlegają zmianom i mogą się rozwijać dzięki zaangażowaniu, wysiłkowi i wytrwałości;
- 3) przekonanie o własnej skuteczności – przekonanie o swojej zdolności do wykonywania określonych zadań i osiągnięcia celów, także w niekorzystnych okolicznościach;
- 4) samoregulacja – zdolność przekładania myśli na działania zmierzające do realizacji określonych celów i świadomego kierowania swoją aktywnością.

Rozwijanie sprawczości jest zadaniem wszystkich nauczycieli. Szczególną rolę odgrywa tu nauczyciel-wychowawca.

Rozwijanie sprawczości jest częścią działalności dydaktycznej – na wszystkich przedmiotach

i międzyprzedmiotowo – oraz działalności wychowawczej szkoły.

W nauczaniu przedmiotowym sprawczość uczniów rozwija się poprzez doświadczenia edukacyjne oraz dzięki prowadzeniu zajęć w sposób określony w warunkach realizacji przedmiotu.

Główne formy rozwijania sprawczości w nauczaniu przedmiotowym to:

- 1) przejmowanie odpowiedzialności za proces uczenia się i podejmowanie decyzji w sprawach związanych z uczeniem się;
- 2) wykorzystywanie wiedzy zdobytej w szkole do rozwiązywania codziennych problemów poza szkołą;
- 3) samodzielne lub zespołowe prowadzenie obserwacji i doświadczeń;
- 4) prezentowanie własnej wiedzy i umiejętności oraz efektów swojej pracy;
- 5) dzielenie się wiedzą i umiejętnościami, w tym wzajemne nauczanie;
- 6) zaangażowanie w realizację indywidualnych lub grupowych projektów edukacyjnych;
- 7) samoocena oraz przyjmowanie i udzielanie informacji zwrotnej;
- 8) samodzielne pogłębianie wiedzy i umiejętności;
- 9) rozwijanie zainteresowań powiązanych z nauczaniem przedmiotowym.

Rozwijanie sprawczości uczniów w obszarze działalności wychowawczej odbywa się w szczególności poprzez umożliwianie uczniom następujących form zaangażowania:

- 1) pracy z indywidualnymi celami rozwojowymi;
- 2) aktywności w samorządzie uczniowskim (w klasie i szkole) lub radzie szkoły;
- 3) wolontariatu i innych form zaangażowania na rzecz dobra wspólnego;
- 4) rozwijania własnych pasji i zainteresowań pozaszkolnych;
- 5) dostrzegania i (samodzielnego lub wspólnego z innymi) rozwiązywania problemów w klasie lub szkole;
- 6) uczestnictwa w procesach konsultacyjnych lub podejmowaniu decyzji dotyczących klasy lub szkoły.

Oczekiwane efekty uczenia się

Oczekiwane efekty uczenia się w zakresie kompetencji przekrojowych są uwzględniane przez nauczycieli w planowaniu działań dydaktycznych (przedmiotowych i

międzyprzedmiotowych) oraz przez szkołę w tworzeniu i realizacji programu wychowawczo-profilaktycznego:

1. Rozwiązywanie problemów:

- 1) w zakresie analizy problemu uczeń:
 - a) rozpoznaje i definiuje problem,
 - b) analizuje problem z wielu perspektyw i wykorzystuje wiedzę z różnych dziedzin,
 - c) stosuje narzędzia wspomagające proces myślenia, m.in. schematy przyczynowo – skutkowe, diagramy relacji;
- 2) w zakresie identyfikowania rozwiązań i ich oceny uczeń:
 - a) identyfikuje różne możliwe rozwiązania problemu,
 - b) dokonuje analizy możliwych rozwiązań ze względu na: zgodność z zakładanym celem, dostępność zasobów potrzebnych do ich zastosowania, potencjalne długoterminowe skutki dla różnych osób,
 - c) decyduje o wyborze rozwiązania, uwzględniając wnioski z analizy i wybrane wcześniej kryteria;
- 3) w zakresie zastosowania wybranego rozwiązania uczeń:
 - a) planuje i organizuje działania prowadzące do realizacji wybranego rozwiązania,
 - b) wdraża wybrane rozwiązanie, monitoruje postępy i w razie potrzeby koryguje działania,
 - c) dokonuje ewaluacji wybranego rozwiązania.

2. Krytyczne myślenie:

- 1) w zakresie gromadzenia, analizy i syntezy informacji uczeń:
 - a) w różnych źródłach wyszukuje informacje wyrażone wprost i pośrednio,
 - b) analizuje informacje (w tym odróżnia dane istotne od mniej ważnych) i syntetyzuje je (łącząc elementy w uporządkowaną całość), rozpoznaje powiązania pomiędzy informacjami,
 - c) dostrzega braki informacji oraz sprzeczności i wady w zbiorach danych;
- 2) w zakresie wnioskowania i wykorzystywania informacji uczeń:
 - a) formułuje pytania i hipotezy,

- b) na podstawie zgromadzonych informacji formułuje i porządkuje wnioski w odpowiedzi na pytania i hipotezy,
 - c) buduje różnorodną argumentację wspierającą przyjęte stanowisko i weryfikuje ją pod wpływem krytyki,
 - d) rozwija krytycyzm wobec dotychczasowych przekonań i poglądów, w tym dostrzega ograniczenia własnej wiedzy;
- 3) w zakresie rozpoznawania manipulacji uczniów:
- a) krytycznie analizuje źródła informacji, odnosząc się do różnych kryteriów,
 - b) rozpoznaje perswazyjny charakter komunikatu, identyfikuje poglądy, stanowisko, rolę i interes jego nadawcy,
 - c) ocenia wiarygodność źródeł informacji, weryfikuje argumenty wspierające prezentowane poglądy,
 - d) rozpoznaje przykłady manipulacji i reaguje na nie w sposób krytyczny i konstruktywny.
3. Kreatywne myślenie:
- 1) w zakresie rozwijania własnej ciekawości uczniów:
- a) uważnie obserwuje rzeczywistość, formułuje nieoczywiste pytania i dociekliwie szuka na nie odpowiedzi,
 - b) rozwija zainteresowania poprzez pracę nad konkretnymi zagadnieniami i projektami;
- 2) w zakresie myślenia abstrakcyjnego uczniów:
- a) posługuje się pojęciami abstrakcyjnymi, np. w wypowiedziach pisemnych, dyskusjach,
 - b) analizuje złożone problemy i formułuje abstrakcyjne rozwiązania,
 - c) tworzy modele wyjaśniające skomplikowane zjawiska;
- 3) w zakresie kreowania pomysłów uczniów:
- a) tworzy różnorodne pomysły,
 - b) testuje swoje pomysły, tworzy prototypy;
- 4) w zakresie udoskonalania pomysłów uczniów:
- a) w procesie twórczym korzysta z istniejących pomysłów, proponując nowe i rozwijając istniejące,
 - b) modyfikuje pomysły, korzystając z informacji zwrotnej;

- 5) w zakresie wytrwałości twórczej uczeń:
 - a) utrzymuje zaangażowanie w realizację założonego celu, także w niesprzyjających okolicznościach;
 - b) radzi sobie z porażkami, które traktuje jako etapy w procesie samorozwoju.
4. Współpraca:
 - 1) w zakresie budowania relacji wokół celów uczeń:
 - a) angażuje się we współpracę, wspierając definiowanie i realizację jej celu,
 - b) bierze odpowiedzialność za własny wkład i wynik pracy grupy,
 - c) wspiera działania członków grupy i pozwala innym wesprzeć swoje działania;
 - 2) w zakresie efektywnej komunikacji uczeń:
 - a) dostosowuje swoje komunikaty do potrzeb odbiorców, precyzyjnie wyraża swoje myśli w mowie i w piśmie,
 - b) stosuje techniki aktywnego słuchania,
 - c) buduje atmosferę sprzyjającą komunikacji w grupie;
 - 3) w zakresie przyjmowania roli dostosowanej do sytuacji uczeń:
 - a) dopasowuje swój sposób działania do dynamiki grupy i celu wspólnego działania,
 - b) proponuje zmiany ról, gdy sytuacja tego wymaga;
 - 4) w zakresie wspólnego podejmowania decyzji uczeń:
 - a) proponuje adekwatne do sytuacji kryteria i metody podejmowania decyzji w grupie,
 - b) stosuje wybrane metody podejmowania decyzji w grupie;
 - 5) w zakresie harmonizowania współpracy uczeń:
 - a) stosuje wybrane metody rozwiązywania konfliktów w grupie, np. mediacje,
 - b) podejmuje działania, które poprawiają współpracę, np. sprzyjają włączeniu wszystkich, eliminują źródła potencjalnych konfliktów.
5. Dbanie o innych:
 - 1) w zakresie rozpoznawania i nazywania potrzeb innych uczniów:
 - a) rozpoznaje i nazywa emocje oraz kryjące się za nimi potrzeby innych osób,
 - b) zauważa odmienne perspektywy innych osób, rozumie, z czego wynikają i jak wpływają na relacje;
 - 2) w zakresie reagowania w sposób wspierający i troskliwy uczniów:

- a) reaguje na potrzeby innych osób i grup,
 - b) dostosowuje sposób pomagania do typu relacji (przyjacielskich, klasowych, rodzinnych i w szerszych kręgach społecznych).
- 3) w zakresie budowania relacji i dbania o nie uczeń:
- a) buduje trwałe relacje i przyjaźnie, podejmuje działania, które sprzyjają rozwojowi relacji koleżeńskich, przyjacielskich i rodzinnych,
 - b) zachowuje się z szacunkiem do innych osób w różnych sytuacjach społecznych;
- 4) w zakresie podejmowania działań na rzecz dobra wspólnego uczeń:
- a) rozumie swój wpływ na sytuację innych osób i współodpowiedzialność za dobro wspólne,
 - b) identyfikuje, czym jest dobro wspólne w różnych sytuacjach i jakie działania można podjąć na jego rzecz,
 - c) angażuje się w działania na rzecz dobra wspólnego i zaprasza do tego zaangażowania innych;
- 5) w zakresie dbania o otoczenie uczeń:
- a) rozumie przyczyny i skutki oddziaływania ludzi na środowisko naturalne,
 - b) identyfikuje i podejmuje działania, które ograniczają negatywny wpływ człowieka na środowisko naturalne;
6. Kierowanie sobą:
- 1) w zakresie rozwoju i uczenia się uczeń:
- a) definiuje własne cele w zakresie rozwoju i uczenia się, dobiera skuteczne metody ich realizacji,
 - b) planuje swój rozwój i uczenie się, uwzględniając własne preferencje, modyfikuje plan, jeśli okaże się to konieczne,
 - c) wykorzystuje wskazówki innych osób w planowaniu rozwoju i nauki;
- 2) w zakresie rozwijania samodzielności i wytrwałości uczeń:
- a) samodzielnie rozwija zainteresowania i szuka do tego okazji,
 - b) wytrwale realizuje długoterminowe przedsięwzięcia, przezwyciężając pojawiające się trudności;
- 3) w zakresie autorefleksji i wyciągania wniosków uczeń:
- a) rozważa możliwe skutki własnych decyzji,

- b) dokonuje samooceny, np. ocenia efektywność własnej pracy, postępy w nauce,
 - c) wykorzystuje wnioski z analizy własnych postępów i zasobów w planowaniu przyszłości;
- 4) w zakresie wzmacniania motywacji uczeń:
- a) przyjmuje informację zwrotną od innych osób, zajmuje wobec niej stanowisko,
 - b) korzysta z informacji zwrotnej otrzymywanej od innych,
 - c) samodzielnie poszukuje informacji zwrotnej.
7. Dbanie o siebie:
- 1) w zakresie troski o zdrowie i dobre samopoczucie uczeń:
- a) identyfikuje czynniki, które pozytywnie lub negatywnie wpływają na zdrowie i dobre samopoczucie,
 - b) podejmuje świadome wybory zmniejszające ryzyka zdrowotne,
 - c) rozwija nawyki dbania o siebie w codziennym życiu;
- 2) w zakresie rozpoznawania, nazywania i wyrażania emocji uczeń:
- a) rozpoznaje i nazywa różnorodne emocje, których doświadcza,
 - b) dostosowuje ekspresję emocji do kontekstu społecznego i norm kulturowych,
 - c) reguluje własne emocje i zachowania w sytuacjach życia codziennego,
 - d) aktywnie poszukuje pomocy zarówno instrumentalnej, jak i emocjonalnej;
- 3) w zakresie radzenia sobie ze stresem uczeń stosuje różnorodne strategie radzenia sobie ze stresem, w tym poszukuje wsparcia innych osób;
- 4) w zakresie wyznaczania bezpiecznych granic w relacjach z innymi uczeń:
- a) definiuje własne potrzeby i granice w relacjach z innymi osobami,
 - b) broni swoich praw oraz granic w relacjach z innymi osobami w sposób dostosowany do kontekstu społecznego i norm kulturowych,
 - c) identyfikuje sytuacje, w których jest poddawany wpływom i naciskom innych osób i potrafi im się oprzeć.

Działalność wychowawcza szkoły

Działalność wychowawcza szkoły skupia się na wprowadzeniu ucznia w świat wartości, rozwijaniu sprawczości oraz kompetencji osobistych i społecznych. Jej ważnym elementem jest również kształtowanie postaw patriotycznych, poszanowania tradycji oraz troski o dobro

ojczyzny. Przejawia się w codziennych działaniach nauczycieli oraz innych pracowników szkoły. Widać ją w codziennych aktywnościach uczniów, interakcjach z rodzicami oraz w etosie szkoły – jej normach i regułach, relacjach, podejściu do uczenia i oceniania oraz stylu zarządzania oddziałem klasowym i szkołą.

Wychowanie szkolne uwzględnia w równym stopniu podmiotowość ucznia, jego potrzeby i dobrostan oraz odpowiedzialność za wspólnotę, której uczeń jest częścią, i troskę o jej dobro. Treści i działania wychowawcze realizowane w ramach programu wychowawczo-profilaktycznego powinny być zróżnicowane, adekwatne do celów edukacyjnych i oparte na aktualnej wiedzy.

Cele i zadania szkoły w zakresie działalności wychowawczej są opisane w programie wychowawczo-profilaktycznym, uwzględniającym podstawę programową kształcenia ogólnego oraz specyficzne cele danej szkoły, wynikające z diagnozy potrzeb uczniów. Ich realizacja jest zadaniem zarówno całej szkoły, jak i każdego nauczyciela, w szczególności wychowawcy. Działania wychowawcze obejmują całą społeczność szkolną. Są prowadzone w czasie zajęć lekcyjnych, jak i poza nimi. Podlegają ewaluacji i są modyfikowane, by w pełni realizować szkolne cele wychowawcze i odpowiadać na potrzeby uczniów.

Wychowanie do wartości

Wartości są fundamentem procesu wychowania. Szkoła wychowuje do wolności i odpowiedzialności, wspólnoty i szacunku, prawdy, dobra i piękna, sprawiedliwości i solidarności. Ważnym elementem tej działalności jest także kształtowanie patriotyzmu, poszanowania tradycji oraz troski o dobro ojczyzny.

Wychowanie do wartości odbywa się poprzez codzienne szkolne doświadczenia: na lekcjach, przerwach, zajęciach pozalekcyjnych, wycieczkach, szkolnych wydarzeniach i uroczystościach oraz w kontakcie nauczyciela z uczniem. Uczniowie rozpoznają wartości w swoim życiu i nauce, dokonują wyborów i przejawiają zachowania z nimi zgodne.

Wychowanie do wartości wymaga:

- 1) odwoływania się do nich w treściach nauczania na różnych przedmiotach oraz w doświadczeniach uczniów;
- 2) stosowania metod nauczania i oceniania, które są z nimi spójne;
- 3) tworzenia doświadczeń, które zakładają: podmiotowość i autonomię, równość i włączenie, działanie i współdziałanie;

- 4) umożliwienia uczniom wyrażania swojego zdania, opinii, współtworzenia rzeczywistości szkolnej;
- 5) budowania kultury refleksji i dialogu, w atmosferze poszanowania dla tradycji.

Ważnym wymiarem wychowania do wartości jest kształtowanie postaw patriotycznych – rozumianych jako troska o dobro ojczyzny, poszanowanie jej historii, tradycji i kultury oraz gotowość do działania na rzecz wspólnoty narodowej. Szkoła inspiruje uczniów do poznawania dziedzictwa swojego kraju, budowania więzi z lokalną i narodową wspólnotą, odczuwania dumy z bycia Polakiem.

Wychowanie do sprawczości

Działania wychowawcze szkoły wzmacniają sprawczość uczniów, o ile kształtują postawy proaktywne oraz pokazują, że indywidualny i zbiorowy głos ma znaczenie. Oto najważniejsze sposoby rozwijania sprawczości:

- 1) rozwijaniu samoregulacji sprzyja: indywidualizacja podejścia do uczniów, nauczanie oparte na doświadczeniu i działaniu, wiązanie nauki z potrzebami uczniów oraz wyzwaniami świata;
- 2) rozwijanie przekonania o własnej skuteczności odbywa się poprzez: wspieranie uczniów w wyznaczaniu celów edukacyjnych i ich osiąganiu, wzmacnianie ich odpowiedzialności i decyzyjności w nauce i codziennym życiu klasy i szkoły;
- 3) rozwijanie nastawienia na rozwój wymaga: kształtowania nastawienia „jeszcze nie umiem, ale dalej się uczę”, kultury prób i błędów, kultury wsparcia i współpracy, a nie rywalizacji;
- 4) rozwijanie poczucia przynależności do wspólnoty odbywa się w szczególności przez: wzmacnianie i celebrowanie więzi, tradycji i szkolnych rytuałów, docenianie różnorodności, budowanie relacji opartych na zaufaniu, a nie kontroli.

Wychowanie rozwijające kompetencje społeczne i osobiste

Działania wychowawcze mają szczególne znaczenie dla rozwoju kompetencji społecznych. Służą temu takie formy, jak wspólna praca na lekcji, projekty i akcje społeczne, wolontariat, a także działania samorządu uczniowskiego, w tym udział w podejmowaniu decyzji dotyczących życia klasy i szkoły oraz współorganizowanie aktywności i wydarzeń szkolnych

i lokalnych.

Proces wychowania wspiera także rozwój kompetencji osobistych, w tym kierowania sobą i dbania o siebie. Szczególnie istotne w tym kontekście jest podmiotowe traktowanie ucznia, wzmacnianie poczucia, że jego dobrostan i potrzeby są brane pod uwagę oraz że może liczyć na wsparcie, gdy przejmuje odpowiedzialność za własną naukę i aktywność społeczną. Aby to umożliwić, nauczyciele tworzą warunki do pracy i refleksji nad postępami, trudnościami i sposobami ich przezwyciężenia.

Obszary działalności wychowawczej szkoły

Działalność wychowawcza szkoły obejmuje szeroki zakres działań na rzecz wsparcia uczniów w wymiarze zarówno indywidualnym, jak i grupowym, prowadzonych zawsze z poszanowaniem praw ucznia. W wymiarze indywidualnym uczniowie są wspierani przez nauczycieli i wychowawców w rozwijaniu swoich kompetencji i wprowadzaniu w życie osobistych celów. W wymiarze grupowym nauczyciele podejmują działania, które budują więź i wspólnotę klasową i szkolną.

Istotnym elementem procesu wychowawczego jest monitorowanie postępów uczniów przez wszystkich nauczycieli. Regularne informowanie o postępach oraz docenianie wysiłku uczniów sprzyja ich dalszemu rozwojowi. Monitorowanie postępów uczniów obejmuje także autorefleksję oraz informację zwrotną ze strony nauczycieli i rówieśników.

Nauczyciele i wychowawcy dostosowują zakres wsparcia do indywidualnych potrzeb uczniów, uwzględniając ich wiek i etap rozwoju, a stopień zaangażowania dorosłych oraz sposób realizacji działań jest dostosowany do możliwości rozwojowych uczniów.

Zajęcia z wychowawcą

Zadaniem szkoły jest przygotowywanie uczniów do stopniowego przejmowania odpowiedzialności za swój własny rozwój. Podczas zajęć z wychowawcą (przynajmniej raz w roku) uczeń formułuje ważne dla siebie cele rozwojowe, związane z kompetencjami osobistymi i społecznymi oraz sprawczością. Nauczyciel-wychowawca pomaga uczniowi w ich określeniu i zaplanowaniu ich realizacji w czasie zajęć oraz poza nimi.

W szkole podstawowej uczniowie potrzebują większej pomocy ze strony nauczyciela w planowaniu własnego rozwoju, wskazywaniu celów oraz ich realizacji. Proces ten wymaga współpracy ze środowiskiem domowym. Szkoła stopniowo przygotowuje uczniów do samodzielnego kierowania własnym rozwojem, tak by na kolejnych etapach edukacji

przejmowali coraz większą odpowiedzialność za swoje postępy, ucząc się planowania, podejmowania decyzji i działań oraz refleksji.

Zajęcia z wychowawcą są istotnym elementem realizacji wychowawczej funkcji szkoły. Podczas zajęć uczniowie nabywają umiejętność budowania społeczności opartych na zasadach harmonijnego współżycia, uczą się podejmowania refleksji o swoich doświadczeniach szkolnych, a także jak wykorzystywać narzędzia wspierające ich w planowaniu i realizacji własnego rozwoju. Poznają pozytywne wzorce funkcjonowania, by je stosować i rozpoznawać oraz kontrolować zachowania niepożądane. W czasie zajęć wychowawca wspiera uczniów w budowaniu relacji rówieśniczych opartych na zaufaniu, współpracy i wzajemnej trosce, a także w dbaniu o dobrą atmosferę w klasie.

Zakres zagadnień i sposoby działania wychowawców różnią się w zależności od wieku uczniów, ich potrzeb i umiejętności. Na wszystkich etapach powinny one obejmować takie zagadnienia, jak:

- 1) tworzenie dobrych relacji w różnych społecznościach i przyjmowanych rolach;
- 2) budowanie własnego światopoglądu, wewnętrznego systemu wartości i sądów etycznych;
- 3) rozwiązywanie konfliktów i zapobieganie sytuacjom konfliktowym;
- 4) rozpoznawanie zachowań ryzykownych i wykorzystywanie strategii ich unikania;
- 5) podejmowanie refleksji na temat własnej roli w różnych wspólnotach;
- 6) kształtowanie społecznych i rozwijanie uważności na potrzeby różnych osób i grup;
- 7) kształtowanie kompetencji osobistych i rozwijanie własnej sprawczości;
- 8) bezpieczne zachowanie się w sytuacjach zagrożeń czasu pokoju i wojny;
- 9) kształtowanie odpowiedzialności za swoje działania, grupę, klasę, szkołę, lokalną wspólnotę i ojczyznę;
- 10) podejmowanie pogłębionej refleksji o sobie jako człowieku uczącym się;
- 11) planowanie własnego rozwoju rozumianego jako proces trwający przez całe życie.

Sposoby organizowania środowisk edukacyjnych

Realizacja ogólnych celów kształcenia i wychowania oraz efektów uczenia się określonych w podstawie programowej kształcenia ogólnego w szkole podstawowej wymaga stosowania opisanych poniżej sposobów organizowania środowisk edukacyjnych, do których należą:

- 1) wszechstronny rozwój – doświadczenie szkolne powinno wspierać wszechstronny rozwój każdego dziecka w sferze poznawczej, społecznej, emocjonalnej, etycznej i fizycznej;
- 2) aktywność poznawcza – dzieci i młodzież są podmiotami procesu uczenia się. Ich udział w jego planowaniu, aktywność poznawcza i zaangażowanie, w tym uczenie się w działaniu i aktywność w interakcjach społecznych, są kluczowymi czynnikami sprzyjającymi uczeniu się i nauczaniu;
- 3) wychowanie – wychowanie jest obok kształcenia równoprawnym elementem funkcjonowania szkoły i zadaniem wszystkich nauczycieli, szczególnie w zakresie wprowadzania w świat wartości, rozwijania kompetencji społecznych i osobistych oraz sprawczości;
- 4) dobrostan – szkoła dąży do zapewnienia dobrostanu wszystkich dzieci i młodzieży i traktuje go jako warunek skutecznego uczenia się i harmonijnego rozwoju;
- 5) przestrzeń edukacyjna – nauczyciele w przemyślany sposób kształtują przestrzeń klasy i szkoły, tak by sprzyjała uczeniu się oraz dobrostanowi uczniów. Wykorzystują także otoczenie szkoły jako miejsce działań edukacyjnych;
- 6) edukacja włączająca – szkoła uwzględnia zróżnicowane potrzeby rozwojowe i edukacyjne uczniów, zapewnia indywidualizację procesu kształcenia oraz umożliwia monitorowanie i systematyczne wsparcie ich rozwoju, z uwzględnieniem zasad projektowania uniwersalnego w edukacji oraz racjonalnych usprawnień;
- 7) metody nauczania – proces uczenia się i nauczania wymaga stosowania zróżnicowanych metod nauczania, form i środków o udowodnionej skuteczności, dostosowanych do celów edukacyjnych oraz potrzeb osób uczących się. Dobór metod, w zgodzie z aktualną wiedzą, to obszar autonomii, eksploracji i innowacji nauczycieli;
- 8) wykorzystanie wiedzy – szkoła stwarza uczniom warunki pozwalające na praktyczne wykorzystanie zdobywanej wiedzy i kompetencji oraz zastosowanie ich poza szkołą;
- 9) wspólnota – szkoła wykorzystuje społeczny charakter uczenia się. Proces edukacyjny zakłada budowanie wspólnoty uczącej się i wspólnoty społecznej poprzez równoważenie celów indywidualnych i dobra wspólnego;
- 10) rodzina – w procesie edukacyjnym istotna jest spójność oddziaływań szkoły i środowiska rodzinnego osiągnięta dzięki partnerskiej współpracy. Rodzina współuczestniczy w edukacji dzieci, a szkoła kształtuje ten proces profesjonalnie i

zapewnia niezbędną pomoc rodzinie w jej działaniach wychowawczych oraz opiekuńczych;

- 11) interdyscyplinarność i relacje ze światem zewnętrznym – proces uczenia się ma także charakter interdyscyplinarny i zachowuje ścisły związek ze środowiskiem zewnętrznym jako naturalnym kontekstem budowania wiedzy, kompetencji i sprawczości uczniów oraz ich wykorzystania.

Kształcenie w szkole podstawowej jest podzielone na trzy etapy edukacyjne:

1. I etap edukacyjny: klasy I–III szkoły podstawowej – edukacja wczesnoszkolna
2. II etap edukacyjny: klasy IV–VI szkoły podstawowej
3. III etap edukacyjny: klasy VII–VIII szkoły podstawowej

Edukacja wczesnoszkolna jest prowadzona w postaci kształcenia zintegrowanego, na drugim i trzecim etapie edukacja odbywa się w ramach wskazanych poniżej przedmiotów.

W ramach II etapu edukacyjnego realizowane są przedmioty:

- 1) język polski;
- 2) język obcy nowożytny;
- 3) muzyka;
- 4) plastyka;
- 5) historia;
- 6) edukacja obywatelska;
- 7) przyroda;
- 8) matematyka;
- 9) informatyka;
- 10) zajęcia praktyczno-techniczne;
- 11) wychowanie fizyczne;
- 12) edukacja zdrowotna²⁾;
- 13) etyka;

²⁾ ²⁾ Sposób nauczania przedmiotu edukacja zdrowotna określają przepisy wydane na podstawie art. 4 ust. 3 ustawy z dnia 7 stycznia 1993 r. o planowaniu rodziny, ochronie płodu ludzkiego i warunkach dopuszczalności przerywania ciąży (Dz. U. z 2022 r. poz. 1575).

- 14) język mniejszości narodowej lub etnicznej³⁾³⁾;
- 15) język regionalny – język kaszubski³⁾³⁾).

W ramach III etapu edukacyjnego realizowane są przedmioty:

- 1) język polski;
- 2) język obcy nowożytny;
- 3) drugi język obcy nowożytny;
- 4) muzyka;
- 5) plastyka;
- 6) historia;
- 7) edukacja obywatelska;
- 8) geografia;
- 9) biologia;
- 10) chemia;
- 11) fizyka;
- 12) matematyka;
- 13) informatyka;
- 14) wychowanie fizyczne;
- 15) edukacja dla bezpieczeństwa;
- 16) edukacja zdrowotna⁴⁾⁴⁾;
- 17) etyka;
- 18) język mniejszości narodowej lub etnicznej⁵⁾⁵⁾;
- 19) język regionalny – język kaszubski⁵⁾⁵⁾).

^{3) 3)} Przedmiot język mniejszości narodowej lub etnicznej oraz przedmiot język regionalny – język kaszubski są realizowane w szkołach (oddziałach) z nauczaniem języka mniejszości narodowych lub etnicznych oraz języka regionalnego – języka kaszubskiego, zgodnie z przepisami wydanymi na podstawie art. 13 ust. 3 ustawy z dnia 7 września 1991 r. o systemie oświaty (Dz. U. z 2025 r. poz. 881).

³⁾

^{4) 4)} Sposób nauczania przedmiotu edukacja zdrowotna określają przepisy wydane na podstawie art. 4 ust. 3 ustawy z dnia 7 stycznia 1993 r. o planowaniu rodziny, ochronie płodu ludzkiego i warunkach dopuszczalności przerywania ciąży (Dz. U. z 2022 r. poz. 1575).

^{5) 5)} Przedmiot język mniejszości narodowej lub etnicznej oraz przedmiot język regionalny – język kaszubski są realizowane w szkołach (oddziałach) z nauczaniem języka mniejszości narodowych lub etnicznych oraz języka regionalnego – języka kaszubskiego, zgodnie z przepisami wydanymi na podstawie art. 13 ust. 3 ustawy z dnia 7 września 1991 r. o systemie oświaty (Dz. U. z 2025 r. poz. 881).

⁵⁾

I ETAP EDUKACYJNY (KLASY I–III) – EDUKACJA WCZESNOSZKOLNA

Cele nauczania edukacji wczesnoszkolnej

1. Zdobywanie wiedzy i umiejętności umożliwiających aktywne poznawanie i budowanie podstaw rozumienia świata.
2. Rozwijanie krytycznego myślenia i refleksji nad własnym działaniem.
3. Rozwijanie samodzielności, kreatywności i wytrwałości w myśleniu, ekspresji i działaniu.
4. Rozwijanie kompetencji komunikacyjnych i kompetencji społecznych na bazie szacunku i zaufania do innych.
5. Rozwijanie poczucia własnej wartości i motywacji do osiągania sukcesów edukacyjnych zgodnie z indywidualnymi predyspozycjami.
6. Rozwijanie poczucia przynależności do wspólnoty lokalnej i narodowej oraz dumy z jej tradycji, kultury i historii.
7. Rozwijanie empatii i szacunku dla istot żywych oraz odpowiedzialności za środowisko przyrodnicze.
8. Rozwijanie kompetencji dbania o siebie, w tym o zdrowie fizyczne i psychiczne oraz bezpieczeństwo własne i innych.

Specyfika i struktura edukacji wczesnoszkolnej

Edukacja wczesnoszkolna wspiera wszechstronny rozwój dzieci. Zdobywają one wiedzę i umiejętności oraz rozwijają postawy za pośrednictwem różnorodnych działań i doświadczeń, eksperymentowania i badania świata zarówno samodzielnie, jak i we współpracy. Edukacja wczesnoszkolna ma charakter zintegrowany, skoncentrowany wokół kompetencji fundamentalnych – językowych, matematycznych, cyfrowych i ruchowych – i kompetencji przekrojowych – rozwiązywania problemów, myślenia krytycznego i kreatywnego, współpracy, dbania o innych, kierowania sobą i dbania o siebie. Dzieci zdobywają i wykorzystują wiedzę i umiejętności z różnych dziedzin w sytuacjach życia codziennego. Zróżnicowane działania i doświadczenia są pogłębiane, rozszerzane i systematyzowane w szkole. Dzieci uczą się elastycznie nimi posługiwać, łącząc obserwacje, fakty, koncepcje i idee w spójny system, m.in. poprzez aktywne uczestnictwo w zintegrowanych doświadczeniach edukacyjnych tworzących odpowiedni kontekst rozwoju intelektualnego, emocjonalnego i moralnego dziecka.

W strukturze podstawy programowej zawiera się 8 zintegrowanych obszarów, które służą w największym stopniu rozwijaniu niżej wymienionych kompetencji:

- 1) edukacja językowa (obejmująca edukację polonistyczną, edukację w zakresie języka obcego nowożytnego, języka mniejszości narodowej lub etnicznej oraz języka regionalnego – języka kaszubskiego) – w zakresie wszystkich nauczanych języków podzielona jest na trzy obszary kompetencji: komunikacja, świadomość językowa, odkrywanie i używanie języka. Komunikacja obejmuje: komunikację ustną, tj. bezpośrednią rozmowę grupową, dialog, rozmowę telefoniczną i online, a także komunikację pisemną, tj. bezpośrednią korespondencję tradycyjną i cyfrową. Świadomość językowa obejmuje wiedzę o języku mówionym i pisanym. Odkrywanie i używanie języka obejmuje odbiór i tworzenie wypowiedzi ustnych i pisemnych poza kontekstem bezpośredniej komunikacji. W każdym z obszarów cele edukacyjne są realizowane w tych samych formach praktykowania języka: mówienie i słuchanie, odbiór czytanych wypowiedzi, tworzenie wypowiedzi pisemnych;
- 2) edukacja matematyczna – wspiera rozwój myślenia pozwalającego na doświadczanie, rozumienie, opisywanie świata w aspekcie ilościowym i przestrzennym. Poprzez eksperymenty i doświadczenia matematyczne w interakcjach społecznych, w sytuacjach życia codziennego dzieci odkrywają własności matematyczne, dostrzegają regularności, rozwiązują problemy, wykorzystując różne strategie, a także komunikują rozwiązania, przedstawiając i uzasadniając swój sposób rozumowania. Aktywnie uczestniczą w procesie matematyzacji zdobywanych doświadczeń, konstruując i rozwijając język matematyczny w naturalnych sytuacjach. Korzystają z uważnego i dostosowanego do ich potrzeb wsparcia nauczyciela;
- 3) edukacja przyrodnicza – stwarza dziecku warunki do odkrywania i badania środowiska naturalnego oraz do rozumienia zachodzących w nim relacji i zależności. Wprowadza uczniów w podstawy myślenia naukowego opartego na empirycznych dowodach i podejściu badawczym. Jej fundamentem jest nauka poprzez działanie, doświadczanie i eksperymentowanie. Dzięki temu przygotowuje dzieci do samodzielnego, odpowiedzialnego i aktywnego funkcjonowania w relacji z przyrodą. Wspiera rozumienie pozytywnych i negatywnych skutków oddziaływania człowieka na środowisko;

- 4) edukacja społeczna – umożliwia poznanie siebie, rozwijanie samoświadomości i budowanie poczucia własnej wartości. Daje przestrzeń do wyrażania emocji i radzenia sobie z wyzwaniami codzienności. Uczy szacunku do siebie i innych oraz świadomego uczestnictwa w grupie. Wspiera rozwijanie kompetencji współpracy i odpowiedzialności w relacjach z innymi. Kształtuje wrażliwość społeczną, ucząc dostrzegania potrzeb innych i reagowania na nie z empatią. Przygotowuje do życia w zróżnicowanym świecie, promując otwartość i szacunek w kontekście wielokulturowości. Edukacja ta stymuluje również aktywizację społeczną, zachęcając uczniów do podejmowania inicjatyw i działania na rzecz dobra wspólnego, kształtuje postawy obywatelskie;
- 5) edukacja artystyczna (obejmująca plastykę, muzykę i działania artystyczne) – umożliwia korzystanie z różnorodnych form ekspresji, dzięki którym dzieci mogą wyrażać swoje doświadczenia i interakcje ze światem. Sztuka staje się dla dziecka dodatkowym językiem, pozwalającym na komunikowanie złożonych doświadczeń i myśli, których często nie da się wyrazić słowami. Twórczość artystyczna stwarza bezpieczne ramy do eksplorowania i oswajania wewnętrznego świata emocji, a także rozwija wrażliwość na odbiór dzieł kultury. Angażując się w działania plastyczne, muzyczne czy teatralne, dzieci ćwiczą nie tylko wyobraźnię, ale także kluczowe zdolności poznawcze, takie jak kreatywne podejście do wyzwań i umiejętność rozwiązywania problemów. Kontakt ze sztuką to również źródło autentycznej radości i poczucia sprawczości. Wspólne projekty artystyczne wzmacniają umiejętności pracy w grupie i w zakresie komunikacji;
- 6) edukacja techniczna i informatyczna – umożliwia zdobywanie praktycznych umiejętności oraz kompetencji cyfrowych, niezbędnych we współczesnym świecie. Poprzez zajęcia z techniki dzieci uczą się, jak wykorzystywać narzędzia i materiały, planować i realizować proste projekty, poznają także zasady działania urządzeń obecnych w ich otoczeniu. Edukacja informatyczna wprowadza w świat przetwarzania informacji, uczy świadomego korzystania z komputera i Internetu oraz rozwija logiczne i algorytmiczne myślenie. Edukacja w obu obszarach kształtuje umiejętność twórczego i odpowiedzialnego korzystania z technologii, przygotowując ucznia do funkcjonowania w społeczeństwie cyfrowym oraz dalszego kształcenia w obszarze nauk ścisłych i technicznych;
- 7) wychowanie fizyczne – sprzyja rozwijaniu kompetencji ruchowych, w tym świadomych postaw prozdrowotnych, szczególnie w zakresie aktywności ruchowej. Zachęca uczniów

do podejmowania różnorodnych form aktywności – ćwiczeń fizycznych, zabaw i gier z wykorzystaniem dostępnych przyborów i sprzętu sportowego, z zachowaniem zasad bezpieczeństwa. Wspiera rozwój sprawności fizycznej oraz motywuje do systematycznego dbania o zdrowie;

- 8) etyka – przenika i integruje wszystkie wymienione wcześniej obszary edukacji. Koncentruje się na zachęcaniu uczniów do podejmowania refleksji moralnej w drodze rozmowy, samodzielnej interpretacji i dyskusji, na podstawie doświadczeń i tekstów kultury, norm, postaw i działań etycznych. Wspiera i podejmuje odpowiedzialne i wartościowe etycznie działania w relacji ze sobą, innymi oraz środowiskiem naturalnym i społecznym. Dlatego efekty uczenia się z zakresu etyki zostały wpisane w poszczególne obszary edukacji. Ostatnia część opisu efektów uczenia się dotyczy nieobowiązkowych zajęć z przedmiotu etyka.

W edukacji wczesnoszkolnej wydzielono moduły: ekonomiczno-finansowy, kultura oraz bezpieczeństwo i obrona.

Oczekiwane efekty uczenia się

1. Edukacja językowa – polonistyczna:

- 1) komunikacja – język mówiony. Uczeń:
- a) rozumie komunikaty werbalne i niewerbalne w komunikacji bezpośredniej i adekwatnie na nie reaguje,
 - b) wypowiada się w komunikacji bezpośredniej w sposób sensowny i spójny, zrozumiały dla odbiorcy, uwzględniając normy etyki i zasady etykiety językowej,
 - c) używa języka w komunikacji bezpośredniej w sposób dostosowany do sytuacji i intencji komunikacyjnej, dostrzegając znaczenie komunikacji w budowaniu relacji z innymi,
 - d) przyjmuje rolę słuchacza lub mówcy; angażuje się w rozmowę, wykazując empatię i wchodząc w interakcję z rozmówcą,
 - e) informuje rozmówców o faktach oraz własnych emocjach i potrzebach, dążąc do precyzji i zgodności z rzeczywistością,

- f) wyraża w komunikacji bezpośredniej własne opinie, oceny i preferencje, wykazując szacunek dla przekonań rozmówców,
 - g) zadaje pytania dostosowane do kontekstu rozmowy lub wypowiedzi innych osób, w tym otrzymanych poleceń i instrukcji, pogłębiając zrozumienie wypowiedzi rozmówców,
 - h) aktywnie uczestniczy w rozmowie grupowej: słucha innych, zabiera głos i wypowiada się zgodnie z przyjętymi zasadami komunikacji w grupie,
 - i) wykorzystuje język mówiony jako narzędzie wspólnego działania, dzielenia się pomysłami i prezentowania rezultatów pracy indywidualnej i grupowej,
 - j) pomaga innym w zrozumieniu informacji w komunikacji bezpośredniej, wspiera porozumienie się w grupie;
- 2) komunikacja – odbiór czytanych wypowiedzi. Uczeń:
- a) rozumie czytane teksty tradycyjne i cyfrowe w komunikacji bezpośredniej, w tym list i e-mail, oraz teksty użytkowe, w tym zaproszenie, ogłoszenie, życzenia, podziękowanie,
 - b) określa intencje nadawcy przeczytanej wypowiedzi w komunikacji bezpośredniej,
 - c) wykorzystuje przeczytane teksty literackie i nieliterackie oraz inne teksty kultury do rozmowy i wspólnego działania – moduł kultura;
- 3) komunikacja – tworzenie wypowiedzi pisemnych. Uczeń:
- a) tworzy krótkie, spójne i sensowne teksty tradycyjne i cyfrowe w pisemnej komunikacji bezpośredniej, dostosowane do sytuacji i intencji komunikacyjnej, w tym list i e-mail, oraz teksty użytkowe, w tym zaproszenie, ogłoszenie, życzenia, podziękowanie,
 - b) wykorzystuje słowo pisane do budowania relacji i współpracy z innymi;
- 4) świadomość językowa, w tym wiedza o języku – język mówiony. Uczeń:
- a) rozpoznaje i wyróżnia w wypowiedzianych słowach dźwięki: głoski, w tym spółgłoski i samogłoski, sylaby, rymy,
 - b) stosuje adekwatne do sytuacji elementy języka mówionego: pauzy, intonację, tempo i siłę głosu,

- c) używa w wypowiedziach mówionych odpowiednich form fleksyjnych rzeczowników, przymiotników, liczebników i czasowników w celu poprawnego wypowiadania się w mowie,
 - d) stosuje słownictwo dostosowane do wyrażanych w języku mówionym treści, uwzględniając zróżnicowane środki leksykalne, takie jak synonimy, antonimy i idiomy;
- 5) świadomość językowa, w tym wiedza o języku – odbiór czytanych wypowiedzi.

Uczeń:

- a) wykorzystuje podstawową wiedzę na temat słotwórczej budowy wyrazów, w tym przyrostków i przedrostków, w celu odkrywania znaczenia poznawanych słów,
 - b) rozwija zasób słownictwa, w tym synonimów, antonimów, homonimów, idiomów, aby rozumieć czytane teksty literackie i nieliterackie dotyczące różnych obszarów wiedzy o świecie – moduł kultura,
 - c) analizuje i porównuje strukturę wypowiedzi w tekstach; wyróżnia wypowiedzenia oznajmujące, pytające i rozkazujące oraz wypowiedzenia wykrzyknikowe i rozumie ich funkcje;
- 6) świadomość językowa, w tym wiedza o języku – tworzenie wypowiedzi pisemnych. Uczeń:
- a) czytelnie i poprawnie pisze odręcznie, w tym odróżnia wielkie i małe litery; rozmieszcza właściwie tekst ciągły w linii i na stronie,
 - b) stosuje poprawnie znaki interpunkcyjne na końcu zdania i przecinki przy wyliczaniu,
 - c) zapisuje wyrazy o wysokiej frekwencji, w tym podstawowe skróty, poprawnie pod względem ortograficznym, wykorzystując wiedzę z zakresu fleksji i słotwórstwa,
 - d) używa w wypowiedziach pisemnych odpowiednich form fleksyjnych rzeczowników, przymiotników, liczebników i czasowników,
 - e) korzysta z zasobu słownictwa odpowiedniego do wyrażania w wypowiedziach pisemnych zamierzonych treści, w tym synonimów, antonimów i idiomów,

- f) poprawnie i sensownie formułuje w wypowiedziach pisemnych wypowiedzenia o różnej długości i intencji komunikacyjnej, aby dostosować je do celu wypowiedzi, odbiorcy i określonej formy gatunkowej,
 - g) tworzy kilkuzdaniową, spójną i sensowną wypowiedź pisemną, wykorzystując zdobytą wiedzę o języku;
- 7) odkrywanie i używanie języka. Język mówiony. Uczeń:
- a) analizuje i interpretuje wypowiedzi usłyszane w codziennych sytuacjach i w mediach, a także utwory wielomodalne, takie jak audiobook, słuchowisko, film – moduł kultura,
 - b) podejmuje działania według usłyszanej instrukcji,
 - c) tworzy wypowiedzi mówione o różnych funkcjach: informacyjnej, ekspresyjnej, perswazyjnej,
 - d) recytuje wiersze oraz wygłasza z pamięci krótkie teksty prozatorskie – moduł kultura;
- 8) odkrywanie i używanie języka. Odbiór czytanych wypowiedzi. Uczeń:
- a) stosuje technikę cichego czytania tekstów należących do różnych gatunków;
 - b) czyta na głos proste teksty drukowane i pisane, prawidłowo akcentując wyrazy i uwzględniając w intonacji sens wypowiedzi oraz znaki interpunkcyjne;
 - c) podejmuje działania lub realizuje projekt, działając według przeczytanej instrukcji;
 - d) odczytuje z tekstów informacje, opinie i argumenty podane wprost oraz wymagające wnioskowania;
 - e) analizuje czytane teksty, wskazując w nich cechy gatunków, takich jak baśń, legenda, opowiadanie, wiersz, pamiętnik, wypowiedź argumentacyjna, notatka, instrukcja, zaproszenie, ogłoszenie, życzenia, podziękowanie;
 - f) bada konstrukcję tekstu, wyróżniając w nim takie elementy, jak dialog, opis, narracja;
 - g) rozpoznaje i porządkuje zdarzenia w utworze fabularnym, identyfikuje ich wpływ na bohaterów, odróżnia postacie główne od drugoplanowych i wskazuje ich cechy – moduł kultura;
 - h) odróżnia elementy świata fikcyjnego od rzeczywistości oraz w świecie fikcji elementy realistyczne od fantastycznych – moduł kultura;

- i) ocenia postępowanie bohaterów tekstu kultury i uzasadnia swoją ocenę;
 - j) odczytuje znaczenia dosłowne i niedosłowne tekstu, w tym tekstu zawierającego środki stylistyczne, takie jak metafora, epitet, porównanie, rytm, rymy; określa nastrój utworu – moduł kultura;
 - k) przedstawia propozycję odczytania utworu literackiego i innego tekstu kultury – moduł kultura;
 - l) wyszukuje w tekstach literackich fragmenty według niego najpiękniejsze, najważniejsze, trudne do zrozumienia – moduł kultura;
 - ł) czyta i charakteryzuje teksty, których lektura dostarcza mu przyjemności – moduł kultura;
 - m) korzysta z tradycyjnych materiałów źródłowych i narzędzi cyfrowych w celu samodzielnego pogłębiania wiedzy, w tym odkrywania znaczeń nieznanych słów; selekcjonuje dane adekwatnie do celu podjętych działań;
- 9) odkrywanie i używanie języka. Tworzenie wypowiedzi pisemnych. Uczeń:
- a) tworzy sensowne i spójne wypowiedzi pisemne w formach gatunkowych, takich jak opowiadanie, w tym z użyciem opisu, wypowiedź argumentacyjna, opinia, pamiętnik, wiersz, notatka, instrukcja,
 - b) stosuje we własnych wypowiedziach pisemnych zróżnicowane środki językowe, w tym metaforę, epitet, porównanie, powtórzenie, synonimy, antonimy, idiomy,
 - c) rozwija własny styl wypowiedzi pisemnych, nadając im indywidualny charakter,
 - d) eksperymentuje, bawi się słowem, tworząc własne wiersze, zagadki, rymowanki, opowiadania,
 - e) ocenia i redaguje swoje wypowiedzi pisemne z dbałością o kompozycję, poprawność językową i formę graficzną, wykorzystując otrzymaną informację zwrotną,
 - f) sprawdza pisownię używanych słów z wykorzystaniem tradycyjnych i cyfrowych materiałów źródłowych.

2. Edukacja językowa w języku obcym nowożytnym:

- 1) komunikacja. Uczeń:

- a) rozumie bardzo proste wypowiedzi ustne, artykułowane wyraźnie i powoli,
 - b) reaguje werbalnie lub niewerbalnie na bardzo proste polecenia,
 - c) odpowiada na bardzo proste pytania, w tym pytania dotyczące danych osobowych, takich jak imię i nazwisko, adres, numer telefonu rodzica,
 - d) zadaje bardzo proste pytania dotyczące bliskich sobie tematów i spraw,
 - e) tworzy według wzoru bardzo proste i krótkie wypowiedzi w bezpośredniej komunikacji ustnej na znany temat, np. przedstawia siebie i innych; opisuje siebie i ludzi, których zna, miejsce, w którym mieszka, swoje zainteresowania i preferencje; nazywa emocje; nazywa i opisuje osoby i obiekty z otoczenia oraz podstawowe czynności,
 - f) formułuje bardzo proste prośby i reaguje na podobne prośby innych,
 - g) uczestniczy w codziennych sytuacjach komunikacyjnych, używając bardzo prostych zwrotów grzecznościowych, w tym formuł powitalnych i pożegnalnych, zwrotów: proszę, przepraszam, dziękuję,
 - h) w trakcie lekcji języka obcego lub w grupie wielojęzycznej pomaga innym w zrozumieniu informacji, wyjaśnia bardzo proste pojęcia i zadania własnymi słowami lub gestami, wspiera porozumienie się w grupie,
 - i) aktywnie uczestniczy w rozmowie grupowej: słucha innych, zabiera głos i wypowiada się zgodnie z przyjętymi zasadami komunikacji w grupie,
 - j) wykorzystuje przeczytane teksty oraz inne teksty kultury do rozmowy i wspólnego działania,
 - k) tworzy krótkie i bardzo proste teksty tradycyjne i cyfrowe według poznanych schematów w pisemnej komunikacji bezpośredniej,
 - l) tworzy bardzo proste wypowiedzi pisemne w celu budowania relacji i współpracy z innymi;
- 2) świadomość językowa, w tym wiedza o języku. Uczeń:
- a) rozpoznaje i nazywa litery alfabetu;
 - b) rozwija zasób słownictwa związanego z życiem codziennym i zainteresowaniami w obszarach, takich jak:
 - ja, informacje o mnie, np. imię, nazwisko, miejsce zamieszkania, wiek, hobby, cechy wyglądu i charakteru,
 - rodzina, przyjaciele,

- miejsce zamieszkania, okolica i miejscowość,
 - dom, pomieszczenia, meble, sprzęty użytku codziennego,
 - artykuły spożywcze, posiłki i potrawy,
 - szkoła, sala lekcyjna, przybory szkolne,
 - zwierzęta i rośliny,
 - czas, kalendarz, pory roku, miesiące, dni tygodnia,
 - popularne zawody,
 - zakupy, sklep, centrum handlowe,
 - plan dnia, codzienne czynności,
 - zabawy i zabawki,
 - zainteresowania, sport, wakacje,
 - święta i tradycje,
 - samopoczucie, emocje,
 - teksty kultury – np. filmy, piosenki, gry – i ich bohaterowie;
- c) poprawnie zapisuje najczęściej używane wyrażenia i wyrazy związane z życiem codziennym i zainteresowaniami, w tym liczby i daty, własne imię i nazwisko, narodowość/obywatelstwo, adres, datę urodzenia;
- 3) odkrywanie i używanie języka. Uczeń:
- a) tworzy bardzo proste wypowiedzi ustne, aby przekazać informacje oraz wyrazić uczucia i emocje,
 - b) odtwarza z pamięci w całości lub we fragmentach bardzo proste i krótkie teksty: wierszyki, rymowanki, piosenki – samodzielnie lub w grupie,
 - c) wykonuje polecenie lub realizuje zadanie według przeczytanej bardzo prostej instrukcji,
 - d) rozumie wysłuchane i przeczytane nazwy, słowa i bardzo proste zdania, w tym także nagrania audio i wideo, korzystając dodatkowo z ilustracji, rekwizytów, mimiki, gestów,
 - e) zapisuje z pamięci i ze słuchu znane wyrazy, zwroty oraz bardzo proste zdania,
 - f) tworzy bardzo proste wypowiedzi pisemne według wcześniej poznanych schematów, w tym informacje o sobie i innych, opisy osób i rzeczy oraz teksty użytkowe: życzenia, podziękowania, pozdrowienia; wypełnia bardzo prosty formularz z danymi osobowymi,

- g) korzysta z tradycyjnych materiałów źródłowych lub narzędzi cyfrowych do samodzielnego pogłębiania wiedzy, w tym odkrywania znaczeń nieznanymi słów i sprawdzania pisowni;
- 4) wielojęzyczność i międzykulturowość – moduł kultura. Uczeń:
 - a) wie, że ludzie posługują się różnymi językami i aby się z nimi porozumieć, trzeba się tych języków nauczyć,
 - b) rozpoznaje w swoim otoczeniu elementy różnych kultur, np. tradycji świątecznych, potraw, zabaw, i porównuje je ze sobą w języku polskim,
 - c) wyjaśnia znaczenie lub podaje odpowiednik w języku polskim bardzo prostych słów lub zwrotów z języka obcego i odwrotnie,
 - d) przedstawia w języku polskim ogólny sens bardzo prostego tekstu wysłuchanego lub przeczytanego w języku obcym.

3. Edukacja językowa w języku mniejszości narodowej lub etnicznej:

- 1) komunikacja. Uczeń:
 - a) rozumie bardzo proste wypowiedzi ustne, kierowane bezpośrednio do niego, wypowiedziane wyraźnie i powoli,
 - b) reaguje werbalnie lub niewerbalnie na proste polecenia i komunikaty stosowane w codziennych sytuacjach,
 - c) udziela krótkich odpowiedzi na proste pytania dotyczące własnej osoby, rodziny, miejsca zamieszkania i codziennych czynności,
 - d) formułuje proste pytania związane z bliskimi mu tematami – np. życie domowe, szkoła, zabawa,
 - e) przedstawia siebie i innych, opisuje osoby, miejsca, przedmioty, czynności oraz nazywa emocje i potrzeby w codziennych sytuacjach komunikacyjnych,
 - f) zwraca się do innych z prostymi prośbami i reaguje na podobne prośby od innych,
 - g) posługuje się podstawowymi formułami grzecznościowymi w sytuacjach codziennych,
 - h) uczestniczy aktywnie w rozmowie grupowej, stosując zasady komunikacji i szanując wypowiedzi innych,

- i) korzysta z prostych tekstów kultury – np. bajek, piosenek, wierszy – jako inspiracji do rozmowy, wspólnej zabawy i działania,
 - j) tworzy krótkie wypowiedzi pisemne, posługując się znanym słownictwem i schematami – zarówno tradycyjnie, jak i cyfrowo,
 - k) tworzy bardzo proste teksty użytkowe służące podtrzymywaniu relacji i współpracy, np. życzenia, zaproszenia, pozdrowienia;
- 2) świadomość językowa, w tym wiedza o języku. Uczeń:
- a) rozpoznaje i nazywa litery alfabetu,
 - b) rozwija zasób słownictwa dotyczącego codziennego życia i kultury, w obszarach, takich jak:
 - rodzina, przyjaciele, sąsiedzi;
 - miejsce zamieszkania, dom, wieś lub miasto, środowisko lokalne;
 - jedzenie, potrawy tradycyjne;
 - szkoła, klasa, przedmioty szkolne;
 - przyroda, zwierzęta;
 - czas wolny, zabawy, święta;
 - zawody, życie codzienne społeczności lokalnej;
 - tradycje, zwyczaje, folklor, elementy dziedzictwa kulturalnego;
 - bohaterowie lokalnych legend, opowiadań i tekstów kultury;
 - c) poprawnie zapisuje najczęściej używane wyrażenia i wyrazy,
 - d) stosuje podstawowe zasady ortografii i interpunkcji charakterystyczne dla danego języka,
 - e) dostrzega podobieństwa i różnice między językiem mniejszości narodowej a językiem polskim;
- 3) odkrywanie i używanie języka. Uczeń:
- a) formułuje bardzo proste wypowiedzi ustne, aby przekazać informacje, wyrazić uczucia i okazać emocje,
 - b) recytuje lub śpiewa znane krótkie teksty – wiersze, piosenki, rymowanki,
 - c) wykonuje polecenia zgodnie z bardzo prostą instrukcją w języku mniejszości,
 - d) rozumie proste komunikaty i wypowiedzi, wspierając się ilustracjami, gestami, mimiką,
 - e) zapisuje proste wyrazy, zwroty i zdania usłyszane lub zapamiętane,

- f) tworzy bardzo proste teksty użytkowe – życzenia, kartki okolicznościowe, zaproszenia; wypełnia formularze z podstawowymi danymi,
 - g) korzysta z materiałów edukacyjnych i zasobów cyfrowych do poznawania języka i jego kontekstu kulturowego – moduł kultura;
- 4) kultura i tożsamość. Uczeń:
- a) rozpoznaje symbole, stroje, potrawy i tradycje charakterystyczne dla swojej mniejszości narodowej lub etnicznej – moduł kultura,
 - b) opowiada o sobie i swojej rodzinie w kontekście przynależności kulturowej i językowej – moduł kultura,
 - c) uczestniczy w wydarzeniach szkolnych i lokalnych związanych z kulturą mniejszości – moduł kultura,
 - d) tworzy prace plastyczne, teksty i wypowiedzi inspirowane historią i tradycją swojej społeczności – moduł kultura,
 - e) wyraża szacunek dla języka i dziedzictwa kulturowego swojej mniejszości – moduł kultura.

4. Edukacja językowa w języku regionalnym – języku kaszubskim:

- 1) komunikacja. Uczeń:
- a) pokonuje bariery ograniczające chęć wypowiadania się,
 - b) rozumie komunikaty werbalne i niewerbalne oraz adekwatnie na nie reaguje,
 - c) sygnalizuje podstawowe potrzeby, emocje i uczucia,
 - d) zadaje pytania i udziela odpowiedzi w ramach wyuczonych zwrotów,
 - e) wykorzystuje przeczytane teksty literackie i nieliterackie oraz inne teksty kultury do rozmowy i wspólnego działania,
 - f) tworzy krótkie i proste teksty tradycyjne i cyfrowe według schematów w pisemnej komunikacji bezpośredniej,
 - g) wykorzystuje słowo pisane do budowania relacji i współpracy z innymi;
- 2) świadomość językowa, w tym wiedza o języku. Uczeń:
- a) rozpoznaje i nazywa litery alfabetu,
 - b) pisze czytelnie, szczególną wagę przykładu do kształtu kaszubskich liter; stosuje odpowiednie znaki diakrytyczne,

- c) rozpoznaje dźwięki: głoski, w tym spółgłoski i samogłoski, sylaby, rymy w wypowiedziach słownych,
 - d) korzysta z zasobu słownictwa odpowiedniego do wyrażania zamierzonych treści, gromadzonego systematycznie w obrębie obszarów tematycznych, takich jak:
 - rodzina, przyjaciele,
 - miejsce zamieszkania – dom, miejscowość, region,
 - szkoła,
 - popularne zawody,
 - plan dnia,
 - zabawy, sport,
 - czas,
 - jedzenie,
 - sklep,
 - czas wolny i wakacje,
 - święta i tradycje,
 - samopoczucie,
 - przyroda,
 - świat baśni i wyobraźni,
 - e) używa rzeczowników, przymiotników i liczebników w odpowiedniej osobie i liczbie,
 - f) używa czasowników w odpowiedniej osobie, liczbie i czasie,
 - g) stosuje w pisowni podstawowe zasady ortografii kaszubskiej;
- 3) odkrywanie i używanie języka. Uczeń:
- a) analizuje i interpretuje znaczenie wypowiedzi usłyszanych w codziennych sytuacjach,
 - b) podejmuje działania według usłyszanej instrukcji,
 - c) kategoryzuje poznane słownictwo i stosuje je w codziennych sytuacjach,
 - d) recytuje wiersze, rymowanki, wygłasza z pamięci krótkie teksty prozatorskie, odgrywa dialogi, śpiewa piosenki – samodzielnie lub w grupie – moduł kultura,
 - e) eksperymentuje, bawi się słowem, tworząc własne wiersze, zagadki, rymowanki,

- f) czyta na głos proste teksty drukowane i pisane, prawidłowo akcentując wyrazy i uwzględniając charakterystyczne znaki diakrytyczne,
 - g) stosuje technikę cichego czytania prostych tekstów w języku kaszubskim,
 - h) rozumie sens krótkich opowiadań, bajek i historyjek oraz prostych piosenek i wierszyków, szczególnie gdy są wspierane obrazkami, rekwizytami, ruchem, mimiką, gestami, dodatkowymi dźwiękami – moduł kultura,
 - i) przekazuje w języku polskim treść tekstów czytanych w języku kaszubskim,
 - j) tworzy proste zdania według poznanych schematów,
 - k) tworzy indywidualnie lub zespołowo proste teksty użytkowe, takie jak krótkie wiadomości w komunikacji cyfrowej, ogłoszenie, zaproszenie, życzenia, plakat,
 - l) projektuje historyjkę obrazkową z krótkimi dialogami bohaterów,
 - ł) korzysta z odpowiednich materiałów źródłowych i narzędzi cyfrowych do samodzielnego pogłębiania wiedzy, w tym odkrywania znaczeń nieznanymi słów oraz sprawdzania ich pisowni;
- 4) kultura i tożsamość. Uczeń:
- a) kształtuje swoją tożsamość kaszubską w oparciu o kulturę i tradycje swojej rodziny i najbliższej okolicy – moduł kultura,
 - b) poznaje kulturę, historię, geografę, przyrodę i społeczność kaszubską w środowisku szkolnym i pozaszkolnym, w ramach wycieczek i warsztatów – moduł kultura,
 - c) uczestniczy w wydarzeniach szkolnych i lokalnych związanych z kulturą kaszubską – moduł kultura,
 - d) wyraża szacunek dla języka i dziedzictwa kulturowego Kaszubów – moduł kultura.

5. Edukacja matematyczna:

- 1) liczby. Uczeń:
 - a) odczytuje, zapisuje, porównuje i porządkuje liczby naturalne w zakresie co najmniej do 10 000,
 - b) rozumie, że wartość liczby zależy od liczby cyfr oraz ich położenia w jej zapisie,

- c) rozumie pojęcia: liczba parzysta, liczba nieparzysta,
 - d) dolicza do podanej liczby naturalnej i odlicza od podanej liczby naturalnej, po jeden, po dwa, po trzy itp. także z przekroczeniem liczby 0 w stronę liczb ujemnych,
 - e) posługuje się modelami osi liczbowej np. linijką, centymetrem krawieckim, skalą na termometrze, rysunkiem przy porównywaniu liczb i budowaniu intuicji pojęć „mniejsze o”, „większe o” w kontekstach praktycznych,
 - f) dodaje liczby naturalne dwucyfrowe i trzycyfrowe w pamięci lub stosując zapisy wyników częściowych,
 - g) odejmuje od siebie liczby naturalne dwucyfrowe w przykładach, których wynik jest liczbą naturalną, w pamięci lub stosując zapisy wyników częściowych,
 - h) mnoży i dzieli liczby naturalne w zakresie tabliczki mnożenia; mnoży liczby dwucyfrowe przez 2, 3, 5, 10; posługuje się tabliczką mnożenia; interpretuje dzielenie jako mieszczące i podział,
 - i) dzieli liczby naturalne dwucyfrowe przez 2, 3, 5, 10 w przykładach, gdy wynik jest liczbą naturalną,
 - j) tworzy i stosuje własne strategie obliczeń,
 - k) odkrywa prawidłowości w dodawaniu, odejmowaniu, mnożeniu i dzieleniu liczb,
 - l) znajduje brakującą liczbę w równości „z okienkiem” typu: $7 + \square = 19$, $\square + 8 = 21$, $9 + 17 = \square$, także w przypadku odejmowania, mnożenia i dzielenia,
 - ł) posługuje się znakami +, -, $\times$, :, <, >, =,
 - m) odczytuje i zapisuje w kontekstach praktycznych liczby rzymskie w zakresie co najmniej do XII,
 - n) sprawdza poprawność obliczeń, wykorzystując związki między dodawaniem i odejmowaniem oraz mnożeniem i dzieleniem,
 - o) odczytuje i zapisuje wybrane ułamki o liczniku 1 ($\frac{1}{2}$, $\frac{1}{3}$, $\frac{1}{4}$, $\frac{1}{5}$, $\frac{1}{8}$); w prostych przypadkach interpretuje część danej całości za pomocą ułamka;
- 2) miary. Uczeń:
- a) mierzy, zapisuje i odczytuje wyniki pomiaru: czasu, długości, masy, pojemności,

- b) mierzy, zapisuje i odczytuje wyniki pomiaru: temperatury, uwzględniając odczyty dodatnie i ujemne; oblicza różnice temperatur, w tym te związane ze wzrostem i spadkiem temperatury przechodzącym przez 0°C,
 - c) posługuje się w codziennych sytuacjach jednostkami: kilometr, metr, centymetr, milimetr, kilogram, dekagram, gram, godzina, minuta, sekunda, litr, mililitr, złoty, grosz – moduł ekonomiczno-finansowy,
 - d) zamienia w kontekstach praktycznych jednostki długości: centymetry na milimetry, metry na centymetry oraz kilometry na metry, a w prostych rachunkowo przypadkach także odwrotnie,
 - e) zamienia w kontekstach praktycznych jednostki masy: kilogramy na dekagramy oraz kilogramy na gramy, a w prostych rachunkowo przypadkach także odwrotnie,
 - f) zamienia w kontekstach praktycznych jednostki czasu: godziny na minuty oraz minuty na sekundy,
 - g) wykonuje w kontekstach praktycznych obliczenia pieniężne, m.in związane z budżetem domowym, zakupami, oszczędzaniem; odczytuje zapis dziesiętny cen towarów – moduł ekonomiczno-finansowy,
 - h) posługuje się wyrażeniami dwumianowanymi i w prostych przypadkach zamienia je na wielkości opisane jednym mianem,
 - i) porównuje długość przedmiotów, odległość, pojemność, wartość i czas trwania wybranych czynności, szacuje te wielkości oraz sprawdza wynik oszacowania;
- 3) figury. Uczeń:
- a) rozpoznaje w swoim otoczeniu i opisuje przedmioty w kształcie prostopadłościanu, sześciianu, kuli, walca,
 - b) rozpoznaje w swoim otoczeniu i opisuje trójkąty, czworokąty, w tym prostokąty z uwzględnieniem kwadratów, oraz koła; rysuje je na sieci kwadratowej, także używając przyborów matematycznych,
 - c) klasyfikuje różne kształty i wyjaśnia wybór kryteriów klasyfikacji,
 - d) oblicza obwody trójkątów, prostokątów, w tym kwadratów,
 - e) bada różne formy i kształty, np. ornamenty i wzory z kultury regionalnej i sztuki w poszukiwaniu osi symetrii – moduł kultura,

- f) orientuje się w schemacie własnego ciała, wyprowadza kierunki od siebie i od innych osób, ustala i opisuje relacje między obiektami, w przestrzeni i na kartce,
 - g) rozpoznaje w kontekstach praktycznych linie równoległe i prostopadłe; posługuje się pojęciami: pion, poziom, skos; korzysta z sieci kwadratowej;
- 4) dane. Uczeń:
- a) odczytuje i interpretuje dane przedstawione za pomocą prostych tabel i diagramów słupkowych – moduł ekonomiczno-finansowy,
 - b) wyszukuje i porównuje informacje z różnych źródeł, w kontekstach praktycznych,
 - c) analizuje zdobyte informacje i wskazuje te, które budzą jego wątpliwość;
 - d) prezentuje informacje w wybrany sposób, np. za pomocą diagramu, tabeli, także wykorzystując technologie cyfrowe;
- 5) myślenie matematyczne. Uczeń:
- a) czyta i rozumie proste teksty zawierające treści zmatematyzowane, np. rozkłady jazdy, kalendarz, cenniki, przepisy, instrukcje itp. – moduł ekonomiczno-finansowy,
 - b) tworzy dogodny dla siebie sposób rozwiązania zadania, także nietypowego, wykorzystując: rysunek, piktogramy, liczmany, symbole itp.,
 - c) rozwiązuje zadania tekstowe, tworząc własne strategie, wyjaśnia innym zastosowany sposób rozwiązania,
 - d) weryfikuje rozwiązania uzyskane przez siebie i innych i rozmawia o nich,
 - e) korzysta z umiejętności strategicznego myślenia, także podczas gier planszowych, kościanych, karcianych,
 - f) dostrzega, kontynuuje i opisuje rytmy i regularności przedstawione w różny sposób,
 - g) wykorzystuje umiejętności matematyczne w codziennych sytuacjach, w tym sytuacji zakupowych czy związanych z zarządzaniem kieszonkowym czy oszczędzaniem – moduł ekonomiczno-finansowy.

6. Edukacja przyrodnicza:

- 1) procesy życiowe i bioróżnorodność. Uczeń:

- a) bada znaczenie kluczowych procesów życiowych dla prawidłowego funkcjonowania organizmów żywych, w tym człowieka,
 - b) rozróżnia główne narządy wewnętrzne i zewnętrzne organizmu człowieka na schemacie lub modelu i projektuje na podstawie obserwacji i doświadczeń sposoby wspierania ich działania, w tym przez ruch, zdrową dietę, higienę,
 - c) rozróżnia podstawowe potrzeby organizmów żywych, w tym człowieka, oraz opisuje zależności między nimi i formułuje wnioski na podstawie własnych analiz,
 - d) obserwuje i dokumentuje zmiany zachodzące w ciele człowieka w cyklu życia,
 - e) obserwuje w terenie i rozpoznaje podstawowe gatunki zwierząt i roślin żyjących w najbliższym środowisku oraz wyjaśnia ich znaczenie dla bioróżnorodności i konieczność ich ochrony,
 - f) na podstawie własnych obserwacji terenowych podaje przykłady sposobów, w jakie rośliny i zwierzęta przystosowują się do różnych warunków środowiskowych,
 - g) wyjaśnia na podstawie badań, że życie i rozwój roślin zależy od czynników, takich jak: energia słoneczna, gleba, woda, powietrze,
 - h) wykazuje w działaniu poczucie odpowiedzialności za przyrodę, szacunek dla wszystkich form życia;
- 2) procesy fizyczne w codzienności dziecka. Uczeń:
- a) obserwuje w terenie i bada działanie różnych sił oraz ich wpływ na ruch i zachowanie przedmiotów,
 - b) bada właściwości światła, np. tworzy cienie, bada odbicie światła od lśniących powierzchni i rozszczepienie światła, rozpoznaje naturalne i sztuczne źródła światła, prezentuje wyniki swoich badań,
 - c) obserwuje źródła ciepła, analizuje różne sposoby wykorzystania ciepła w codziennym życiu i prezentuje wyniki swoich badań,
 - d) wyjaśnia rolę Słońca jako głównego źródła energii na Ziemi i Układu Słonecznego, korzystając z różnych źródeł informacji i własnych obserwacji,
 - e) rozróżnia dźwięki w otoczeniu, eksperymentuje z wytwarzaniem dźwięku i bada jego przemieszczanie się w różnych mediach – np. powietrze, woda, ciała

stałe; podaje przykłady pozytywnego i negatywnego wpływu dźwięków na ludzi i zwierzęta,

f) zachowuje zasady bezpieczeństwa swojego i innych podczas działań badawczych;

3) materiały i ich właściwości. Uczeń:

a) klasyfikuje materiały, testując ich właściwości, i podaje sposoby ich wykorzystania w codziennym życiu,

b) rozpoznaje na podstawie wyników własnych badań materiały występujące w trzech stanach skupienia – stałe, ciekłe, gazowe,

c) bada wpływ wybranych czynników – np. temperatura, siła, zanieczyszczenie – na zmiany zachodzące w materiałach,

d) przejawia zachowania ukazujące racjonalne korzystanie z materiałów i minimalizujące negatywny wpływ na przyrodę, w tym ograniczające zachowania konsumpcyjne – moduł ekonomiczno-finansowy;

4) edukacja klimatyczno – środowiskowa. Uczeń:

a) na podstawie własnych badań terenowych identyfikuje zależności między elementami przyrody ożywionej i nieożywionej – np. roślinami, zwierzętami, warunkami pogodowymi,

b) opisuje podstawowe zjawiska związane ze zmianą klimatu, korzystając z wyników własnych działań badawczych,

c) prezentuje wyniki własnych badań, wskazując przykłady pozytywnego i negatywnego wpływu działalności człowieka na środowisko,

d) wyjaśnia konieczność oszczędzania zasobów Ziemi w codziennym życiu i proponuje własne pomysły takich działań poparte eksperymentami lub obserwacjami – moduł ekonomiczno-finansowy,

e) analizuje przykłady działań na rzecz klimatu i lokalnego środowiska naturalnego i w miarę możliwości włącza się w nie,

f) prowadzi badania przyrodnicze w taki sposób, aby nie szkodzić obserwowanym obiektom i uwzględniać ich dobro i potrzeby.

7. Edukacja społeczna:

1) kompetencje osobiste. Uczeń:

- a) rozpoznaje i nazywa swoje mocne strony, rozwija świadomość swoich osiągnięć; wykorzystuje je w działaniu,
 - b) wskazuje obszary, w których szczególnie pragnie się rozwijać, a także przykładowe sposoby dbania o rozwój w tych obszarach,
 - c) podejmuje próby samooceny, próbuje wprowadzić zmiany,
 - d) rozpoznaje i nazywa swoje potrzeby i emocje, komunikuje je innym i zwraca się o pomoc do odpowiednich osób w razie potrzeby,
 - e) stosuje poznane strategie regulacji emocji adekwatnie do sytuacji,
 - f) stosuje poznane strategie radzenia sobie ze stresem i porażką oraz potrafi prosić o wsparcie,
 - g) asertywnie reaguje w sytuacjach przekraczania swoich granic, wyrażając własne potrzeby i emocje z poszanowaniem siebie i innych,
 - h) rozpoznaje negatywne zachowania ze strony innych związane z namawianiem do niebezpiecznych zachowań, przekraczaniem granic lub łamaniem zasad i reaguje na nie,
 - i) rozpoznaje wpływ innych osób, a także mediów i reklamy na swoje decyzje dotyczące wydatków – moduł ekonomiczno-finansowy,
 - j) rozważa problem z różnych perspektyw, wskazuje jego przyczyny i podejmuje decyzje dotyczące sposobu jego rozwiązania,
 - k) ustala priorytety działań, układa plan wykonania zadań, w tym szkolnych lub z życia codziennego; realizuje i doprowadza do końca podjęte działania, ocenia ich skuteczność,
 - l) dokonuje wyboru sposobu realizacji zadania,
 - ł) docenia przydatność z informacji zwrotnej, korzysta z niej,
 - m) pracuje wytrwale nawet w obliczu wyzwań lub trudności,
 - n) uczestniczy w aktywnościach związanych z osobistymi zainteresowaniami,
 - o) stosuje podstawowe zasady dotyczące zdrowego trybu życia, w tym zbilansowanej diety i aktywności ruchowej,
 - p) uświadamia sobie wpływ swoich decyzji na zdrowie;
- 2) kompetencje społeczne. Uczeń:

- a) okazuje szacunek dla wszystkich ludzi bez względu na ich narodowość, obywatelstwo, przynależność kulturową, wyznanie, kolor skóry, pozycję społeczną itp.,
 - b) nawiązuje i podtrzymuje relacje społeczne w najbliższym otoczeniu,
 - c) inicjuje i podtrzymuje współpracę w grupie; współtworzy, negocjuje i stosuje zasady działania w grupie,
 - d) zgłasza własne pomysły podczas podejmowania decyzji w grupie, przestrzega uzgodnień,
 - e) rozpoznaje emocje innych i reaguje na nie w adekwatny sposób,
 - f) zwraca uwagę na potrzeby innych członków grupy, oferuje pomoc osobie, która jest w potrzebie, nawet jeśli wymaga to od niego wysiłku,
 - g) podejmuje próby samodzielnego rozwiązywania konfliktów, stosując elementy mediacji rówieśniczej,
 - h) rozpoznaje przejawy przemocy wobec siebie i innych, w tym zastraszanie, dręczenie, cyberprzemoc, i przeciwstawia się im samodzielnie lub prosząc o pomoc osoby z najbliższego otoczenia,
 - i) odgrywa odpowiedzialnie role społeczne, rozumie, że pełniąc różne role, można przyczynić się do osiągnięcia wspólnego celu,
 - j) planuje i realizuje we współpracy z innymi działania w klasie i środowisku lokalnym, realizując inicjatywy, współpracując z rówieśnikami i dorosłymi oraz rozwijając postawę obywatelską i odpowiedzialność za wspólne dobro;
3. edukacja obywatelska. Uczeń:
- a) przedstawia na podstawie własnych obserwacji terenowych i różnych źródeł podstawowe elementy lokalnego krajobrazu oraz zagospodarowania przestrzeni i opisuje ich wartość przyrodniczą i kulturową – moduł kultura,
 - b) określa główne kierunki geograficzne na mapie, wskazuje na niej swoje miejsce zamieszkania i region oraz odczytuje z niej cechy charakterystyczne krajobrazu,
 - c) korzysta z map i ilustracji, by wyjaśnić podstawowe pojęcia geograficzne, takie jak: kontynent, ocean, morze, wyspa, kraj, granica; podaje przykłady z własnego otoczenia,

- d) rozpoznaje Polskę na mapie Europy i świata oraz wskazuje jej stolicę, główne miasta, rzeki i pasma górskie; wskazuje kraje sąsiadujące z Polską,
- e) prezentuje wybrane wydarzenia, obiekty, miejsca i postaci z lokalnej, polskiej oraz europejskiej historii i teraźniejszości oraz wyjaśnia ich znaczenie – moduł kultura,
- f) prezentuje w różnych formach informacje o Polakach, którzy są przykładami postaw wartościowych etycznie, w tym dobra, odwagi, mądrości i patriotyzmu – moduł kultura,
- g) charakteryzuje patrona swojej szkoły oraz wskazuje aktualnego prezydenta, premiera i marszałka Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej,
- h) rozróżnia i opisuje symbole państwowe Polski: flagę, godło, hymn oraz flagę i hymn Unii Europejskiej; zachowuje się z szacunkiem podczas śpiewania lub słuchania hymnu oraz wciągania flagi na maszt,
- i) wskazuje wybrane święta państwowe, rozpoznaje lokalne zwyczaje, tradycyjne elementy kultury i języka oraz w miarę możliwości zachowuje je, uczestnicząc w życiu społecznym – moduł kultura,
- j) wyjaśnia znaczenie praw i obowiązków dziecka, podstawowych praw człowieka oraz podstawowych praw i obowiązków obywatela, dostrzega ich obecność lub brak w codziennym życiu oraz opisuje konsekwencje niewypełniania praw i obowiązków,
- k) analizuje podstawowe różnice między życiem ludzi w przeszłości a życiem teraźniejszym, korzystając z doświadczeń rodzinnych i innych źródeł,
- l) odróżnia polskie banknoty i monety od banknotów i monet innych państw oraz wie, że waluty można wymieniać – moduł ekonomiczno-finansowy,
- ł) nazywa różne formy i źródła dochodu w rodzinie i zauważa różnice w dochodach ludzi – moduł ekonomiczno-finansowy,
- m) tworzy listę zakupów, jest przygotowany do podejmowania prostych decyzji zakupowych uwzględniających dostępne środki oraz korzyści wynikające z oszczędzania – moduł ekonomiczno-finansowy,
- n) wyjaśnia cel przechowywania pieniędzy w banku – moduł ekonomiczno-finansowy.

8. Edukacja artystyczna – plastyka, muzyka i działania artystyczne:

- 1) percepcja i interpretacja dzieł plastycznych. Uczeń:
 - a) rozpoznaje podstawowe środki wyrazu plastycznego w oglądanych dziełach, w tym barwę, linię, kształt, fakturę,
 - b) nazywa emocje wywoływane przez dzieło sztuki – moduł kultura,
 - c) porównuje dzieła sztuki, uwzględniając różne kryteria, w tym barwy, nastrój – moduł kultura,
 - d) opisuje wybrane dzieła sztuki, w tym obrazy, rzeźby, ilustracje, filmy, fotografie – moduł kultura,
 - e) interpretuje znaczenie wybranych symboli lub elementów obecnych w dziele sztuki – moduł kultura;
- 2) twórcze działania plastyczne. Uczeń:
 - a) stosuje podstawowe środki wyrazu plastycznego w działaniach twórczych, w tym kontrast barw, rytm, linię, proporcje,
 - b) tworzy własne kompozycje plastyczne inspirowane motywem lub wzorem,
 - c) stosuje podstawowe techniki plastyczne, w tym rysunek, malarstwo, grafikę, rzeźbę, kolaż, a także dobiera odpowiednie narzędzia i materiały do ich realizacji,
 - d) planuje etapy tworzenia pracy plastycznej,
 - e) tworzy kompozycje plastyczne inspirowane różnymi doświadczeniami, emocjami, kontaktem ze sztuką i przyrodą,
 - f) wykonuje fotografie przyrodnicze, portretowe lub inscenizowane oraz proste animacje,
 - g) rozmawia o rezultatach pracy twórczej własnej i zespołowej;
- 3) percepcja i interpretacja muzyki. Uczeń:
 - a) słucha, także aktywnie, utworów muzyki klasycznej, rozrywkowej i tradycyjnej z różnych kultur i epok – moduł kultura,
 - b) określa tempo, dynamikę, nastrój utworów w różnorodny sposób,
 - c) reaguje ruchem na zmiany tempa, dynamiki, nastroju czy wysokości dźwięku w utworze,
 - d) rozpoznaje utwory wykonywane solo i zespołowo: chóralnie lub instrumentalnie,

- e) rozpoznaje w piosence zwrotkę i refren, w utworze muzycznym budowę AB, ABA,
 - f) identyfikuje i różnicuje dźwięki, rytmy i melodie w zabawach i grach słuchowych,
 - g) rozpoznaje wybrane instrumenty muzyczne, nazywa je i przyporządkowuje do wysłuchanych fragmentów muzyki oraz ilustracji;
- 4) aktywności muzyczne: śpiew, ruch i gra na instrumentach. Uczeń:
- a) śpiewa piosenki dziecięce, ludowe i okolicznościowe, hymn państwowy i wybrane pieśni patriotyczne – moduł kultura,
 - b) uczestniczy w zabawach głosowych, ćwiczeniach emisyjnych,
 - c) gra na instrumentach melodycznych i niemelodycznych zgodnie z prostym zapisem graficznym – nutowym i beznutowym,
 - d) odtwarza proste układy taneczne do piosenek dziecięcych, w tym z użyciem rekwizytów, oraz uczestniczy w zabawach muzyczno-ruchowych i tańcach integracyjnych,
 - e) wykonuje podstawowe kroki wybranych tańców narodowych lub ludowych – moduł kultura,
 - f) odczytuje, używając tataizacji, innych sylab rytmicznych lub gestodźwięków, proste schematy rytmiczne z różnych zapisów,
 - g) współpracuje z innymi podczas wspólnego, zespołowego muzykowania;
- 5) twórcze działania muzyczne. Uczeń:
- a) twórczo wykorzystuje dźwięk, ruch i rytm do wyrażania emocji, nastrojów i pomysłów,
 - b) wykorzystuje przedmioty codziennego użytku do zabaw muzycznych,
 - c) wykonuje improwizacje, w tym instrumentalne i ruchowe, projektuje rytmy na instrumentach perkusyjnych, odgrywa dialogi muzyczne w parach i zespołowo,
 - d) tworzy ruchowe improwizacje do muzyki instrumentalnej lub wokalne, w tym taniec swobodny, układ gestów zgodnych z rytmem,
 - e) tworzy i wykonuje proste akompaniamenty do wybranych utworów muzycznych z użyciem dostępnych instrumentów lub rekwizytów;
- 6) inne działania artystyczne. Uczeń:

- a) demonstruje wybrane emocje i stany poprzez ekspresję artystyczną, w tym głosową, muzyczną i ruchową, oraz opowiada o własnych przeżyciach artystycznych,
- b) kreuje postacie sceniczne, nadając im charakter poprzez improwizację teatralną,
- c) interpretuje wybrane teksty kultury, w tym muzyczne i wizualne, i przekłada je na własny język artystyczny – moduł kultura,
- d) tworzy scenki dramatyczne inspirowane literaturą dziecięcą i wydarzeniami z życia codziennego,
- e) stosuje środki wyrazu artystycznego, w tym ruch, głos, rytm, przestrzeń, rekwizyt, instrument; posługuje się elementami scenografii i kostiumu w działaniach teatralnych,
- f) podejmuje we współpracy z innymi działania artystyczne, uwzględniając różne formy komunikacji.

9. Edukacja techniczna i informatyczna:

1) bezpieczeństwo i higiena. Uczeń:

- a) wskazuje sytuacje niebezpieczne i sposoby reagowania, w tym wymienia podstawowe numery alarmowe, telefon zaufania i szkolne procedury bezpieczeństwa, z których może skorzystać w miarę swoich możliwości – moduł bezpieczeństwo i obrona,
- b) potrafi wezwać pomoc, w tym przekazać informacje o zdarzeniu i swoje dane – moduł bezpieczeństwo i obrona,
- c) stosuje podstawowe zasady udzielania pierwszej pomocy w sytuacjach zagrożenia zdrowia lub życia – moduł bezpieczeństwo i obrona,
- d) reaguje na instrukcje oraz komunikaty wizualne i dźwiękowe w trakcie wyjść i wycieczek oraz zajęć w bezpośrednim otoczeniu szkoły, także podczas próbnych ewakuacji – moduł bezpieczeństwo i obrona,
- e) przygotowuje miejsce pracy i zachowuje w nim porządek, przestrzegając zasad bezpieczeństwa, w tym higieny cyfrowej oraz ergonomii określonych w regulaminie pracowni lub klasy – moduł bezpieczeństwo i obrona,

- f) używa odpowiednich materiałów i posługuje się w sposób bezpieczny prostymi narzędziami, w tym młotkiem, śrubokrętem, igłą, nożyczkami, oraz prostymi urządzeniami technicznymi i cyfrowymi – moduł bezpieczeństwo i obrona,
 - g) stosuje zasady ochrony prywatności i bezpieczeństwa w codziennym i cyfrowym świecie, rozpoznaje i odpowiednio reaguje na sytuacje ryzykowne, dbając o wizerunek i dane osobowe – moduł bezpieczeństwo i obrona,
 - h) współpracuje w grupie, w tym online, z poszanowaniem zasad komunikacji i etykiety lub netykiety,
 - i) podejmuje samodzielne próby ustalenia przydatności i weryfikowania poprawności informacji uzyskanych z różnych źródeł, w tym generowanych przez sztuczną inteligencję;
- 2) projektowanie i tworzenie. Uczeń:
- a) planuje i wykonuje własne projekty, w tym projekty zagospodarowania swojego otoczenia i lokalnej przestrzeni, wykonując szkice i notatki oraz określając algorytmy w formie słownej, graficznej, a także z wykorzystaniem aplikacji do programowania blokowego,
 - b) wykonuje przedmioty użytkowe, dekoracyjne i modele techniczne; montuje wybrane urządzenia i przedmioty, wykorzystując oszczędnie dostępne materiały oraz poznane technologie,
 - c) wykonuje i edytuje proste materiały cyfrowe, wykorzystując przeglądarkę internetową, podstawowe programy, w tym aplikacje tekstowe, graficzne, filmowe, programowanie blokowe oraz narzędzia oparte na sztucznej inteligencji,
 - d) redaguje prostą instrukcję lub wskazówki dotyczące wykorzystania dostępnych narzędzi i urządzeń, w tym cyfrowych,
 - e) wykorzystuje zasoby cyfrowe w sposób etyczny, zgodny z prawem autorskim oraz zasadami korzystania z materiałów online,
 - f) analizuje wpływ stosowanych materiałów i technik na środowisko i zdrowie, w tym rozpoznaje materiały szkodliwe i bezpieczne,
 - g) poszukuje alternatywnych zastosowań materiałów, narzędzi technicznych i rozwiązań algorytmicznych,

- h) prezentuje efekty pracy własnej, w parze lub grupie na forum klasy, wykorzystując dostępne urządzenia i formy,
- i) zauważa i nazywa pozytywne aspekty swojej pracy i pracy innych, ocenia efekty działań, formułując i wykorzystując konstruktywną informację zwrotną,
- j) kończy rozpoczętą pracę i potrafi opowiedzieć o jej przebiegu oraz rezultacie ustnie lub pisemnie, także z wykorzystaniem technologii cyfrowych,
- k) wykorzystuje narzędzia i technologie do rozwiązywania problemów i realizacji prac z innych obszarów przedmiotowych.

9. Wychowanie fizyczne:

- 1) aktywność fizyczna i bezpieczeństwo. Uczeń:
 - a) podejmuje działania na rzecz utrzymania zdrowia, takie jak: dbanie o higienę ciała, wybór stroju sportowego odpowiedniego do miejsca zajęć i pogody, zdrowa dieta,
 - b) wymienia przykłady aktywności fizycznej możliwej do wykonania w domu, w szkole i na świeżym powietrzu,
 - c) podejmuje aktywność fizyczną w celu utrzymania zdrowia i zapobiegania wadom postawy, wykonuje systematycznie ćwiczenia fizyczne,
 - d) wykonuje rozgrzewkę i wyjaśnia jej cel,
 - e) przestrzega zasad zabaw i gier ruchowych oraz zespołowych,
 - f) stosuje zasady bezpiecznego poruszania się pieszo, na rowerze, hulajnodze i rolkach; zna główne znaki drogowe – moduł bezpieczeństwo i obrona,
 - g) stosuje zasady bezpieczeństwa w czasie aktywności plenerowych, w tym nad wodą, w lesie i w górach – moduł bezpieczeństwo i obrona;
- 2) sprawność fizyczna. Uczeń:
 - a) chodzi, maszeruje, biega ze zmianą kierunku i tempa, zachowując rytm i koordynację,
 - b) skacze, podskakuje i przeskakuje – obunóż, jednonóż, w miejscu i w ruchu, przez przeszkody, w dal z miejsca i z rozbiegu, przez skakankę lub gumę,
 - c) wspina się na niskich wysokościach,
 - d) czołga się w różnych kierunkach i pod przeszkodami,
 - e) rzuca jednorącz małymi przyborami do celu nieruchomego i ruchomego,

- f) podaje przybory oburącz sprzed klatki piersiowej i znad głowy, w miejscu i w ruchu, a także chwytając je w miejscu i w ruchu,
- g) uderza piłkę nogą w miejscu i w ruchu, do partnera lub celu, z różną siłą i w różnych kierunkach,
- h) odbija piłkę oburącz lub jednorącz w górę oraz w kierunku partnera,
- i) wykonuje podstawowe ćwiczenia techniczne z piłką lub innym przyborem charakterystycznym dla gier zespołowych: kozłuje w miejscu i w ruchu, podaje i chwytając, odbija, uderza, prowadzi, rzuca, uderza do celu,
- j) toczy, podnosi i przenosi przybory,
- k) utrzymuje równowagę w pozycjach statycznych i dynamicznych, z przyborem i bez,
- l) wykonuje rotacje ciała wokół osi pionowej i poziomej, w tym obroty w miejscu i w ruchu, przewroty w przód z przysiadu podpartego,
- ł) przenosi ciężar ciała z jednej strony na drugą,
- m) utrzymuje prawidłową postawę w różnych pozycjach,
- n) wykonuje ćwiczenia rytmiczne przy muzyce,
- o) uczestniczy w zabawach i grach ruchowych oraz grach zespołowych,
- p) korzysta z dostępnego sprzętu sportowego, zachowując zasady bezpieczeństwa,
- r) współpracuje z innymi przy planowaniu i realizacji zabaw ruchowych,
- s) przestrzega zasad *fair play* w zabawach i grach ruchowych oraz grach zespołowych.

9. Etyka:

1) ja i etyka. Uczeń:

- a) odróżnia ocenę etyczną, w tym dobre i złe działania, postawy, cele, od innych ocen, w tym: estetycznej – piękne i brzydkie wytwory kultury; praktycznej – użyteczne i nieużyteczne przedmioty, działania; poznawczej – prawdziwe i fałszywe sądy,
- b) formułuje proste oceny etyczne w odniesieniu do codziennych doświadczeń oraz poznanych tekstów kultury i uzasadnia je w dyskusji – moduł kultura,
- c) posługuje się nazwami postaw etycznie wartościowych, takimi jak: sprawiedliwość, szacunek, życzliwość, uczciwość, odpowiedzialność, odwaga,

solidarność, troska, przyjaźń, miłość; wskazuje przykłady działań będących ich przejawem,

- d) odróżnia działania, postawy i cele etycznie wartościowe od nieetycznych – moduł kultura,
 - e) na podstawie codziennych doświadczeń i poznanych tekstów kultury formułuje normy moralne, w tym obowiązki moralne, wynikające z tych doświadczeń i tekstów – moduł kultura;
- 2) ja i moje życie. Uczeń:
- a) ocenia pod względem etycznym własne postawy, cele i działania oraz określa konsekwencje tych działań dla siebie i innych,
 - b) wskazuje i podejmuje działania będące przejawem szacunku dla siebie i troski o samego siebie,
 - c) wskazuje przykłady swoich praw i obowiązków – dziecka, ucznia, człowieka – i korzysta z nich we własnym codziennym doświadczeniu;
- 3) ja wśród ludzi. Uczeń:
- a) ocenia pod względem etycznym postawy innych osób, ich cele i działania oraz określa konsekwencje tych działań dla siebie i pozostałych członków społeczności,
 - b) wskazuje postawy etycznie wartościowe wobec innych, w tym szacunek, życzliwość, solidarność, troskę, odpowiedzialność, oraz podejmuje działania będące ich przejawem, zwłaszcza wobec słabszych, wykluczanych, należących do mniejszości,
 - c) wskazuje i ocenia pod względem etycznym normy moralne ustanawiane przez grupy i wspólnoty, do których należy, w tym także nieformalne grupy rówieśnicze,
 - d) wskazuje postawy służące współpracy, zaufaniu, integracji w grupie i wspólnocie i podejmuje działania będące ich przejawem,
 - e) przeciwstawia się w sposób etycznie wartościowy działaniom agresywnym wobec siebie i innych.
- 4) ja i przyroda. Uczeń:
- a) ocenia pod względem etycznym postawy, cele i działania wobec przyrody oraz określa konsekwencje tych działań dla środowiska,

- b) wskazuje i podejmuje działania będące przejawem odpowiedzialności za środowisko i troski o przyrodę, w tym zwłaszcza o zwierzęta,
- c) wskazuje przykłady zachowań zwierząt jako istot czujących,
- d) przeciwstawia się w sposób etycznie wartościowy działaniom szkodliwym dla środowiska i krzywdzącym zwierzęta.

Wymagania dotyczące doświadczeń edukacyjnych

Uczeń:

- 1) przynajmniej raz w roku wybiera książkę do indywidualnej lektury i prezentuje ją;
- 2) w grupie, przynajmniej raz w roku wybiera lekturę do omówienia podczas lekcji;
- 3) w grupie realizuje zadanie, w którym językiem komunikacji jest nauczany w klasie język obcy nowożytny – np. wymiana listów, kartek z równoległą klasą ze szkoły za granicą, spotkanie z native speakerem itp.;
- 4) przynajmniej cztery razy w roku uczestniczy w rozgrywkach klasowych lub szkolnych z wykorzystaniem gier planszowych, kościanych lub karcianych, które są dobrane pod kątem rozwijania logicznego i strategicznego myślenia. Bierze udział w wyborze gier, przygotowuje i notuje wyniki rozgrywek w zaplanowany przez siebie sposób, po zakończeniu gry analizuje zastosowane strategie;
- 5) w grupie, zakłada i prowadzi uprawę roślin, np. kwietnej łąki z roślinami miododajnymi, ogródka ziołowego, ogródka warzywnego;
- 6) uczestniczy w przygotowaniu i realizacji wydarzenia artystycznego prezentowanego poza klasą;
- 7) przynajmniej raz w roku tworzy własny instrument, lalkę, maskę lub scenografię, wykorzystując je w działaniach artystycznych;
- 8) przynajmniej raz w roku bierze udział w wydarzeniu kulturalnym – np. w zwiedzaniu muzeum, koncercie, spektaklu – na żywo lub online;
- 9) pracując w grupach, realizuje pod opieką nauczyciela przynajmniej jeden projekt edukacyjny z każdego z poniższych obszarów:
 - a) przedsiębiorczość – np. sklepik, kiermasz charytatywny, pieniądze i bank,
 - b) tożsamość i społeczność lokalna lub regionalna – np. dziedzictwo lokalne, tradycje i zwyczaje, gwary, atrakcyjność regionu,

- c) ochrona środowiska, ekologia, klimat – np. bioróżnorodność, oszczędzanie zasobów, recykling, odpowiedzialne zakupy,
- d) zagospodarowanie przestrzeni – np. projektowanie przestrzeni osiedla, parku, placu zabaw – z uwzględnieniem uwarunkowań estetycznych, przyrodniczych, w tym ochrony przyrody, i potrzeb społecznych,
- e) konstrukcja prostych maszyn technicznych – np. proste maszyny z przekładniami zębatymi i dźwigniami, maszyny przepływowe, pochylnie,
- f) modelowanie – np. tworzenie modelu urządzenia lub układu elementów, który umożliwia obserwację siły grawitacji, oporu, tarcia, siły napędowej, naprężającej, rozciągającej, elektromotorycznej lub innych sił,
- g) programowanie – np. sekwencja ruchów robota po trasie, programowanie urządzenia, przesuwanie przedmiotów po macie, budowanie wieży z kubków, algorytm opisujący kroki działania,
- h) problemy społeczne – rozwiązanie problemu, który uczniowie zaobserwowali w klasie, szkole lub okolicy, np. opieka nad zwierzętami, aktywności na rzecz lokalnej społeczności,
- i) zdrowie – np. odżywianie, ruch, zdrowe nawyki, monitorowanie zdrowia.

Warunki i sposób realizacji podstawy programowej edukacji wczesnoszkolnej

Edukacja wczesnoszkolna to ważny etap zdobywania przez dzieci doświadczeń związanych z rolą ucznia, nawiązywania relacji w zróżnicowanym społecznie i kulturowo środowisku szkolnym. Wiedza i umiejętności dzieci są różnorodne, co jest naturalną cechą rozwojową, zatem realizacja podstawy programowej wiąże się z koniecznością dostosowania procesu uczenia się do indywidualnych potrzeb i tempa rozwoju każdego dziecka.

Zadaniem szkoły i nauczyciela jest zapewnienie:

- 1) aktywności uczniów, które umożliwiają współpracę i uczenie się w relacjach społecznych, w tym w projektach badawczych, dyskusjach, rozwiązywaniu zadań problemowych, zabawach i grach dydaktycznych, a także działaniach twórczych;
- 2) sytuacji edukacyjnych sprzyjających uczeniu się przez poszukiwanie, odkrywanie, dociekanie, eksperymentowanie, sprawdzanie informacji, wnioskowanie, z

wykorzystaniem różnych form komunikacji i aktywności w kontekście życia codziennego;

- 3) możliwości korzystania z zasobów lokalnego środowiska, pozwalających na uczenie się poprzez doświadczenia i obserwacje prowadzone w środowisku naturalnym i społecznym;
- 4) organizacji zajęć poza salą lekcyjną, np. w pracowniach tematycznych, w bibliotece, w bezpośrednim otoczeniu szkoły – w ogrodzie szkolnym, na boisku – a także dalszym, np. w parku, lesie, na łące oraz w centrach edukacyjnych;
- 5) bezpiecznej, estetycznej przestrzeni edukacyjnej, sprzyjającej różnorodnym aktywnościom i wszechstronnemu rozwojowi uczniów, umożliwiającej pracę w parach, w grupach, w kręgu oraz indywidualnie, wyposażonej w lekkie i mobilne meble, łatwe do modyfikowania układu sali w zależności od typu aktywności dydaktycznej;
- 6) różnorodnych łatwo dostępnych pomocy i materiałów dydaktycznych, tradycyjnych i cyfrowych, które wykraczają poza tradycyjny podręcznik i zeszyt ćwiczeń, obejmując także te wspierające integrację różnych dziedzin wiedzy w praktycznym kontekście, jak edukacja finansowa czy architektoniczna, dostosowanych do potrzeb uczniów, wspierających motywację do uczenia się;
- 7) warunków do rozwijania samodzielności uczniów, w tym podejmowania decyzji dotyczących planowania dnia, wyznaczania zadań do realizacji w krótkich odcinkach czasu i refleksji na temat uzyskanego efektu;
- 8) warunków do wspierania sprawczości i wpływu na najbliższe otoczenie;
- 9) współpracy w grupie w procesie uczenia się, elementów tutoringu koleżeńkiego, dzielenia się wiedzą i umiejętnościami w procesie poznawania i działania;
- 10) monitorowania i dokumentowania rozwoju kompetencji uczniów, rozpoznawania indywidualnych potrzeb oraz określania efektywności stosowanych metod wsparcia rozwoju i planowania kolejnych działań pedagogicznych z uwzględnieniem zgromadzonych informacji;
- 11) prezentowania efektów różnych prac uczniowskich, rozwiązań zadań, myślenia wizualnego oraz przebiegu procesu uczenia się, w tym na tablicach, planszach, w przestrzeniach ekspozycyjnych;

- 12) elastycznej czasowo organizacji pracy dydaktycznej z uwzględnieniem zróżnicowanego tempa pracy uczniów, przerw na odpoczynek i ruch oraz czasu na swobodną eksplorację tematów wzbudzających zainteresowanie uczniów;
- 13) wsparcia uczniów o zróżnicowanych potrzebach edukacyjnych, poprzez odpowiednie pomoce, modyfikację otoczenia, dostosowanie form komunikacji, czasu, miejsca i metod edukacji, w tym urządzeń wspomagających, jak lupy, pętle indukcyjne, komunikatory do komunikacji wspomagającej i alternatywnej, oprogramowanie specjalistyczne.

Edukacja wczesnoszkolna ma charakter zintegrowany, koncentrujący się na rozwijaniu kompetencji fundamentalnych uczniów, m.in. komunikacji i posługiwania się językiem, oraz przekrojowych – społecznych i osobistych czy poznawczych. Oznacza to integrowanie zdobywanych kompetencji z różnych obszarów edukacji podczas rozwiązywania problemów, poszukiwania odpowiedzi na pytania, wykorzystywania ich w nowych sytuacjach.

Podstawowym założeniem edukacji językowej we wszystkich nauczanych językach jest dowartościowanie kompetencji komunikacyjnych jako fundamentu funkcjonowania w społeczeństwie oraz procesów uczenia się. W szczególności oznacza to rozszerzenie kształcenia umiejętności związanych z mówieniem i słuchaniem oraz uczestnictwem w rozmowie na obszary wszystkich edukacji przedmiotowych oraz takie kształtowanie doświadczeń edukacyjnych, które umożliwią rozwijanie wskazanych wyżej kompetencji w naturalnych sytuacjach komunikacyjnych, np. poprzez uczenie się kooperacyjne czy tworzenie tekstów kierowanych do rzeczywistych adresatów.

Istotnym warunkiem realizacji celów nauczania w zakresie edukacji polonistycznej jest zmiana sposobu nauczania czytania: od podejścia lingwistycznego, które koncentruje się na technicznym aspekcie czytania, czyli prawidłowym rozpoznawaniu znaków graficznych i ich przekładzie na elementy brzmieniowe, do podejścia opartego na rozumieniu czytanego tekstu. Jego podstawą jest rozwijanie motywacji wewnętrznej do czytania oraz doskonalenie umiejętności analizy i interpretacji tekstu, a efektem – korzystanie przez uczniów z umiejętności czytania do samodzielnego zdobywania informacji oraz dla przyjemności wynikającej z przeżycia literackiego. Decyzja doboru lektur należy do nauczycieli i jest uwarunkowana specyfiką danej szkoły, oddziału, uczniów i lokalnego środowiska.

Nauczyciel, znając potrzeby i możliwości swoich uczniów oraz ich zainteresowania, umiejętności językowe i sprawność czytelniczą, wybiera utwory oraz stwarza uczniom możliwość rozszerzenia zestawu lektur o ich własne propozycje. W ciągu roku szkolnego uczniowie powinni przeczytać w całości nie mniej niż 4 pozycje książkowe.

W nauczaniu pisania od początku edukacji szkolnej powinno dominować podejście rozwojowe, w którym nauczyciel zachęca uczniów do kreślenia znaków i tworzenia wypowiedzi pisanych bez obawy o poprawność i charakter pisma, wykorzystując naturalne zainteresowanie dzieci językiem pisanym oraz jego funkcją w przekazywaniu i utrwalaniu informacji, a także kreowaniu własnych wypowiedzi. Uczniowie, pisząc swoje teksty do adresatów innych niż nauczyciel, mogą używać – zwłaszcza w pierwszym okresie nauki – rysunków, piktogramów i pojedynczych wyrazów. Podejście rozwojowe do nauczania pisania opiera się na zrozumieniu przez dziecko funkcji różnych elementów pisma. Nauczyciel, obserwując uczniów, zdobywa informacje, w jaki sposób dzieci nabywają umiejętność pisania, co umożliwia mu podejmowanie decyzji o tym, kiedy i jak należy interweniować, aby rozwinąć kreatywność i umiejętność konstruowania poprawnych wypowiedzi u każdego ucznia.

W zakresie języka obcego nowożytnego po klasie III uczeń powinien osiągnąć poziom biegłości językowej A1 według Europejskiego Systemu Opisu Kształcenia Językowego. Nauczyciel uczący języka obcego nowożytnego, języka mniejszości narodowej lub etnicznej oraz języka regionalnego – kaszubskiego – w klasach I–III powinien zapoznać się z efektami uczenia się we wszystkich obszarach wskazanych w podstawie, w tym przede wszystkim z efektami w obszarze edukacji polonistycznej, które obejmują kompetencje niezbędne także w komunikacji w innych językach.

W trakcie uczenia się matematyki uczniowie powinni mieć stałą możliwość korzystania z liczmanów, klocków, patyczków, palców oraz innych konkretnych przedmiotów umożliwiających budowanie modeli sytuacji matematycznych, wspomagających obliczenia, rozumienie pojęć, rozumowania matematyczne oraz intuicje geometryczne. Umiejętności rachunkowe i rozumowanie należy rozwijać u uczniów od samego początku edukacji, nie czekając, aż będą oni umieli czytać i pisać, bez ograniczania zakresu używanych przez nich liczb. Nauczyciel może przedstawiać zadania ustnie, a o ich rozwiązaniach uczniowie mogą dyskutować z kolegami i z nauczycielem, bez konieczności przedstawienia rozwiązania

zapisem. Rozmawianie o liczeniu i o rozumowaniach powinno być jedną z podstawowych metod pracy na pierwszym etapie edukacyjnym. Ważne jest budowanie u uczniów przekonania, że mają prawo popełniać błędy. Warto, aby błąd popełniony przez ucznia był powodem do rozwijającej rozmowy o sposobach rozumowania. Nauczyciel powinien analizować i odczytywać tok myślenia ucznia także wtedy, gdy ostateczna odpowiedź nie jest poprawna.

Należy uwzględnić zróżnicowane potrzeby edukacyjne uczniów – także tych, którzy wymagają więcej czasu i wsparcia w przechodzeniu od manipulacji do myślenia abstrakcyjnego. Uczniowie powinni być też zachęcani do przedstawiania danych i rozwiązań zadań za pomocą rysunków, schematów i diagramów. Wspólna praca nad zadaniami – w grupach, parach – sprzyja rozwojowi myślenia i argumentowania. Ważne jest zachowanie równowagi między ćwiczeniem podstawowych umiejętności rachunkowych – np. sprawnego dodawania, odejmowania, porównywania – czy typowych zadań tekstowych a stwarzaniem okazji do rozwiązywania zadań nietypowych, wymagających poszukiwania sposobu rozwiązania i tworzenia własnych strategii. Zaleca się integrowanie treści edukacji matematycznej z grami, zabawami oraz zadaniami związanymi z edukacją finansową – w tym zabawy w sklep, planowanie zakupów, tworzenie planu finansowania wycieczki – i architektoniczną – w tym konstruowanie budowli z klocków, projektowanie układów przestrzennych. Takie działania nie tylko rozwijają kompetencje matematyczne, ale także wzmacniają motywację do uczenia się matematyki i jej stosowania w codziennym życiu.

Edukacja przyrodnicza obejmuje nie tylko poznawanie przyrody, ale także rozwijanie postaw proekologicznych. Kluczowe znaczenie ma tu uczenie się poprzez bezpośredni kontakt z otoczeniem – w naturalnym środowisku. W związku z tym ważne jest, by dzieci jak najwięcej czasu spędzały poza salą lekcyjną, w bezpośrednim otoczeniu szkoły, wykorzystując jego edukacyjny potencjał. Specyfika edukacji przyrodniczej wyraża się także w tym, że wprowadza ona dziecko w podstawy myślenia i działania naukowego. Dzieci powinny mieć zatem jak najwięcej okazji do dociekania, prowadzenia obserwacji, eksperymentów, eksploracji, które pozwalają im budować rozumienie zależności, jakie występują w ekosystemach i między nimi oraz między ludźmi, przyrodą i miejscem, w którym żyją. Ponadto należy wspierać uczniów i angażować ich w promowanie odpowiedzialnego stylu życia oraz zachęcać do udziału w decyzjach i działaniach na rzecz środowiska, co pozwoli im

rozwinąć postawę troski o środowisko naturalne. Edukacja przyrodnicza wymaga dostępu uczniów do różnorodnych środków dydaktycznych umożliwiających prowadzenia działalności badawczej, jak lupy, mikroskopy, podstawowe szkło laboratoryjne, mapy, globusy, kompasy, termometry, wagi i inne.

Edukacja społeczna obejmująca rozwijanie kompetencji osobistych i społecznych oraz edukację obywatelską powinna odbywać się w atmosferze bezpieczeństwa, zaufania i szacunku. Istotne jest stworzenie przestrzeni edukacyjnej, która pozwala uczniom na doświadczanie, współdziałanie, refleksję, dialog oraz rozwijanie samoświadomości i odpowiedzialności za siebie i innych, a także umożliwienie uczniom partycypacji w działaniach społecznych i obywatelskich podejmowanych na terenie szkoły oraz poza nią. Nauczyciel organizuje sytuacje dydaktyczne sprzyjające rozwojowi emocjonalnemu i społecznemu uczniów z wykorzystaniem metod aktywizujących, w tym dramy, storytellingu, debaty, kręgów komunikacyjnych, projektów. Uczniowie możliwie często powinni pracować w parach i większych zespołach. Kluczowe jest wdrażanie dzieci do wyrażania opinii, stawiania pytań, dokonywania wyborów oraz podejmowania decyzji w bezpiecznym i wspierającym środowisku. Ważnym elementem jest włączanie strategii edukacyjnych służących rozpoznawaniu i nazywaniu emocji, trenowaniu uważności, regulowaniu napięcia oraz wspieraniu dzieci w sytuacjach społecznych, w tym konfliktowych. Nauczyciel modeluje postawy oparte na empatii, otwartości i szacunku, również poprzez własny przykład. Szkoła zapewnia przestrzeń sprzyjającą pracy zespołowej, rozmowie i wspólnym działaniom – np. strefy do pracy w grupach, miejsce do odpoczynku i wyciszenia; możliwość korzystania z materiałów dydaktycznych wspomagających rozwój kompetencji osobistych i społecznych oraz edukacji obywatelskiej – np. plansze do komunikacji, scenariusze sytuacyjne, mapa, globus; czas w planie dnia umożliwiający realizację zajęć w formie cyklicznych spotkań klasowych, rozmów, projektów społecznych oraz aktywności integracyjnych; współpracę z rodzicami, nauczycielami innych edukacji, pedagogiem szkolnym, psychologiem i wychowawcami świetlicy – tak, aby działania na rzecz rozwoju osobistego i społecznego uczniów były spójne i systemowe.

Edukacja artystyczna odgrywa istotną rolę w całościowym rozwoju dziecka, wspierając jego wrażliwość estetyczną, ekspresję emocji i kreatywność, dlatego powinna odbywać się w atmosferze radości tworzenia, poczucia bezpieczeństwa oraz wzajemnego szacunku.

Nauczyciel stosuje zróżnicowane metody pracy, angażujące zmysły, emocje i ruch dziecka, oparte na naturalnej ciekawości, zabawie, eksperymentowaniu i współdziałaniu. Szczególnie ważne jest wspieranie samodzielności dzieci w podejmowaniu decyzji twórczych i refleksji nad efektami własnej aktywności. Proces jest w tym wypadku równie ważny jak ostateczne efekty pracy. Edukacja artystyczna powinna być elastyczna, uwzględniać indywidualne potrzeby dzieci i wspierać ich rozwój społeczny, kulturowy i emocjonalny, także poprzez kontakt ze sztuką i kulturą w różnorodnych formach. Ewaluacja polega na rozmowie i swobodnej interpretacji efektów pracy twórczej z respektowaniem opinii ich autorów. Szkoła zapewnia odpowiednią przestrzeń i wyposażenie – materiały plastyczne, instrumenty muzyczne, rekwizyty teatralne – umożliwiające swobodną ekspresję indywidualną i zespołową.

Zajęcia z edukacji technicznej i informatycznej powinny być prowadzone w sposób praktyczny, funkcjonalny i dostosowany do możliwości percepcyjnych i motorycznych uczniów. Istotne jest, aby uczniowie mieli możliwość działania – samodzielnego lub zespołowego – w ramach konkretnych zadań i problemów do rozwiązania. Nauczyciel organizuje pracę uczniów tak, aby umożliwić im wykonywanie prostych czynności technicznych, w tym składanie, łączenie, planowanie, konstruowanie przedmiotów użytkowych, a także korzystanie z urządzeń cyfrowych w sposób bezpieczny i świadomy. Ważne jest wykorzystywanie prostych narzędzi, materiałów oraz sprzętu komputerowego i oprogramowania edukacyjnego. W procesie nauczania ważne jest stopniowe wprowadzanie uczniów w świat technologii i informatyki z uwzględnieniem podstawowych pojęć, zasad działania urządzeń oraz możliwości ich zastosowania w życiu codziennym. Zadania powinny wspierać rozwój logicznego myślenia, orientacji przestrzennej, planowania działań oraz rozumienia relacji przyczynowo-skutkowych. Organizacja zajęć technicznych i informatycznych ma sprzyjać nie tylko pracy indywidualnej, ale także rozwijaniu współpracy w parach i grupach.

Wychowanie fizyczne opiera się na zaspokojeniu jednej z podstawowych potrzeb dzieci, jaką jest ruch. Dla zapewnienia zdrowego rozwoju zajęcia ruchowe odbywają się każdego dnia jako element edukacji zintegrowanej. Ważną funkcję pełnią w niej zabawy ruchowe i gry zespołowe oraz ćwiczenia kształtujące nawyki utrzymania prawidłowej postawy ciała w różnych pozycjach. Tak często, jak to możliwe, zajęcia ruchowe są realizowane w plenerze,

np. w ogrodzie lub na boisku szkolnym. Wskazane jest również, aby co najmniej jedna godzina zajęć wychowania fizycznego w tygodniu odbywała się w sali gimnastycznej z dostępem do wszelkich środków i sprzętów sportowych.

W ramach zajęć wychowania fizycznego realizuje się treści nauczania związane z diagnozowaniem i interpretowaniem rozwoju fizycznego i sprawności fizycznej uczniów. W każdym roku szkolnym w okresie od lutego do kwietnia nauczyciel przeprowadza odpowiednie testy sprawnościowe, które obejmują:

- 1) bieg wahadłowy 10 razy po 5 metrów – służący pomiarowi zdolności szybkościowo-siłowo-koordynacyjnych;
- 2) 20-metrowy wytrzymałościowy bieg wahadłowy wykonywany według Europejskiego Testu Sprawności Fizycznej – Eurofit opracowanego przez Radę Europy – służący pomiarowi zdolności wytrzymałościowych w biegu;
- 3) podpór leżąc przodem na przedramionach (deska) – służący pomiarowi zdolności siłowo-wytrzymałościowych całego ciała;
- 4) skok w dal z miejsca – służący pomiarowi skoczności i siły.

Zwraca się uwagę na rozróżnienie pojęć diagnozowania i oceniania. Pomiary sprawności fizycznej powinny być wykorzystywane wyłącznie do wskazania mocnych i słabych stron sprawności fizycznej ucznia w celu planowania dalszego jej rozwoju.

Podczas zajęć z etyki uczniowie uczestniczą w dociekaniach filozoficznych – dialogu prowadzonym w grupie złożonej z uczniów i nauczyciela. Punktem wyjścia takiego dialogu są pytania samodzielnie formułowane przez uczestników w oparciu o literaturę piękną i teksty filozoficzne z różnych kultur, filmy, prace plastyczne i różnego typu ćwiczenia inspirujące do myślenia.

Szkoła i nauczyciele edukacji wczesnoszkolnej podejmują działania wspierające zaangażowanie rodziców i społeczności lokalnej w proces edukacyjny, co sprzyja wzmacnianiu poczucia przynależności uczniów do wspólnoty, ich partycypacji w działaniach społecznych oraz tworzeniu spójnego, bezpiecznego i wspierającego środowiska rozwojowego. W szczególności zaleca się:

- 1) systematyczne budowanie partnerskich relacji z rodzicami, opartych na wzajemnym zaufaniu, szacunku i otwartości;

- 2) tworzenie przestrzeni do regularnej i merytorycznej komunikacji z rodzicami na temat rozwoju, potrzeb i sukcesów dziecka, a także programu pracy szkoły, form i metod kształcenia i wychowania;
- 3) uwzględnianie perspektywy i wiedzy rodziców o dziecku przy planowaniu i dostosowywaniu procesu dydaktyczno-wychowawczego, szczególnie w przypadku dzieci o zróżnicowanych potrzebach edukacyjnych.

II ETAP EDUKACYJNY (KLASY IV–VI) i

III ETAP EDUKACYJNY (KLASY VII i VIII)

JĘZYK POLSKI

Cele nauczania

1. Etyczne, kreatywne i skuteczne komunikowanie się w mowie i piśmie w różnych sytuacjach i formach gatunkowych, także w środowisku cyfrowym.
2. Interpretowanie różnorodnych utworów z uwzględnieniem kluczowych pojęć i istotnych kontekstów, w tym kulturowego, historycznego i filozoficznego.
3. Rozumienie i analizowanie tekstów nieliterackich, w tym publicystycznych, użytkowych, popularnonaukowych i medialnych.
4. Świadome i krytyczne korzystanie z przekazów medialnych.
5. Rozwijanie zainteresowań lekturowych i kształtowanie pozytywnych nawyków czytelniczych.
6. Rozwijanie świadomości językowej oraz poprawne i adekwatne do sytuacji posługiwanie się zasobami językowymi.
7. Rozwijanie sprawczości poprzez działania twórcze i aktywne, odpowiedzialne uczestnictwo w życiu społecznym i kulturalnym.
8. Autorefleksja i budowanie tożsamości osobistej i wspólnotowej, w odniesieniu do kultury lokalnej, narodowej, europejskiej i światowej, z uwzględnieniem wpływu człowieka na środowisko i klimat.

Specyfika i struktura przedmiotu

Edukacja polonistyczna odgrywa kluczową rolę w procesie poznawania i rozumienia rzeczywistości oraz budowania tożsamości i relacji społecznych. W obliczu przemian współczesnego świata przedmiot ten stanowi pomost między tradycyjną kulturą pisma a nowymi formami przekazów audialnych i audiowizualnych.

Lekcje języka polskiego w szkole podstawowej służą przede wszystkim przygotowaniu do aktywnego i świadomego uczestnictwa w życiu społecznym i kulturalnym. Realizują to poprzez rozwijanie niezbędnych kompetencji fundamentalnych (językowych i cyfrowych) i przekrojowych, a także sprawczości uczniów.

Kluczowe w nauczaniu przedmiotu są interdyscyplinarność i otwarcie na wykorzystanie różnorodnych kontekstów w interpretacji wypowiedzi. Edukacja polonistyczna obejmuje także edukację medialną, filmową i teatralną. Wiąże się to z rozwijaniem krytycznego odbioru przekazów i odpowiedzialnym korzystaniem z technologii cyfrowych. Pozwala to na przygotowanie do funkcjonowania w świecie łączącym tradycyjne i nowoczesne formy komunikacji.

Opisane w podstawie programowej efekty uczenia się integrują odniesienia do doświadczeń uczniów z wiedzą dziedziczną. Zapewniają także ciągłość i systematyczność procesu edukacyjnego. Nauczyciele języka polskiego powinni kłaść nacisk na rozwijanie podstawowych umiejętności – mówienia, pisania, słuchania i czytania – oraz na praktyczne wykorzystywanie wiedzy przedmiotowej.

Efekty uczenia się zostały podzielone na 7 obszarów odpowiadających najważniejszym umiejętnościom kształconym na lekcjach języka polskiego:

- 1) komunikację,
- 2) odbiór,
- 3) świadomość językową,
- 4) tworzenie wypowiedzi,
- 5) autorefleksję i tworzenie tożsamości,
- 6) elementy edukacji medialnej,
- 7) praktyki lekturowe.

W ramach przedmiotu realizowane są także moduły: kulturowy, medialny, filozoficzny.

Efekty uczenia się odzwierciedlają w miarę możliwości najwyższy poziom taksonomiczny

danej umiejętności, bez szczegółowego wyszczególniania czynności składowych. Wiedza i umiejętności kształcone są na kolejnych etapach edukacyjnych, tym samym kumulując się, i łączą się z systematycznym rozwijaniem samodzielności w uczeniu się. Efekty uczenia się zostały opisane tak, aby odpowiadały na potrzeby uczniów na różnych etapach edukacji. W klasach IV–VI poprzez praktykę komunikacyjną i doświadczenia czytelnicze budowane są fundamenty edukacji polonistycznej. Uczniowie poznają różnorodne teksty dostosowane do ich możliwości, co wspiera rozwój ich zainteresowań czytelniczych. W klasach VII–VIII wzrasta poziom złożoności pracy z tekstami i przekazami medialnymi przy jednoczesnym wprowadzaniu elementów wiedzy teoretycznej. Tam, gdzie to konieczne, uczniowie posługują się stosownymi terminami. Na tym etapie zapoznają się także z tekstami literackimi wskazanymi w podstawie programowej jako obowiązkowe. Zaproponowana lista tytułów obejmuje wybrane dzieła klasyki polskiej, umożliwiając uczniom zaznajomienie się z różnymi zjawiskami literackimi istotnymi dla kultury polskiej. W procesie dydaktycznym ważne jest także zapewnienie nauczycielom i uczniom swobody w doborze tekstów poza lekturami obowiązkowymi oraz wystarczającego czasu na ich pogłębioną analizę. Takie podejście sprzyja rozwijaniu kreatywności, samodzielności myślenia i sprawczości. Jednocześnie umożliwia dostosowanie procesu uczenia się do indywidualnych potrzeb i zainteresowań uczniów.

Oczekiwane efekty uczenia się

Klasy IV–VI

1. Komunikacja.

Pytanie wiodące: Jak mogę komunikować się w sposób skuteczny, etyczny i budujący dobre relacje z innymi ludźmi w różnych sytuacjach życiowych?

Uczeń:

- 1) tworzy wypowiedź w mowie i piśmie w sposób pozwalający wyrazić myśl zgodnie z własną intencją;
- 2) słucha rozmówcy w sposób uważny i zaangażowany;
- 3) dostosowuje wypowiedź do sytuacji i odbiorcy;
- 4) wyraża swoje potrzeby, emocje i uczucia w sposób zrozumiały, adekwatny do sytuacji i akceptowany społecznie;
- 5) stosuje zasady grzeczności językowej;

- 6) wyraża i uzasadnia swoje stanowisko w rozmowie – moduł filozoficzny;
- 7) rozpoznaje komunikaty niewerbalne;
- 8) przedstawia się, mówi o swoich doświadczeniach i zainteresowaniach;
- 9) wykorzystuje pojęcia: komunikacja, nadawca, odbiorca, intencja wypowiedzi, komunikat niewerbalny, grzeczność językowa.

2. Odbiór tekstów kultury.

Pytanie wiodące: Jak i za pomocą jakich zabiegów wypowiedzi i zjawiska kultury oddziałują na mnie?

Uczeń:

- 1) przedstawia uzasadnioną propozycję odczytania tekstów należących do różnych sztuk, w tym literatury, filmu, teatru, komiksu, muzyki, sztuk plastycznych, audialnych i audiowizualnych – moduł kultura;
- 2) określa i porównuje perspektywy i intencje nadawców, tematykę i problematykę wypowiedzi jako różnych sposobów wyrażania postaw, intencji, emocji i myśli;
- 3) określa i odnosi do rzeczywistych sytuacji wrażenia, jakie wywołują w nim wypowiedzi oraz zabiegi służące wywołaniu reakcji odbiorcy, w tym rozśmieszenia, wzruszenia, przestraszenia;
- 4) określa elementy świata przedstawionego i specyfikę fikcjonalnych tekstów literackich, w tym realistycznych i fantastycznych, jako różnych sposobów wyrażania myśli i emocji;
- 5) porównuje i ocenia postępowanie bohaterów, w tym w odniesieniu do własnych doświadczeń;
- 6) rozpoznaje różne środki językowe i zabiegi artystyczne oraz określa ich oddziaływanie na wyobraźnię, przekonania, emocje i zmysły;
- 7) interpretuje głosowo wybrane teksty;
- 8) wykorzystuje pojęcia: tekst, tekst kultury, argument, fikcja, utwór realistyczny, utwór fantastyczny, mit, baśń, legenda, przypowieść, powieść, opowiadanie, świat przedstawiony, narrator, bohater, fabuła, podmiot mówiący, epitet, porównanie, wyliczenie, powtórzenie, metafora/przenośnia, wyraz dźwiękonaśladowczy, rymy.

3. Świadomość języka.

Pytanie wiodące: Jak porozumiewać się skutecznie, poprawnie i etycznie, świadomie wykorzystując wiedzę o języku i zasoby językowe?

Uczeń:

- 1) rozpoznaje w wypowiedziach odmienne i nieodmienne części mowy, przypisuje im właściwe kategorie gramatyczne, stosuje poprawne formy wyrazów odmienne w wypowiedziach ustnych i pisemnych;
- 2) analizuje nacechowanie emocjonalne i stylistyczne wyrazów i związków wyrazowych w zdaniu;
- 3) bada różnice i zależności między częściami mowy a częściami zdania;
- 4) buduje zdania poprawne pod względem logicznym i gramatycznym w mowie i piśmie, określa zależności między wyrazami w zdaniu, identyfikuje funkcje głównych części zdania oraz ich określeń;
- 5) wyjaśnia znaczenie wyrazów w kontekście, korzystając ze słowników i innych źródeł informacji;
- 6) wzbogaca słownictwo, stosuje w swoich wypowiedziach różne elementy leksykalne, np. wyrazy neutralne i wartościujące, wyrazy bliskoznaczne i przeciwstawne, związki frazeologiczne;
- 7) wyjaśnia różnice między znaczeniem dosłownym a przenośnym wyrazów i związków wyrazowych;
- 8) stosuje zasady pisowni, także z wykorzystaniem wiedzy o odmianie i wymowie wyrazów;
- 9) stosuje znaki interpunkcyjne w różnych typach wypowiedzi z wykorzystaniem wiedzy o składni;
- 10) wykorzystuje pojęcia: rzeczownik, czasownik, przymiotnik, przysłówki, liczebnik, zaimek, spójnik, przyimek, liczba, osoba, rodzaj, przypadek, czas, tryb, stopniowanie, podmiot, orzeczenie, wypowiedzenie (oznajmujące, pytające, rozkazujące, wykrzyknikowe), równoważnik zdania, zdanie, zdanie pojedyncze, zdanie złożone, synonim, antonim, związek frazeologiczny, głoska dźwięczna/bezdźwięczna, ustna/nosowa, samogłoska, spółgłoska, sylaba, kropka, przecinek, znak zapytania, wykrzyknik, cudzysłów, nawias, dwukropek.

4. Tworzenie wypowiedzi.

Pytanie wiodące: Jak za pomocą różnych form wypowiedzi i środków wyrazu mogę przekazać swoje myśli, emocje i opinie różnym odbiorcom w różnych sytuacjach?

Uczeń:

- 1) tworzy notatki w różnych formach, syntetycznie ujmujące najważniejsze informacje z różnych źródeł, w tym z lekcji i podręcznika;
- 2) przekształca cudze teksty, w tym formułuje pytania do tekstu i sporządza jego plan odtwórczy;
- 3) komponuje krótsze i dłuższe wypowiedzi o charakterze użytkowym, takie jak sprawozdanie i inne wypowiedzi relacjonujące, korespondencja tradycyjna i elektroniczna, samodzielnie przygotowana prezentacja multimedialna;
- 4) tworzy różnorodne wypowiedzi argumentacyjne na tematy poruszane na zajęciach, formułuje i uzasadnia swoją opinię;
- 5) opisuje przedmiot, krajobraz, sytuację, przeżycia; charakteryzuje postać, także w dłuższych wypowiedziach o charakterze twórczym;
- 6) podejmuje różne działania o charakterze twórczym z wykorzystaniem języka i różnych form literackich, w tym lirycznych i narracyjnych, takich jak opowiadania o zróżnicowanej kompozycji, fabule, kreacji świata przedstawionego, oraz form dziennikarskich;
- 7) posługuje się kompozycją i układem graficznym adekwatnymi do formy i charakteru wypowiedzi;
- 8) wykorzystuje pojęcia: opinia, opis, charakterystyka, opowiadanie, list tradycyjny i elektroniczny, sprawozdanie, akapit, wstęp, rozwinięcie, zakończenie.

5. Rozwijanie umiejętności autorefleksji i tworzenie tożsamości.

Pytanie wiodące: Jak wartości, które wyznaję, i role, które odgrywam w różnych wspólnotach, kształtują moją tożsamość i odpowiedzialność za otaczający mnie świat?

Uczeń:

- 1) opisuje istotne dla siebie wartości i prezentuje stanowisko wobec uniwersalnych wartości – moduł filozoficzny;
- 2) omawia różne aspekty doświadczenia wspólnotowego, w tym dotyczące ich wartości w odniesieniu do różnych wspólnot, takich jak rodzina, społeczność szkolna, lokalna, narodu – moduł filozoficzny;

- 3) określa role, jakie odgrywa w różnych wspólnotach, w tym w rodzinie, szkole, grupie rówieśniczej, kraju itd. – moduł filozoficzny;
- 4) omawia i ocenia swoje zaangażowanie w procesie uczenia się;
- 5) rozpoznaje i nazywa emocje własne i innych.

6. Elementy edukacji medialnej.

Pytanie wiodące: Jak mogę skutecznie, krytycznie i z dbałością o higienę psychiczną poruszać się w świecie przekazów medialnych i wzmacniać podmiotowość informacyjno-komunikacyjną?

Uczeń:

- 1) aktywnie wyszukuje potrzebne informacje w różnorodnych źródłach – moduł medialny;
- 2) odróżnia informacje o faktach od opinii – moduł medialny;
- 3) korzysta z różnorodnych źródeł informacji do poszerzania własnej wiedzy i rozwijania zainteresowań – moduł medialny;
- 4) rozpoznaje, w jaki sposób przekazy, w tym reklamy, wpływają na zachowania i kluczowe życiowe decyzje – moduł medialny;
- 5) stosuje zasady higieny cyfrowej i opisuje zagrożenia wynikające z korzystania z Internetu, w tym uzależnienia od ekranów, telefonów, gier, komputerów i konsekwencje przeładowania informacyjnego – moduł medialny.

7. Praktyki lekturowe.

Pytanie wiodące: W jaki sposób teksty i nawyki lekturowe mogą pomóc mi zrozumieć siebie i świat?

Uczeń:

- 1) wybiera teksty zgodnie z preferencjami i zainteresowaniami, uzasadnia swój wybór;
- 2) planuje proces czytania;
- 3) dzieli się pierwszymi wrażeniami z przeczytanego tekstu;
- 4) czyta w każdym roku szkolnym nie mniej niż 4 dłuższe teksty literackie dla dzieci i młodzieży:
 - a) wybrane wspólnie przez nauczyciela i uczniów,

- b) wśród których znajdują się teksty poruszające zagadnienia bliskie doświadczeniom uczniów, takie jak: dom, rodzina, relacje rówieśnicze, przyjaźń, emocje, relacje człowieka i natury, różnorodność, wspólnotowość;
- 5) zapoznaje się z wybranymi fragmentami Biblii, w tym opisem stworzenia świata oraz przypowieściami o miłosiernym Samarytaninie i o synu marnotrawnym; wybranymi mitami greckimi, w tym: o stworzeniu świata, o Syzyfie, o Dedalu i Ikarze, o Demeter i Korze; baśniami i legendami ważnymi dla kultury światowej, europejskiej, narodowej i regionalnej;
- 6) czyta krótsze teksty literackie, w tym:
 - a) utwory narracyjne,
 - b) utwory liryczne,
 - c) utwory o charakterze patriotycznym, w tym *Mazurek Dąbrowskiego* Józefa Wybickiego i *Rota* Marii Konopnickiej;
- 7) zapoznaje się z tekstami kultury należącymi do różnych sztuk, w tym filmu, teatru, malarstwa, rzeźby, muzyki, komiksu.

Klasy VII i VIII

1. Komunikacja.

Pytanie wiodące: Jak mogę komunikować się w sposób skuteczny, etyczny i budujący dobre relacje z innymi ludźmi w różnych sytuacjach życiowych?

Uczeń:

- 1) komunikuje się w sposób asertywny, z uważnością na innych rozmówców;
- 2) aktywnie słucha, parafrazuje wypowiedzi innych oraz zadaje pytania pogłębiające rozmowę i podtrzymujące kontakt – moduł medialny;
- 3) uczestniczy w dyskusji i debacie z poszanowaniem perspektywy i przekonań innych uczestników, przekonuje do swoich racji – moduł medialny;
- 4) udziela informacji zwrotnej i przyjmuje ją w różnych sytuacjach komunikacyjnych – moduł medialny;
- 5) rozpoznaje przejawy agresji, dyskryminacji i manipulacji w języku oraz przeciwstawia się im – moduł medialny;

- 6) wykorzystuje pojęcia: parafrazowanie, dyskusja, debata, informacja zwrotna, asertywność, agresja językowa, manipulacja, dyskryminacja, perswazja – moduł medialny.

2. Odbiór tekstów kultury.

Pytanie wiodące: Jak i za pomocą jakich zabiegów wypowiedzi i zjawiska kultury oddziałują na mnie?

Uczeń:

- 1) interpretuje teksty należące do różnych sztuk, w tym literatury, filmu, teatru, komiksu, sztuk plastycznych, audialnych i audiowizualnych, z wykorzystaniem różnorodnych kontekstów – moduł kultura;
- 2) omawia różnice między utworami epickimi, lirycznymi i dramatycznymi, w tym jako różnymi sposobami wyrażania myśli, emocji i oddziaływania na odbiorców;
- 3) określa różne perspektywy narratora i sposoby prowadzenia narracji, w tym narratora pierwszo- i trzecioosobowego, wszechwiedzącego, oraz opisuje ich wpływ na odbiorcę;
- 4) rozpoznaje sposób prowadzenia argumentacji i kompozycję wypowiedzi jako formy porządkowania i wyrażania myśli oraz oddziaływania na odbiorców;
- 5) wyszukuje, selekcjonuje, syntetyzuje i krytycznie ocenia informacje i opinie zawarte w wypowiedziach;
- 6) porównuje teksty pod względem kryteriów zaproponowanych przez siebie i nauczyciela, w tym porównuje stanowiska i argumenty;
- 7) wykorzystuje pojęcia: epika, liryka, dramat, tren, fraszka, bajka, argumentacja, kompozycja, tytuł, podtytuł, motto, nowela, punkt kulminacyjny, alegoria, kontrast, symbol, pytanie retoryczne, informacja, opinia.

3. Świadomość językowa.

Pytanie wiodące: Jak porozumiewać się skutecznie, poprawnie i etycznie, świadomie wykorzystując wiedzę o języku i zasoby językowe?

Uczeń:

- 1) tworzy rodzinę wyrazów i bada relacje między jej elementami, wykorzystuje wiedzę ze słowotwórstwa do bogacenia słownictwa;

- 2) stosuje w swoich wypowiedziach czasowniki w różnych aspektach, trybach i stronach oraz określa ich funkcje w tekście; stosuje w swoich wypowiedziach różne rodzaje podmiotów, orzeczeń, przydawek, dopełnień i okoliczników w celu składniowego urozmaicenia wypowiedzi;
- 3) określa relacje między zdaniami składowymi w zdaniu złożonym;
- 4) rozpoznaje imiesłowy przymiotnikowe i przysłówkowe oraz stosuje je w swoich wypowiedziach;
- 5) wykorzystuje mowę zależną i niezależną w swoich wypowiedziach;
- 6) dobiera różnorodne środki językowe adekwatnie do intencji, stylu i formy wypowiedzi;
- 7) stosuje reguły interpunkcyjne w zdaniach złożonych i wielokrotnie złożonych, wykorzystuje interpunkcję jako narzędzie organizacji tekstu i podkreślania intencji wypowiedzi;
- 8) dokonuje korekty własnych wypowiedzi pod względem poprawności językowej i skuteczności komunikacyjnej;
- 9) wykorzystuje pojęcia: formant, wyraz podstawowy, wyraz pochodny, rodzina wyrazów, aspekt, strona czasownika, przydawka, dopełnienie, okolicznik, zdanie złożone współrzędnie, zdanie złożone podrzędnie, imiesłów przymiotnikowy/przysłówkowy, imiesłowowy równoważnik zdania, mowa zależna, mowa niezależna, przysłowie, archaizm, neologizm, termin naukowy, wyraz potoczny, wulgaryzm.

4. Tworzenie wypowiedzi.

Pytanie wiodące: Jak za pomocą różnych form wypowiedzi i środków wyrazu mogę przekazać swoje myśli, emocje i opinie różnym odbiorcom w różnych sytuacjach?

Uczeń:

- 1) przekształca cudze teksty, w tym: streszcza, parafrazuje;
- 2) opisuje dzieło sztuki, np. obraz, grafikę, rzeźbę, fotografię, utwór muzyczny, z wykorzystaniem elementów interpretacji – moduł kultura;
- 3) tworzy dłuższe wypowiedzi argumentacyjne ustne i pisemne, w tym rozprawkę, list otwarty i przemówienie;
- 4) formułuje stanowisko, wspiera je argumentami i przykładami;

- 5) tworzy wypowiedzi nieoficjalne i oficjalne o charakterze użytkowym, służące realizacji różnych celów, w tym prośby i zapytania, także w formie korespondencji elektronicznej;
- 6) dostosowuje tworzone przez siebie wypowiedzi do sytuacji, słuchaczy i celu wypowiedzi, wykorzystuje wiedzę o języku, zasadach kompozycji i retoryce;
- 7) wykorzystuje pojęcia: apostrofa, pytanie retoryczne, argument, kontrargument, wywód, teza, hipoteza, stanowisko, rozprawka, przemówienie, streszczenie, przykład.

5. Rozwijanie umiejętności autorefleksji i tworzenie tożsamości.

Pytanie wiodące: Jak wartości, które wyznaję, i role, które odgrywam w różnych wspólnotach, kształtują moją tożsamość i odpowiedzialność za otaczający mnie świat?

Uczeń:

- 1) podejmuje refleksję o roli dziejów kultury i historii w rozumieniu współczesności;
- 2) omawia znaczenie symboli, języka i literatury w budowaniu tożsamości narodowej – moduł kultura;
- 3) wyraża refleksję o charakterze filozoficznym inspirowaną tekstami – moduł filozoficzny;
- 4) wyraża refleksję nad relacjami między człowiekiem a naturą w kontekście odpowiedzialności za Ziemię i na jej podstawie kształtuje swoje postawy życiowe;
- 5) określa znaczenie własnej twórczości i uczestnictwa w kulturze w budowaniu odporności psychicznej – moduł kultura;
- 6) wykorzystuje pojęcia: relacje, wartości uniwersalne, wspólnota, rodzina, społeczność szkolna, społeczność lokalna, naród, tożsamość narodowa, tożsamość osobista, współpraca w grupie, autorefleksja, odporność psychiczna – moduł filozoficzny.

6. Elementy edukacji medialnej.

Pytanie wiodące: Jak mogę skutecznie, krytycznie i z dbałością o higienę psychiczną poruszać się w świecie przekazów medialnych i wzmacniać podmiotowość informacyjno-komunikacyjną?

Uczeń:

- 1) rozpoznaje czynniki wpływające na dostępność, wiarygodność i bezstronność przekazów oraz na ich odbiór, rozpoznaje fałsz i dezinformację – moduł medialny;
- 2) odnajduje różne treści w mediach i w Internecie, ocenia ich wartość i uzasadnia swoją ocenę – moduł medialny;
- 3) uzyskuje informacje za pomocą narzędzi opartych na sztucznej inteligencji i weryfikuje je w innych źródłach – moduł medialny;
- 4) stosuje zasady etycznego wykorzystania treści medialnych – moduł medialny;
- 5) wykorzystuje pojęcia: analiza krytyczna, bańka informacyjna, błędy poznawcze, higiena cyfrowa, krytyczne myślenie, profilowanie treści, przekaz informacyjny, przekaz medialny, przeładowanie informacyjne, fałszywe informacje, dezinformacja – moduł medialny.

7. Praktyki lekturowe.

Pytanie wiodące: W jaki sposób teksty i nawyki lekturowe mogą pomóc mi zrozumieć siebie i świata?

Uczeń:

- 1) czyta obowiązkowo następujące teksty z klasyki literatury polskiej:
 - a) Jan Kochanowski, *Tren VII, VIII*, wybrane fraszki,
 - b) Ignacy Krasicki, wybrane bajki,
 - c) Adam Mickiewicz, *Dziady, część II, Reduta Ordona, Śmierć pułkownika, Pan Tadeusz – Inwokacja*, wybrana ballada,
 - d) Juliusz Słowacki, *Balladyna*,
 - e) wybrana nowela Bolesława Prusa lub Henryka Sienkiewicza,
 - f) Aleksander Kamiński, *Kamienie na szaniec*,
 - g) wybrane opowiadanie lub jednoaktówka Sławomira Mrożka,
 - h) wybrane opowiadanie Idy Fink;
- 2) czyta w każdym roku szkolnym nie mniej niż 4 dłuższe utwory literackie, w tym:
 - a) teksty obowiązkowe wskazane powyżej;
 - b) wybrane wspólnie przez nauczyciela i uczniów:
 - teksty epickie reprezentujące różne sposoby prowadzenia narracji,
 - utwory należące do literatury gatunkowej, np. fantasy, science fiction, kryminalne, przygodowe, obyczajowe,

- c) teksty z kanonu literatury światowej;
- 3) zapoznaje się ze zróżnicowanymi tematycznie i gatunkowo tekstami, w tym:
 - a) wybranymi utworami poetyckimi Krzysztofa Kamila Baczyńskiego, Konstantego Ildefonsa Gałczyńskiego, Julii Hartwig, Zbigniewa Herberta, Marii Konopnickiej, Urszuli Koziół, Bolesława Leśmiana, Czesława Miłosza, Marii Pawlikowskiej-Jasnorzewskiej, Agnieszki Osieckiej, Haliny Poświatowskiej, Tadeusza Różewicza, Juliusza Słowackiego, Wisławy Szymborskiej, Juliana Tuwima, Jana Twardowskiego,
 - b) wypowiedziami i przekazami medialnymi: relacjonującymi, np. wiadomość prasowa, reportaż, sprawozdanie; wyrażającymi stanowisko, np. felieton, przemówienie; popularnonaukowymi i filozoficznymi – moduł filozoficzny,
 - c) podejmującymi refleksję nad relacjami między człowiekiem a naturą.

Wymagania dotyczące doświadczeń edukacyjnych

Klasy IV–VI

Uczeń:

- 1) w grupie, tworzy i prezentuje krótki spektakl, np. przedstawienie teatralne, film, teledysk, słuchowisko lub podcast na podstawie wybranej baśni, legendy, mitu lub innego tekstu literackiego, samodzielnie adaptując treść i wybierając formę artystyczną;
- 2) raz w roku szkolnym uczestniczy w spektaklu teatralnym, np. w teatrze tradycyjnym, muzycznym, lalek lub w innym wydarzeniu kulturalnym, jak koncert lub wystawa na żywo lub online;
- 3) samodzielnie lub w grupie realizuje projekt twórczy związany z przeczytaną lekturą, np. przygotowuje konkurs lub grę fabularną opartą na fabule dzieła, tworzy nowe okładki lub obwoluty korelujące z treścią, opracowuje komiks na podstawie tekstu, odgrywa scenki lub przygotowuje improwizacje na podstawie lektury;
- 4) w grupie projektuje i realizuje projekt czytelniczy, mający na celu rozwijanie zainteresowania literaturą oraz promujący kulturę czytelnictwa.

Klasy VII i VIII

Uczeń:

- 1) w grupie, tworzy i prezentuje krótki spektakl, np. przedstawienie teatralne, film, teledysk, słuchowisko lub podcast na podstawie samodzielnie napisanego, oryginalnego scenariusza;
- 2) raz w roku szkolnym uczestniczy w spektaklu teatralnym, np. w teatrze tradycyjnym, muzycznym, lalek lub w innym wydarzeniu kulturalnym, jak koncert lub wystawa na żywo lub online;
- 3) uczestniczy w zorganizowanej dyskusji lub debacie, np. oksfordzkiej, „za i przeciw”, sokratejskiej, panelowej, na temat związany z przeczytaną lekturą;
- 4) raz w roku szkolnym samodzielnie przygotowuje i przedstawia przegląd prasy, mediów i innych źródeł na zadany temat.

Warunki i sposób realizacji podstawy programowej języka polskiego

Klasy IV–VIII szkoły podstawowej to kluczowy okres rozwojowy, w którym młodzi ludzie kształtują poczucie sprawczości i uczą się samodzielnego i krytycznego myślenia, szczególnie wobec przekazów medialnych. To jednocześnie czas budowania dobrostanu psychicznego uczniów poprzez wspieranie formowania się ich tożsamości indywidualnej i zbiorowej oraz wzmacnianie odporności psychicznej w obliczu wyzwań rozwojowych. Nauczyciel powinien rozumieć i odpowiadać na dynamikę rozwojową charakterystyczną dla tego etapu, uwzględniając fakt, że uczniowie przechodzą intensywne procesy: poznawania świata i kształtowania postaw wobec niego, odkrywania kultury i jej wytworów, doskonalenia umiejętności komunikowania się z innymi oraz rozwoju myślenia od konkretnego ku abstrakcyjnemu. Odpowiedzialność nauczyciela polega na stworzeniu środowiska edukacyjnego, które nie tylko respektuje te naturalne procesy rozwojowe, ale także aktywnie je wspiera, dostosowując metody nauczania, formy współpracy i oczekiwania do indywidualnych potrzeb i możliwości każdego ucznia, co powinno realizować się we wskazanych poniżej obszarach.

1. Tworzenie wspierającego środowiska uczenia się:

- 1) wykorzystanie zasad projektowania uniwersalnego dla edukacji, w tym dostosowanie metod i form pracy do potrzeb uczniów;

- 2) rozwijanie i respektowanie podmiotowości i sprawczości uczniów, włączanie uczniów w podejmowanie decyzji, np. wybór lektury;
- 3) stwarzanie sytuacji edukacyjnych umożliwiających działania zespołowe i współpracę, w tym stosowanie pracy projektowej;
- 4) praca z informacją zwrotną w procesie uczenia.

2. Metody i formy pracy:

- 1) korzystanie z różnych metod i form pracy;
- 2) nacisk na praktykę oraz kształtowanie umiejętności i nawyków;
- 3) wykorzystywanie doświadczeń uczniów do budowania sytuacji dydaktycznych i poszerzania wiedzy;
- 4) stałe ćwiczenie umiejętności komunikacyjnych w formie wypowiedzi ustnych, aktywnego słuchania, udziału w dyskusji;
- 5) funkcjonalne rozwijanie świadomości językowej dla efektywnej komunikacji, tworzenie warunków do odkrywania języka przez obserwację;
- 6) dobór tekstów różnorodnych tematycznie i gatunkowo oraz zróżnicowanie form kontaktu z tekstem, takich jak e-booki, audiobooki, zasoby cyfrowe;
- 7) w zakresie nauki o języku: ograniczenie zakresu kategorii gramatycznych do niezbędnych, wykorzystanie perspektywy komunikologicznej, opartej na analizie intencji i funkcji wypowiedzi;
- 8) wyjaśnianie funkcji zabiegów artystycznych i retorycznych poprzez wprowadzanie elementów teorii literatury;
- 9) budowanie i doskonalenie warsztatu pisarskiego.

3. Aktywność społeczna i lokalna:

- 1) stymulowanie aktywności skupionej na wspólnocie lokalnej;
- 2) organizowanie debat, projektów, petycji dotyczących problemów lokalnych;
- 3) wykorzystanie narzędzi polonistycznych do promowania inicjatyw uczniowskich;
- 4) wykorzystanie nowoczesnych narzędzi, w tym AI.

Szkoła powinna wspierać nauczycieli w realizacji tych założeń, zapewniając odpowiednie warunki, w tym:

- 1) dostępu do księgozbioru z uwzględnieniem zarówno współczesnych utworów literatury dziecięcej i młodzieżowej, dostosowanych do potrzeb i zainteresowań uczniów, jak i listy lektur obowiązkowych i proponowanych dla klas VII–VIII;
- 2) sprzętu elektronicznego oraz dostępu do Internetu i różnorodnych narzędzi cyfrowych, w tym platform edukacyjnych i portali informacyjnych, wspierających realizację efektów kształcenia z zakresu edukacji medialnej;
- 3) promowanie czytelnictwa poprzez tworzenie kącików czytelniczych w klasach lub we wspólnej przestrzeni szkolnej;
- 4) organizowanie spotkań z lokalnymi twórcami kultury lub dziennikarzami.

Przykładowe teksty do omówienia w klasach IV–VIII w ramach działu VII (Praktyki lekturowe)

1. Teksty narracyjne i dramatyczne, np.:

- 1) Adam Bahdaj, *Do przerwy 0:1* lub inna powieść;
- 2) Justyna Bednarek, *Dom numer 5*;
- 3) Paweł Beręsewicz, *Wszystkie lajki Marczuka, Szeptane* lub inna powieść;
- 4) Miron Białoszewski, *Pamiętnik z powstania warszawskiego* (fragmenty);
- 5) Karol Olgierd Borchardt, *Znaczy Kapitan*;
- 6) Frances Hodgson Burnett, *Tajemniczy ogród* lub inna powieść;
- 7) Lewis Carroll, *Alicja w Krainie Czarów*;
- 8) Marine Carteron, wybrana powieść z serii *Podpalacze książek*;
- 9) Joanna Chmielewska, *Nawiedzony dom, Zwyczajne życie*;
- 10) Agatha Christie, wybrana powieść kryminalna;
- 11) Carlo Collodi, *Pinokio*;
- 12) Sarah Crossan, *Kasieńka, My dwie, my trzy, my cztery, Tippi i ja, Kończy się czas*;
- 13) Charles Dickens, *Opowieść wigilijna*;
- 14) Lloyd Cassel Douglas, *Wielki Rybak*;
- 15) Jacek Dukaj, *Wroniec*;
- 16) Aleksander Dumas, *Trzej muszkietierowie*;
- 17) Michael Ende, *Momo, Niekończąca się historia*;
- 18) John Flanagan, wybrana powieść z cyklu *Zwiadowcy*;
- 19) Aleksander Fredro, *Zemsta, Śluby panieńskie*;

- 20) Olaf Fritsche, *Skarb Troi*;
- 21) Ernest Hemingway, *Stary człowiek i morze*;
- 22) Roksana Jędrzejewska-Wróbel, *Stan splątania*;
- 23) Grzegorz Kasdepke, wybrana powieść;
- 24) Jacqueline Kelly, *Ewolucja według Calpurnii Tate*;
- 25) Emilia Kiereś, *Rzeka*;
- 26) Joseph Rudyard Kipling, *Księga dżungli*;
- 27) Nancy H. Kleinbaum, *Stowarzyszenie umarłych poetów*;
- 28) Janusz Korczak, *Król Maciuś Pierwszy, Bankructwo małego Dżeka*;
- 29) Rafał Kosik, *Felix, Net i Nika* oraz *Gang Niewidzialnych Ludzi*;
- 30) Barbara Kosmowska, *Pozłacana rybka*;
- 31) Zofia Kossak-Szczucka, *Topsy i Lupus*, wybrane opowiadanie z tomu *Bursztyny*;
- 32) Marcin Koziół, *Skrzynia Władcy Piorunów*;
- 33) Alice Kuipers, *Najgorsza rzecz, jaką zrobiła, Życie na drzwiach lodówki. Powieść w notatkach*;
- 34) Selma Lagerlöf, *Cudowna podróż*;
- 35) Ursula K. Le Guin, *Czarnoksiężnik z Archipelagu*;
- 36) Stanisław Lem, *Cyberiada, Bajki robotów*;
- 37) Bolesław Leśmian, *Klechdy sezamowe*;
- 38) Clive Staples Lewis, wybrana powieść z cyklu *Opowieści z Narnii*;
- 39) Astrid Lindgren, *Bracia Lwie Serce, Ronja, córka zbójnika*;
- 40) Kornel Makuszyński, wybrana powieść;
- 41) Andrzej Maleszka, wybrana powieść z cyklu *Magiczne drzewo*;
- 42) Alan Aleksander Milne, *Kubuś Puchatek*;
- 43) Ferenc Molnár, *Chłopcy z Placu Broni (Chłopcy z ulicy Pawła)*;
- 44) Lucy Maud Montgomery, *Ania z Zielonego Wzgórza (Anne z Zielonych Szczytów)*;
- 45) Brandon Mull, *Wojna cukierkowa, Baśniobór*;
- 46) Małgorzata Musierowicz, wybrana powieść z cyklu *Jeźycjada*;
- 47) Edmund Niziurski, *Sposób na Alcybiadesa*;
- 48) Ewa Nowak, *Pajaczek na rowerze*;
- 49) Longin Jan Okoń, *Tecumseh*;
- 50) George Orwell, *Folwark zwierzęcy*;

- 51) Ferdynand Antoni Ossendowski, *Słoń Birara*;
- 52) Raquel Jaramillo Palacio, *Cudowny chłopak*;
- 53) Katherine Paterson, *Most do Terabithii*;
- 54) Sara Pennypacker, *Pax*;
- 55) Jacek Podsiadło, *Czerwona kartka dla Sprężyny*;
- 56) Rick Riordan, wybrana powieść z cyklu *Percy Jackson i bogowie olimpijscy*;
- 57) J.K. Rowling, wybrana powieść o Harrym Potterze;
- 58) Katarzyna Ryrych, *Król, Wyspa mojej siostry, Lato na Rodos*;
- 59) Antoine de Saint-Exupéry, *Mały Książę*;
- 60) Éric-Emmanuel Schmitt, *Oskar i pani Róża*;
- 61) William Shakespeare, *Romeo i Julia, Sen nocy letniej*;
- 62) Henryk Sienkiewicz, *Krzyżacy, W pustyni i w puszczy, Quo vadis*;
- 63) Linn Skåber, *Młodość. Wyznania nastolatków*;
- 64) Nancy Springer, wybrana powieść z cyklu *Enola Holmes*;
- 65) Erin Stewart, *Blizny jak skrzydła*;
- 66) Marcin Szczygielski, *Teatr Niewidzialnych Dzieci, Arka Czasu, czyli wielka ucieczka Rafała od kiedyś przez wtedy do teraz i wstecz*;
- 67) Alfred Szklarski, wybrana powieść o Tomku Wilmowskim;
- 68) Dorota Terakowska, *Tam, gdzie spadają anioły, Cóрка czarownic*;
- 69) John Ronald Reuel Tolkien, *Hobbit, czyli tam i z powrotem*;
- 70) Mark Twain, *Przygody Tomka Sawyera*;
- 71) Katarzyna Wasilkowska, *Już, już!*;
- 72) Danuta Wawiłow, Natalia Usenko, *Wierzbowa 13. Opowieści z Wierzbowej 13*;
- 73) Louis de Wohl, *Posłaniec króla*;
- 74) Karol Wojtyła, wybrany utwór;
- 75) Markus Zusak, *Złodziejka książek*;
- 76) Stefan Żeromski, *Szyfrowe prace, Siłaczka*.

2. Antologie i wybory tekstów, np.:

- 1) *Gorzka czekolada i inne opowiadania o ważnych sprawach*, autorzy: Paweł Beręsewicz, Wojciech Cesarz, Barbara Kosmowska, Andrzej Maleszka, Katarzyna Ryrych, Katarzyna Terechowicz;

- 2) *Nazywam się...* (np. Mikołaj Kopernik, Fryderyk Chopin, Maria Skłodowska-Curie, Jan Paweł II i inni);
 - 3) *Wszystkie kolory świata*, autorzy zebrani (Michał Rusinek i inni);
 - 4) wiersze poetów dawnych i współczesnych niewymienionych w podstawie programowej;
 - 5) zbiory mitologii światowej, np. słowiańskiej, skandynawskiej, staroegipskiej.
3. Teksty publicystyczne, popularnonaukowe, filozoficzne, biograficzne, literatura faktu, np.:
- 1) Francesco D'Adamo, *Iqbal*;
 - 2) Jacek Dąbała, wybrany tekst ze zbioru *Media ćwiczą rozum. Vademecum rozsądku dla obywateli, polityków i dziennikarzy*;
 - 3) Anna Dziewit-Meller, *Damy, dziewczuchy, dziewczyny. Historia w spódnicy*;
 - 4) Umberto Eco, wybrany felieton ze zbiorów *Zapiski na pudełku od zapalek*;
 - 5) Arkady Fiedler, *Dywizjon 303*;
 - 6) Rachel Firth, Minna Lacey, Jordan Akpojaro, *Filozofia dla początkujących*;
 - 7) André Frossard, *Nie lękajcie się! Rozmowy z Janem Pawłem II*;
 - 8) Natalia Goncarz, *Mietek na wojnie*;
 - 9) Magdalena Grzebałkowska, *Wojenka. O dzieciach, które dorosły bez ostrzeżenia* (wybrany reportaż);
 - 10) Boguś Janiszewski, wybrana pozycja z serii *To, o czym dorośli ci nie mówią* lub *Wyzwania*;
 - 11) Leszek Kołakowski, *Mini-wykłady o maxi-sprawach, 13 bajek z królestwa Lailonii dla dużych i małych* (wybrany fragment);
 - 12) Simona Kossak, *Serce i pazur. Opowieści o uczuciach zwierząt*;
 - 13) Anna Kowalczyk, *Brakująca połowa dziejów. Krótka historia kobiet na ziemiach polskich*;
 - 14) Karolina Lanckorońska, *Wspomnienia wojenne 22 IX 1939–5 IV 1945* (fragmenty);
 - 15) Anna Mieszkowska, *Dzieci Ireny Sendlerowej*;
 - 16) Nela Mała Reporterka, wybrany utwór;
 - 17) Lidia Ostałowska, *Bezprizorni*;
 - 18) Marie Pavlenko, *A kiedy zniknie pustynia*;

- 19) Łukasz Pilip, *Podwórko bez trzepaka. Reportaże z dzieciństwa* (wybrany reportaż);
- 20) Michel Piquemal, *Bajki filozoficzne*;
- 21) Magdalena Rigamonti, *Niewygodni. Mówią prawdę o wojnie* (wywiad z Adą Willenberg lub inny);
- 22) Michał Rusinek, *Szalik. O Wisławie Szymborskiej dla dzieci*;
- 23) Maria Strzelecka, *Simona*;
- 24) Justyna Suchecka, *Young power. 30 historii o tym, jak młodzi zmieniają świat*;
- 25) Zbigniew Urbanyi, *Na szlaku kliprów i windjammerów* (fragmenty);
- 26) Melchior Wańkowicz, *Bitwa o Monte Cassino, Ziele na kraterze*;
- 27) Urszula Zajązkowska, *Patyki, badyle*.

JĘZYK OBCY NOWOŻYTNY

Cele nauczania

1. Posługiwanie się środkami językowymi: leksykalnymi, gramatycznymi, fonetycznymi i ortograficznymi.
2. Rozumienie wypowiedzi ustnych i pisemnych.
3. Tworzenie wypowiedzi ustnych i pisemnych.
4. Uczestniczenie w rozmowie i reagowanie w sytuacjach życia codziennego, adekwatnie do sytuacji komunikacyjnej, ustnie lub pisemnie.
5. Przekształcanie przekazu w ramach tego samego języka oraz między językami, a także z formy ustnej, pisemnej lub wizualnej na inną formę.
6. Posługiwanie się strategiami i technikami uczenia się języka obcego nowożytnego.
7. Rozwijanie otwartości na różnorodność kulturową.

Specyfika i struktura przedmiotu

Podstawa programowa w zakresie przedmiotu język obcy nowożytny jest wspólna dla wszystkich języków obcych nowożytnych i w szkole podstawowej obejmuje dwa etapy edukacyjne II etap (klasy IV–VI) i III etap (klasy VII i VIII).

Na II etapie edukacyjnym każdy uczeń obowiązkowo uczy się jednego języka obcego nowożytnego, natomiast na III etapie edukacyjnym, od klasy VII – dwóch języków obcych

nowożytnych. Dodatkowo od klasy VII szkoły podstawowej przewidziano możliwość nauczania jednego z dwóch obowiązkowych języków obcych nowożytnych w zwiększonej liczbie godzin w oddziałach dwujęzycznych.

Nadrzędnym celem kształcenia w zakresie języka obcego nowożytnego w szkole podstawowej jest skuteczne porozumiewanie się, w szczególności w mowie, przy czym w przypadku języka obcego nowożytnego nauczanego jako drugi dotyczy to najbardziej typowych sytuacji życia codziennego. Osiągnięcie tak zarysowanego celu jest możliwe przede wszystkim dzięki zorientowaniu kształcenia w zakresie języka obcego nowożytnego na wykorzystanie tego języka w kontekstach praktycznych, m.in. poprzez aranżowanie na lekcjach sytuacji komunikacyjnych bliskich doświadczeniom uczniów oraz adekwatnych do ich wieku.

Uczniowie rozwijają umiejętność rozumienia innych, wyrażania swoich myśli i reagowania na wypowiedzi sformułowane w języku obcym, co stwarza im możliwość ekspresji własnej, pogłębia rozumienie świata, a także konfrontuje z różnorodnością językową i kulturową.

Lekcje języka obcego nowożytnego nauczanego jako pierwszy i drugi powinny również przyczynić się do rozwijania przez uczniów umiejętności uczenia się języków obcych w zakresie technik oraz strategii odpowiednio dobranych do własnych preferencji oraz celu danego działania językowego, co przygotuje ich do wdrożenia idei uczenia się przez całe życie.

Podstawa programowa w zakresie przedmiotu język obcy nowożytny zawiera kilka wariantów, które zostały oznaczone symbolami: A1, A1+, A2, B1. Ze względu na specyfikę danego języka, wynikającą m.in. ze stopnia skomplikowania systemu gramatycznego lub reguł dotyczących zachowania grzeczności językowej, w podstawie programowej przyjęto ostrożne założenia w odniesieniu do oczekiwanego od ucznia na koniec danego etapu edukacyjnego poziomu biegłości językowej, określonego w Europejskim Systemie Opisu Kształcenia Językowego. W przypadku języka obcego nowożytnego nauczanego jako pierwszy jest to poziom A1+ na zakończenie II etapu edukacyjnego (VI klasa szkoły podstawowej) oraz poziom A2 na zakończenie III etapu edukacyjnego (VIII klasa szkoły podstawowej). W przypadku języka obcego nowożytnego nauczanego jako drugi jest to poziom A1 na zakończenie III etapu edukacyjnego (VIII klasa szkoły podstawowej).

Każdy nauczyciel – zarówno pierwszego, jak i drugiego języka obcego – uwzględniając możliwości i kompetencje językowe uczniów, może podjąć decyzję o realizacji podstawy programowej w wariantcie wyższym niż wyżej wskazany, lecz nie może realizować podstawy w wariantcie niższym niż wyżej wskazany. W tabeli nr 1 przedstawiono opcje realizacji podstawy programowej dla pierwszego oraz drugiego języka obcego nowożytnego na II i III etapie edukacyjnym. W tabeli nr 2 przedstawiono opcje realizacji podstawy programowej dla pierwszego oraz drugiego języka obcego nowożytnego na III etapie edukacyjnym w oddziałach dwujęzycznych.

Tabela nr 1. Opcje realizacji podstawy programowej dla pierwszego oraz drugiego języka obcego nowożytnego na II i III etapie edukacyjnym.

Etap edukacyjny	Pierwszy język obcy nowożytny		Drugi język obcy nowożytny
	Opcja I	Opcja II	
II etap edukacyjny	A1+ ^{*)*)}	A2	–
III etap edukacyjny	A2 ^{*)}	B1	A1 ^{*)}

Tabela nr 2. Opcje realizacji podstawy programowej dla pierwszego oraz drugiego języka obcego nowożytnego na III etapie edukacyjnym w oddziałach dwujęzycznych.

Wariant podstawy programowej realizowanej w zakresie języka obcego nowożytnego nauczanego jako pierwszy lub drugi	Wariant podstawy programowej realizowanej w oddziale dwujęzycznym
A1	A1+
A2	A2 oraz wybrane efekty podstawy programowej w wariantcie B1

^{*)} ^{*)}Najniższy wariant podstawy programowej przewidziany do realizacji na danym etapie edukacyjnym.

B1	B1 oraz wybrane zakresy leksykalne i teksty (czytane, słuchane, tworzone) w zakresie przedmiotów nauczanych dwujęzycznie
----	--

W każdym wariancie podstawy programowej kształcenia w zakresie języka obcego nowożytnego założono do realizacji 7 celów, które są jednakowe dla wszystkich języków obcych nauczanych w szkołach podstawowych. Efekty uczenia się, których liczba i złożoność rośnie adekwatnie do realizowanego wariantu: A1, A1+, A2, B1, realizują wprost założone cele.

W nauczaniu języka obcego nowożytnego obowiązują zasady spiralności, czyli cyklicznego powracania do wcześniej omawianych zagadnień, i kumulatorywności, czyli nadbudowywania wiadomości i umiejętności przy każdym powrocie do zagadnienia wcześniej omawianego.

Oczekiwane efekty uczenia się: wariant A1

1. Uczeń posługuje się elementarnym zasobem środków leksykalnych i fonetycznych oraz minimalnym zasobem środków gramatycznych i ortograficznych niezbędnych do realizacji oczekiwanych efektów uczenia się w zakresie tematów:
 - 1) człowiek: dane personalne, wygląd zewnętrzny, cechy charakteru, rzeczy osobiste, uczucia i emocje, umiejętności i zainteresowania;
 - 2) miejsce zamieszkania: dom, pomieszczenia i wyposażenie domu, obowiązki domowe;
 - 3) edukacja: szkoła i jej pomieszczenia, przedmioty nauczania, uczenie się, przybory szkolne, zajęcia pozalekcyjne;
 - 4) praca: zawody i związane z nimi czynności, miejsce pracy;
 - 5) życie prywatne: rodzina, znajomi i przyjaciele, czynności życia codziennego, przedmioty codziennego użytku, określanie czasu, formy spędzania czasu wolnego;
 - 6) żywienie: artykuły spożywcze, posiłki i ich przygotowywanie, lokale gastronomiczne;
 - 7) zakupy i usługi: rodzaje sklepów, towary i ich cechy, odzież, sprzedawanie i kupowanie;

- 8) podróżowanie i turystyka: środki transportu i korzystanie z nich, orientacja w terenie, baza noclegowa;
 - 9) sport: dyscypliny sportu, obiekty sportowe, uprawianie sportu;
 - 10) zdrowie: części ciała, samopoczucie, choroby, ich objawy;
 - 11) świat przyrody: pogoda, pory roku, rośliny i zwierzęta, krajobraz.
2. Uczeń rozumie bardzo proste wypowiedzi ustne, np. rozmowy, wiadomości, komunikaty, ogłoszenia, instrukcje, artykułowane wyrażnie i powoli, w standardowej odmianie języka:
- 1) reaguje na polecenia;
 - 2) rozumie wypowiedź lub jej fragment na poziomie ogólnym: określa główną myśl, intencje nadawcy/autora, kontekst, np. formę, czas, miejsce, sytuację, uczestników;
 - 3) rozumie wypowiedź lub jej fragment na poziomie szczegółowym: znajduje w niej określone informacje.
3. Uczeń rozumie bardzo proste wypowiedzi pisemne, np. e-maile, SMS-y, napisy, ulotki, etykiety, jadłospisy, ogłoszenia, rozkłady jazdy, historyjki obrazkowe z tekstem, posty, teksty narracyjne:
- 1) rozumie tekst lub jego fragment na poziomie ogólnym: określa główną myśl, intencje autora, kontekst wypowiedzi, np. nadawcę, odbiorcę, formę tekstu, czas, miejsce, sytuację;
 - 2) rozumie tekst lub jego fragment na poziomie szczegółowym: znajduje w nim określone informacje.
4. Uczeń tworzy bardzo krótkie i proste wypowiedzi ustne, zachowując zasady grzeczności językowej:
- 1) opisuje ludzi, zwierzęta, przedmioty, miejsca i zjawiska;
 - 2) opowiada o czynnościach, doświadczeniach i wydarzeniach z teraźniejszości;
 - 3) opowiada o czynnościach i doświadczeniach z przeszłości z użyciem kilkunastu wybranych czasowników, np. być, mieć, iść, robić, brać, widzieć, kupować, jeść, pić, grać, dawać, dostawać;
 - 4) przedstawia intencje i plany na przyszłość;

- 5) opisuje upodobania;
 - 6) wyraża swoje opinie;
 - 7) wyraża uczucia i emocje.
5. Uczeń, posługując się właściwym dla danego języka obcego alfabetem lub sposobem zapisu, tworzy bardzo krótkie, proste, spójne i logiczne wypowiedzi pisemne, np. wiadomość, post, e-mail, historyjkę, z zachowaniem zasad grzeczności językowej oraz, jeśli to konieczne, zasad konstruowania tekstów danego rodzaju:
- 1) opisuje ludzi, zwierzęta, przedmioty, miejsca i zjawiska;
 - 2) opowiada o czynnościach, doświadczeniach i wydarzeniach z teraźniejszości;
 - 3) opowiada o czynnościach z przeszłości z użyciem kilkunastu wybranych czasowników, np. być, mieć, iść, robić, brać, widzieć, kupować, jeść, pić, grać, dawać, dostawać;
 - 4) przedstawia intencje i plany na przyszłość;
 - 5) opisuje upodobania;
 - 6) wyraża swoje opinie;
 - 7) wyraża uczucia i emocje.
6. Uczeń reaguje ustnie w najbardziej typowych sytuacjach życia codziennego w sposób zrozumiały, adekwatnie do sytuacji komunikacyjnej, zachowując zasady grzeczności językowej:
- 1) przedstawia siebie i inne osoby;
 - 2) nawiązuje kontakty towarzyskie; rozpoczyna, prowadzi i kończy rozmowę; podtrzymuje rozmowę, a w przypadku trudności w jej przebiegu prosi np. o wyjaśnienie, powtórzenie, sprecyzowanie; upewnia się, że rozmówca zrozumiał jego wypowiedź;
 - 3) uzyskuje i przekazuje informacje i wyjaśnienia;
 - 4) wyraża swoje opinie, pyta o opinie, zgadza się lub nie zgadza się z opiniami innych osób;
 - 5) wyraża swoje upodobania i intencje, pyta o upodobania i intencje innych osób;
 - 6) składa życzenia i odpowiada na nie;
 - 7) zaprasza i odpowiada na zaproszenie;

- 8) proponuje, przyjmuje i odrzuca propozycje;
 - 9) prosi o radę i udziela rady;
 - 10) pyta o pozwolenie, udziela i odmawia pozwolenia;
 - 11) ostrzega, nakazuje, zakazuje, instruuje;
 - 12) wyraża prośbę oraz zgodę na spełnienie prośby lub odmowę spełnienia prośby;
 - 13) wyraża uczucia i emocje, np. radość, smutek, złość;
 - 14) stosuje zwroty i formy grzecznościowe.
7. Uczeń, posługując się właściwym dla danego języka obcego alfabetem lub sposobem zapisu, tworzy – w reakcji na najbardziej typowe sytuacje życia codziennego – bardzo prosty tekst pisany, np. wiadomość, formularz, post, e-mail, komentarz, wpis na czacie lub forum, w sposób zrozumiały, adekwatnie do sytuacji komunikacyjnej, z zachowaniem zasad grzeczności językowej:
- 1) przedstawia siebie i inne osoby;
 - 2) nawiązuje kontakty towarzyskie; rozpoczyna, prowadzi i kończy rozmowę, np. na czacie; podtrzymuje rozmowę w przypadku trudności w jej przebiegu (np. prosi o wyjaśnienie, sprecyzowanie);
 - 3) uzyskuje i przekazuje informacje i wyjaśnienia, np. wypełnia formularz;
 - 4) wyraża swoje opinie, pyta o opinie, zgadza się lub nie zgadza się z opiniami innych osób;
 - 5) wyraża swoje upodobania i intencje, pyta o upodobania i intencje innych osób;
 - 6) składa życzenia i odpowiada na nie;
 - 7) zaprasza i odpowiada na zaproszenie;
 - 8) proponuje, przyjmuje i odrzuca propozycje;
 - 9) prosi o radę i udziela rady;
 - 10) pyta o pozwolenie, udziela i odmawia pozwolenia;
 - 11) ostrzega, nakazuje, zakazuje, instruuje;
 - 12) wyraża prośbę oraz zgodę na spełnienie prośby lub odmowę spełnienia prośby;
 - 13) wyraża uczucia i emocje (np. radość, smutek, złość);
 - 14) stosuje zwroty i formy grzecznościowe.
8. Uczeń przetwarza bardzo prosty tekst ustnie lub pisemnie:

- 1) przekazuje w języku obcym nowożytnym lub języku polskim informacje sformułowane w tym języku obcym;
 - 2) przekazuje w języku obcym nowożytnym informacje sformułowane w języku polskim;
 - 3) pracując w parze lub w grupie, uzgadnia znaczenie przeczytanego lub wysłuchanego tekstu;
 - 4) pracując w parze lub w grupie, współtworzy wypowiedź pisemną lub ustną;
 - 5) przekazuje w języku obcym nowożytnym informacje zawarte w materiałach wizualnych (np. wykresach, mapach, symbolach, piktogramach) lub audiowizualnych (np. filmach, reklamach);
 - 6) przekazuje w języku polskim informacje zawarte w obcojęzycznych materiałach wizualnych (np. wykresach, mapach, symbolach, piktogramach) lub audiowizualnych (np. filmach, reklamach).
9. Uczeń posługuje się strategiami i technikami uczenia się języka obcego nowożytnego, w tym z wykorzystaniem narzędzi cyfrowych, adekwatnymi do realizowanego zadania oraz zgodnymi z jego indywidualnymi preferencjami:
- 1) posiada świadomość językową, np. podobieństw i różnic między językami;
 - 2) wykorzystuje techniki samodzielnej pracy nad językiem, np. korzystanie ze słownika, poprawianie błędów, prowadzenie notatek, stosowanie mnemotechnik, korzystanie z tekstów kultury w języku obcym nowożytnym;
 - 3) współdziała w parze lub w grupie w celu doskonalenia własnych umiejętności językowych lub pomocy innym uczniom w rozwijaniu ich umiejętności językowych;
 - 4) korzysta z różnych źródeł informacji w języku obcym nowożytnym, również za pomocą technologii informacyjno-komunikacyjnych;
 - 5) stosuje strategie komunikacyjne, np. domyślanie się znaczenia wyrazów z kontekstu, identyfikowanie słów kluczy lub internacjonalizmów, oraz strategie kompensacyjne w przypadku braków leksykalnych, np. upraszczanie wypowiedzi, zastępowanie wyrazu innym, opisywanie, wykorzystywanie środków niewerbalnych;

- 6) dokonuje samooceny własnej pracy oraz własnych postępów w nauce języka obcego nowożytnego;
 - 7) wykorzystuje informację zwrotną, w tym o popełnionym błędzie, jako wskazówkę dotyczącą zakresu wiedzy lub umiejętności, które wymagają doskonalenia lub rozwijania.
10. Uczeń rozwija wiedzę, umiejętności oraz postawy, w tym rozumienie własnej tożsamości kulturowej, niezbędne do efektywnego funkcjonowania w wielokulturowym świecie:
- 1) wykorzystuje wiedzę o krajach, społeczeństwach i kulturach społeczności, które posługują się danym językiem obcym nowożytnym, do realizacji pozostałych efektów uczenia się;
 - 2) dostrzega podobieństwa i różnice między kulturą własną, kulturą kraju ojczystego a kulturą społeczności, które posługują się danym językiem obcym nowożytnym, uwzględniając kontekst lokalny, europejski i globalny;
 - 3) przejawia wrażliwość międzykulturową;
 - 4) odróżnia stereotypy od faktów dotyczących kultury własnej, kultury kraju ojczystego oraz kultury społeczności, które posługują się danym językiem obcym nowożytnym;
 - 5) wykazuje ciekawość poznawczą oraz otwartość wobec innych kultur.

Oczekiwane efekty uczenia się: wariant A1+

1. Uczeń posługuje się podstawowym zasobem środków językowych: leksykalnych, gramatycznych, fonetycznych i ortograficznych, niezbędnych do realizacji oczekiwanych efektów uczenia się w zakresie tematów:
 - 1) człowiek: dane personalne, wygląd zewnętrzny, cechy charakteru, rzeczy osobiste, uczucia i emocje, umiejętności i zainteresowania;
 - 2) miejsce zamieszkania: dom, pomieszczenia i wyposażenie domu, obowiązki domowe;
 - 3) edukacja: szkoła i jej pomieszczenia, przedmioty nauczania, uczenie się, przybory szkolne, oceny szkolne, życie szkoły, zajęcia pozalekcyjne;

- 4) praca: zawody i związane z nimi czynności, miejsce pracy;
 - 5) życie prywatne: rodzina, znajomi i przyjaciele, czynności życia codziennego, przedmioty codziennego użytku, określanie czasu, formy spędzania czasu wolnego, święta i uroczystości;
 - 6) żywienie: artykuły spożywcze, posiłki i ich przygotowywanie, nawyki żywieniowe, lokale gastronomiczne;
 - 7) zakupy i usługi: rodzaje sklepów, towary i ich cechy, odzież, sprzedawanie i kupowanie;
 - 8) podróżowanie i turystyka: środki transportu i korzystanie z nich, orientacja w terenie, baza noclegowa, wycieczki, zwiedzanie;
 - 9) kultura: uczestnictwo w kulturze, tradycje i zwyczaje;
 - 10) sport: dyscypliny sportu, obiekty sportowe, uprawianie sportu;
 - 11) zdrowie: części ciała, tryb życia, samopoczucie, choroby, ich objawy;
 - 12) świat przyrody: pogoda, pory roku, rośliny i zwierzęta, krajobraz.
2. Uczeń rozumie bardzo proste wypowiedzi ustne, np. rozmowy, wiadomości, komunikaty, ogłoszenia, instrukcje, artykułowane wyraźnie i powoli, w standardowej odmianie języka:
- 1) reaguje na polecenia;
 - 2) rozumie wypowiedź lub jej fragment na poziomie ogólnym: określa główną myśl, intencje nadawcy/autora, kontekst, np. formę, czas, miejsce, sytuację, uczestników;
 - 3) rozumie wypowiedź lub jej fragment na poziomie szczegółowym: znajduje w niej określone informacje.
3. Uczeń rozumie proste wypowiedzi pisemne, np. e-maile, SMS-y, napisy, ulotki, etykiety, jadłospisy, ogłoszenia, newsy, rozkłady jazdy, instrukcje, historyjki obrazkowe z tekstem, wywiady, posty, teksty narracyjne i literackie:
- 1) rozumie tekst lub jego fragment na poziomie ogólnym: określa główną myśl, intencje autora, kontekst wypowiedzi, np. nadawcę, odbiorcę, formę tekstu, formalny i nieformalny styl tekstu, czas, miejsce, sytuację;
 - 2) rozpoznaje związki między poszczególnymi częściami tekstu;

- 3) rozumie tekst lub jego fragment na poziomie szczegółowym: znajduje w nim określone informacje.
4. Uczeń tworzy bardzo krótkie i proste wypowiedzi ustne, zachowując zasady grzeczności językowej:
 - 1) opisuje ludzi, zwierzęta, przedmioty, miejsca i zjawiska;
 - 2) opowiada o czynnościach, doświadczeniach i wydarzeniach z przeszłości i teraźniejszości;
 - 3) przedstawia fakty z przeszłości i teraźniejszości;
 - 4) przedstawia intencje i plany na przyszłość;
 - 5) opisuje upodobania;
 - 6) wyraża swoje opinie;
 - 7) wyraża uczucia i emocje;
 - 8) udziela wskazówek i instrukcji.
5. Uczeń, posługując się właściwym dla danego języka obcego alfabetem lub sposobem zapisu, tworzy bardzo krótkie, proste, spójne i logiczne wypowiedzi pisemne, np. wiadomość, post, e-mail, historyjkę, z zachowaniem zasad grzeczności językowej oraz, jeśli to konieczne, zasad konstruowania tekstów danego rodzaju:
 - 1) opisuje ludzi, zwierzęta, przedmioty, miejsca i zjawiska;
 - 2) opowiada o czynnościach, doświadczeniach i wydarzeniach z przeszłości i teraźniejszości;
 - 3) przedstawia fakty z przeszłości i teraźniejszości;
 - 4) przedstawia intencje i plany na przyszłość;
 - 5) opisuje upodobania;
 - 6) wyraża swoje opinie;
 - 7) wyraża uczucia i emocje;
 - 8) udziela wskazówek i instrukcji.
6. Uczeń reaguje ustnie w typowych sytuacjach życia codziennego, w sposób zrozumiały, adekwatnie do sytuacji komunikacyjnej, zachowując zasady grzeczności językowej:
 - 1) przedstawia siebie i inne osoby;

- 2) nawiązuje kontakty towarzyskie; rozpoczyna, prowadzi i kończy rozmowę; podtrzymuje rozmowę, a w przypadku trudności w jej przebiegu prosi np. o wyjaśnienie, powtórzenie, sprecyzowanie; upewnia się, że rozmówca zrozumiał jego wypowiedź;
 - 3) uzyskuje i przekazuje informacje i wyjaśnienia;
 - 4) wyraża swoje opinie, pyta o opinie, zgadza się lub nie zgadza się z opiniami innych osób;
 - 5) wyraża swoje upodobania i intencje, pyta o upodobania i intencje innych osób;
 - 6) składa życzenia i odpowiada na nie;
 - 7) zaprasza i odpowiada na zaproszenie;
 - 8) proponuje, zachęca, przyjmuje i odrzuca propozycje;
 - 9) prosi o radę i udziela rady;
 - 10) pyta o pozwolenie, udziela i odmawia pozwolenia;
 - 11) ostrzega, nakazuje, zakazuje, instruuje;
 - 12) wyraża prośbę oraz zgodę na spełnienie prośby lub odmowę spełnienia prośby;
 - 13) wyraża uczucia i emocje, np. radość, smutek, złość;
 - 14) stosuje zwroty i formy grzecznościowe.
7. Uczeń, posługując się właściwym dla danego języka obcego alfabetem lub sposobem zapisu, tworzy – w reakcji na najbardziej typowe sytuacje życia codziennego – bardzo prosty tekst pisany, np. wiadomość, formularz, post, e-mail, komentarz, wpis na czacie lub forum, w sposób zrozumiały, adekwatnie do sytuacji komunikacyjnej, z zachowaniem zasad grzeczności językowej:
- 1) przedstawia siebie i inne osoby;
 - 2) nawiązuje kontakty towarzyskie; rozpoczyna, prowadzi i kończy rozmowę, np. na czacie; podtrzymuje rozmowę, a w przypadku trudności w jej przebiegu prosi np. o wyjaśnienie, sprecyzowanie;
 - 3) uzyskuje i przekazuje informacje i wyjaśnienia, np. wypełnia formularz;
 - 4) wyraża swoje opinie, pyta o opinie, zgadza się lub nie zgadza się z opiniami innych osób;
 - 5) wyraża swoje upodobania i intencje, pyta o upodobania i intencje innych osób;
 - 6) składa życzenia i odpowiada na nie;

- 7) zaprasza i odpowiada na zaproszenie;
 - 8) proponuje, zachęca, przyjmuje i odrzuca propozycje;
 - 9) prosi o radę i udziela rady;
 - 10) pyta o pozwolenie, udziela i odmawia pozwolenia;
 - 11) ostrzega, nakazuje, zakazuje, instruuje;
 - 12) wyraża prośbę oraz zgodę na spełnienie prośby lub odmowę spełnienia prośby;
 - 13) wyraża uczucia i emocje, np. radość, smutek, złość;
 - 14) stosuje zwroty i formy grzecznościowe.
8. Uczeń przetwarza bardzo prosty tekst ustnie lub pisemnie:
- 1) przekazuje w języku obcym nowożytnym lub języku polskim informacje sformułowane w tym języku obcym;
 - 2) przekazuje w języku obcym nowożytnym informacje sformułowane w języku polskim;
 - 3) pracując w parze lub w grupie, uzgadnia znaczenie przeczytanego lub wysłuchanego tekstu;
 - 4) pracując w parze lub w grupie, współtworzy wypowiedź pisemną lub ustną;
 - 5) przekazuje w języku obcym nowożytnym informacje zawarte w materiałach wizualnych (np. wykresach, mapach, symbolach, piktogramach) lub audiowizualnych (np. filmach, reklamach);
 - 6) przekazuje w języku polskim informacje zawarte w obcojęzycznych materiałach wizualnych (np. wykresach, mapach, symbolach, piktogramach) lub audiowizualnych (np. filmach, reklamach);
 - 7) przedstawia publicznie w języku obcym wcześniej przygotowany materiał, np. prezentację, film.
9. Uczeń posługuje się strategiami i technikami uczenia się języka obcego nowożytnego, w tym z wykorzystaniem narzędzi cyfrowych, adekwatnymi do realizowanego zadania oraz zgodnymi z jego indywidualnymi preferencjami:
- 1) posiada świadomość językową, np. podobieństw i różnic między językami;

- 2) wykorzystuje techniki samodzielnej pracy nad językiem, np. korzystanie ze słownika, poprawianie błędów, prowadzenie notatek, stosowanie mnemotechnik, korzystanie z tekstów kultury w języku obcym nowożytnym;
 - 3) współdziała w parze lub w grupie w celu doskonalenia własnych umiejętności językowych lub pomocy innym uczniom w rozwijaniu ich umiejętności językowych;
 - 4) korzysta z różnych źródeł informacji w języku obcym nowożytnym, również za pomocą technologii informacyjno-komunikacyjnych;
 - 5) stosuje strategie komunikacyjne, np. domyślanie się znaczenia wyrazów z kontekstu, identyfikowanie słów kluczy lub internacjonalizmów, oraz strategie kompensacyjne w przypadku braków leksykalnych, np. upraszczanie wypowiedzi, zastępowanie wyrazu innym, opisywanie, wykorzystywanie środków niewerbalnych;
 - 6) dokonuje samooceny własnej pracy oraz własnych postępów w nauce języka obcego nowożytnego;
 - 7) wykorzystuje informację zwrotną, w tym o popełnionym błędzie, jako wskazówkę dotyczącą zakresu wiedzy lub umiejętności, które wymagają doskonalenia lub rozwijania.
10. Uczeń rozwija wiedzę, umiejętności oraz postawy, w tym rozumienie własnej tożsamości kulturowej, niezbędne do efektywnego funkcjonowania w wielokulturowym świecie:
- 1) wykorzystuje wiedzę o krajach, społeczeństwach i kulturach społeczności, które posługują się danym językiem obcym nowożytnym, do realizacji pozostałych efektów uczenia się;
 - 2) dostrzega podobieństwa i różnice między kulturą własną, kulturą kraju ojczystego a kulturą społeczności, które posługują się danym językiem obcym nowożytnym, uwzględniając kontekst lokalny, europejski i globalny;
 - 3) przejawia wrażliwość międzykulturową;
 - 4) odróżnia stereotypy od faktów dotyczących kultury własnej, kultury kraju ojczystego oraz kultury społeczności, które posługują się danym językiem obcym nowożytnym.

Oczekiwane efekty uczenia się: wariant A2

1. Uczeń posługuje się podstawowym zasobem środków językowych: leksykalnych, gramatycznych, fonetycznych i ortograficznych, niezbędnych do realizacji oczekiwanych efektów uczenia się w zakresie tematów:
 - 1) człowiek: dane personalne, wygląd zewnętrzny, cechy charakteru, rzeczy osobiste, uczucia i emocje, umiejętności i zainteresowania;
 - 2) miejsce zamieszkania: dom i jego okolica, pomieszczenia i wyposażenie domu, obowiązki domowe, przeprowadzka;
 - 3) edukacja: szkoła i jej pomieszczenia, przedmioty nauczania, uczenie się (w tym uczenie się przez całe życie), przybory szkolne, oceny szkolne, życie szkoły, zajęcia pozalekcyjne;
 - 4) praca: zawody i związane z nimi czynności, miejsce pracy, wybór zawodu;
 - 5) życie prywatne: rodzina, znajomi i przyjaciele, relacje międzyludzkie, czynności życia codziennego, przedmioty codziennego użytku, określanie czasu, formy spędzania czasu wolnego, święta i uroczystości;
 - 6) żywienie: artykuły spożywcze, posiłki i ich przygotowywanie, nawyki żywieniowe, lokale gastronomiczne;
 - 7) zakupy i usługi: rodzaje sklepów, towary i ich cechy, odzież, sprzedawanie i kupowanie, środki płatnicze, promocja i reklama, korzystanie z usług;
 - 8) podróżowanie i turystyka: środki transportu i korzystanie z nich, orientacja w terenie, baza noclegowa, wycieczki, zwiedzanie;
 - 9) kultura: dziedziny kultury, uczestnictwo w kulturze, tradycje i zwyczaje;
 - 10) sport: dyscypliny sportu, sprzęt sportowy, obiekty sportowe, imprezy sportowe, uprawianie sportu;
 - 11) zdrowie: części ciała, tryb życia, samopoczucie, choroby, ich objawy i leczenie;
 - 12) postęp technologiczny: wynalazki, media, korzystanie z technologii informacyjno-komunikacyjnych;
 - 13) świat przyrody: pogoda, pory roku, rośliny i zwierzęta, krajobraz, zagrożenia i ochrona środowiska naturalnego;
 - 14) społeczeństwo: problemy współczesnego świata.

2. Uczeń rozumie proste wypowiedzi ustne, np. rozmowy, wiadomości, komunikaty, ogłoszenia, instrukcje, informacje/newsy czytane, prezentacje, artykułowane wyrażnie, przede wszystkim w standardowej odmianie języka:
 - 1) reaguje na polecenia;
 - 2) rozumie wypowiedź lub jej fragment na poziomie ogólnym: określa główną myśl, intencje nadawcy/autora, kontekst, np. formę, czas, miejsce, sytuację, uczestników;
 - 3) rozumie wypowiedź lub jej fragment na poziomie szczegółowym: znajduje w niej określone informacje;
 - 4) wyciąga wnioski wynikające z informacji zawartych w wypowiedzi.
3. Uczeń rozumie proste wypowiedzi pisemne, np. e-maile, SMS-y, napisy, ulotki, etykiety, jadłospisy, ogłoszenia, newsy, rozkłady jazdy, instrukcje, historyjki obrazkowe z tekstem, artykuły, wywiady, posty, teksty narracyjne i literackie:
 - 1) rozumie tekst lub jego fragment na poziomie ogólnym: określa główną myśl, intencje autora, kontekst wypowiedzi, np. nadawcę, odbiorcę, formę tekstu, formalny i nieformalny styl tekstu, czas, miejsce, sytuację;
 - 2) rozpoznaje związki między poszczególnymi częściami tekstu;
 - 3) rozumie tekst lub jego fragment na poziomie szczegółowym: znajduje w nim określone informacje;
 - 4) wyciąga wnioski wynikające z informacji zawartych w tekście.
4. Uczeń tworzy krótkie, proste, spójne i logiczne wypowiedzi ustne, zachowując zasady grzeczności językowej:
 - 1) opisuje ludzi, zwierzęta, przedmioty, miejsca i zjawiska;
 - 2) opowiada o czynnościach, doświadczeniach i wydarzeniach z przeszłości i teraźniejszości;
 - 3) przedstawia fakty z przeszłości i teraźniejszości;
 - 4) przedstawia intencje, marzenia, nadzieje i plany na przyszłość;
 - 5) opisuje upodobania;
 - 6) wyraża i uzasadnia swoje opinie, przedstawia opinie innych osób;

- 7) wyraża uczucia i emocje;
 - 8) udziela wskazówek i instrukcji.
5. Uczeń, posługując się właściwym dla danego języka obcego alfabetem lub sposobem zapisu, tworzy krótkie, proste, spójne i logiczne wypowiedzi pisemne, np. wiadomość, post, e-mail, historyjkę, z zachowaniem zasad grzeczności językowej oraz, jeśli to konieczne, zasad konstruowania tekstów danego rodzaju:
- 1) opisuje ludzi, zwierzęta, przedmioty, miejsca i zjawiska;
 - 2) opowiada o czynnościach, doświadczeniach i wydarzeniach z przeszłości i teraźniejszości;
 - 3) przedstawia fakty z przeszłości i teraźniejszości;
 - 4) przedstawia intencje, marzenia, nadzieje i plany na przyszłość;
 - 5) opisuje upodobania;
 - 6) wyraża i uzasadnia swoje opinie, przedstawia opinie innych osób;
 - 7) wyraża uczucia i emocje;
 - 8) udziela wskazówek i instrukcji.
6. Uczeń reaguje ustnie w typowych sytuacjach życia codziennego, w sposób zrozumiały, adekwatnie do sytuacji komunikacyjnej, zachowując zasady grzeczności językowej:
- 1) przedstawia siebie i inne osoby;
 - 2) nawiązuje kontakty towarzyskie; rozpoczyna, prowadzi i kończy rozmowę; podtrzymuje rozmowę, a w przypadku trudności w jej przebiegu prosi np. o wyjaśnienie, powtórzenie, sprecyzowanie; upewnia się, że rozmówca zrozumiał jego wypowiedź;
 - 3) uzyskuje i przekazuje informacje i wyjaśnienia;
 - 4) wyraża swoje opinie, pyta o opinie, zgadza się lub nie zgadza się z opiniami innych osób;
 - 5) wyraża i uzasadnia swoje upodobania, preferencje, intencje i pragnienia, pyta o upodobania, preferencje, intencje i pragnienia innych osób;
 - 6) składa życzenia i gratulacje, odpowiada na życzenia i gratulacje;
 - 7) zaprasza i odpowiada na zaproszenie;
 - 8) proponuje, zachęca, przyjmuje i odrzuca propozycje, prowadzi proste negocjacje;

- 9) prosi o radę i udziela rady;
 - 10) pyta o pozwolenie, udziela i odmawia pozwolenia;
 - 11) ostrzega, nakazuje, zakazuje, instruuje;
 - 12) wyraża prośbę oraz zgodę na spełnienie prośby lub odmowę spełnienia prośby;
 - 13) wyraża uczucia i emocje, np. radość, smutek, niezadowolenie, złość, zdziwienie, nadzieję, obawę, współczucie;
 - 14) stosuje zwroty i formy grzecznościowe.
7. Uczeń, posługując się właściwym dla danego języka obcego alfabetem lub sposobem zapisu, tworzy – w reakcji na najbardziej typowe sytuacje życia codziennego – prosty tekst pisany, np. wiadomość, formularz, post, e-mail, komentarz, wpis na czacie lub forum, w sposób zrozumiały, adekwatnie do sytuacji komunikacyjnej, z zachowaniem zasad grzeczności językowej:
- 1) przedstawia siebie i inne osoby;
 - 2) nawiązuje kontakty towarzyskie; rozpoczyna, prowadzi i kończy rozmowę, np. na czacie; podtrzymuje rozmowę, a w przypadku trudności w jej przebiegu prosi np. o wyjaśnienie, sprecyzowanie;
 - 3) uzyskuje i przekazuje informacje i wyjaśnienia, np. wypełnia formularz lub ankietę;
 - 4) wyraża swoje opinie, pyta o opinie, zgadza się lub nie zgadza się z opiniami innych osób;
 - 5) wyraża i uzasadnia swoje upodobania, preferencje, intencje i pragnienia, pyta o upodobania, preferencje, intencje i pragnienia innych osób;
 - 6) składa życzenia i gratulacje, odpowiada na życzenia i gratulacje;
 - 7) zaprasza i odpowiada na zaproszenie;
 - 8) proponuje, zachęca, przyjmuje i odrzuca propozycje, prowadzi proste negocjacje;
 - 9) prosi o radę i udziela rady;
 - 10) pyta o pozwolenie, udziela i odmawia pozwolenia;
 - 11) ostrzega, nakazuje, zakazuje, instruuje;
 - 12) wyraża prośbę oraz zgodę na spełnienie prośby lub odmowę spełnienia prośby;
 - 13) wyraża uczucia i emocje, np. radość, smutek, niezadowolenie, złość, zdziwienie, nadzieję, obawę, współczucie;
 - 14) stosuje zwroty i formy grzecznościowe.

8. Uczeń przetwarza prosty tekst ustnie lub pisemnie:
- 1) przekazuje w języku obcym nowożytnym lub języku polskim informacje sformułowane w tym języku obcym;
 - 2) przekazuje w języku obcym nowożytnym informacje sformułowane w języku polskim;
 - 3) pracując w parze lub w grupie, uzgadnia znaczenie przeczytanego lub wysłuchanego tekstu;
 - 4) pracując w parze lub w grupie, współtworzy wypowiedź pisemną lub ustną;
 - 5) przekazuje w języku obcym nowożytnym informacje zawarte w materiałach wizualnych (np. wykresach, mapach, symbolach, piktogramach) lub audiowizualnych (np. filmach, reklamach);
 - 6) przekazuje w języku polskim informacje zawarte w obcojęzycznych materiałach wizualnych (np. wykresach, mapach, symbolach, piktogramach) lub audiowizualnych (np. filmach, reklamach);
 - 7) tworzy krótką notatkę jako tekst zwarty lub w punktach na podstawie wysłuchanego lub przeczytanego tekstu;
 - 8) przedstawia publicznie w języku obcym wcześniej przygotowany materiał, np. prezentację, film.
9. Uczeń posługuje się strategiami i technikami uczenia się języka obcego nowożytnego, w tym z wykorzystaniem narzędzi cyfrowych, adekwatnymi do realizowanego zadania oraz zgodnymi z jego indywidualnymi preferencjami:
- 1) posiada świadomość językową, np. podobieństw i różnic między językami;
 - 2) wykorzystuje techniki samodzielnej pracy nad językiem, np. korzystanie ze słownika, poprawianie błędów, prowadzenie notatek, stosowanie mnemotechnik, korzystanie z tekstów kultury w języku obcym nowożytnym;
 - 3) współdziała w parze lub w grupie w celu doskonalenia własnych umiejętności językowych lub pomocy innym uczniom w rozwijaniu ich umiejętności językowych;
 - 4) korzysta z różnych źródeł informacji w języku obcym nowożytnym, również za pomocą technologii informacyjno-komunikacyjnych;

- 5) stosuje strategie komunikacyjne, np. domyślanie się znaczenia wyrazów z kontekstu, identyfikowanie słów kluczy lub internacjonalizmów, oraz strategie kompensacyjne w przypadku braków leksykalnych, np. upraszczanie wypowiedzi, zastępowanie wyrazu innym, opisywanie, wykorzystywanie środków niewerbalnych;
 - 6) dokonuje samooceny własnej pracy oraz własnych postępów w nauce języka obcego nowożytnego;
 - 7) wykorzystuje informację zwrotną, w tym o popełnionym błędzie, jako wskazówkę dotyczącą zakresu wiedzy lub umiejętności, które wymagają doskonalenia lub rozwijania.
10. Uczeń rozwija wiedzę, umiejętności oraz postawy, w tym rozumienie własnej tożsamości kulturowej, niezbędne do efektywnego funkcjonowania w wielokulturowym świecie:
- 1) wykorzystuje wiedzę o krajach, społeczeństwach i kulturach społeczności, które posługują się danym językiem obcym nowożytnym, do realizacji pozostałych efektów uczenia się;
 - 2) dostrzega podobieństwa i różnice między kulturą własną, kulturą kraju ojczystego a kulturą społeczności, które posługują się danym językiem obcym nowożytnym, uwzględniając kontekst lokalny, europejski i globalny;
 - 3) przejawia wrażliwość międzykulturową;
 - 4) odróżnia stereotypy od faktów dotyczących kultury własnej, kultury kraju ojczystego oraz kultury społeczności, które posługują się danym językiem obcym nowożytnym.

Oczekiwane efekty uczenia się: wariant B1

1. Uczeń posługuje się w miarę rozwiniętym zasobem środków językowych: leksykalnych, gramatycznych, fonetycznych i ortograficznych, niezbędnych do realizacji oczekiwanych efektów uczenia się w zakresie tematów:
 - 1) człowiek: dane personalne, okresy życia, wygląd zewnętrzny, cechy charakteru, rzeczy osobiste, uczucia i emocje, umiejętności i zainteresowania;

- 2) miejsce zamieszkania: dom i jego okolica, pomieszczenia i wyposażenie domu, obowiązki domowe, przeprowadzka;
 - 3) edukacja: szkoła i jej pomieszczenia, przedmioty nauczania, uczenie się (w tym uczenie się przez całe życie), przybory szkolne, oceny szkolne, życie szkoły, zajęcia pozalekcyjne;
 - 4) praca: zawody i związane z nimi czynności, miejsce pracy, wybór zawodu, poszukiwanie pracy;
 - 5) życie prywatne: rodzina, znajomi i przyjaciele, relacje międzyludzkie, czynności życia codziennego, przedmioty codziennego użytku, określanie czasu, formy spędzania czasu wolnego, święta i uroczystości, styl życia, konflikty i problemy;
 - 6) żywienie: artykuły spożywcze, posiłki i ich przygotowywanie, nawyki żywieniowe (w tym diety), lokale gastronomiczne;
 - 7) zakupy i usługi: rodzaje sklepów, towary i ich cechy, odzież, sprzedawanie i kupowanie, środki płatnicze, promocja i reklama, korzystanie z usług, reklamacja;
 - 8) podróżowanie i turystyka: środki transportu i korzystanie z nich, orientacja w terenie, baza noclegowa, wycieczki, zwiedzanie, awarie i wypadki w podróży, ruch uliczny;
 - 9) kultura: dziedziny kultury, twórcy i ich dzieła, uczestnictwo w kulturze, tradycje i zwyczaje;
 - 10) sport: dyscypliny sportu, sprzęt sportowy, obiekty sportowe, imprezy sportowe, uprawianie sportu, pozytywne i negatywne skutki uprawiania sportu;
 - 11) zdrowie: części ciała, tryb życia, samopoczucie, choroby, ich objawy i leczenie, niepełnosprawność;
 - 12) postęp technologiczny: wynalazki, media, korzystanie z technologii informacyjno-komunikacyjnych, szanse i zagrożenia związane z postępem technologicznym;
 - 13) świat przyrody: pogoda, pory roku, klimat, rośliny i zwierzęta, krajobraz, zagrożenia i ochrona środowiska naturalnego, klęski żywiołowe;
 - 14) społeczeństwo: wydarzenia i zjawiska społeczne, problemy współczesnego świata.
2. Uczeń rozumie wypowiedzi ustne o średnim stopniu trudności, np. rozmowy, wiadomości, komunikaty, ogłoszenia, instrukcje, informacje/newsy czytane, podcasty,

relacje, wywiady, prezentacje, artykułowane wyraźnie w standardowej i niestandardowej odmianie języka:

- 1) reaguje na polecenia;
 - 2) rozumie wypowiedź lub jej fragment na poziomie ogólnym: określa główną myśl, intencje nadawcy/autora, kontekst, np. formę, czas, miejsce, sytuację, uczestników;
 - 3) rozumie wypowiedź lub jej fragment na poziomie szczegółowym: znajduje w niej określone informacje;
 - 4) wyciąga wnioski wynikające z informacji zawartych w wypowiedzi.
3. Uczeń rozumie wypowiedzi o średnim stopniu trudności, np. e-maile, SMS-y, napisy, ulotki, etykiety, jadłospisy, ogłoszenia, newsy, rozkłady jazdy, instrukcje, komiksy, artykuły, recenzje, wywiady, posty, teksty narracyjne i literackie:
- 1) rozumie tekst lub jego fragment na poziomie ogólnym: określa główną myśl, intencje autora, kontekst wypowiedzi, np. nadawcę, odbiorcę, formę tekstu, formalny i nieformalny styl tekstu, czas, miejsce, sytuację;
 - 2) rozpoznaje związki między poszczególnymi częściami tekstu;
 - 3) rozumie tekst lub jego fragment na poziomie szczegółowym: znajduje w nim określone informacje;
 - 4) wyciąga wnioski wynikające z informacji zawartych w tekście;
 - 5) odróżnia informacje o faktach od opinii.
4. Uczeń tworzy proste, spójne i logiczne, w miarę płynne wypowiedzi ustne, zachowując zasady grzeczności językowej:
- 1) opisuje ludzi, zwierzęta, przedmioty, miejsca i zjawiska;
 - 2) opowiada o czynnościach, doświadczeniach i wydarzeniach z przeszłości i teraźniejszości;
 - 3) przedstawia fakty z przeszłości i teraźniejszości;
 - 4) przedstawia intencje, marzenia, nadzieje i plany na przyszłość;
 - 5) opisuje upodobania;
 - 6) wyraża i uzasadnia swoje opinie i poglądy, przedstawia i ustosunkowuje się do opinii i poglądów innych osób;
 - 7) wyraża i opisuje uczucia i emocje;

- 8) przedstawia zalety i wady różnych rozwiązań;
 - 9) wyraża pewność, przypuszczenie, wątpliwości dotyczące zdarzeń z teraźniejszości i przyszłości;
 - 10) udziela wskazówek i instrukcji.
5. Uczeń, posługując się właściwym dla danego języka obcego alfabetem lub sposobem zapisu, tworzy proste, spójne i logiczne wypowiedzi pisemne, np. wiadomość, post, e-mail, historyjkę, z zachowaniem zasad grzeczności językowej oraz, jeśli to konieczne, zasad konstruowania tekstów danego rodzaju:
- 1) opisuje ludzi, zwierzęta, przedmioty, miejsca i zjawiska;
 - 2) opowiada o czynnościach, doświadczeniach i wydarzeniach z przeszłości i teraźniejszości;
 - 3) przedstawia fakty z przeszłości i teraźniejszości;
 - 4) przedstawia intencje, marzenia, nadzieje i plany na przyszłość;
 - 5) opisuje upodobania;
 - 6) wyraża i uzasadnia swoje opinie i poglądy, przedstawia i ustosunkowuje się do opinii i poglądów innych osób;
 - 7) wyraża i opisuje uczucia i emocje;
 - 8) przedstawia zalety i wady różnych rozwiązań;
 - 9) wyraża pewność, przypuszczenie, wątpliwości dotyczące zdarzeń z teraźniejszości i przyszłości;
 - 10) udziela wskazówek i instrukcji.
6. Uczeń reaguje ustnie w typowych, również w miarę złożonych sytuacjach, w sposób zrozumiały, adekwatnie do sytuacji komunikacyjnej, zachowując zasady grzeczności językowej:
- 1) przedstawia siebie i inne osoby;
 - 2) nawiązuje kontakty towarzyskie; rozpoczyna, prowadzi i kończy rozmowę; podtrzymuje rozmowę, a w przypadku trudności w jej przebiegu prosi np. o wyjaśnienie, powtórzenie, sprecyzowanie; upewnia się, że rozmówca zrozumiał jego wypowiedź;
 - 3) uzyskuje i przekazuje informacje i wyjaśnienia;

- 4) wyraża swoje opinie i uzasadnia je, pyta o opinie, zgadza się lub nie zgadza się z opiniami innych osób, wyraża wątpliwość;
 - 5) wyraża i uzasadnia swoje upodobania, preferencje, intencje i pragnienia, pyta o upodobania, preferencje, intencje i pragnienia innych osób;
 - 6) składa życzenia i gratulacje, odpowiada na życzenia i gratulacje;
 - 7) zaprasza i odpowiada na zaproszenie;
 - 8) proponuje, zachęca, przyjmuje i odrzuca propozycje, prowadzi proste negocjacje;
 - 9) prosi o radę i udziela rady;
 - 10) pyta o pozwolenie, udziela i odmawia pozwolenia;
 - 11) ostrzega, nakazuje, zakazuje, instruuje;
 - 12) wyraża prośbę oraz zgodę na spełnienie prośby lub odmowę spełnienia prośby;
 - 13) wyraża uczucia i emocje, np. radość, smutek, niezadowolenie, złość, zdziwienie, nadzieję, obawę, współczucie;
 - 14) stosuje zwroty i formy grzecznościowe.
7. Uczeń, posługując się właściwym dla danego języka obcego alfabetem lub sposobem zapisu, tworzy – w reakcji na najbardziej typowe sytuacje życia codziennego – prosty tekst pisany, np. wiadomość, formularz, post, e-mail, komentarz, wpis na czacie lub forum, w typowych, również w miarę złożonych sytuacjach, w sposób zrozumiały, adekwatnie do sytuacji komunikacyjnej, z zachowaniem zasad grzeczności językowej:
- 1) przedstawia siebie i inne osoby;
 - 2) nawiązuje kontakty towarzyskie; rozpoczyna, prowadzi i kończy rozmowę, np. podczas na czacie; podtrzymuje rozmowę, a w przypadku trudności w jej przebiegu prosi np. o wyjaśnienie, sprecyzowanie;
 - 3) uzyskuje i przekazuje informacje i wyjaśnienia, np. wypełnia formularz lub ankietę;
 - 4) wyraża swoje opinie i uzasadnia je, pyta o opinie, zgadza się lub nie zgadza się z opiniami innych osób, wyraża wątpliwość;
 - 5) wyraża i uzasadnia swoje upodobania, preferencje, intencje i pragnienia, pyta o upodobania, preferencje, intencje i pragnienia innych osób;
 - 6) składa życzenia i gratulacje, odpowiada na życzenia i gratulacje;
 - 7) zaprasza i odpowiada na zaproszenie;
 - 8) proponuje, zachęca, przyjmuje i odrzuca propozycje, prowadzi proste negocjacje;

- 9) prosi o radę i udziela rady;
 - 10) pyta o pozwolenie, udziela i odmawia pozwolenia;
 - 11) ostrzega, nakazuje, zakazuje, instruuje;
 - 12) wyraża prośbę oraz zgodę na spełnienie prośby lub odmowę spełnienia prośby;
 - 13) wyraża uczucia i emocje, np. radość, smutek, niezadowolenie, złość, zdziwienie, nadzieję, obawę, współczucie;
 - 14) stosuje zwroty i formy grzecznościowe.
8. Uczeń przetwarza tekst ustnie lub pisemnie:
- 1) przekazuje w języku obcym nowożytnym lub języku polskim informacje sformułowane w tym języku obcym;
 - 2) przekazuje w języku obcym nowożytnym informacje sformułowane w języku polskim;
 - 3) pracując w parze lub w grupie, współtworzy wypowiedź pisemną lub ustną;
 - 4) pracując w parze lub w grupie, uzgadnia znaczenie przeczytanego lub wysłuchanego tekstu;
 - 5) przekazuje w języku obcym nowożytnym informacje zawarte w materiałach wizualnych (np. wykresach, mapach, symbolach, piktogramach) lub audiowizualnych (np. filmach, reklamach);
 - 6) przekazuje w języku polskim informacje zawarte w obcojęzycznych materiałach wizualnych (np. wykresach, mapach, symbolach, piktogramach) lub audiowizualnych (np. filmach, reklamach);
 - 7) tworzy krótką notatkę – jako tekst zwarty lub w punktach – na podstawie wysłuchanego lub przeczytanego tekstu;
 - 8) przedstawia publicznie w języku obcym wcześniej przygotowany materiał, np. prezentację, film.
9. Uczeń posługuje się strategiami i technikami uczenia się języka obcego nowożytnego, w tym z wykorzystaniem narzędzi cyfrowych, adekwatnymi do realizowanego zadania oraz zgodnymi z jego indywidualnymi preferencjami:
- 1) posiada świadomość językową, np. podobieństw i różnic między językami;

- 2) wykorzystuje techniki samodzielnej pracy nad językiem, np. korzystanie ze słownika, poprawianie błędów, prowadzenie notatek, stosowanie mnemotechnik, korzystanie z tekstów kultury w języku obcym nowożytnym;
 - 3) współdziała w parze lub w grupie w celu doskonalenia własnych umiejętności językowych lub pomocy innym uczniom w rozwijaniu ich umiejętności językowych;
 - 4) korzysta z różnych źródeł informacji w języku obcym nowożytnym, również za pomocą technologii informacyjno-komunikacyjnych;
 - 5) stosuje strategie komunikacyjne, np. domyślanie się znaczenia wyrazów z kontekstu, identyfikowanie słów kluczy lub internacjonalizmów, oraz strategie kompensacyjne w przypadku braków leksykalnych, np. upraszczanie wypowiedzi, zastępowanie wyrazu innym, opisywanie, wykorzystywanie środków niewerbalnych;
 - 6) dokonuje samooceny własnej pracy oraz własnych postępów w nauce języka obcego nowożytnego;
 - 7) wykorzystuje informację zwrotną, w tym o popełnionym błędzie, jako wskazówkę dotyczącą zakresu wiedzy lub umiejętności, które wymagają doskonalenia lub rozwijania.
10. Uczeń rozwija wiedzę, umiejętności oraz postawy, w tym rozumienie własnej tożsamości kulturowej, niezbędne do efektywnego funkcjonowania w wielokulturowym świecie:
- 1) wykorzystuje wiedzę o krajach, społeczeństwach i kulturach społeczności, które posługują się danym językiem obcym nowożytnym, do realizacji pozostałych efektów uczenia się;
 - 2) dostrzega podobieństwa i różnice między kulturą własną, kulturą kraju ojczystego a kulturą społeczności, które posługują się danym językiem obcym nowożytnym, uwzględniając kontekst lokalny, europejski i globalny;
 - 3) przejawia wrażliwość międzykulturową;
 - 4) odróżnia stereotypy od faktów dotyczących kultury własnej, kultury kraju ojczystego oraz kultury społeczności, które posługują się danym językiem obcym nowożytnym.

Podstawa programowa języka obcego nowożytnego dla oddziałów dwujęzycznych

Na III etapie edukacyjnym uczeń może realizować podstawę programową języka obcego nowożytnego również w rozszerzonym wymiarze godzin w oddziale dwujęzycznym.

W takim wypadku nauczyciel prowadzi proces dydaktyczny w taki sposób, aby uczniowie osiągnęli efekty uczenia się określone w poniższej tabeli:

Tabela nr 3. Wariant podstawy programowej realizowanej w oddziale dwujęzycznym.

Wariant podstawy programowej realizowanej w zakresie języka obcego nowożytnego nauczanego jako pierwszy lub drugi	Wariant podstawy programowej realizowanej w oddziale dwujęzycznym
A1	A1+
A2	A2 oraz wybrane efekty podstawy programowej w wariancie B1
B1	B1 oraz wybrane zakresy leksykalne i teksty (czytane, słuchane, tworzone) w zakresie przedmiotów nauczanych dwujęzycznie

W przypadku oddziałów, w których będą rozszerzane efekty uczenia się podstawy programowej A1, nauczyciel prowadzi proces dydaktyczny w taki sposób, aby uczniowie osiągnęli efekty uczenia się określone w podstawie A1+.

Podczas dodatkowych godzin uczeń rozwija znajomość środków językowych oraz doskonali umiejętności językowe, a w przypadku przedmiotów nauczanych dwujęzycznie – rozwija je także w odniesieniu do treści tych przedmiotów.

W zakresie efektów uczenia się opisanych w punkcie 10.1) rozszerza się go o podstawową wiedzę dotyczącą m.in. literatury, historii, geografii kraju nauczanego języka.

W przypadku oddziałów, w których będą rozszerzane efekty uczenia się podstawy programowej A2, nauczyciel prowadzi proces dydaktyczny w taki sposób, aby uczniowie osiągnęli efekty uczenia się określone w podstawie A2 oraz wybrane efekty podstawy

programowej w wariantcie B1, adekwatnie do możliwości grupy.

Podczas dodatkowych godzin uczeń rozwija znajomość środków językowych oraz doskonali umiejętności językowe, a w przypadku przedmiotów nauczanych dwujęzycznie – rozwija je także w odniesieniu do treści tych przedmiotów.

W zakresie efektów uczenia się opisanych w punkcie 10.1) rozszerza się go o podstawową wiedzę dotyczącą m.in. literatury, historii, geografii kraju nauczanego języka.

W przypadku oddziałów, w których będą rozszerzane efekty uczenia się podstawy programowej B1, nauczyciel prowadzi proces dydaktyczny w taki sposób, aby uczniowie osiągnęli efekty uczenia się określone w podstawie B1, a podczas dodatkowych godzin rozwijali znajomość środków językowych oraz doskonalili umiejętności językowe.

W przypadku przedmiotów nauczanych dwujęzycznie uczeń rozwija znajomość środków językowych oraz doskonali umiejętności językowe także w odniesieniu do treści tych przedmiotów.

W zakresie efektów uczenia się opisanych w punkcie 10.1) rozszerza się go o podstawową wiedzę dotyczącą m.in. literatury, historii, geografii kraju nauczanego języka.

Wymagania dotyczące doświadczeń edukacyjnych

Uczeń w ramach przedmiotu realizuje w każdym roku nauki przynajmniej jedno wybrane z klasy i nauczycielem doświadczenie.

Klasy IV–VI

Uczeń:

- 1) samodzielnie lub w grupie przygotowuje materiał do uczenia się języka obcego, np. fiszki autokorektywne, słowniczek obrazkowy, i przekazuje go do wykorzystania przez inne osoby;
- 2) samodzielnie lub w grupie przygotowuje i prezentuje w języku obcym krótką formę artystyczną, np. skecz, reklamę, krótki film, piosenkę, przedstawienie, podcast, vlog;

- 3) samodzielnie lub w grupie realizuje projekt twórczy pozwalający na doskonalenie umiejętności kreatywnego pisanie, np. prowadzi dziennik, gazetkę, blog w języku obcym;
- 4) samodzielnie lub w grupie obserwuje i dokumentuje obecność języka obcego w swoim otoczeniu oraz prezentuje wyniki tych obserwacji;
- 5) rozmawia z rodzimym użytkownikiem języka lub użytkownikiem języka obcego nieznającym języka polskiego;
- 6) uczestniczy w wydarzeniu związanym z kulturą obszaru nauczanego języka, np. przedstawieniu, projekcji filmu, show, wystawie, spotkaniu ze znaną osobą, spacerze (w tym wirtualnym) w galerii sztuki.

Klasy VII i VIII

Uczeń:

- 1) przygotowuje materiał do uczenia się języka obcego, np. fiszki autokorektywne, słowniczek obrazkowy, i przekazuje go do wykorzystania przez inne osoby;
- 2) pracując w grupie, przygotowuje i przeprowadza z udziałem koleżanek i kolegów złożoną zabawę lub grę (w tym terenową) utrwalającą wybrany aspekt języka obcego lub dotyczącą kultury obszaru językowego nauczanego języka;
- 3) samodzielnie lub w grupie, przygotowuje i prezentuje w języku obcym krótką formę artystyczną, np. skecz, reklamę, krótki film, piosenkę, przedstawienie, podcast, vlog;
- 4) samodzielnie lub w grupie, realizuje projekt twórczy pozwalający na doskonalenie umiejętności kreatywnego pisanie, np. prowadzi dziennik/gazetkę/blog w języku obcym, tworzy broszurę na temat kraju nauczanego języka obcego;
- 5) samodzielnie lub w grupie obserwuje i dokumentuje obecność języka obcego w swoim otoczeniu oraz prezentuje wyniki tych obserwacji w formie ustalonej z nauczycielem;
- 6) rozmawia z rodzimym użytkownikiem języka lub użytkownikiem języka obcego nieznającym języka polskiego;
- 7) uczestniczy w wydarzeniu związanym z kulturą obszaru nauczanego języka, np. przedstawieniu, projekcji filmu, show, wystawie, spotkaniu ze znaną osobą, spacerze (w tym wirtualnym) w galerii sztuki;

- 8) pracując w grupie, planuje wyjazd do kraju nauczanego języka w ramach określonego budżetu i prezentuje wyniki pracy w formie ustalonej z nauczycielem;
- 9) pracując w grupie, przygotowuje i przeprowadza wydarzenie promujące nauczany język obcy lub kulturę danego obszaru językowego, np. konkurs językowy, konkurs piosenki obcojęzycznej;
- 10) pracując w grupie, przygotowuje i uczestniczy w debacie na określony temat prowadzonej w nauczonym języku obcym.

Warunki i sposób realizacji podstawy programowej języka obcego nowożytnego

Nadrzędnym celem kształcenia językowego jest skuteczne porozumiewanie się w języku obcym nowożytnym – zarówno w mowie, jak i w piśmie – jednak u podstaw działań językowych w klasie powinna leżeć komunikacja w formie ustnej, obejmująca słuchanie, mówienie oraz reagowanie i przetwarzanie.

Rozwijanie kompetencji w zakresie języka obcego nowożytnego to proces długotrwały, naznaczony nierównomiernym rozwojem w zakresie poszczególnych umiejętności, zależny od warunków, w których odbywa się to kształcenie. Zadaniem szkoły jest zapewnienie takich warunków, w których godziny przeznaczone na kształcenie językowe zostaną wykorzystane w sposób optymalny.

Kształcenie w zakresie języka obcego nowożytnego nauczanego jako pierwszy oraz jako drugi powinno przebiegać w atmosferze bezpieczeństwa i zaufania, w mało licznych grupach (maksymalnie 15-osobowych) o zbliżonym poziomie językowym. Szczególnie istotne w procesie kształcenia językowego jest wzbudzanie i utrzymywanie motywacji, m.in. przez:

- 1) stosowanie metody małych kroków, polegającej na dzieleniu złożonych zagadnień na mniejsze części, których opanowanie daje uczniom satysfakcję i poczucie sukcesu;
- 2) przekazywanie wartościowej i budującej informacji zwrotnej;
- 3) ocenianie służące wzmocnieniu postawy nastawionej na rozwój, wspierające ucznia w nabywaniu umiejętności językowych, z akceptującym podejściem do błędów językowych niezakłócających komunikacji;
- 4) tworzenie i wykorzystywanie takich zadań językowych, które będą stanowiły ilustrację przydatności języka obcego nowożytnego do realizacji własnych celów komunikacyjnych uczniów, spójnych z potrzebami poznawczymi, emocjonalnymi i

społecznymi uczniów, oraz stwarzanie sytuacji edukacyjnych sprzyjających poznawaniu i rozwijaniu przez uczniów własnych zainteresowań oraz pasji.

W kształceniu językowym ważną rolę odgrywa również:

- 1) ekspozycja na język obcy w trakcie lekcji, używanie języka obcego nowożytnego nie tylko jako treści swoistej dla przedmiotu nauczania, ale również jako języka komunikacji podczas zajęć w różnych rodzajach interakcji, zarówno nauczyciel–uczeń, jak i uczeń–uczeń;
- 2) stosowanie różnorodnych, adekwatnych do stawianych celów, form, metod i technik pracy, w tym ćwiczeń bazujących na pracy w parach lub grupach, które dają możliwość rozwijania m.in. umiejętności współpracy;
- 3) monitorowanie przez uczniów własnych postępów i refleksja nad uczeniem się;
- 4) świadomość długotrwałości procesu opanowywania umiejętności językowych;
- 5) wykorzystywanie autentycznych materiałów źródłowych – tekstów, zdjęć, filmów, nagrań audio, w tym nagrań prezentujących różnorodne warianty danego języka obcego nowożytnego, zarówno rodzimych, jak i nierodzimych użytkowników języka, również z użyciem narzędzi związanych z technologiami informacyjno-komunikacyjnymi;
- 6) zachęcanie uczniów do podejmowania samodzielnych aktywności, m.in. w ramach realizowania kolejnych doświadczeń edukacyjnych, pracy z wykorzystaniem filmów, zasobów Internetu, książek, np. uproszczonych lektur, komunikatorów i mediów społecznościowych w odpowiednim zakresie i stosownie do wieku uczniów, służących doskonaleniu własnych umiejętności językowych, których efektem będzie stopniowo rozwijana autonomia;
- 7) uświadamianie uczniom różnorodności technik służących uczeniu się oraz zachęcanie uczniów do szukania podobieństw między językami w zakresie słownictwa, gramatyki oraz organizacji tekstu, przy jednoczesnym zwracaniu uwagi na różnice międzyjęzykowe, co umożliwi uczniom stworzenie zestawu tzw. strategii wielojęzycznych;
- 8) wykorzystywanie zajęć z języka obcego nowożytnego do rozwijania wrażliwości międzykulturowej oraz kształtowania postawy ciekawości, szacunku i otwartości wobec innych kultur;

- 9) podejmowanie przez szkołę działań nakierowanych na organizowanie wydarzeń związanych z językami obcymi nowożytnymi, np. konkursów, wystaw, seansów filmowych, spotkań czytelniczych, dni języków obcych nowożytnych, zajęć teatralnych, udziału w programach europejskich typu eTwinning, umożliwiających uczniom kontakt z rodzimymi użytkownikami języka oraz innymi użytkownikami języka docelowego;
- 10) prowadzenie zajęć z języka obcego nowożytnego w sali umożliwiającej różnorodne interakcje uczniów, wyposażonej w pomoce wizualne, słowniki, odtwarzacz płyt CD/plików dźwiękowych, komputer ze stałym łączem internetowym oraz stoliki sprzyjające pracy w grupie i wzajemnej komunikacji.

Ponadto kształcenie w zakresie języka obcego nowożytnego nauczanego jako drugi zakłada skupienie się na środkach językowych, głównie leksykalnych – zarówno pojedynczych słowach, jak i całych frazach – co umożliwi uczniom komunikację w elementarnym zakresie. Na lekcjach języka obcego nowożytnego nauczanego jako drugi uczniowie korzystają z doświadczeń zdobytych w trakcie nauki języka obcego nowożytnego nauczanego jako pierwszy. Wykorzystują poznane strategie kompensacyjne oraz różne techniki i strategie uczenia się, w tym polegające na identyfikowaniu podobieństw i różnic między językami.

MUZYKA

Cele nauczania

1. Rozwijanie indywidualnej i zespołowej ekspresji muzycznej poprzez różnorodne formy aktywności.
2. Rozumienie funkcji muzyki i jej języka oraz wykorzystanie tej wiedzy przy odbiorze, wykonywaniu i tworzeniu muzyki.
3. Świadomy odbiór muzyki uwzględniający znajomość kontekstu kulturowego, historycznego i społecznego.
4. Inicjowanie i realizowanie indywidualnych oraz zespołowych działań muzycznych w szkole i środowisku lokalnym.
5. Wykorzystywanie nowych technologii do zapisu, tworzenia, przetwarzania i odbioru muzyki.
6. Rozumienie powiązań muzyki z innymi dziedzinami nauki i sztuki.

7. Rozwijanie własnych zainteresowań muzycznych i kształtowanie tożsamości kulturowej, w tym lokalnej i regionalnej.
8. Rozwijanie wrażliwości muzycznej oraz doświadczanie oddziaływania muzyki na dobrostan i pewność siebie.

Specyfika i struktura przedmiotu

Przedmiot muzyka w szkole podstawowej stanowi przestrzeń działania, ekspresji i twórczej obecności uczniów w kulturze. Nauczanie opiera się na podstawowych formach aktywności: śpiewie, grze na instrumentach, ruchu z muzyką, słuchaniu i tworzeniu muzyki. Dzięki uczestnictwu w tych działaniach uczniowie rozwijają kompetencję współpracy i umiejętność wyrażania siebie, uczą się uważności, refleksyjności, odpowiedzialności oraz funkcjonowania w różnych sytuacjach społecznych i kontekstach kulturowych. Muzyka w tym ujęciu wspiera nie tylko rozwój artystyczny, lecz także wszechstronny rozwój ucznia.

Uczenie się muzyki opiera się na aktywnym działaniu: wykonywaniu, słuchaniu, interpretowaniu i rozumieniu muzyki poprzez jej doświadczanie. Celem nie jest jedynie poznanie pojęć i terminów, ale przede wszystkim ich stosowanie w kontekście działania, współpracy i twórczego myślenia. Edukacja muzyczna tworzy sytuacje, w których uczniowie mają możliwość podejmowania inicjatywy, wspólnego tworzenia i przeżywania muzyki na co dzień. W centrum procesu dydaktycznego znajduje się uczeń jako osoba sprawcza, kreatywna, refleksyjna i współdziałająca.

Nauczanie muzyki uwzględnia rozwijanie kompetencji cyfrowych – zarówno w tworzeniu, jak i odbiorze muzyki. Uczniowie uczą się bezpiecznego i odpowiedzialnego korzystania z technologii oraz wykorzystują media do dokumentowania, edytowania i udostępniania swoich działań muzycznych.

Struktura efektów uczenia się przedmiotu muzyka opiera się na czterech powiązanych ze sobą działach, które odpowiadają różnym aspektom funkcjonowania muzyki w życiu ucznia:

1. Uczeń jako twórca i wykonawca – dział obejmuje formy aktywności muzycznej: śpiew, grę na instrumentach, ruch z muzyką i działania twórcze. Kładzie nacisk na rozwijanie ekspresji indywidualnej i zespołowej oraz stosowanie wiedzy muzycznej w praktyce wykonawczej.
2. Uczeń jako słuchacz – dział skupia się na kształtowaniu postawy aktywnego i refleksyjnego odbiorcy. Obejmuje działania związane z percepcją muzyki,

rozpoznawaniem jej cech, stylów, gatunków i funkcji oraz wyrażaniem osobistej interpretacji za pomocą różnorodnych środków wyrazu.

3. Uczeń jako uczestnik kultury – dział dotyczy budowania więzi z kulturą lokalną, narodową i światową. Umożliwia uczniom odkrywanie muzycznego dziedzictwa, wyrażanie siebie w kontekście wspólnotowym i podejmowanie działań muzycznych w przestrzeni społecznej.
4. Uczeń w relacji ze sobą i z innymi – dział akcentuje wpływ muzyki na emocje, relacje i samopoczucie. Rozwija samoświadomość, współpracę, komunikację, samoocenę i postawę szacunku dla innych, przyczyniając się do dobrostanu fizycznego, psychicznego i społecznego ucznia.

W przedmiocie wyodrębniono moduł kultura, na który składają się efekty uczenia się dotyczące uczestnictwa w kulturze i związanych z nim działań twórczych i wykonawczych.

Oczekiwane efekty uczenia się

1. Uczeń jako twórca i wykonawca:
 - 1) interpretuje muzykę i wyraża emocje poprzez śpiew, grę na instrumentach, ruch i taniec, słuchanie oraz tworzenie;
 - 2) wykonuje zróżnicowane utwory, m.in. z repertuaru tradycyjnego, ludowego, patriotycznego, popularnego, klasycznego, a także realizuje własne propozycje repertuarowe – moduł kultura;
 - 3) śpiewa i recytuje, solo lub w zespole, unisono lub wielogłosowo, z zachowaniem naturalnej postawy ciała i emisji głosu;
 - 4) indywidualnie lub zespołowo wykonuje utwory, ćwiczenia i akompaniamenty na instrumentach melodycznych i niemelodycznych, dbając o jak najlepszy sposób gry, brzmienie i wyraz artystyczny;
 - 5) porusza się do muzyki w sposób zgodny z jej charakterem i reaguje na sygnały muzyczne podczas zabaw i innych działań muzyczno-ruchowych;
 - 6) tańczy indywidualnie lub zespołowo; stosuje podstawowe kroki i figury minimum trzech tańców narodowych – krakowiaka, kujawiaka i poloneza – i minimum dwóch spośród tańców ludowych, towarzyskich lub współczesnych;

- 7) indywidualnie lub w grupie realizuje układy ruchowe, uzgadnia ich przebieg z innymi; inspirowuje się dostępnymi przykładami, twórczo je przekształca i wykorzystuje własne pomysły;
- 8) improwizuje i tworzy krótkie formy muzyczne głosem, ruchem i na instrumentach, swobodnie lub według określonych zasad; testuje własne pomysły i modyfikuje je w oparciu o informację zwrotną;
- 9) identyfikuje w otoczeniu różnorodne brzmienia oraz źródła dźwięku; wykorzystuje je do realizacji zadań muzycznych, w tym zadań z użyciem nowych technologii;
- 10) tworzy ilustracje dźwiękowe, inscenizacje i akompaniamenty, wykorzystując ruch, gestodźwięki, głos, przedmioty codziennego użytku, instrumenty lub aplikacje i programy komputerowe;
- 11) odgrywa wybrane role w zespole muzycznym (np. dyrygent, chórzysta, członek zespołu, solista i inne); planuje i uzgadnia z innymi przebieg, interpretację i prezentację zadania muzycznego;
- 12) wyjaśnia pojęcia związane z podstawowymi elementami muzyki, np. rytm, melodia, metrum, tempo, dynamika; wykorzystuje tę wiedzę w działaniu, tworząc własne interpretacje;
- 13) koduje i dekoduje muzykę, wykorzystując notację muzyczną lub dowolne inne symbole; podczas działań korzysta z narzędzi analogowych i cyfrowych;
- 14) rejestruje i przetwarza dźwięki oraz udostępnia nagrania, szanując prawa autorskie i wykonawcze;
- 15) wykorzystuje narzędzia cyfrowe do działań twórczych i współpracy w zespole.

2. Uczeń jako słuchacz:

- 1) zachowuje się zgodnie z zasadami obowiązującymi w danym kontekście kulturowym podczas uczestnictwa w różnorodnych wydarzeniach muzycznych – moduł kultura;
- 2) słuchając muzyki, interpretuje ją za pomocą wybranych środków wyrazu i narzędzi, m.in. ruchu, słowa, gestodźwięków, instrumentów, rekwizytów, narzędzi cyfrowych, działań plastycznych i literackich;
- 3) rozpoznaje instrumenty muzyczne, grupuje je ze względu na sposób wydobycia dźwięku i identyfikuje ich brzmienie w słuchanych utworach;

- 4) dzieli się swoimi doświadczeniami jako słuchacz, wypowiada się na ich temat, używając wybranych pojęć związanych z głosami ludzkimi i technikami wokalnymi, formami (np. piosenka, pieśń, kanon, koncert, symfonia), gatunkami i stylami muzycznymi (np. opera, balet, musical, muzyka filmowa, tradycyjna, pop, rock, hip-hop), rodzajami zespołów wykonawczych (muzyka wokalna, instrumentalna, wokarno-instrumentalna, solo, w zespole, w chórze, w orkiestrze i inne) – moduł kultura;
 - 5) wykorzystuje pojęcia dotyczące teatru muzycznego: scenografia, charakteryzacja, libretto, akt, scena, uwertura, aria; podaje przykłady utworów scenicznych i określa ich gatunek – moduł kultura;
 - 6) określa funkcje słuchanej muzyki (np. rozrywkowa, religijna, obrzędowa, sygnalizacyjna) zgodne z jej charakterem i kontekstem – moduł kultura;
 - 7) analizuje charakter i przebieg zróżnicowanych stylistycznie utworów; odnajduje cechy charakterystyczne i wypowiada się na ich temat, stosuje przy tym podstawowe pojęcia dotyczące elementów muzyki – moduł kultura;
 - 8) opisuje w słuchanych utworach treści niezwiązane z muzyką (np. fabuła, ilustracyjność, emocjonalność, wartości i powiązania z innymi dziedzinami nauki i sztuki); formułuje nieoczywiste pytania i dociekliwie szuka na nie odpowiedzi – moduł kultura;
 - 9) wyjaśnia, jaką rolę odgrywa muzyka w mediach, reklamie, filmie, grach komputerowych; podaje lub tworzy przykłady jej zastosowania i oddziaływania na odbiorcę – moduł kultura.
3. Uczeń jako uczestnik kultury:
- 1) określa i uzasadnia swoje preferencje muzyczne, poszukuje informacji o wybranych przez siebie twórcach i wykonawcach oraz prezentuje je innym – moduł kultura;
 - 2) dokumentuje i prezentuje elementy dziedzictwa muzycznego swojej rodziny, szkoły lub społeczności, wykorzystuje dowolne formy ekspresji i dowolną technologię – moduł kultura;

- 3) wskazuje przykłady wykorzystywania muzyki w działaniach społecznych i sam lub we współpracy z innymi wykorzystuje muzykę w sprawie istotnej dla niego lub społeczności – moduł kultura;
- 4) rozpoznaje melodię i słowa hymnu państwowego i wykonuje go z zachowaniem należytej postawy; wyjaśnia okoliczności jego powstania i wykonywania – moduł kultura;
- 5) wykonuje wybrane pieśni patriotyczne i na podstawie samodzielnie wyszukanych informacji wyjaśnia ich kontekst historyczny; formułuje opinię na temat ich roli dawniej i obecnie oraz wskazuje utwory współczesne o podobnej funkcji – moduł kultura;
- 6) omawia cechy polskiej muzyki tradycyjnej i wskazuje je w utworach z różnych okresów historycznych, w tym współczesności; stosuje wybrane pojęcia związane z folklorem, wyszukuje samodzielnie informacje na temat tradycji własnego regionu – moduł kultura;
- 7) rozpoznaje w słuchanych lub oglądanych utworach polskie tańce narodowe; wskazuje ich charakterystyczne cechy i kontekst kulturowy – moduł kultura;
- 8) rozpoznaje wybrane utwory Fryderyka Chopina i innych kompozytorów polskich; formułuje opinię na temat znaczenia ich twórczości dla polskiej i światowej kultury dawniej i współcześnie – moduł kultura;
- 9) formułuje opinię na temat działalności artystycznej Ignacego Jana Paderewskiego, wyjaśnia jej znaczenie dla odzyskania przez Polskę niepodległości i porównuje z przykładami działalności współczesnych artystów zaangażowanych społecznie – moduł kultura;
- 10) rozpoznaje i wykonuje hymn Unii Europejskiej, wyjaśnia historyczny i literacki kontekst jego powstania i wykonywania;
- 11) samodzielnie wyszukuje informacje na temat tradycji muzycznych przynajmniej dwóch innych kultur, w tym jednej pozaeuropejskiej, porównuje je z polskimi tradycjami muzycznymi i formułuje na ich temat opinię, szanując różnorodność tych tradycji – moduł kultura;
- 12) rozpoznaje po jednym utworze muzycznym z sześciu różnych okresów historycznych: średniowiecza, renesansu, baroku, klasycyzmu, romantyzmu i

muzyki XX–XXI wieku; identyfikuje kompozytora, określa zespół wykonawczy i inne cechy charakterystyczne utworu – moduł kultura.

4. Uczeń w relacji ze sobą i innymi:

- 1) ocenia wpływ muzyki na własne samopoczucie i emocje, stosuje muzykę jako narzędzie wspierające jego dobrostan;
- 2) wyjaśnia i stosuje zasady higieny głosu podczas recytacji i śpiewu;
- 3) wyjaśnia i stosuje zasady higieny słuchu w codziennym życiu podczas słuchania i wykonywania muzyki;
- 4) porusza się ze świadomością własnego ciała oraz jego położenia i ruchu w przestrzeni;
- 5) dokonuje samooceny wykonania zadania muzycznego, wyciąga wnioski, planuje i w miarę możliwości wdraża zmiany;
- 6) przyjmuje informację zwrotną na temat wykonania zadania muzycznego i udziela jej z poszanowaniem uczuć i potrzeb innych;
- 7) określa bezpieczne dla siebie granice w relacjach z innymi i zachowuje je podczas zabaw ruchowych, tańca i gry na instrumentach;
- 8) proponuje utwory do słuchania i wspólnego wykonywania; porównuje własne upodobania z gustami innych osób i, z poszanowaniem odmienności, formułuje opinię na ich temat lub rozmawia o nich;
- 9) proponuje zabawy i działania integracyjne z wykorzystaniem muzyki, współpracuje z innymi podczas ich przebiegu i dba o dobrą atmosferę w grupie.

Wymagania dotyczące doświadczeń edukacyjnych

Doświadczenia edukacyjne obligatoryjne. Uczeń:

- 1) co najmniej raz w roku uczestniczy w wydarzeniu z muzyką na żywo (koncert, spektakl muzyczny, audycja muzyczna lub inne);
- 2) w grupie, raz w roku współtworzy wydarzenie artystyczne, np. koncert, spektakl, występ, dla społeczności klasowej, szkolnej lub lokalnej – analizuje potrzeby odbiorców, planuje działania, uczestniczy w procesie twórczym, dzieli role, angażuje się w działania wykonawcze i organizacyjne, prezentuje efekty publiczności.

Doświadczenia edukacyjne fakultatywne – do wyboru minimum dwa w ciągu całego etapu edukacyjnego. Uczeń::

- 1) pracując w grupie, realizuje projekt łączący muzykę z innymi dziedzinami nauki i sztuki, np. festiwal nauki, film, teledysk, podcast, grę terenową, prezentację multimedialną;
- 2) samodzielnie lub w grupie tworzy utwór z wykorzystaniem: głosów, instrumentów lub narzędzi cyfrowych, także przy wsparciu sztucznej inteligencji;
- 3) bierze udział – na żywo lub online – w zwiedzaniu instytucji kultury albo spotkaniu z muzykiem, kompozytorem, artystą ludowym lub przedstawicielem innego zawodu muzycznego;
- 4) samodzielnie lub w grupie realizuje badanie dotyczące zainteresowań muzycznych innych osób lub wpływu muzyki na życie społeczne (rodziny, szkoły, społeczności), prezentują jego wyniki;
- 5) projektuje własną playlistę utworów muzycznych, prezentuje ją, opisując kryteria doboru i poddaje pod dyskusję, formułuje także opinię o playlistach innych uczniów;
- 6) projektuje własną mapę wydarzeń muzycznych, prezentuje ją, opisuje kryteria doboru i poddaje pod dyskusję, formułuje także opinię o mapach innych uczniów;
- 7) bada właściwości materiałów, buduje z nich prosty instrument i wykorzystuje go w ćwiczeniach twórczych.

Warunki i sposób realizacji podstawy programowej muzyki

Skuteczna realizacja podstawy programowej z przedmiotu muzyka zależy od nauczyciela, jego kompetencji dydaktycznych, kreatywności, a także umiejętności takich jak śpiew i gra na instrumencie. Są one warunkiem budowania pozytywnej relacji z uczniami, w której nauczyciel odgrywa rolę przewodnika, inspiratora i organizatora doświadczeń muzycznych uczniów. Jego zadaniem jest uwrażliwienie uczniów na piękno muzyki, jej obecność w życiu codziennym, kulturze i historii, rozwijanie umiejętności muzycznych, ale przede wszystkim kształtowanie postawy aktywnego i świadomego odbiorcy oraz twórcy kultury. Nauczyciel muzyki wspiera indywidualne potrzeby uczniów, ich ekspresję twórczą, samodzielność i refleksyjność. Dąży do aktywnego włączania wszystkich uczniów w działania muzyczne, które rozwijają ich kompetencje poznawcze, społeczne (współpraca, dbanie o innych),

osobiste (dbanie o siebie, w tym wyrażanie emocji) i poczucie sprawczości (nastawienie na rozwój i samorealizacja). Pomaga to w budowaniu przekonania, że zdolności podlegają zmianom i mogą się rozwijać dzięki zaangażowaniu, wysiłkowi i wytrwałości. Kultura pracy na lekcji koncentruje się na procesie uczenia się, w tym aktywności samego ucznia i jego emocjonalnym zaangażowaniu w działania muzyczne. W nauczaniu muzyki sam proces jest ważniejszy niż efekt końcowy i precyzja wykonania. Dzięki temu edukacja muzyczna jest dostępna dla wszystkich uczniów, niezależnie od ich poziomu zdolności, umiejętności i wcześniejszych doświadczeń muzycznych.

Fundamentem zajęć muzycznych są działania praktyczne: śpiew, gra na instrumentach, ruch przy muzyce, słuchanie i tworzenie. Nauczyciel stwarza warunki do uczestnictwa w aktywnościach indywidualnych i zespołowych. Wiedza o muzyce i rozumienie jej funkcji rozwijane są podczas działań muzycznych i tym działaniom podporządkowane.

Efektywność nauczania muzyki zależy od zapewnienia optymalnych warunków organizacyjnych, w tym odpowiedniej liczby uczniów uczestniczących w aktywnościach muzycznych, dostosowanej do warunków lokalowych, akustycznych i dostępnego instrumentarium. Umożliwia to indywidualne podejście do ucznia, monitorowanie jego postępów, zapewnienie bezpieczeństwa podczas zadań muzyczno-ruchowych oraz troskę o higienę głosu i słuchu. Zapewnia również warunki do pracy z uczniami ze specjalnymi potrzebami edukacyjnymi.

W realizacji celów edukacji muzycznej pomocne może być uzupełnienie zajęć obowiązkowych o różnorodne formy dodatkowe. Inicjatywy takie jak chór, zespoły wokalne, instrumentalne, wokально-instrumentalne czy taneczne, a także inne formy aktywności muzycznej, np. klub melomana, warsztaty muzyczne, szkolne radio czy studio nagrań, mogą tworzyć przestrzeń sprzyjającą twórczej ekspresji uczniów. Ich obecność w środowisku szkolnym wspiera rozwój pasji, budowanie relacji i pogłębianie kompetencji muzycznych.

Edukacja muzyczna wymaga świadomie zaplanowanych różnorodnych doświadczeń edukacyjnych. Doświadczenia te mogą być organizowane przez szkołę we współpracy z instytucjami kultury, artystami, rodzicami, a także uczniami, dzięki czemu tworzy się wspólne środowisko kulturalne.

Realizacja założeń podstawy programowej wymaga odpowiednio przygotowanej przestrzeni,

sprzyjającej praktycznemu i twórczemu działaniu uczniów. Wyposażenie pracowni muzycznej powinno obejmować:

- 1) różnorodne instrumenty do dyspozycji nauczyciela i uczniów, w liczbie pozwalającej na udział całej grupy w działaniach zespołowych;
- 2) sprzęt do odtwarzania, nagrywania i przetwarzania dźwięku, np. komputer z dostępem do Internetu i oprogramowaniem muzycznym;
- 3) ekran multimedialny z tablicą z pięciolinia;
- 4) zasoby biblioteczne, np. nuty, śpiewniki, fonoteka, filmoteka, dostęp do platform streamingowych audio i audio-wideo.

Do prowadzenia zajęć muzyki oprócz pracowni muzycznej wykorzystywane są także inne przestrzenie szkolne i pozaszkolne, w szczególności plener i miejsca publiczne, sprzyjające improwizacji, ruchowi przy muzyce i prezentacji twórczości uczniów.

PLASTYKA

Cele nauczania

1. Rozwijanie kreatywności, własnych zainteresowań, twórczej wyobraźni i sprawczości poprzez swobodną ekspresję twórczą.
2. Doświadczenie procesu twórczego w różnych formach i technikach.
3. Kształtowanie tożsamości kulturowej poprzez uczestnictwo w kulturze.
4. Rozumienie funkcji sztuk plastycznych, kształtowanie postawy odbiorcy, uczestnika i twórcy kultury.
5. Inicjowanie i realizowanie indywidualnych i zespołowych działań plastycznych.
6. Rozwijanie umiejętności łączenia sztuk plastycznych z różnymi dziedzinami wiedzy i twórczości.
7. Interpretowanie dzieł z uwzględnieniem najważniejszych pojęć dotyczących sztuki, rozpoznawanie wybranych artystów i dzieł w kontekście czasów, w których powstały.
8. Doświadczenie oddziaływania sztuki na dobrostan i samopoznanie, odnajdywanie radości tworzenia.

Specyfika i struktura przedmiotu

Przedmiot plastyka w klasach IV–VII ma na celu rozwijanie naturalnej potrzeby ekspresji twórczej uczniów, kształtowanie ich wrażliwości estetycznej oraz przygotowanie do świadomego i pełnego uczestnictwa w życiu kulturalnym i społecznym. Zajęcia nastawione są przede wszystkim na rozwijanie kompetencji przekrojowych: kreatywnego myślenia, krytycznego myślenia, dbania o siebie, kierowania sobą, a także na rozwijanie sprawczości: samoregulacji i przekonania o własnej skuteczności.

Nauczanie oparte jest na działaniu, doświadczaniu i eksperymentowaniu z różnorodnymi technikami, mediami i środkami wyrazu artystycznego. Szczególny nacisk położony jest na proces twórczy oraz zaangażowanie ucznia, a nie wyłącznie na efekt końcowy.

Istotnym elementem zajęć jest poszerzanie obszaru plastyki o nowe media i współczesne środki artystyczne oraz rozwijanie kompetencji cyfrowych, co pozwala uczniowi lepiej odnaleźć się w dynamicznie zmieniającej się rzeczywistości wizualnej. W czasie lekcji uczniowie poznają zarówno tradycyjne formy wypowiedzi artystycznej, jak i nowoczesne technologie oraz sposoby komunikacji wizualnej.

Ważnym elementem nauczania plastyki jest pozostawienie dużej autonomii nauczycielowi, który może samodzielnie dobierać tematy zajęć, zagadnienia do potrzeb, możliwości i zainteresowań klasy. Takie podejście nie tylko wspiera motywację do nauki uczniów, lecz także sprzyja integrowaniu treści poruszanych w czasie lekcji plastyki z innymi przedmiotami szkolnymi, w szczególności z językiem polskim, historią, muzyką i informatyką.

Struktura przedmiotu obejmuje działy:

1. Własna aktywność twórcza – tworzę, wyrażam, interpretuję.
2. Techniki plastyczne – rozpoznaję, dobieram, stosuję.
3. Sztuka jako komunikat – rozumiem, interpretuję, dyskutuję.
4. Sztuka w życiu codziennym – poszukuję, dostrzegam, uczestniczę.

W każdym dziale nauczyciel wybiera do realizacji z klasą przynajmniej jeden fakultatywny efekt uczenia się.

W podstawie programowej plastyki wyodrębniono moduł kultura. W module tym znajdują się efekty pojawiające się w przedmiotach: język polski, historia, plastyka i muzyka, które przygotowują uczniów do samodzielnego uczestnictwa w kulturze wysokiej i rozumienia znaczenia kultury w utrzymywaniu dobrostanu.

Oczekiwane efekty uczenia się

1. Własna aktywność twórcza – tworzę, wyrażam, interpretuję.

Pytanie wiodące: Po co tworzę sztukę?

Uczeń:

- 1) wyraża własne uczucia, wyobrażenia i pomysły poprzez swobodną ekspresję twórczą;
- 2) stosuje dowolnie wybrane środki wyrazu, takie jak linia, plama, kolor, walor, faktura, kompozycja, kształt; posługuje się nimi dla wyrażania treści, nastroju czy emocji;
- 3) eksperymentuje z kolorami podstawowymi, pochodnymi, czystymi, złamanymi, dopełniającymi, ciepłymi, zimnymi i innymi, a zdobyte doświadczenia stosuje w swoich pracach;
- 4) planuje pracę plastyczną od koncepcji do wykonania, dobierając odpowiednie medium i technikę;
- 5) maluje, rysuje, rzeźbi z obserwacji i z wyobraźni;
- 6) wypowiada się na ważny dla niego temat społeczny poprzez działanie artystyczne – moduł kultura;
- 7) rozpoznaje podstawowe rodzaje sztuk performatywnych i podejmuje działanie twórcze w wybranej formie – moduł kultura;
- 8) improwizuje krótkie scenki teatralne w parach i grupach, przyjmując pomysły innych i twórczo je rozwijając;
- 9) opowiada o sobie i swojej społeczności za pomocą wybranego zespołowego działania teatralnego z użyciem elementów oprawy plastycznej, np. rekwizytów, kostiumów, masek – moduł kultura;
- 10) modeluje bryły i reliefy, konstruuje proste formy przestrzenne z zastosowaniem różnych materiałów;
- 11) wykorzystuje w fotografii wybrany rodzaj światła: miękkie/twarde, rozproszone/punktowe, na wysokim kluczu/na niskim kluczu, padające z różnych kierunków, ciepłe/zimne – do uzyskania określonego charakteru zdjęcia;

- 12) inspiruje się sztuką ludową oraz kulturą różnych regionów Polski i świata, tworząc prace plastyczne – moduł kultura;
- 13) realizuje własne działania twórcze inspirowane sztuką współczesną;
- 14) rozpoznaje znaczenie aktywności twórczych dla swojego dobrostanu i samopoczucia;
- 15) podejmuje próby integracji sztuk, tworząc prace z pogranicza plastyki i innych dziedzin np. video-art, street art, land art, komiks 3D, design artystyczny, interaktywne plakaty;
- 17) tworzy indywidualnie, w parach lub w grupie pracę plastyczną inspirowaną obrazem, muzyką, literaturą, filmem lub spektaklem teatralnym.

Fakultatywne efekty uczenia się. Uczeń:

- 1) opisuje warstwę wizualną wybranego spektaklu teatralnego i projektuje związaną z nim dowolną formę grafiki użytkowej, np. plakat teatralny, program teatralny, zaproszenie – moduł kultura;
- 2) konstruuje lalki teatralne, np. lalki cieniowe, pacynki, kukiełki, i tworzy scenkę z ich użyciem według własnego pomysłu;
- 3) opowiada interesującą go historię, tworząc krótką formę filmową lub animację – moduł kultura;
- 4) prezentuje ważne dla siebie treści za pomocą materiałów audiowizualnych;
- 5) tworzy reportaż fotograficzny, wykorzystując różne rodzaje planów: detal, zbliżenie, półzbliżenie, pełny, ogólny;
- 6) tworzy pracę site-specific związaną z wybraną przestrzenią w szkole lub jej otoczeniu.

2. Techniki plastyczne – rozpoznaję, dobieram, stosuję.

Pytanie wiodące: Jakimi technikami mogę się posługiwać, by poprzez sztukę wyrażać swoje myśli i uczucia?

Uczeń:

- 1) rozpoznaje podstawowe techniki plastyczne i wykorzystuje je do tworzenia własnych prac plastycznych;
- 2) dobiera narzędzia i materiały do wybranej techniki plastycznej;

- 3) łączy różne techniki plastyczne w celu uzyskania zamierzonych efektów wizualnych.
- 4) eksperymentuje z materiałami i technikami w poszukiwaniu własnego sposobu wypowiedzi plastycznej;
- 5) rozwija swoje zainteresowania poprzez tworzenie prac plastycznych z zastosowaniem technik tradycyjnych i technologii cyfrowych;
- 6) tworzy pracę na zaproponowany przez nauczyciela temat w wybranej technice plastycznej oraz medium, np. malarskim, graficznym, rysunkowym, nowych mediów, łączonym, fotograficznym, performatywnym.

Fakultatywne efekty uczenia się. Uczeń:

- 1) eksperymentuje z kolażem cyfrowym i grafiką 3D, tworząc autorskie realizacje plastyczne;
- 2) stosuje techniki mieszane w celu uzyskania oryginalnych efektów wizualnych oraz wyrażenia indywidualnych przemyśleń i uczuć;
- 3) dokumentuje i prezentuje proces twórczy swojej pracy plastycznej lub pracy innego ucznia, wykorzystując dostępne narzędzia cyfrowe, np. fotografię, aplikacje graficzne, nagrania audio/wideo.

3. Sztuka jako komunikat – rozumiem, interpretuję, dyskutuję.

Pytanie wiodące: Jak mogę rozumieć sztukę i o niej opowiadać?

Uczeń:

- 1) rozpoznaje dzieła architektury i sztuk plastycznych należące do dziedzictwa kulturowego Polski, Europy i świata – moduł kultura;
- 2) porównuje dzieła sztuki z różnych okresów historycznych, takich jak prehistoria, starożytność, średniowiecze, nowożytność, współczesność, oraz wskazuje, jak sztuka odpowiada na potrzeby i charakter swojej epoki – moduł kultura;
- 3) określa rolę środków plastycznych w mediach, reklamie, filmie, grach komputerowych oraz omawia przykłady ich zastosowania i oddziaływania na odbiorcę – moduł kultura;
- 4) wyszukuje potrzebne informacje o sztuce, korzystając z różnorodnych źródeł, w tym z narzędzi opartych na sztucznej inteligencji, oraz weryfikuje te informacje;

- 5) opisuje obraz lub inne dzieło sztuki z wykorzystaniem pojęć języka plastycznego, takich jak linia, barwa, gama barwna, plama, kształt, kontur, światłocien, kompozycja, perspektywa, walor, bryła, faktura – moduł kultura;
- 6) interpretuje dzieła sztuki współczesnej i podejmuje dyskusję na temat różnych interpretacji tych dzieł – moduł kultura;
- 7) opisuje wrażenia estetyczne wywołane odbiorem dzieła sztuki, podejmuje dyskusję na ich temat – moduł kultura;
- 8) opowiada i dzieli się z innymi uczniami swoimi doświadczeniami i wrażeniami jako twórca prac plastycznych – moduł kultura;
- 9) udziela konstruktywnej informacji zwrotnej dotyczącej prac plastycznych i ją przyjmuje oraz decyduje o jej wykorzystaniu;
- 10) wyjaśnia najważniejsze zasady prawa autorskiego w odniesieniu do wytworów sztuki, stosuje te zasady w sytuacjach życia codziennego, także w świecie cyfrowym.

Fakultatywne efekty uczenia się. Uczeń:

- 1) wyjaśnia, czym jest inspiracja, oryginał, kopia, reprodukcja i falsyfikat, wykorzystuje te pojęcia w rozmowach na temat bieżących lub historycznych wydarzeń dotyczących sztuki – moduł kultura.

4. Sztuka w życiu codziennym – poszukuję, dostrzegam, uczestniczę.

Pytanie wiodące: W jaki sposób sztuka wpływa na otoczenie i jakość codziennego życia?

Uczeń:

- 1) projektuje różne formy grafiki użytkowej, np. plakat, zaproszenie, afisz, kartka świąteczna, logo, na potrzeby własne i najbliższego środowiska;
- 2) rozpoznaje dziedziny sztuki użytkowej, takie jak wzornictwo przemysłowe, ceramika, meblarstwo, elementy małej architektury, grafika i projektowanie, w tym grafika komputerowa i ocenia wybrane obiekty sztuki użytkowej pod względem estetycznym i funkcjonalnym – moduł kultura;

- 3) projektuje w zespole wybrany obiekt sztuki użytkowej, np. nakrycie głowy, okulary, element zastawy stołowej, mebel, tworzy jego przestrzenny prototyp i modyfikuje go w oparciu o informację zwrotną;
- 4) charakteryzuje i ocenia estetykę otoczenia: architekturę, małą architekturę i architekturę krajobrazu w przestrzeni publicznej, formułuje i uzasadnia swoją opinię oraz podejmuje dyskusję na ten temat – moduł kultura;
- 5) opisuje swoje wrażenia z lokalnego wydarzenia kulturalnego, w którym brał udział, i formułuje jego ocenę – moduł kultura;
- 6) rozpoznaje zależności pomiędzy elementami wizualnymi w przyrodzie i architekturze oraz wykorzystuje je podczas tworzenia pracy plastycznej;
- 7) rozpoznaje w kulturze popularnej źródła inspiracji sztuką dawną i współczesną – moduł kultura;
- 8) projektuje budowlę przyszłości wkomponowaną w otoczenie;
- 9) dostrzega obecność sztuki i elementów plastycznych w otaczającej go przestrzeni i codziennym życiu, np. w architekturze, przedmiotach codziennego użytku, wystroju wnętrz, reklamie, modzie, dzieli się swoimi spostrzeżeniami i dyskutuje na ten temat – moduł kultura;
- 10) eksperymentuje z cyfrową obróbką zdjęć w wybranym programie graficznym.

Fakultatywne efekty uczenia się. Uczeń:

- 1) wykonuje w grupie makietę budowli lub założenia urbanistycznego;
- 2) rozwija swoją uważność, uczestnicząc w fotograficznym spacerze, podczas którego wykonuje zdjęcia tego, co go zainteresowało, i rozmawia o swoim wyborze;
- 3) dostrzega przejawy manipulacji wizualnej w reklamie, filmie, fotografii – w tym, jak są tworzone, wybierane i zestawiane ze sobą treści;
- 4) projektuje w dowolnym programie komputerowym w przestrzeni kolorów RGB wybraną formę grafiki użytkowej;
- 5) projektuje i drukuje zaprojektowaną w przestrzeni kolorów CMYK wybraną formę grafiki użytkowej.

Wymagania dotyczące doświadczeń edukacyjnych

Uczeń:

- 1) przynajmniej dwa razy w cyklu kształcenia odwiedza z klasą wystawę sztuki. Wymienia się refleksjami, w jaki sposób dzieła na niego oddziałują oraz dzięki jakim użytym środkom ekspresji artyści osiągnęli zaobserwowane efekty wizualne;
- 2) pracując w grupie, realizuje projekt artystyczny, angażuje się w działania twórcze, wykonawcze i organizacyjne;
- 3) przynajmniej raz w roku tworzy w plenerze, decyduje przy tym o formie pracy, technice i zastosowanych środkach wyrazu;
- 4) w grupie zwiedza on-line galerię lub muzeum i poznaje prezentowane tam dzieła sztuki, na tej podstawie tworzy własną galerię sztuki;
- 5) przynajmniej dwa razy w cyklu kształcenia uczestniczy w spotkaniu na żywo lub on-line z artystą lub kuratorem wystawy, słucha podcastu lub ogląda film o artyście; wymienia się refleksjami i dyskutuje o inspiracjach, procesie twórczym i przesłaniu sztuki;
- 6) indywidualnie, w parach lub w grupie tworzy wielkoformatową pracę plastyczną;
- 7) w grupie organizuje wystawę swoich prac, przygotowuje wernisaż z obudową promocyjną wystawy;
- 8) pracując w grupie, wypowiada się na ważny dla grupy temat w krótkiej formie teatralnej, korzystają z języka i narzędzi pedagogiki teatru;
- 9) projektuje przestrzeń, np. swój pokój, mieszkanie, klasę szkolną, wybraną przestrzeń na zewnątrz, z uwzględnieniem kryteriów estetycznych i funkcjonalnych;
- 10) tworzy wypowiedź artystyczną na wybrany temat inspirowaną street artem, np. plakat, mural w wersji papierowej, projekt szablonu lub kolaż cyfrowy.

Warunki i sposób realizacji podstawy programowej plastyki

Podstawową formą pracy w czasie lekcji są zadania praktyczne: malowanie, rysowanie, konstruowanie, fotografowanie, działania teatralne i tworzenie za pomocą nowych mediów. Wiedza o sztuce i technikach plastycznych jest nabywana głównie w toku działań twórczych. Jeden temat może być realizowany podczas jednej lub kilku godzin lekcyjnych, a czas wykonywania zadań dostosowany jest do indywidualnych predyspozycji uczniów.

Nauczyciel jest przewodnikiem i inspiratorem. Znając specyfikę grupy oraz potrzeby i

możliwości uczniów, dostosowuje do nich formy i metody pracy, a także temat, liczbę godzin lekcyjnych i przestrzeń zajęć. Inspiruje i motywuje uczniów do pracy, zachęca ich do własnej ekspresji, jest dla nich przewodnikiem w świecie sztuki. Wspiera ich samodzielność i refleksyjność, zachęca także do wspólnych poszukiwań i pokazuje różne możliwości, nie narzucając gotowych rozwiązań.

Lekcje plastyki są okazją do prowadzenia dialogu i wspólnych poszukiwań twórczych. Uczniowie uczą się udzielania sobie konstruktywnej i wspierającej informacji zwrotnej. Dyskusje powinny być prowadzone w oparciu o wolność wypowiedzi, przy jednoczesnym zachowaniu szacunku do drugiego człowieka.

Ważne jest podkreślanie, że w sztuce istnieje wiele prawidłowych rozwiązań, a różnorodność postaw i sposobów podejścia do tematów stanowi wartość i zasób grupy. Istotną częścią lekcji plastyki jest także tworzenie wspólnych projektów artystycznych, co sprzyja budowaniu poczucia przynależności do wspólnoty.

W trakcie zajęć realizowane są tematy, których celem jest powstanie dzieła, oraz zadania o charakterze eksperymentalnym. Eksperymentowanie pozwala uczniom na odkrywanie radości tworzenia i poszukiwanie własnych rozwiązań, co sprzyja rozwojowi kreatywności. Na lekcjach plastyki proces twórczy jest równie ważny jak efekt końcowy. Uczniowie uczą się, że popełnianie błędów jest naturalnym elementem rozwoju i pomaga głębiej zrozumieć temat. Ocenianie prac ma przede wszystkim charakter motywujący – pokazuje mocne strony, wskazuje obszary do dalszej pracy i wzmacnia poczucie wartości i sprawczości uczniów.

Szkoła powinna zapewnić dobrze oświetloną, przestronną pracownię, przeznaczoną do lekcji plastyki. Niezbędne jest mocne oświetlenie naturalne i sztuczne oraz możliwość całkowitego zaciemnienia sali. Pracownia powinna umożliwiać swobodną aranżację przestrzeni, aby uczniowie mogli tworzyć przy stołach, na sztalugach lub na podłodze. Stoły powinny być wykonane z materiałów odpornych na zarysowania i mieć możliwość dowolnego ustawienia. Wyposażenie pracowni powinno obejmować obszerne zlewy, szafki na materiały plastyczne i prace, suszarkę do prac, regał z półkami na prace większych formatów oraz miejsce do prezentacji dzieł i materiałów. Niezbędne są także: rzutnik, komputer z oprogramowaniem do grafiki rastrowej, wektorowej, montażu wideo i animacji, zestaw pojemników z gliną oraz 2–3 lampy do kierunkowego oświetlenia. Nauczyciel plastyki powinien mieć możliwość korzystania z pracowni informatycznej w czasie zajęć.

Podczas większości lekcji uczniowie mają możliwość wyboru tematu pracy, co pozwala im odkrywać własne zainteresowania i budować poczucie sprawczości. Daje to nauczycielowi okazję do lepszego poznania swoich uczniów.

Uczniowie korzystają zarówno z tradycyjnych technik plastycznych, jak i nowych mediów oraz sztuk performatywnych. Mogą łączyć różne media, eksperymentować ze środkami wyrazu i poszukiwać własnych sposobów realizacji tematów.

Ważnym elementem edukacji artystycznej są działania poza murami szkoły, umożliwiające uczniom kontakt z różnymi formami sztuki i kultury. W miarę możliwości organizowane są wycieczki do galerii, muzeów, teatrów, parków, na wydarzenia kulturalne oraz spaceru uwrażliwiające na otoczenie i plenery w okolicach szkoły.

Zwiedzanie zabytków, muzeów i galerii może być również realizowane on-line. Ważne miejsce w procesie dydaktycznym zajmują także rozmowy z artystami i odwiedzanie ich pracowni.

W realizacji zajęć plastycznych szczególne znaczenie ma wzmocnienie postawy nastawionej na rozwój i budowanie przekonania o własnej sprawczości. Niezależnie od indywidualnych przekonań uczniów o posiadanych zdolnościach plastycznych lub ich braku, ważne jest stwarzanie takich działań i doświadczeń edukacyjnych, w których uczniowie dostrzegają, że wysiłek, zaangażowanie i wytrwałość w realizacji zadań artystycznych prowadzą do stopniowej poprawy umiejętności i osiągania coraz lepszych efektów. Dzięki temu lekcje plastyki stają się przestrzenią rozwijania poczucia sprawczości, odwagi twórczej i samodzielnego podejmowania decyzji w procesie tworzenia.

HISTORIA

Cele nauczania

1. Budowanie tożsamości i poczucia przynależności do wspólnot, szczególnie narodowej i państwowej, opartych na przeszłości i pamięci o niej.
2. Rozwijanie gotowości do prezentowania i uzasadniania własnych poglądów i przekonań dotyczących przeszłości, przy jednoczesnej akceptacji istnienia różnych punktów widzenia oraz podejmowaniu próby ich zrozumienia i poszukiwania kompromisu.

3. Odczytywanie intencji stojących za działaniami grup i jednostek w przeszłości oraz formułowanie ocen tych działań z uwzględnieniem różnych systemów wartości.
4. Zainteresowanie historią i jej poznawaniem jako praktyką pogłębiania własnej wiedzy i rozumienia oraz dochodzenia do prawdy.
5. Analizowanie i interpretacja źródeł i przekazów historycznych oraz tworzenie narracji przy wykorzystaniu wiedzy historycznej.
6. Rozumienie związków przestrzenno-czasowych i przyczynowo – skutkowych pomiędzy zdarzeniami przeszłymi oraz wpływu historii na współczesny świat i najbliższe otoczenie.
7. Znajomość i rozumienie wybranych wiadomości o przeszłości (dat, postaci, procesów historycznych, terminów i wydarzeń i zjawisk), potrzebnych do wytworzenia poczucia przynależności do wspólnot, szczególnie narodowej i państwowej, oraz wykorzystywania ich do rozwijania umiejętności historycznych.

Specyfika i struktura przedmiotu

Cykl edukacyjny zaplanowano w taki sposób, aby rozpoczynał się od tematyki wprowadzającej w specyfikę przedmiotu i rozbudzającej zainteresowanie przeszłością w pierwszych miesiącach nauki w klasie IV (następnie wraca się do tych wątków w kolejnych klasach). W dalszych miesiącach nauki w klasie IV i w kolejnych klasach koncepcja obejmuje chronologiczno-problemowy kurs od starożytności po współczesność, z dominującą rolą historii narodu i państwa polskiego.

W podstawie programowej efekty uczenia się są zgrupowane wokół 50 kluczowych zagadnień. Pozwoli to na głębsze zrozumienie prezentowanych zagadnień i kształcenie różnorodnych umiejętności, a także pozostawi przestrzeń do autonomicznych działań nauczyciela.

Ramy chronologiczne obejmują: w klasach IV–VI okres od pradziejów do przełomu XIX/XX w., w klasach VII i VIII okres od przełomu XIX/XX do co najmniej 2004 r.

W podstawie programowej uwzględnione są efekty, które dotyczą: historii regionalnej i lokalnej; krytycznej analizy i interpretacji różnorodnych źródeł wiedzy, w tym różnych gatunków źródeł historycznych; projektów uczniowskich (tzw. doświadczeń edukacyjnych)

związanych z indywidualnymi zainteresowaniami uczniów.

W ramach przedmiotu realizowane są moduł filozoficzny i moduł kultura.

Oczekiwane efekty uczenia się

Klasy IV–VI

1. Refleksja nad historią jako nauką. Uczeń:

- 1) przedstawia różne znaczenia terminu historia, używając pojęć: przeszłość, nauka o przeszłości, opowieść;
- 2) wyjaśnia przydatność znajomości historii dla życia ludzi we współczesności;
- 3) wskazuje podobieństwa i różnice między historią a fikcją literacką i dziejami legendarnymi – moduł kultura;
- 4) wyjaśnia, na czym polega praca historyka i skąd czerpiemy wiedzę o przeszłości, używając pojęć: źródło historyczne i wiarygodność źródła;
- 5) podaje przykłady źródeł historycznych – moduł kultura;
- 6) podejmuje próby zdobycia informacji o przeszłości, korzystając ze źródeł historycznych.

2. Elementy historii rodzinnej, lokalnej i regionalnej. Uczeń:

- 1) zbiera informacje na temat swojej rodziny oraz pamiątki rodzinne i opowiada o nich – moduł kultura;
- 2) analizując mapę, wymienia regiony Polski oraz wskazuje swój region zamieszkania;
- 3) przedstawia historię swojej okolicy, wymienia postacie szczególnie dla niej zasłużone i identyfikuje formy ich upamiętnienia – moduł kultura;
- 4) wskazuje wybrane zabytki historyczne w swoim regionie, wyjaśnia ich znaczenie i konieczność ich ochrony – moduł kultura;
- 5) przedstawia legendy związane ze swoją okolicą i wskazuje w nich elementy poświadczone historycznie i fikcyjne.

3. Wspólnota państwowa. Uczeń:

- 1) identyfikuje symbole państwowe: barwy, godło, hymn państwowy oraz wyjaśnia ich znaczenie dla wspólnoty narodowej i państwowej;

- 2) wyjaśnia znaczenie świąt państwowych dla budowania wspólnoty i podaje przykłady świąt;
 - 3) wyjaśnia znaczenie obrzędów, tradycji i zwyczajów regionalnych dla budowania wspólnoty i wskazuje ich odmienność w różnych częściach Polski.
4. Czas i miejsce wydarzeń historycznych. Uczeń:
- 1) posługuje się pojęciami związanymi z chronologią: data, nasza era, przed naszą erą, rok, stulecie, tysiąclecie, wiek oraz stosuje zasady określania wieku wydarzeń przed naszą erą i naszej ery;
 - 2) oblicza upływ czasu między wydarzeniami historycznymi;
 - 3) porządkuje chronologicznie wydarzenia z wykorzystaniem osi czasu;
 - 4) wyjaśnia, czym jest mapa historyczna, i odczytuje z niej informacje, posługując się legendą.
5. Od jaskiń do miast – początki cywilizacji. Uczeń:
- 1) przedstawia proces rewolucji neolitycznej, używając pojęć: koczowniczy i osiadły tryb życia, Żyzny Półksiężyc, i wyjaśnia wpływ warunków środowiskowych na proces zmian;
 - 2) przedstawia życie w starożytnym Egipcie, używając pojęć: faraon, hieroglify, piramidy, politeizm, życie pozagrobowe;
 - 3) wyszukuje przykłady osiągnięć starożytnej cywilizacji egipskiej, które przetrwały do naszych czasów i wyjaśnia ich wpływ na współczesną Europę – moduł kultura;
 - 4) wyjaśnia rolę pisma dla powstania cywilizacji oraz ocenia jego znaczenie w życiu współczesnego człowieka – moduł kultura.
6. Dziedzictwo starożytnej Grecji. Uczeń:
- 1) opisuje społeczeństwo ateńskiej polis w czasach Peryklesa, używając pojęć: agora, Akropol, demokracja, miasto-państwo, obywatele;
 - 2) analizując mapę historyczną, wyjaśnia wpływ warunków naturalnych Grecji na funkcjonowanie społeczeństwa oraz wskazuje na mapie współczesnego świata zasięg cywilizacji greckiej;

- 3) przedstawia osiągnięcia cywilizacji greckiej, używając pojęć: demokracja, filozofia, igrzyska olimpijskie, mitologia, sztuka, teatr, i wyjaśnia jej wpływ na współczesną Europę – moduł filozoficzny, moduł kultura.

7. Dziedzictwo starożytnego Rzymu. Uczeń:

- 1) opisuje społeczeństwo starożytnego Rzymu w czasach Juliusza Cezara, używając pojęć: imperium, niewolnicy, obywatele;
- 2) analizując mapę historyczną, wskazuje położenie Rzymu i największy zasięg imperium rzymskiego, a także wskazuje na mapie współczesnego świata zasięg cywilizacji rzymskiej;
- 3) przedstawia osiągnięcia cywilizacji rzymskiej, używając pojęć: akwedukt, amfiteatr, cesarstwo, łacina, łuk triumfalny, prawo rzymskie, republika, i wyjaśnia jej wpływ na współczesną Europę – moduł kultura.

8. Narodziny chrześcijaństwa. Uczeń:

- 1) przedstawia założenia religii chrześcijańskiej, używając pojęć: dekalog, Mesjasz, monoteizm, i wyjaśnia związek chrześcijaństwa z judaizmem – moduł kultura;
- 2) ustala wiek powstania religii chrześcijańskiej i uznania jej za religię panującą w Rzymie oraz wyjaśnia znaczenie tych wydarzeń;
- 3) analizując mapę historyczną, wskazuje miejsce narodzin i kierunki rozprzestrzenienia się chrześcijaństwa w imperium rzymskim;
- 4) wyjaśnia powody przyjmowania chrześcijaństwa przez członków różnych grup społecznych w imperium rzymskim i wyjaśnia wpływ chrześcijaństwa na współczesną Europę.

9. Średniowieczna Europa. Uczeń:

- 1) przedstawia przemiany wspólnot społecznych w średniowieczu, używając pojęć: chrześcijaństwo, monarchia, plemię, samorząd, senior, stan, wasal;
- 2) analizując mapy historyczne Europy, porównuje zasięg chrześcijaństwa między wczesnym i późnym średniowieczem;
- 3) analizując źródła, na wybranych przykładach porównuje warunki życia codziennego mieszkańców wsi, miast, zamków i klasztorów;

- 4) przedstawia osiągnięcia średniowiecznej Europy, używając pojęć: sztuka gotycka, sztuka romańska, uniwersytet, i wyjaśnia ich wpływ na współczesną Europę – moduł kultura.
10. Od plemienia do królestwa – narodziny Polski. Uczeń:
- 1) przedstawia państwo Mieszka I, używając pojęć: drużyna, gród, książę, plemię, oraz uwzględniając postać Dobrawy;
 - 2) podaje daty: chrztu Mieszka I i koronacji królewskiej Bolesława Chrobrego oraz wyjaśnia znaczenie tych wydarzeń;
 - 3) analizując mapę historyczną, przedstawia rozwój terytorialny państwa pierwszych Piastów;
 - 4) opisuje różne metody poznawania przeszłości wykorzystywane do badań nad okresem wczesnopiastowskim.
11. Ziemie polskie w okresie rozbicia dzielnicowego. Uczeń:
- 1) przedstawia przyczyny i skutki rozbicia dzielnicowego, używając pojęć: pryncypat, testament Bolesława Krzywoustego, zasada senioratu;
 - 2) wyjaśnia przyczyny sprowadzenia Zakonu Krzyżackiego do Polski i przedstawia jego skutki;
 - 3) przedstawia przemiany społeczno-gospodarcze w okresie rozbicia dzielnicowego i wyjaśnia ich wpływ na losy własnego lub wybranego regionu;
 - 4) wskazuje zabytki sztuki romańskiej i gotyckiej w Polsce, w tym we własnym lub wybranym regionie, oraz formułuje i uzasadnia opinię na temat konieczności ich ochrony – moduł kultura.
12. Zjednoczone królestwo – Polska ostatnich Piastów. Uczeń:
- 1) porównuje dokonania Władysława Łokietka i Kazimierza Wielkiego, używając pojęć: Akademia Krakowska, koronacja, monarchia stanowa, sojusz polityczny;
 - 2) podaje daty: koronacji królewskiej Władysława Łokietka i wygaśnięcia dynastii Piastów na tronie Polski oraz wyjaśnia znaczenie tych wydarzeń;
 - 3) analizując mapę historyczną, przedstawia zmiany terytorialne państwa ostatnich Piastów.

13. Początki państwa polsko-litewskiego i relacje z Krzyżakami. Uczeń:

- 1) przedstawia przebieg sporu polsko-krzyżackiego oraz przyczyny i następstwa unii polsko-litewskiej, używając pojęć: chrystianizacja, unia personalna;
- 2) podaje datę bitwy pod Grunwaldem i porządkuje chronologicznie: umowę w Krewie i II pokój toruński oraz wyjaśnia znaczenie tych wydarzeń;
- 3) analizując mapę historyczną, przedstawia zasięg państwa polsko-litewskiego oraz zmiany granic na mocy I i II pokoju toruńskiego;
- 4) wyjaśnia wpływ rządów Jadwigi i Władysława Jagiełły na przemiany kulturowe w Królestwie Polskim i Wielkim Księstwie Litewskim – moduł kultura;
- 5) analizując teksty kultury, przedstawia Zawiszę Czarnego jako ideał rycerza średniowiecznego, formułuje i uzasadnia opinię na temat aktualności etosu rycerskiego i poddaje ją pod dyskusję – moduł kultura.

14. Ku nowej epoce. Uczeń:

- 1) przedstawia i ocenia przyczyny i skutki wypraw odkrywczych z perspektywy Europejczyków i ludów pozaeuropejskich, używając pojęć: handel międzykontynentalny, kolonizacja, niewolnictwo, Nowy Świat, Stary Świat, wyprawy dalekomorskie, rozwój techniki morskiej;
- 2) przedstawia przemiany światopoglądowe w epoce renesansu, używając pojęć: humanizm, reformacja, renesans – moduł kultura;
- 3) podaje datę uznawaną za moment odkrycia Ameryki przez Krzysztofa Kolumba oraz porządkuje chronologicznie: wystąpienie Marcina Lutra, wynalezienie druku przez Jana Gutenberga i wyjaśnia znaczenie tych wydarzeń;
- 4) analizując mapy historyczne, porównuje obraz świata Europejczyków z połowy XV i połowy XVI w.

15. Złoty wiek państwa polsko-litewskiego. Uczeń:

- 1) przedstawia działalność gospodarczą polskiej szlachty w XV–XVI w., używając pojęć: folwark, pańszczyzna, spichlerz, spław rzeczny, i ocenia jej wpływ na położenie mieszczan i chłopów;

- 2) przedstawia proces rozwoju uprawnień stanu szlacheckiego w XIV–XVI w., używając pojęć: demokracja szlachecka, pospolite ruszenie, przywilej, sejm walny;
- 3) porządkuje chronologicznie: hołd pruski, uchwalenie konstytucji *Nihil novi* i wygaśnięcie dynastii Jagiellonów oraz wyjaśnia znaczenie tych wydarzeń;
- 4) analizując mapę historyczną, przedstawia przemiany religijne i gospodarcze w XVI w. w państwie polsko-litewskim, w tym we własnym lub wybranym regionie;
- 5) ocenia zasadność określenia „złoty wiek” dla państwa polsko-litewskiego w XVI w. z perspektywy różnych grup mieszkańców – moduł kultura;
- 6) wskazuje zabytki sztuki renesansowej w państwie polsko-litewskim, w tym we własnym lub wybranym regionie, formułuje i uzasadnia opinię na temat konieczności ich ochrony oraz przedstawia rozwój kultury i nauki, uwzględniając postacie: Mikołaja Gomółki, Andrzeja Frycza Modrzewskiego, Jana Kochanowskiego, Mikołaja Kopernika i Mikołaja Reja – moduł kultura, moduł filozoficzny.

16. Początki Rzeczypospolitej Obojga Narodów. Uczeń:

- 1) przedstawia przyczyny i skutki zawiazania unii lubelskiej, używając pojęć: Korona Królestwa Polskiego, Rzeczpospolita Obojga Narodów, unia realna, Wielkie Księstwo Litewskie;
- 2) przedstawia zasady wyboru króla w Rzeczypospolitej Obojga Narodów, używając pojęcia: wolna elekcja;
- 3) porządkuje chronologicznie: unię lubelską i pierwszą wolną elekcję oraz wyjaśnia znaczenie tych wydarzeń;
- 4) przedstawia okoliczności powstania aktu konfederacji warszawskiej i artykułów henrykowskich oraz wyjaśnia znaczenie tych dokumentów;
- 5) analizując mapę historyczną, przedstawia stosunki wyznaniowe i etniczne w Rzeczypospolitej Obojga Narodów oraz jej położenie geopolityczne.

17. Rzeczpospolita Obojga Narodów w XVII w. Uczeń:

- 1) przedstawia przyczyny konfliktów z udziałem Rzeczypospolitej w XVII w., używając pojęć: dymitriady, odsiecz wiedeńska, potop szwedzki i powstanie Bohdana Chmielnickiego;

- 2) analizując mapę historyczną, przedstawia obszary działań militarnych i straty terytorialne Rzeczypospolitej na rzecz sąsiadów oraz ocenia wpływ tych działań na własny lub wybrany region;
- 3) wyjaśnia wpływ wojen z XVII w. oraz przemian klimatycznych tego okresu na system polityczny Rzeczypospolitej, jej gospodarkę, społeczeństwo i kulturę;
- 4) wskazuje zabytki sztuki barokowej w Polsce, w tym we własnym lub wybranym regionie, formułuje i uzasadnia opinię na temat konieczności ich ochrony oraz przedstawia kulturę sarmacką, używając pojęć: dwór, kontusz, portret trumienny – moduł kultura.

18. Blaski i cienie demokracji szlacheckiej. Uczeń:

- 1) przedstawia różnice pomiędzy pozycją społeczno-polityczną szlachty i magnaterii oraz ocenia korzyści i zagrożenia związane z funkcjonowaniem zasad wolnej elekcji i *liberum veto*;
- 2) porządkuje chronologicznie okresy rządów na tronie Rzeczypospolitej dynastii Jagiellonów, Wazów i Sasów;
- 3) wskazuje podobieństwa i różnice między ustrojem Rzeczypospolitej a francuską monarchią absolutną i angielską monarchią parlamentarną oraz ocenia walory i mankamenty tych ustrojów z perspektywy władców i różnych grup społecznych;
- 4) analizując mapę historyczną, przedstawia zmianę położenia geopolitycznego Rzeczypospolitej między XVII a XVIII w. i losy własnego lub wybranego regionu w tym okresie;
- 5) analizując źródła, na wybranych przykładach przedstawia warunki życia codziennego i obyczaje różnych warstw społecznych Rzeczypospolitej w XVIII w. – moduł kultura.

19. Idee oświecenia i próby ich realizacji. Uczeń:

- 1) przedstawia idee epoki oświecenia z użyciem pojęć: filozofia, trójpodział władzy, umowa społeczna, wiek rozumu – moduł filozoficzny;
- 2) porównuje przyczyny i skutki amerykańskiej wojny o niepodległość i rewolucji francuskiej oraz wyjaśnia znaczenie tych wydarzeń dla zmiany stosunków społeczno-politycznych na świecie;

- 3) porównuje realizację idei oświeceniowych w Rzeczypospolitej Obojga Narodów i Królestwie Prus, używając pojęć: absolutyzm oświecony, Komisja Edukacji Narodowej, militaryzm, Szkoła Rycerska – moduł kultura;
- 4) przedstawia rozwój kultury i nauki w Rzeczypospolitej okresie oświecenia, uwzględniając postacie: Izabeli Czartoryskiej, Hugona Kołłątaja, Jana i Jędrzeja Śniadeckich – moduł kultura, moduł filozoficzny.

20. Próby ocalenia Rzeczypospolitej Obojga Narodów. Uczeń:

- 1) przedstawia okoliczności uchwalenia Konstytucji 3 maja i jej obalenia, używając pojęć: czarna procesja, konfederacja targowicka, Sejm Wielki;
- 2) podaje daty: I rozbioru Rzeczypospolitej i uchwalenia Konstytucji 3 maja, porządkuje chronologicznie: I i II rozbiór Rzeczypospolitej, uchwalenie Konstytucji 3 maja i zawiązanie konfederacji targowickiej oraz wyjaśnia znaczenie tych wydarzeń;
- 3) analizując mapę historyczną, przedstawia zasięg I i II rozbioru Rzeczypospolitej, w tym losy własnej lub wybranej miejscowości;
- 4) analizując źródła, przedstawia zmiany ustrojowe i społeczne wprowadzone w Konstytucji 3 maja oraz porównuje realizację postulatów oświeceniowych w konstytucjach: amerykańskiej z 1787 r., polskiej z 1791 r. i francuskiej z 1791 r.;
- 5) ocenia, w jaki sposób Konstytucja 3 maja mogła wpłynąć na zmianę sytuacji różnych grup społecznych w Rzeczypospolitej, i wyjaśnia powody świętowania rocznicy tego wydarzenia współcześnie;
- 6) podejmuje próbę oceny trafności posługiwania się terminem „targowica” w wybranych współczesnych tekstach lub wystąpieniach w przestrzeni publicznej.

21. Powstanie kościuszkowskie i upadek Rzeczypospolitej Obojga Narodów. Uczeń:

- 1) wyjaśnia specyfikę i skutki powstania kościuszkowskiego, używając pojęć: insurekcja, kosynierzy, naczelnik powstania, rzeź Pragi, wieszanie zdrajców oraz uwzględniając postać Tadeusza Kościuszki;
- 2) podaje daty: wybuchu powstania kościuszkowskiego i III rozbioru Rzeczypospolitej oraz wyjaśnia znaczenie tych wydarzeń;

- 3) analizując mapę historyczną, przedstawia zasięg powstania kościuszkowskiego, III rozbioru Rzeczypospolitej oraz losy własnej lub wybranej miejscowości w okresie rozbiorów Rzeczypospolitej;
- 4) analizując źródła, przedstawia program społeczny insurekcji kościuszkowskiej i podejmuje próbę oceny jego atrakcyjności dla różnych grup społecznych;
- 5) analizując źródła, na wybranych przykładach ocenia postawy różnych grup społecznych wobec powstania kościuszkowskiego;
- 6) analizując teksty kultury, ocenia znaczenie powstania kościuszkowskiego w polskiej pamięci historycznej.

22. Świat w XIX w. Uczeń:

- 1) przedstawia przemiany polityczno-społeczno-gospodarcze w Stanach Zjednoczonych, używając pojęć: migracje, niewolnictwo, podbój Dzikiego Zachodu;
- 2) przedstawia przyczyny i skutki ekspansji kolonialnej w II połowie XIX w. dla ludności w koloniach i dla Europejczyków, używając pojęć: imperium, kolonia;
- 3) analizując mapy historyczne, przedstawia zasięg usamodzielniania się terytoriów w Ameryce Południowej oraz zasięg kolonizacji w Afryce i Azji w XIX w.;
- 4) analizując źródła, na wybranych przykładach przedstawia postawy Europejczyków i Amerykanów wobec ludności rdzennej terenów kolonizowanych w XIX w. w Afryce, Azji i Amerykach, podejmuje próby ich oceny z perspektywy własnego i ówczesnego systemu wartości oraz prowadzi dyskusję na ten temat.

23. Europa w I połowie XIX w. Uczeń:

- 1) przedstawia wpływ epoki napoleońskiej na losy Europy, używając pojęć: cesarz Francuzów, Kodeks Napoleona, kongres wiedeński, legitymizm, restauracja, Święte Przymierze;
- 2) podaje datę zakończenia kongresu wiedeńskiego i wyjaśnia znaczenie tego wydarzenia;
- 3) analizując mapy historyczne, porównuje podziały polityczne w Europie napoleońskiej i Europie pokongresowej;

- 4) przedstawia przyczyny i skutki rewolucji przemysłowej, używając pojęć: degradacja środowiska, maszyna parowa, proletariat, uprzemysłowienie, urbanizacja;
- 5) analizując źródła, na wybranych przykładach wskazuje wpływ wynalazków z I połowy XIX w. na życie codzienne różnych warstw społeczeństwa, opisuje budzone przez nie nadzieje i obawy, formułuje opinię i podejmuje dyskusję o wpływie technologii na życie ludzi w przeszłości i obecnie.

24. Europa w II połowie XIX w. Uczeń:

- 1) przedstawia specyfikę Wiosny Ludów, używając pojęć: hasła niepodległościowe, hasła zjednoczeniowe, liberalizacja, uwłaszczenie;
- 2) porządkuje chronologicznie: wybuch Wiosny Ludów i zakończenie procesów zjednoczeniowych Niemiec i Włoch oraz wyjaśnia znaczenie tych wydarzeń;
- 3) analizując mapy historyczne, porównuje rozwój terytorialny Niemiec i Włoch do 1914 r.

25. Społeczeństwo Europy w II połowie XIX w. Uczeń:

- 1) przedstawia przemiany w życiu społecznym w II połowie XIX w., używając pojęć: demokratyzacja, emancypacja kobiet, filozofia pozytywizmu, higiena, postęp naukowo-techniczny, powszechność nauczania, urbanizacja, oraz identyfikuje wpływ wybranych procesów na współczesność – moduł filozoficzny;
- 2) określa wybrane różnice w programach partii konserwatywnych, liberalnych, ludowych, narodowych i socjalistycznych w II połowie XIX w.;
- 3) wyjaśnia wpływ rozwoju edukacji, prasy i instytucji kultury w II połowie XIX w. na kształtowanie tożsamości i postaw, formułuje opinię na ten temat i poddaje ją pod dyskusję – moduł kultura;
- 4) analizując źródła, ocenia przemiany w życiu codziennym różnych grup ludności, zmiany w wyglądzie i funkcjach przestrzeni miejskiej w II połowie XIX w. oraz identyfikuje przykłady tych zmian widoczne współcześnie – moduł kultura.

26. Legiony Polskie i Księstwo Warszawskie. Uczeń:

- 1) przedstawia losy Legionów Polskich i Księstwa Warszawskiego, używając pojęć: Legiony Polskie, wojny napoleońskie oraz uwzględniając postacie: Jana Henryka Dąbrowskiego, Józefa Poniatowskiego, Józefa Wybickiego;
- 2) podaje datę utworzenia Księstwa Warszawskiego i wyjaśnia znaczenie tego wydarzenia;
- 3) analizując mapę historyczną, przedstawia rozwój terytorialny Księstwa Warszawskiego, w tym losy własnej lub wybranej miejscowości;
- 4) analizując źródła, wskazuje odwołania historyczne obecne w *Mazurku Dąbrowskiego* i wyjaśnia wpływ tekstu na budowanie wspólnoty narodowej i państwowej – moduł kultura.

27. Ziemie dawnej Rzeczypospolitej po kongresie wiedeńskim. Uczeń:

- 1) analizując mapę historyczną, przedstawia zmiany terytorialne wprowadzone na ziemiach dawnej Rzeczypospolitej w wyniku postanowień kongresu wiedeńskiego, w tym przynależność państwową własnej lub wybranej miejscowości;
- 2) analizując teksty kultury, na wybranych przykładach porównuje sytuację gospodarczą, kulturalną i społeczną w zaborach, politykę zaborców wobec mieszkańców ziem dawnej Rzeczypospolitej oraz postawy mieszkańców wobec polityki zaborców – moduł kultura.

28. Powstanie listopadowe i Wielka Emigracja. Uczeń:

- 1) przedstawia specyfikę i skutki powstania listopadowego, używając pojęć: detronizacja, łamanie konstytucji, noc listopadowa, represje oraz uwzględniając postacie: Józefa Chłopickiego, Emilii Plater;
- 2) podaje datę wybuchu powstania listopadowego i wyjaśnia znaczenie tego wydarzenia.
- 3) analizując mapę historyczną, przedstawia zasięg działań wojennych podczas powstania listopadowego, w tym losy własnej lub wybranej miejscowości;
- 4) analizując źródła, na wybranych przykładach przedstawia różne postawy wobec powstania listopadowego, podejmuje próbę ich oceny z perspektywy własnego i ówczesnego systemu wartości oraz formułuje opinię i podejmuje dyskusję na ten temat;

- 5) wyjaśnia znaczenie terminu Wielka Emigracja oraz wskazuje jej polityczną i kulturową rolę, uwzględniając postacie: Fryderyka Chopina, Adama Mickiewicza i Juliusza Słowackiego – moduł filozoficzny, moduł kultura;
- 6) analizując teksty kultury, ocenia znaczenie powstania listopadowego w polskiej pamięci historycznej – moduł kultura.

29. Powstanie styczniowe. Uczeń:

- 1) przedstawia specyfikę i skutki powstania styczniowego, używając pojęć: branka, rusyfikacja, Sybir, uwłaszczenie, wojna partyzancka oraz uwzględniając postać Romualda Traugutta;
- 2) podaje datę wybuchu powstania styczniowego i wyjaśnia znaczenie tego wydarzenia;
- 3) analizując mapę historyczną, przedstawia zasięg działań wojennych w czasie powstania styczniowego, w tym losy własnej lub wybranej miejscowości;
- 4) analizując źródła, na wybranych przykładach przedstawia różne postawy wobec powstania styczniowego, podejmuje próbę ich oceny z perspektywy własnego i ówczesnego systemu wartości oraz formułuje opinię i podejmuje dyskusję na ten temat;
- 5) przedstawia politykę represji po powstaniu styczniowym, ocenia jej wpływ na społeczeństwo i podejmuje dyskusję na ten temat.

30. Ziemie polskie w II połowie XIX w. Uczeń:

- 1) przedstawia zróżnicowanie rozwoju społeczno-gospodarczego ziem polskich w II połowie XIX w., używając pojęć: nędza galicyjska, industrializacja, pozycja kobiet, praca organiczna, uwłaszczenie chłopów;
- 2) ocenia wpływ industrializacji ziem polskich w II połowie XIX w. na życie codzienne różnych grup mieszkańców oraz środowisko naturalne;
- 3) analizując źródła, na wybranych przykładach porównuje koncepcje zmian politycznych i społeczno-gospodarczych, głoszone w programach ruchów społeczno-politycznych w II połowie XIX w.;
- 4) analizując teksty kultury, na wybranych przykładach przedstawia rolę kobiet w procesie kształtowania polskiej świadomości narodowej;

- 5) analizując teksty kultury, na wybranych przykładach porównuje sytuację gospodarczą, kulturalną i społeczną ziem polskich, politykę władz wobec mieszkańców ziem polskich i postawy mieszkańców wobec polityki władz w II połowie XIX w. oraz identyfikuje możliwe współczesne konsekwencje tych zjawisk – moduł kultura;
- 6) wyjaśnia wpływ braku własnego państwa na działalność kulturalno-naukową, uwzględniając dokonania Marii Curie-Skłodowskiej, Ignacego Łukasiewicza oraz twórczość Marii Konopnickiej, Jana Matejki i Henryka Sienkiewicza – moduł filozoficzny, moduł kultura.

Klasy VII i VIII

1. I wojna światowa, jej charakter i następstwa. Uczeń:

- 1) przedstawia sytuację polityczną w II połowie XIX w., używając pojęć: imperia kolonialne, kocioł bałkański, trójprzymierze, trójporozumienie, wyścig zbrojeń;
- 2) wyjaśnia specyfikę i skutki I wojny światowej, używając pojęć: front wschodni i zachodni, gospodarka wojenna, okopy, wojna manewrowa, wojna pozycyjna, wojna totalna i wyjaśnia znaczenie terminu Wielka Wojna;
- 3) podaje daty wybuchu i zakończenia I wojny światowej i wyjaśnia znaczenie tych wydarzeń;
- 4) analizując mapy historyczne, przedstawia zasięg działań wojennych w czasie I wojny światowej;
- 5) wyjaśnia wpływ rewolucji rosyjskich na przebieg I wojny światowej oraz na późniejsze losy Europy;
- 6) analizując źródła, na wybranych przykładach przedstawia przemiany społeczno-gospodarcze wywołane przez I wojnę światową, używając pojęć: gospodarka wojenna, praca kobiet, styl życia, trauma wojenna, kombatancki/weterani;
- 7) analizując teksty kultury, porównuje obraz I wojny światowej w pamięci wybranych narodów i polityce historycznej wybranych państw.

2. Sprawa polska i losy Polaków w czasie I wojny światowej. Uczeń:

- 1) przedstawia losy ziem polskich i ich mieszkańców podczas I wojny światowej, używając pojęć: akt 5 listopada, Legiony, okupacja, Rada Regencyjna;

- 2) analizując mapę historyczną i źródła, przedstawia losy własnej lub wybranej miejscowości w okresie I wojny światowej;
- 3) porównuje koncepcje niepodległościowe Romana Dmowskiego i Józefa Piłsudskiego oraz wyjaśnia szanse i zagrożenia wynikające z ich realizacji dla formującego się państwa polskiego;
- 4) analizując źródła, przedstawia zmiany stosunku państw zaborczych i aliantów do sprawy polskiej w czasie I wojny światowej;
- 5) analizując teksty kultury, przedstawia formy i wyjaśnia powody aktywności militarno-dyplomatycznej Polaków po obu stronach konfliktu.

3. Europa w okresie międzywojennym. Uczeń:

- 1) przedstawia zmiany warunków życia codziennego w Europie w okresie międzywojennym, używając pojęć: emancypacja i kultura masowa – moduł kultura;
- 2) przedstawia narodziny systemów totalitarnych, używając pojęć: faszyzm, ideologizacja, indoktrynacja, komunizm, kryzys gospodarczy, nazizm;
- 3) analizując mapy historyczne, przedstawia zmiany polityczne i terytorialne w Europie po I wojnie światowej;
- 4) analizując źródła, na wybranych przykładach przedstawia metody i wyjaśnia cele aparatu propagandy w państwach totalitarnych w okresie międzywojennym;
- 5) analizując teksty kultury, wyjaśnia postawy różnych grup społecznych wobec zmian zachodzących w państwach totalitarnych w okresie międzywojennym, podejmuje próby oceny tych postaw z perspektywy własnego systemu wartości i uczestniczy w dyskusji w tej sprawie;
- 6) ocenia trafność posługiwania się terminami „faszyzm”, „komunizm” i „nazizm” w wybranych współczesnych tekstach lub wystąpieniach w przestrzeni publicznej.

4. Narodziny Rzeczypospolitej Polskiej. Uczeń:

- 1) przedstawia proces formowania przez Polskę państwowości po I wojnie światowej, używając pojęć: konferencja paryska, naczelnik państwa oraz uwzględniając postacie: Jerzego Bitschana, Ignacego Daszyńskiego, Romana Dmowskiego, Józefa

Hallera, Wojciecha Korfanteo, Ignacego Jana Paderewskiego, Józefa Piłsudskiego, Wincentego Witosa;

- 2) podaje datę uznawaną za symboliczny początek odrodzonej Rzeczypospolitej, porządkuje chronologicznie: III powstanie śląskie, „bunt Żeligowskiego”, powstanie wielkopolskie, wojnę polsko-bolszewicką oraz wyjaśnia znaczenie tych wydarzeń;
- 3) analizując mapę historyczną, przedstawia proces kształtowania granic Polski w latach 1918–1922; używając pojęć: konflikt polsko-czechosłowacki, konflikt polsko-litewski, konflikt polsko-ukraiński, plebiscyty, powstania śląskie, powstanie wielkopolskie, wojna polsko-bolszewicka, wyjaśnia wpływ tych wydarzeń na współczesne relacje Polski z sąsiadami;
- 4) analizując wybrane teksty historiograficzne, ocenia znaczenie działań militarnych i dyplomatycznych dla odrodzenia państwa polskiego.

5. II Rzeczpospolita Polska w okresie rządów parlamentarnych. Uczeń:

- 1) przedstawia kształtowanie się ustroju społeczno-politycznego i gospodarki Polski do 1926 r., używając pojęć: demokracja, konstytucja marcowa, mniejszości narodowe, prawa kobiet, reforma walutowa;
- 2) podaje datę uchwalenia konstytucji marcowej i wyjaśnia znaczenie tego aktu prawnego;
- 3) analizując źródła, przedstawia zasady ustrojowe zawarte w konstytucji marcowej, używając pojęć: prawa obywatelskie, prezydent, Sejm, Senat, trójpodział władzy;
- 4) przedstawia zmiany warunków życia codziennego w II Rzeczypospolitej w okresie międzywojennym, z uwzględnieniem własnej lub wybranej miejscowości – moduł kultura;
- 5) analizując źródła, na wybranych przykładach ocenia trafność używania terminu „rządy parlamentarne” i zasadność zarzutów o niestabilności politycznej państwa w okresie 1918–1926 oraz podejmuje dyskusję na ten temat;
- 6) analizując teksty kultury, wyjaśnia szanse i zagrożenia oraz identyfikuje osiągnięcia procesu integracji państwa polskiego do 1926 r. w zakresie gospodarczym, kulturalnym, narodowym i społecznym – moduł kultura.

6. Rzeczpospolita pod rządami sanacji. Uczeń:

- 1) przedstawia realia polityczne II Rzeczypospolitej po 1926 r., używając pojęć: konstytucja kwietniowa, przewrót majowy, rządy autorytarne, sanacja;
- 2) podaje daty: przewrotu majowego i uchwalenia konstytucji kwietniowej oraz wyjaśnia znaczenie tych wydarzeń;
- 3) wyjaśnia założenia polityki gospodarczej i kulturalnej sanacji, uwzględniając postać Eugeniusza Kwiatkowskiego, i przedstawia przykłady jej realizacji, w tym we własnym lub wybranym regionie;
- 4) analizując źródła, na wybranych przykładach przedstawia postawy różnych grup społecznych wobec rządów sanacji;
- 5) analizując teksty kultury, na wybranych przykładach przedstawia zmiany położenia kobiet z różnych grup społecznych i ich formy aktywności w życiu społecznym, gospodarczym i kulturalnym w II Rzeczypospolitej – moduł kultura;
- 6) przedstawia rozwój kultury i nauki w II Rzeczypospolitej oraz wpływ Polaków na rozwój kultury i nauki światowej, uwzględniając postacie: Stefana Banacha, Jana Czochralskiego, Jana Kiepury, Tamary Łempickiej, Poli Negri i Alfreda Tarskiego – moduł filozoficzny, moduł kultura;
- 7) ocenia trafność posługiwania się terminem „autorytaryzm” w wybranych współczesnych tekstach lub wystąpieniach w przestrzeni publicznej.

7. Europa na drodze do II wojny światowej. Uczeń:

- 1) przedstawia sytuację międzynarodową w Europie lat 30. XX w., używając pojęć: Anschluss Austrii, appeasement, rozbiór Czechosłowacji, wojna domowa w Hiszpanii;
- 2) analizując źródła, przedstawia relacje niemiecko-radzieckie/sowieckie i wyjaśnia przyczyny oraz warunki sojuszu obu państw z 1939 r.;
- 3) analizując teksty kultury, wskazuje różnice w postrzeganiu sytuacji międzynarodowej w Europie u schyłku lat 30. XX w., z perspektywy mieszkańców wybranych państw.

8. Wojna obronna Rzeczypospolitej 1939 r. Uczeń:

- 1) przedstawia specyfikę działań wojennych z 1939 r., używając terminów: obrona Grodna, obrona Poczty Polskiej w Gdańsku, obrona Westerplatte, bitwa nad Bzurą;
- 2) podaje daty agresji Niemiec oraz Związku Radzieckiego/Sowieckiego na Polskę i wyjaśnia znaczenie tych wydarzeń;
- 3) analizując teksty kultury, na wybranych przykładach przedstawia losy ludności cywilnej i różne postawy wobec wybuchu wojny, z uwzględnieniem własnego lub wybranego regionu;
- 4) przedstawia przykłady zachowań mieszkańców Polski, które można określić mianem heroicznych, i uzasadnia ich znaczenie dla pamięci państwa i narodu polskiego.

9. II wojna światowa i jej charakter. Uczeń:

- 1) przedstawia specyfikę II wojny światowej, używając pojęć: bomba atomowa, Holocaust/Zagłada, kapitulacja, koalicja antyhitlerowska/alianci, ludobójstwo, obozy koncentracyjne, okupacja, państwa Osi, Wielka Trójka, wojna totalna;
- 2) podaje daty wybuchu i zakończenia II wojny światowej w Europie oraz wyjaśnia znaczenie tych wydarzeń;
- 3) analizując mapę historyczną, przedstawia zasięg działań wojennych w trakcie II wojny światowej;
- 4) analizując źródła, porównuje warunki życia różnych grup społecznych w wybranych krajach, które znajdowały się pod okupacją, w czasie II wojny światowej;
- 5) analizując teksty kultury, porównuje obraz II wojny światowej w pamięci wybranych narodów i polityce historycznej wybranych państw – moduł kultura.

10. Ziemie polskie pod okupacją. Uczeń:

- 1) przedstawia realia okupowanych ziem polskich w czasie II wojny światowej, używając terminów: Armia Krajowa, Generalne Gubernatorstwo, mały sabotaż, Polskie Państwo Podziemne, Szare Szeregi, powstanie warszawskie, rzeź wołyńska, zbrodnia katyńska oraz uwzględniając postacie: Jana Bytnara, ks. Maksymiliana Kolbe, Elżbiety Zahorskiej;

- 2) przedstawia zagładę Żydów dokonaną przez nazistowskie Niemcy i ocenia postawy polskiego społeczeństwa wobec Holocaustu, używając pojęć: getto, obóz zagłady, powstanie w getcie warszawskim, szmalcownik, Żegota oraz uwzględniając postacie: Witolda Pileckiego i Ireny Sendlerowej;
- 3) podaje datę wybuchu powstania warszawskiego i wyjaśnia jego znaczenie;
- 4) analizując mapę historyczną, przedstawia podział administracyjny ziem polskich przez okupantów oraz przynależność własnej lub wybranej miejscowości podczas II wojny światowej;
- 5) porównuje działania okupantów niemieckiego i radzieckiego/sowieckiego podczas II wojny światowej wobec mieszkańców ziem polskich;
- 6) analizując teksty kultury, na wybranych przykładach porównuje warunki życia codziennego podczas okupacji różnych grup społecznych w czasie II wojny światowej i różne postawy wobec działań okupantów – moduł kultura;
- 7) analizując wybrane teksty historiograficzne na temat powstania warszawskiego, formułuje opinię na jego temat oraz podejmuje dyskusję na ten temat.

11. Sprawa polska w czasie II wojny światowej. Uczeń:

- 1) przedstawia działalność rządu Rzeczypospolitej Polskiej na uchodźstwie/emigracji, używając pojęć: armia Andersa, rząd emigracyjny, układ Sikorski–Majski oraz uwzględniając postacie: Władysława Sikorskiego i Stanisława Mikołajczyka;
- 2) przedstawia działania władz Związku Radzieckiego/Sowieckiego zmierzające do przejęcia kontroli nad Polską, używając pojęć: Manifest Polskiego Komitetu Wyzwolenia Narodowego i armia Berlinga;
- 3) porządkuje chronologicznie: powstanie PKWN, powstanie rządu polskiego na uchodźstwie/emigracji, zawarcie układu Sikorski–Majski, konferencja Wielkiej Trójki w Jałcie;
- 4) analizując mapę historyczną, przedstawia zasięg działania polskich formacji wojskowych podczas II wojny światowej;
- 5) analizując źródła, przedstawia zmianę postaw aliantów wobec sprawy polskiej podczas II wojny światowej;

- 6) analizując teksty kultury, na wybranych przykładach wyjaśnia wkład Polaków w pokonanie Niemiec w II wojnie światowej, uwzględnia przy tym działania formacji zbrojnych, pomocniczej służby kobiet, wywiadu i naukowców.

12. Dwubiegunowy świat w II połowie XX w. Uczeń:

- 1) przedstawia realia okresu zimnowojennego, używając terminów: konflikt arabsko – izraelski, Organizacja Narodów Zjednoczonych, Organizacja Paktu Północnoatlantyckiego (NATO), Układ Warszawski, wojna w Korei, wyścig zbrojeń, zimna wojna, żelazna kurtyna;
- 2) porządkuje chronologicznie: powstanie NATO, powstanie ONZ, powstanie Układu Warszawskiego, wojnę w Korei i wyjaśnia znaczenie tych wydarzeń;
- 3) analizując mapę historyczną, przedstawia zasięg bloków militarnych NATO i Układu Warszawskiego w momencie ich utworzenia oraz wskazuje rejony konfliktów zimnowojennych;
- 4) wyjaśnia przyczyny ukształtowania się ładu dwubiegunowego i jego wpływ na sytuację międzynarodową w latach 1945–1989 i współcześnie;
- 5) analizując źródła, na wybranych przykładach przedstawia zimnowojenną rywalizację na polach nauki, sportu i kultury – moduł kultura;
- 6) analizując teksty kultury dotyczące wybranego konfliktu okresu zimnej wojny, ocenia wiarygodność przekazu i identyfikuje punkt widzenia autorów – moduł kultura.

13. Europa Zachodnia w II połowie XX w. Uczeń:

- 1) przedstawia specyfikę przeobrażeń w Europie Zachodniej po 1945 r., używając terminów: integracja, kontrkultury młodzieżowe, kultura masowa, plan Marshalla, postęp technologiczny, prawa człowieka, ruchy feministyczne, upadek imperiów kolonialnych, zmiany obyczajowe, i identyfikuje współczesne przejawy wybranych procesów;
- 2) analizując źródła, na wybranych przykładach przedstawia przemiany społeczne i kulturowe z perspektywy różnych grup społecznych i mieszkańców wybranych krajów Europy Zachodniej po II wojnie światowej – moduł kultura;

- 3) analizując teksty kultury, przedstawia zmiany warunków życia codziennego w Europie Zachodniej po II wojnie światowej – moduł kultura.

14. „Kraje Demokracji Ludowej”. Uczeń:

- 1) przedstawia specyfikę funkcjonowania państw podporządkowanych Związkowi Radzieckiemu/Sowieckiemu, używając terminów: doktryna Breżniewa, mur berliński, powstanie węgierskie, praska wiosna, Rada Wzajemnej Pomocy Gospodarczej;
- 2) porządkuje chronologicznie: budowę muru berlińskiego, powstanie węgierskie, praską wiosnę i wyjaśnia znaczenie tych wydarzeń;
- 3) analizując teksty kultury, przedstawia życie codzienne w wybranych krajach bloku wschodniego i porównuje je z życiem w zachodniej części kontynentu – moduł kultura.
- 4) wyjaśnia znaczenie terminu „Kraje Demokracji Ludowej” i jego propagandowy charakter.

15. Jesień Narodów w Europie. Uczeń:

- 1) przedstawia realia Jesieni Narodów w Europie, używając pojęć: aksamitna rewolucja, Okrągły Stół, pieriestrojka, podział Czechosłowacji, rozpad Związku Radzieckiego/Sowieckiego, upadek muru berlińskiego, zjednoczenie Niemiec;
- 2) porządkuje chronologicznie: aksamitną rewolucję, obrady Okrągłego Stołu, pieriestrojkę, podział Czechosłowacji, rozpad Związku Radzieckiego/Sowieckiego, upadek muru berlińskiego, zjednoczenie Niemiec i wyjaśnia związki przyczynowo – skutkowe między tymi wydarzeniami;
- 3) analizując źródła, na wybranych przykładach przedstawia specyfikę Jesieni Narodów i wyjaśnia znaczenie tych wydarzeń dla Europy Środkowo-Wschodniej pod koniec XX w. i obecnie.

16. Narodziny Polski „ludowej” (1944–1956). Uczeń:

- 1) przedstawia zmiany terytorialne i ludnościowe w powojennej Polsce, używając pojęć: akcja „Wisła”, państwo narodowe, przesiedlenia, szabrownicy, Ziemie Zachodnie i Północne/tzw. ziemie odzyskane;

- 2) przedstawia realia życia w powojennej Polsce, używając pojęć: cenzura, degradacja środowiska, deklasacja i awans społeczny, gospodarka centralnie sterowana, industrializacja, kolektywizacja, konstytucja PRL, kult jednostki, likwidacja analfabetyzmu, nacjonalizacja, pozycja kobiet, pozycja osób z niepełnosprawnościami, reforma rolna, represje, socrealizm, system monopartyjny, żołnierze niezłomni oraz uwzględniając postać Danuty Siedzikówny „Inki”;
- 3) analizując źródła, na wybranych przykładach przedstawia różne postawy obywateli wobec rządzących w okresie do 1956 r., podejmuje próby ich oceny, formułuje opinię i poddaje ją pod dyskusję;
- 4) analizując teksty kultury, wyjaśnia wpływ powojennej migracji ludności na tworzenie się społeczeństwa Polski, w tym we własnym regionie.

17. Polska Rzeczpospolita Ludowa w latach 1956–1979. Uczeń:

- 1) przedstawia sytuację gospodarczą, społeczną i polityczną w PRL w latach 1956–1979, używając terminów: „Czerwiec ’76”, „Grudzień ’70”, „Marzec ’68”, obchody milenijne, opozycja demokratyczna, „Październik ’56”, propaganda sukcesu oraz uwzględniając postacie: Zbigniewa Godlewskiego, Jacka Kuronia, Jana Olszewskiego, Karola Wojtyły/Jana Pawła II, Stefana Wyszyńskiego – moduł filozoficzny;
- 2) przedstawia podobieństwa i różnice między charakterem wydarzeń w październiku 1956 r., marcu 1968 r., grudniu 1970 r. i czerwcu 1976 r.;
- 3) analizując źródła, wyjaśnia wpływ Kościoła katolickiego na funkcjonowanie środowisk opozycyjnych wobec rządzących i przedstawia przykłady antykościelnych działań władz w latach 1956–1979;
- 4) analizując teksty kultury, przedstawia życie codzienne w Polsce latach 1956–1979, uwzględniając role społeczne kobiet i mężczyzn – moduł kultura;
- 5) analizując źródła, porównuje faktyczne i prezentowane przez władze partyjno-państwowe przyczyny wybuchu społecznego niezadowolenia;
- 6) identyfikuje i opisuje w swoim regionie miejsca pamięci związane z wydarzeniami z lat 1956–1979 oraz formułuje i uzasadnia opinię na temat konieczności ich ochrony – moduł kultura.

18. Kryzys i zmierzch PRL (1980–1988). Uczeń:

- 1) przedstawia sytuację w PRL w latach 80. XX w., używając terminów: kryzys gospodarki, „karnawał »Solidarności«”, porozumienia sierpniowe, stan wojenny, strajki oraz uwzględniając postacie: Jerzego Popiełuszki, Anny Walentynowicz, Lecha Wałęsy;
- 2) podaje datę wprowadzenia stanu wojennego i wyjaśnia znaczenie tego wydarzenia;
- 3) analizując źródła, przedstawia przejawy oporu społecznego wobec władzy komunistycznej w Polsce w latach 1980–1988, w tym w swoim regionie;
- 4) analizując teksty kultury, przedstawia życie codzienne w Polsce w latach 1980–1988, uwzględniając role społeczne kobiet i mężczyzn – moduł kultura;
- 5) analizując wybrane teksty historiograficzne nt. wprowadzenia stanu wojennego, formułuje opinię na jego temat i poddaje dyskusję na ten temat;
- 6) identyfikuje w swoim regionie i opisuje miejsca pamięci związane z wydarzeniami z lat 1980–1988 oraz formułuje i uzasadnia opinię na temat konieczności ich ochrony – moduł kultura.

19. Narodziny i rozwój III Rzeczypospolitej. Uczeń:

- 1) przedstawia sytuację w III Rzeczypospolitej, używając terminów: boom edukacyjny, lustracja, obrady Okrągłego Stołu, plan Balcerowicza, pluralizm polityczny, „powódź tysiąclecia 1997”, prywatyzacja, samorząd, transformacja systemowa, wybory czerwcowe oraz uwzględniając postać Tadeusza Mazowieckiego;
- 2) wyjaśnia znaczenie dekomunizacji, m.in. nazewnictwa w przestrzeni publicznej oraz zmian nazwy i godła państwa;
- 3) analizując źródła, na wybranych przykładach przedstawia wpływ transformacji systemowej na własny region oraz różne grupy społeczne;
- 4) analizując teksty kultury, porównuje pamięci o przemianach po 1989 r. – moduł kultura;
- 5) przedstawia rozwój kultury i nauki w III Rzeczypospolitej oraz wpływ Polaków na rozwój kultury i nauki światowej, uwzględniając postacie: Czesława Miłosza, Krzysztofa Pendereckiego, Józefa Rotblata, Wisławy Szymborskiej, Olgi Tokarczuk – moduł kultura;

- 6) analizując wybrane teksty historiograficzne dotyczące przemian społeczno-gospodarczo-ustrojowych w Polsce po 1989 r., formułuje i uzasadnia własną opinię oraz podejmuje dyskusję na ten temat.

20. Miejsce Polski w Europie i świecie współczesnym. Uczeń:

- 1) przedstawia specyfikę współczesnego świata, używając terminów: globalizacja, migracje, NATO, rewolucja naukowo-techniczna, Unia Europejska, zmiana klimatu;
- 2) podaje daty: przystąpienia Polski do NATO i wstąpienia Polski do Unii Europejskiej oraz wyjaśnia znaczenie tych wydarzeń;
- 3) analizując mapy historyczne, przedstawia zmiany zasięgu NATO oraz Unii Europejskiej.
- 4) wskazuje przejawy globalizacji w swoim otoczeniu i ocenia to zjawisko z perspektywy różnych grup społecznych i mieszkańców wybranych krajów;
- 5) analizując źródła, na wybranych przykładach ukazuje korzyści i wyzwania wynikające z członkostwa Polski w Unii Europejskiej i NATO, formułuje własną opinię na temat bilansu członkostwa w tych organizacjach i podejmuje dyskusję na jej temat.

Wymagania dotyczące doświadczeń edukacyjnych

Doświadczenia edukacyjne są podzielone na indywidualne i grupowe. Nauczyciel wraz z uczniami wybiera co najmniej jedno doświadczenie edukacyjne do realizacji w każdym roku nauki.

Klasy IV–VI

Doświadczenia indywidualne. Uczeń:

- 1) angażuje się w organizację obchodów upamiętniających ważną rocznicę lub święto państwowe w wybrany przez siebie sposób;
- 2) gromadzi informacje na temat wybranej postaci historycznej z aktualnie omawianego okresu historycznego, dokonuje analizy jej działalności, formułuje własną ocenę i przedstawia ją w formie ustalonej z nauczycielem;

- 3) poszukuje informacji i śladów materialnych dotyczących zabytku lub wydarzenia z historii lokalnej, a następnie przedstawia wyniki swoich badań w formie ustalonej z nauczycielem.

Doświadczenia grupowe. Uczniowie:

- 1) w grupie grają w grę historyczną, a następnie oceniają ją pod kątem zgodności ukazanego świata i wydarzeń z realiami historycznymi, po czym przedstawiają wnioski w formie ustalonej z nauczycielem;
- 2) w grupie przygotowują i przeprowadzają debatę symulacyjną (inscenizowaną), wcielając się w wybrane postacie historyczne;
- 3) w grupie wybierają element tradycji regionalnej lub lokalnej (np. obrzęd, zwyczaj, potrawę), analizują jego historię, prezentują w sposób ustalony z nauczycielem jego genezę i znaczenie we współczesnym życiu lokalnej społeczności.

Klasy VII i VIII

Doświadczenia indywidualne. Uczeń:

- 1) analizuje wybrany tekst kultury (np. grę historyczną, film albo serial fabularny, komiks, mural, piosenkę), oceniając wiarygodność informacji i zgodność faktografii z realiami epoki, i przedstawia wnioski w formie ustalonej z nauczycielem;
- 2) planuje i przeprowadza wywiad ze świadkiem historii na ustalony z nauczycielem temat, dokumentuje go i relacjonuje najważniejsze ustalenia w formie ustalonej z nauczycielem;
- 3) znajduje relacje uczestników wybranego wydarzenia z przeszłości, porównuje je i prezentuje wyniki analizy postrzegania tego samego wydarzenia w ustalonej z nauczycielem formie.

Doświadczenia grupowe. Uczniowie w grupie:

- 1) identyfikują lokalne miejsce pamięci, a następnie planują i realizują działania związane z opieką nad nim oraz podtrzymywaniem pamięci o nim wśród lokalnej społeczności.
- 2) planują wycieczkę historyczną, projektują jej cel i przygotowują program obejmujący odwiedzane zabytki i instytucje kultury, a następnie biorą w niej udział i oceniają jej rezultaty w formie ustalonej z nauczycielem;

- 3) przygotowują debatę dotyczącą wpływu wydarzeń historycznych na życie współczesne i biorą w niej udział, a następnie przedstawiają wnioski w formie ustalonej z nauczycielem;
- 4) przygotowują wystąpienie na temat tzw. historii alternatywnej wybranego wydarzenia historycznego, a następnie w formie ustalonej z nauczycielem przedstawiają możliwy przebieg zdarzeń, uzasadniają przyjęte założenia i poddają pod dyskusję jego realność;
- 5) tworzą tekst kultury (np. film, komiks, piosenkę, podcast, słuchowisko) przedstawiający przykłady dezinformacji dotyczące wydarzeń historycznych, a następnie prezentują go w formie ustalonej z nauczycielem;
- 6) wybierają święto państwowe lub lokalne albo rocznicę ważnego wydarzenia, planują sposób jego celebrowania w szkole, przygotowują materiały do realizacji przedsięwzięcia, biorą aktywny udział w obchodach, a następnie dzielą się swoimi doświadczeniami i refleksjami z udziału w uroczystości w formie ustalonej z nauczycielem.

Warunki i sposób realizacji podstawy programowej historii

Zgodnie z celami ogólnymi nauczanie historii w szkole podstawowej ma służyć wzmocnieniu więzi uczniów ze wspólnotą narodową i państwową oraz najbliższym otoczeniem – regionem i miejscowością, rozwijaniu kompetencji przekrojowych oraz budowaniu i doskonaleniu wiedzy i umiejętności przedmiotowych. Istotnym postulatem jest także budzenie zainteresowania uczniów historią i kształtowanie świadomości, że poznawanie przeszłości opiera się na określonych, sprawdzonych metodach naukowych.

W dążeniu do osiągnięcia tych celów kluczowe wydaje się ograniczenie metod podających na rzecz metod aktywizujących. Szczególnie ważne staje się położenie nacisku na samodzielną, a więc prowadzoną rzeczywiście przez uczniów, analizę źródeł: tekstów, map, ikonografii, materiałów statystycznych i współczesnych tekstów kultury, m.in. filmów, powieści, komiksów, gier. W działaniach tych szczególnie istotne są: zasada samodzielności (czyli ograniczonej zależności ucznia od nauczyciela), zasada stopniowania trudności (przystępności) i zasada poznania bezpośredniego (zakładająca, że jedną z najważniejszych metod dociekania prawdy o przeszłości pozostaje badanie źródeł).

Praca ze źródłami ma na celu rozwijanie umiejętności przedmiotowych i komunikacyjnych. Uczniowie powinni umieć nie tylko analizować źródła, lecz także o nich rozmawiać – wyrażać własne opinie i oceny, spierać się o trafność poglądów i próbować dochodzić w sporach do kompromisu. Dla realizacji tego postulatu istotne jest właściwe wyposażenie pracowni historycznej – w zbiory tekstów źródłowych, atlasy, mapy ściennie, sprzęt elektroniczny, dostęp do Internetu i cyfrowych narzędzi dydaktycznych. Kluczowe jest zapewnienie w klasie takiej atmosfery, która będzie sprzyjać zadawaniu pytań i prowadzeniu otwartego dialogu.

Zarówno cele ogólne, jak i efekty uczenia się kładą nacisk na historię lokalną i regionalną. Jej pełniejsza znajomość nie ma być celem samym w sobie, ale narzędziem prowadzącym do wzmocnienia poczucia więzi uczniów z ich najbliższym otoczeniem. Realizacji tej idei sprzyjać powinny wycieczki historyczne o zróżnicowanym charakterze. Warto znaleźć czas nie tylko na wizyty w określonych muzeach czy placówkach edukacyjnych, lecz także na krótkie lokalne wędrówki, które pozwolą uczniom poznać okoliczne pomniki, zabytki architektury czy innego rodzaju miejsca pamięci i dostrzec ich związki z treściami omawianymi w klasie.

Nowym elementem podstawy programowej są doświadczenia edukacyjne. Ich realizacja ma sprzyjać m.in. wzmocnieniu sprawczości uczniów. Uwzględniając ten cel, warto zapewnić uczniom możliwie dużą swobodę w wyborze zarówno samych doświadczeń, jak i metod ich realizacji. Pożądane jest również takie prowadzenie doświadczeń edukacyjnych, aby uczniowie czuli ich wagę – mogli przedstawić wyniki swoich działań na forum klasy, poddać je pod jej ocenę i czuli, że ich praca stanowi celowy element procesu dydaktycznego.

EDUKACJA OBYWATELSKA

Cele nauczania

1. Rozumienie istotnych zjawisk społecznych, ekonomicznych, politycznych oraz swojego wpływu na te zjawiska.
2. Rozumienie podstawowych zasad demokracji, wartości demokratycznych i praw człowieka oraz doświadczanie w praktyce działania mechanizmów demokratycznych.

3. Krytyczne analizowanie przekazów (w tym medialnych) na tematy społeczne, ekonomiczne i polityczne oraz ich odpowiedzialne wykorzystywanie.
4. Formułowanie opinii i argumentowanie na temat wybranych zjawisk społecznych na podstawie wiarygodnych informacji oraz dyskutowanie na ich temat, z szacunkiem do innych osób.
5. Identyfikowanie problemów społecznych, wyszukiwanie dla nich rozwiązań i angażowanie się w ich rozwiązywanie z troską o dobro wspólne, o innych, o siebie oraz o środowisko.
6. Wykazywanie troski o siebie i innych, w tym obrona swoich praw i praw innych osób, jeśli są zagrożone lub naruszone.

Specyfika i struktura przedmiotu

Istotą przedmiotu edukacja obywatelska jest rozwijanie podstaw dla świadomego i odpowiedzialnego zaangażowania obywatelskiego uczniów, ze szczególnym naciskiem na budowanie poczucia przynależności do różnych wspólnot i poczucia wpływu na ich kształt.

Nauczanie przedmiotu wzmacnia postawy patriotyczne młodych ludzi oparte na poczuciu tożsamości i dumie z przynależności do wspólnoty, trosce o małą i dużą ojczyznę, poczuciu odpowiedzialności za jej kształt.

Przedmiot jest elementem wprowadzania uczniów w świat wartości określonych w podstawie programowej: wolności i odpowiedzialności, wspólnoty i szacunku, prawdy, dobra i piękna, sprawiedliwości i solidarności. Przedmiot wzmacnia także działania podejmowane przez szkołę w realizacji jej funkcji wychowawczej.

Efekty uczenia się podzielono na trzy działy (Najbliższe otoczenie, Państwo oraz Europa i świat) odpowiadające typom wspólnot, których członkiem jest uczeń począwszy od rodziny, grupy rówieśniczej, klasy, szkoły, społeczności lokalnej i regionalnej przez wspólnotę narodową, aż po wspólnotę europejską i ogólnoludzką.

Proces uczenia się i nauczania edukacji obywatelskiej w każdym z działów obejmuje trzy równoważne procesy: zdobywanie wiedzy i umiejętności opisanych w efektach uczenia się, grupowe doświadczenia demokratyczne oraz indywidualne działania obywatelskie. Uzupełnieniem tego procesu są międzyprzedmiotowe projekty edukacyjne.

Zajęcia edukacji obywatelskiej są okazją do rozwijania szeregu kompetencji przekrojowych, w szczególności krytycznego myślenia, rozwiązywania problemów, współpracy oraz dbania o innych. Stanowią też ważny element rozwijania sprawczości uczniów, szczególnie poczucia przynależności do wspólnoty, przekonania o własnej skuteczności oraz samoregulacji.

Proces uczenia się i nauczania edukacji obywatelskiej prowadzi uczniów do zdobycia następujących umiejętności obywatelskich:

- 1) wyszukiwanie i weryfikowanie wiarygodności informacji na tematy społeczne, ekonomiczne i polityczne;
- 2) formułowanie własnego zdania na podstawie danych, wartości i potrzeb oraz jego wyrażanie i argumentowanie;
- 3) prowadzenie z szacunkiem dialogu z osobami, które reprezentują inne stanowiska, opinie lub wartości;
- 4) podejmowanie decyzji grupowych w sposób demokratyczny;
- 5) rozpoznawanie potrzeb innych ludzi lub grup społecznych i reagowanie na nie;
- 6) podejmowanie działań na rzecz rozwiązania wybranych problemów społecznych i ekonomicznych (identyfikowanie problemów, proponowanie rozwiązań i podejmowanie działań nakierowanych na ich rozwiązanie);
- 7) ochrona własnych praw i praw innych osób w sytuacji ich zagrożenia lub naruszenia.

W podstawie programowej edukacji obywatelskiej wyodrębniono moduł ekonomiczno-finansowy oraz medialny.

Oczekiwane efekty uczenia się

1. Najbliższe otoczenie. Uczeń:

- 1) identyfikuje najważniejsze potrzeby społeczne człowieka i grupy społeczne, do których należy oraz analizuje role, jakie w nich pełni, dyskutuje na temat możliwych konfliktów między tymi rolami i sposobów reagowania na te konflikty;
- 2) wyjaśnia społeczne funkcje rodziny oraz zróżnicowanie jej form; opisuje, jak potrzeby człowieka, w szczególności dzieci, są zaspokajane w rodzinach; potrafi szukać wsparcia w sytuacjach trudnych w rodzinie;

- 3) wyjaśnia, czym jest budżet domowy, opisuje źródła dochodów i typowe wydatki w gospodarstwie domowym, wyjaśnia wpływ własnych wyborów konsumenckich na finanse rodziny, dyskutuje na temat odpowiedzialnych decyzji zakupowych – moduł ekonomiczno-finansowy;
- 4) wyjaśnia ideę samorządności, w tym zasadę przedstawicielstwa, identyfikuje możliwości wpływania przez uczniów na decyzje dotyczące szkoły, formułuje propozycje działań, które może podjąć samorząd, w miarę możliwości angażuje się w te działania;
- 5) wyjaśnia znaczenie postawy szacunku i empatii w relacjach społecznych, identyfikuje grupy społeczne potrzebujące wsparcia oraz ich potrzeby, formułuje opinię i dyskutuje o działaniach je wspierających;
- 6) wyjaśnia, czym jest gmina, powiat i województwo, identyfikuje organy przedstawicielskie i wykonawcze gminy oraz młodzieżową radę, rozpoznaje instytucje publiczne działające na terenie gminy oraz identyfikuje ich funkcje;
- 7) opisuje przykłady angażowania się obywateli w rozwiązywanie lokalnych problemów poprzez działanie w organizacjach społecznych i grupach nieformalnych oraz wyjaśnia sposoby wpływania obywateli na władze publiczne; w miarę możliwości angażuje się w wybrane inicjatywy;
- 8) rozpoznaje przejawy różnorodności, w tym etnicznej i narodowościowej, wyjaśnia negatywne konsekwencje stereotypów i uprzedzeń, identyfikuje przykłady dyskryminacji, proponuje sposoby przeciwdziałania zachowaniom dyskryminującym i reaguje na przejawy nietolerancji i dyskryminacji;
- 9) opisuje wybrane wyzwania stojące przed społecznością lokalną, z uwzględnieniem wyzwań istotnych dla młodego pokolenia; formułuje propozycje ich rozwiązań oraz identyfikuje instytucje, które mogą podjąć działania w tym zakresie; w miarę możliwości angażuje się w nie;
- 10) podaje przykłady podstawowych praw konsumenta oraz jego obowiązków, potrafi z nich korzystać w sytuacjach życia codziennego – moduł ekonomiczno-finansowy.

Fakultatywne efekty uczenia się. Uczeń:

- 1) na przykładzie własnej gminy identyfikuje najważniejsze źródła jej przychodów oraz najważniejsze wydatki, rozpoznaje konsekwencje decyzji dotyczących wydatków gminy dla swojego otoczenia – moduł ekonomiczno-finansowy;
- 2) identyfikuje organy władz powiatu i województwa, porównuje ich główne kompetencje oraz wyszukuje przykłady ich działań na rzecz mieszkańców, formułuje opinię i dyskutuje o wybranych działaniach lub inwestycjach.

2. Państwo. Uczeń:

- 1) wyjaśnia pojęcia państwa i narodu oraz różnice między obywatelstwem a narodowością, identyfikuje różne formy rządów, wyjaśnia, do czego państwo jest potrzebne obywatelom i opisuje związek między dostarczaniem przez państwo różnych usług publicznych a funkcjonowaniem swoim i swojej rodziny;
- 2) identyfikuje najważniejsze organy władzy ustawodawczej, wykonawczej oraz sądowniczej w Polsce, wymienia najważniejszą funkcję każdego z nich, wskazuje, które pochodzą z wyborów powszechnych oraz wyjaśnia znaczenie zasady trójpodziału władzy dla obywatela;
- 3) identyfikuje źródła prawa opisane w Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej i wyjaśnia praktyczne znaczenie ich hierarchii; na przykładach z różnych gałęzi prawa wyjaśnia znaczenie prawa i konsekwencje przekraczania norm prawnych oraz opisuje sposoby dochodzenia swoich praw;
- 4) opisuje różne typy demokracji i wyjaśnia na przykładzie Polski znaczenie demokracji dla ochrony własnych praw i wolności oraz funkcjonowania wspólnoty obywatelskiej, formułuje opinię i dyskutuje na temat dobra wspólnego;
- 5) formułuje własną definicję dobrego obywatela i patriotyzmu, identyfikuje przykłady zaangażowania obywatelskiego, formułuje opinię i dyskutuje na temat praw i obowiązków obywatela;
- 6) identyfikuje najważniejsze opisane w Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej zasady demokracji i wyjaśnia ich znaczenie dla funkcjonowania państwa oraz życia obywateli, wyjaśnia znaczenie wyborów w państwie demokratycznym oraz zasady wyborów w Polsce, dyskutuje o znaczeniu frekwencji wyborczej;

- 7) wyjaśnia istotę i sposoby ochrony praw i wolności człowieka, w tym praw dziecka, podaje przykłady i opisuje ich znaczenie; identyfikuje przykłady nierówności wobec prawa, formułuje w ich sprawie opinię i poddaje ją dyskusji;
- 8) identyfikuje wybrane współczesne zagrożenia dla demokracji, podaje przykłady ich negatywnych konsekwencji dla życia publicznego, wyjaśnia skutki polaryzacji społecznej, proponuje działania i sposoby rozmowy, które niwelują polaryzację;
- 9) wyjaśnia, czym jest polityka i jakie ma znaczenie pluralizm polityczny, dyskutuje o wybranej kwestii spornej w polityce; rozpoznaje partie polityczne reprezentowane w parlamencie;
- 10) porównuje przekazy z mediów tradycyjnych i społecznościowych dotyczące wybranego zagadnienia, rozróżnia fakty i opinie, identyfikuje przykłady manipulacji i fałszywe informacje i prostuje je lub zgłasza odpowiednim osobom lub instytucjom – moduł medialny.

Fakultatywne efekty uczenia się. Uczeń:

- 1) porównuje modele państwa opiekuńczego i minimalnego z uwzględnieniem uwarunkowań budżetowych i podatkowych oraz konsekwencji dla życia obywateli, formułuje opinię w tej sprawie i dyskutuje o niej – moduł ekonomiczno-finansowy;
- 2) wyjaśnia, na czym polega prawo do sądu i identyfikuje własne prawa w postępowaniu sądowym, wyszukuje informacje na temat pomocy prawnej.

3. Europa i świat. Uczeń:

- 1) wyjaśnia podobieństwa i różnice interesów politycznych i gospodarczych Polski i państw regionu Europy Środkowej;
- 2) na przykładach wyjaśnia bilans członkostwa Polski w Unii Europejskiej, identyfikuje przykłady wykorzystania czterech swobód rynku wewnętrznego i wykorzystuje wiedzę na ich temat do zaplanowania podróży lub nauki;
- 3) wyjaśnia, jakie czynniki wpływają na suwerenność i bezpieczeństwo państwa i jak wzmacnia je współpraca w obszarze północnoatlantyckim, wyszukuje przykłady zaangażowania NATO w zapewnienie bezpieczeństwa w regionie Europy Środkowej;

- 4) identyfikuje przejawy gospodarczych współzależności globalnych, opisuje ich konsekwencje dla lokalnej społeczności i mieszkańców innych państw, wskazuje działania mogące mieć pozytywny wpływ na te zależności w duchu świadomej konsumpcji lub patriotyzmu gospodarczego, w miarę możliwości podejmuje takie działania – moduł ekonomiczno-finansowy;
- 5) wyszukuje informacje o przykładach współpracy międzynarodowej w zakresie przeciwdziałania zmianom klimatu i ograniczania ich negatywnych konsekwencji, w tym o inicjatywach społeczeństwa obywatelskiego, formułuje opinię i dyskutuje o możliwościach własnego zaangażowania w te działania.

Fakultatywne efekty uczenia się. Uczeń:

- 1) wyszukuje informacje o wybranych działaniach systemu Organizacji Narodów Zjednoczonych w obszarze walki z ubóstwem oraz działań na rzecz pokoju i bezpieczeństwa, formułuje opinie o korzyściach współpracy międzynarodowej w tych obszarach;
- 2) analizuje przyczyny i skutki wybranego konfliktu międzynarodowego, samodzielnie wyszukuje informacje na ten temat oraz je weryfikuje – moduł medialny.

Wymagania dotyczące doświadczeń edukacyjnych

Doświadczenia edukacyjne w edukacji obywatelskiej podzielone są na grupowe oraz indywidualne. W każdym z trzech działów uczeń uczestniczy w co najmniej jednym grupowym doświadczeniu edukacyjnym oraz w co najmniej jednym doświadczeniu indywidualnym. Doświadczenia grupowe wybiera wspólnie cała klasa w porozumieniu z nauczycielem. Doświadczenia indywidualne wybiera samodzielnie uczeń.

1. Najbliższe otoczenie.

Doświadczenia grupowe. Uczniowie:

- 1) podejmują decyzję dotyczącą funkcjonowania ich klasy lub biorą aktywny udział w podjęciu istotnej dla uczniów decyzji dotyczącej życia szkolnego;
- 2) przeprowadzają szkolne konsultacje dotyczące rozwiązania wybranego problemu społecznego, analizują ich wyniki i przedstawiają wnioski odpowiednim organom;

- 3) podejmują działanie, które odpowiada na konkretne potrzeby lub problemy społeczności szkolnej, w tym identyfikują problem, proponują działania, uzyskują zgodę na ich wprowadzenie i realizują je;
- 4) analizują wybrany akt prawa wewnątrzszkolnego, określają jego konsekwencje dla uczniów, formułują propozycje zmian, argumentują na ich rzecz i przedstawiają propozycje zmian właściwym organom szkolnym.

Doświadczenia indywidualne. Uczeń:

- 1) oferuje wybranemu rówieśnikowi cykliczne wsparcie w postaci pomocy w nauce, mediacji, tutoringu lub w innej formie ustalonej z nauczycielem;
- 2) identyfikuje grupę nieformalną, organizację społeczną lub instytucję publiczną działającą na rzecz społeczności lokalnej i angażuje się jako wolontariusz we wsparcie jej działań;
- 3) formułuje i składa wnioski o udostępnienie informacji publicznej w sprawie dotyczącej społeczności lokalnej;
- 4) kandyduje w wyborach przedstawicieli samorządu uczniowskiego, formułuje swój program i prowadzi kampanię wyborczą lub prowadzi kampanię wyborczą na rzecz innego kandydata.

2. Państwo.

Doświadczenia grupowe. Uczniowie:

- 1) biorą udział w obserwacji rozprawy sądowej lub jej symulacji;
- 2) biorą udział w debacie dotyczącej wybranego problemu, przygotowują stanowiska oparte na sprawdzonych informacjach, prezentują je i podejmują polemikę;
- 3) biorą udział w symulacji procesu tworzenia prawa, określają problem, wyszukują i weryfikują informacje na ten temat, proponują rozwiązania i przechodzą przez kolejne etapy formułowania i uzgadniania treści regulacji;
- 4) biorą udział w spotkaniu z wybieralnym przedstawicielem władz publicznych, w czasie którego zadają pytania o kompetencje organu reprezentowanego przez uczestnika spotkania i jego wpływ na życie obywateli.

Doświadczenia indywidualne. Uczeń:

- 1) angażuje się w organizację pozaszkolnych obchodów rocznicowych lub innej uroczystości patriotycznej;
- 2) analizuje wyniki badania opinii publicznej na wybrany temat, przeprowadza sondę, porównuje uzyskane odpowiedzi z wynikami badania, wyciąga wnioski i prezentuje je klasie;
- 3) publikuje uargumentowaną opinię w wybranej sprawie publicznej, którą uważa za istotną.

3. Europa i świat.

Doświadczenia grupowe. Uczniowie:

- 1) przygotowują i prowadzą szkolną kampanię informacyjną na temat wybranego problemu globalnego wskazując indywidualne i zbiorowe działania, które mogą prowadzić do ograniczenia jego negatywnych skutków;
- 2) biorą udział w debacie na wybrany temat dotyczący współpracy międzynarodowej (przygotowują stanowiska oparte na sprawdzonych informacjach, prezentują je i podejmują polemikę);
- 3) uczestniczą w symulacji obrad organizacji międzynarodowej lub negocjacji międzynarodowych dotyczących wybranego problemu międzynarodowego;
- 4) organizują spotkanie z przedstawicielem instytucji działającej na rzecz rozwiązania wybranego problemu międzynarodowego na temat jego przyczyn i konsekwencji oraz możliwych form zaangażowania zwykłych obywateli w jego rozwiązanie.

Doświadczenia indywidualne. Uczeń:

- 1) wyszukuje w Internecie fałszywe informacje o wybranym zjawisku międzynarodowym, weryfikuje je i prezentuje wyniki swojej analizy;
- 2) zdobywa informacje o działaniach organizacji lub instytucji działającej na rzecz rozwiązania wybranego problemu międzynarodowego i proponuje, jak może wesprzeć jej działania, w miarę możliwości angażuje się w nie;
- 3) tworzy i publikuje list otwarty lub petycję w ważnej dla niego sprawie dotyczącej tematyki międzynarodowej, w której odwołuje się do sprawdzonych danych i argumentuje na rzecz proponowanego rozwiązania;

- 4) przeprowadza wywiad z osobą zaangażowaną w działania na rzecz rozwiązywania wybranego problemu międzynarodowego, prezentuje jego wyniki.

Ponadto uczniowie poznają różne sposoby podejmowania decyzji w sposób demokratyczny poprzez dokonanie wyboru jednego z fakultatywnych efektów uczenia się w każdym z działów przedmiotu.

Warunki i sposób realizacji podstawy programowej edukacji obywatelskiej

Przedmiot edukacja obywatelska jest elementem szerszych oddziaływań dydaktycznych i wychowawczych, których celem jest rozwój postaw obywatelskich i patriotycznych w szkole i powinien być z nimi skorelowany. Do tych oddziaływań zaliczyć należy m.in. samorządność klasową i szkolną, działalność w ramach wolontariatu, edukację na temat praw i obowiązków uczniów i inne elementy działań szkoły określone w programie wychowawczo-profilaktycznym.

Proces uczenia się i nauczania edukacji obywatelskiej opiera się na założeniu, że szkoła jest najważniejszą instytucją publiczną, z którą młody człowiek ma bieżący kontakt i charakter relacji ze szkołą oraz ogólne doświadczenie szkolne będzie w przyszłości rzutowało na jego stosunek do innych instytucji publicznych. Jakość samorządności uczniowskiej wpływa na późniejszy stosunek do samorządu lokalnego, relacje z dyrekcją kształtują zaufanie do przedstawicieli władz publicznych, a możliwość realnego wpływu na życie szkoły buduje sprawczość i przekonanie o skuteczności działań obywatelskich w dorosłym życiu.

Nauczanie edukacji obywatelskiej, w tym omawianie złożonych procesów i abstrakcyjnych pojęć powinno być, gdy jest to możliwe, oparte na doświadczeniach samego ucznia lub jego rodziny (np. omawianie praw człowieka), ilustrowane przykładami, które są mu najbliższe (np. konsekwencje członkostwa w UE) i przekładane na życie jednostki (np. wpływ zasad demokratycznych na funkcjonowanie zwykłych obywateli).

Szczególne znaczenie dla realizacji celów edukacji obywatelskiej mają grupowe oraz indywidualne doświadczenia edukacyjne. Ich zdobywanie pozwala uczniom na wykorzystanie wiedzy, nabywanie umiejętności obywatelskich, rozwijanie kompetencji przekrojowych oraz doświadczanie obywatelskiej sprawczości.

Zaproponowane doświadczenia grupowe gwarantują uczniowi możliwość doświadczenia sposobów działania mechanizmów demokratycznych, w tym sposobów grupowego oddziaływania obywateli na sferę publiczną. Zaproponowane doświadczenia indywidualne gwarantują uczniom możliwość zdobycia pierwszych, adekwatnych do ich wieku, doświadczeń indywidualnego działania na rzecz dobra wspólnego, na rzecz innych lub w obronie własnych praw.

Praktyczny charakter przedmiotu edukacja obywatelska wymaga od nauczyciela stosowania w pracy z klasą metod aktywizujących. Jest to konieczne, aby zwiększyć zaangażowanie uczniów w proces uczenia się oraz umożliwić realizację określonych dla przedmiotu celów kształcenia. W edukacji obywatelskiej metody podawcze powinny być stosowane jako uzupełniające.

Z uwagi na specyfikę celów kształcenia w nauczaniu przedmiotu edukacja obywatelska najlepiej sprawdzą się następujące metody i formy pracy: praca w grupach, burza mózgów, metaplan, dyskusja, różne formy debat, metoda studiów przypadku, symulacja, odgrywanie ról i drama. Ponadto efekty uczenia się edukacji obywatelskiej realizowane są także dzięki edukacyjnym projektom międzyprzedmiotowym.

W nauczaniu przedmiotu edukacja obywatelska powinien znaleźć się również czas na:

- 1) wizyty w instytucjach publicznych (np. urzędach gmin, miast i powiatów, sądach, domach kultury);
- 2) spotkania z przedstawicielami władz publicznych;
- 3) kontakty z organizacjami społecznymi (lokalnymi, ogólnopolskimi, międzynarodowymi);
- 4) spotkania z postaciami ważnymi dla lokalnej społeczności, w tym kombatantami lub innymi świadkami historii.

Przedmiot zakłada omawianie podczas zajęć tematów związanych z bieżącymi zagadnieniami społeczno-politycznymi, w tym także tematów dzielących Polaków i budzących w polskim społeczeństwie kontrowersje. Szkoła powinna być bowiem miejscem, w którym uczniowie dowiadują się, co łączy i co dzieli polskie społeczeństwo, a także miejscem, w którym uczą się weryfikować informacje na te tematy, poznają różnorodne stanowiska, starają się wyrobić sobie własną opinię, uzasadniają ją, z szacunkiem dla innych ją prezentują i podejmują dialog

z osobami, których poglądy mogą być odmienne.

Osiągnięcie opisanego powyżej efektu wymaga od nauczyciela zachowania neutralności światopoglądowej i politycznej szczególnie w sprawach, co do których istnieją w polskim społeczeństwie różnice poglądów. Celem zajęć nie może być przekonanie uczniów do konkretnej opinii. Tym bardziej nie ma w czasie zajęć miejsca na agitację polityczną jakiegokolwiek formacji. Co do zasady nauczanie edukacji obywatelskiej ma więc charakter nieperswazyjny. Wyjątkiem są zasady i wartości wyznaczone przez Konstytucję Rzeczypospolitej Polskiej, uznawane za aksjologiczny fundament wspólnoty obywatelskiej, do których przyjęcia i internalizacji przedmiot edukacja obywatelska powinien zachęcać. Na nich powinny opierać się postawy patriotyczne rozwijane na zajęciach.

Edukacja obywatelska ma charakter interdyscyplinarny, wymaga wykorzystania wiedzy i umiejętności zdobywanych przez uczniów na innych przedmiotach, w szczególności języku polskim, historii i geografii. Jednocześnie edukacja obywatelska buduje także fundament dla edukacji dla bezpieczeństwa.

PRZYRODA

Cele nauczania

1. Operowanie podstawową wiedzą przyrodniczą, w tym wyszukiwanie, przetwarzanie, tworzenie i prezentowanie informacji przyrodniczych.
2. Konstruowanie wiedzy przyrodniczej na podstawie procesu dociekania naukowego, zadawania pytań, rozwiązywania problemów i wnioskowania.
3. Świadome i odpowiedzialne kształtowanie własnego wpływu na środowisko przyrodnicze, w tym klimat.
4. Rozumienie podstaw funkcjonowania ciała człowieka i dbania o zdrowie.
5. Rozbudzanie ciekawości poznawczej i budowanie emocjonalnej więzi z przyrodą w bezpośrednim kontakcie ze środowiskiem.
6. Poznawanie i rozumienie zależności między nieożywionymi i ożywionymi składnikami przyrody, w tym między składnikami środowiska a działalnością człowieka.

Specyfika i struktura przedmiotu

Przyroda w klasach IV–VI szkoły podstawowej jest przedmiotem o charakterze interdyscyplinarnym, łączącym w całość elementy: biologii, geografii, chemii, fizyki.

W strukturze przedmiotu wydzielono 6 działów:

1. Spotkania z przyrodą.
2. W terenie i najbliższym otoczeniu.
3. Materia i jej przemiany w przyrodzie.
4. Organizmy i ekosystemy.
5. Planeta Ziemia.
6. Człowiek w środowisku.

Efekty uczenia się działu Spotkania z przyrodą realizowane są przekrojowo przez trzy lata. Proces uczenia się i nauczania przyrody, w każdym z działów, obejmuje zdobywanie wiedzy i umiejętności, opisanych w efektach uczenia się, oraz realizację przyrodniczych doświadczeń edukacyjnych. Uzupełnieniem tego procesu jest realizacja międzyprzedmiotowych projektów edukacyjnych, wykonywanych w ramach tygodnia projektowego.

Wśród wyróżników przedmiotu należy wymienić:

- 1) prowadzenie obserwacji i eksperymentów przyrodniczych,
- 2) empiryczne poznawanie przyrody podczas zajęć terenowych,
- 3) integrację treści z zakresu nauki, technologii, inżynierii i matematyki.

Zajęcia przyrody są okazją do rozwijania szeregu kompetencji przekrojowych, w szczególności: krytycznego myślenia, rozwiązywania problemów oraz dbania o siebie i innych.

W podstawie programowej przedmiotu wyodrębniono moduł klimatyczny, który obejmuje treści edukacji klimatyczno-środowiskowej.

Oczekiwane efekty uczenia się

1. Spotkania z przyrodą. Uczeń:
 - 1) organizuje miejsce pracy sprzyjające koncentracji i samodzielnemu uczeniu się, rozpoznaje czynniki wspierające lub zakłócające efektywną naukę (np. sen, stres, hałas, wielozadaniowość) oraz stosuje strategie poprawy koncentracji;

- 2) stosuje strategie skutecznego uczenia się (np. powtórki, mnemotechniki, testowanie, fiszki, notowanie), sporządza notatki, wykorzystując różne formy (np. linearną, graficzną, mapę myśli) oraz czyta ze zrozumieniem i interpretuje teksty przyrodnicze;
- 3) wykorzystuje narzędzia cyfrowe i analogowe do obserwacji i badań przyrodniczych (np. lornetkę, lupę, kompas, taśmę mierniczą, aparat fotograficzny, mikroskop, termometr, wagę, naczynia do odmierzania określonej objętości), korzysta z map i planów (w formie cyfrowej i analogowej);
- 4) zdobywa wiedzę przyrodniczą w oparciu o dociekanie naukowe: formułuje pytania badawcze, stawia hipotezy, planuje i przeprowadza badania, prowadzi obserwacje, dokumentuje i prezentuje wyniki, wnioskuje i rozwija zagadnienia, podkreśla ważność badań naukowych oraz stosuje argumentację z nich wynikającą;
- 5) bada działanie zmysłów człowieka uwzględniając ich ograniczenia, omawia ich znaczenie w poznawaniu przyrody oraz wyjaśnia rolę mózgu w przetwarzaniu i interpretacji bodźców, uczeniu się i podejmowaniu decyzji;
- 6) stosuje zasady bezpieczeństwa podczas pracy badawczej (w tym z substancjami i mieszaninami, sprzętem i urządzeniami cyfrowymi), wyszukuje informacje w kartach charakterystyk substancji i mieszanin oraz innych źródłach informacji przyrodniczych;
- 7) zdobywa wiedzę przyrodniczą poprzez udział w zajęciach terenowych – korzysta z odpowiednich narzędzi oraz instrukcji, prowadzi dokumentację terenową, orientuje się w przestrzeni, stosuje zasady bezpieczeństwa;
- 8) analizuje informacje przyrodnicze – odróżnia fakty od opinii, ocenia wiarygodność źródeł, rodzaj przedstawionych dowodów oraz charakter przekazu – moduł klimatyczny.

2. W terenie i najbliższym otoczeniu. Uczeń:

- 1) opisuje krajobraz najbliższej okolicy, rozpoznaje składniki przyrody ożywionej i nieożywionej oraz elementy antropogeniczne i omawia zależności między nimi, w tym wpływ na zachowanie równowagi w ekosystemie;

- 2) rozpoznaje rośliny w najbliższej okolicy na podstawie cech budowy zewnętrznej, przyporządkowuje je do roślin zarodnikowych lub nasiennych oraz na tej podstawie wnioskuje o bioróżnorodności flory w okolicy;
- 3) rozpoznaje zwierzęta lądowe najbliższej okolicy, zgodnie z cechami zewnętrznymi oraz po śladach ich bytowania, przyporządkowuje je do bezkręgowców lub kręgowców oraz na tej podstawie wnioskuje o bioróżnorodności fauny w okolicy;
- 4) rozpoznaje w terenie grzyby kapeluszowe, opisuje prawidłowy sposób zbierania grzybów, analizuje ich budowę, uwzględniając rolę grzybni, porównuje je z innymi formami grzybów oraz omawia znaczenie grzybów w przyrodzie;
- 5) rozpoznaje przykłady trujących roślin, grzybów i jadowitych zwierząt występujących w Polsce, wyjaśnia, dlaczego należy zachować ostrożność w kontakcie z nieznanymi roślinami i grzybami oraz unikać ich spożywania;
- 6) rozpoznaje skały w najbliższej okolicy, bada właściwości (barwę, spójność, twardość, odporność na działanie wody) i opisuje ich cechy oraz porównuje je z innymi skałami występującymi w Polsce (granitem, wapieniem, węglem, lessem, piaskiem, torfem i gliną);
- 7) charakteryzuje glebę w najbliższej okolicy, porównuje jej właściwości z ziemią ogrodową oraz bada i ocenia jej przydatność do uprawy roślin;
- 8) identyfikuje formy ochrony przyrody w swoim otoczeniu oraz analizuje i prezentuje walory przyrodnicze, które podlegają ochronie;
- 9) bada i porównuje właściwości (stan skupienia, barwę, rozpuszczalność w wodzie, zapach, palność) powietrza i jego wybranych składników – tlenu i dwutlenku węgla oraz wyszukuje, przetwarza, tworzy i prezentuje informacje o składzie powietrza;
- 10) bada i ocenia jakość powietrza w najbliższej okolicy, wyjaśnia jego wpływ na zdrowie człowieka oraz omawia zależność między zanieczyszczeniem powietrza a zmianą klimatu, korzystając z różnych źródeł informacji – moduł klimatyczny;
- 11) rozpoznaje organizmy żyjące w wodzie na podstawie analizy makroskopowej i mikroskopowej próbek wody z najbliższej okolicy;
- 12) wyjaśnia, do czego rośliny wykorzystują światło, dyskutuje o znaczeniu fotosyntezy dla życia na Ziemi, analizuje, w jakim celu w organizmach zachodzi proces oddychania komórkowego.

3. Materia i jej przemiany w przyrodzie. Uczeń:

- 1) odczytuje z układu okresowego pierwiastków chemicznych symbole i nazwy, określa rodzaj pierwiastka (metal lub niemetal), odróżnia pierwiastek chemiczny (substancję prostą) od związku chemicznego (substancji złożonej);
- 2) bada i opisuje właściwości stanów skupienia materii (kształt i ściśliwość) i łączy je z drobinowym modelem budowy materii;
- 3) wymienia stany skupienia wody, przemiany pomiędzy nimi, przeprowadza oraz omawia obserwacje i eksperymenty dotyczące tych przemian;
- 4) bada i określa właściwości (stan skupienia, barwę, mętność, zapach, twardość) wody, wyznacza jej temperaturę wrzenia i topnienia oraz porównuje stan skupienia opadów i osadów atmosferycznych;
- 5) wyjaśnia wpływ zmian temperatury i stanu skupienia wody na organizmy – uszkodzenie komórek, przemarzanie, nadmierne parowanie wody z powierzchni ciała, usychanie roślin oraz omawia rolę pokrywy śnieżnej w ochronie gleby i organizmów przed mrozem;
- 6) bada rozpuszczanie się substancji i produktów stosowanych na co dzień w wodzie, dzieli je na rozpuszczalne i nierozpuszczalne oraz analizuje wpływ różnych czynników na szybkość rozpuszczania się substancji stałych w wodzie;
- 7) porównuje właściwości (stan skupienia, barwę, połysk, przewodnictwo elektryczne i cieplne) wybranych metali i niemetałów na podstawie obserwacji, badań i innych źródeł informacji;
- 8) omawia różnice między metalem a stopem metalu, bada wpływ różnych czynników na korozję stali, proponuje sposoby zabezpieczenia metali i ich stopów przed korozją;
- 9) sporządza mieszaniny z substancji i produktów stosowanych na co dzień, odróżnia mieszaniny jednorodne od niejednorodnych, przeprowadza rozdzielanie mieszanin na składniki stosując odpowiednie metody;
- 10) określa odczyn wodnego roztworu (kwasowy, zasadowy, obojętny) na podstawie pomiarów pH, stosuje skalę pH jako miarę kwasowości lub zasadowości;
- 11) wyjaśnia pojęcie gęstości substancji na podstawie modelu, omawia zależność gęstości substancji od temperatury i stanu skupienia na podstawie drobinowego

modelu budowy materii, ze szczególnym uwzględnieniem wody i jej znaczenia w przyrodzie;

- 12) bada i omawia przepływ ciepła pomiędzy stykającymi się ciałami o różnej temperaturze, bada i klasyfikuje materiały pod kątem ich przewodnictwa cieplnego oraz omawia znaczenie izolacji cieplnej w przyrodzie i życiu codziennym;
- 13) bada i omawia przykłady przemian endotermicznych oraz egzotermicznych, analizuje zmiany temperatury zachodzące podczas spalania węgla, dyskutuje o wpływie wydobywania i spalania węgla na środowisko przyrodnicze – moduł klimatyczny;
- 14) bada rozszerzalność cieplną ciał stałych, cieczy i gazów oraz opisuje jej praktyczne zastosowania w życiu codziennym i inżynierii;
- 15) bada i porównuje zjawisko napięcia powierzchniowego różnych cieczy, wyjaśnia rolę detergentów w życiu codziennym i ich wpływ na środowisko – moduł klimatyczny.

4. Organizmy i ekosystemy. Uczeń:

- 1) obserwuje i analizuje przykłady znanych mu organizmów, określa cechy żywego organizmu oraz porządkuje poziomy organizacji życia – od komórki do zespołów organizmów;
- 2) analizuje cechy budowy organizmów umożliwiające im życie na lądzie oraz porównuje sposoby poruszania się zwierząt lądowych na podstawie obserwacji i innych źródeł informacji;
- 3) analizuje wspólne cechy organizmów zdolnych do lotu, bada i opisuje zależność oporu powietrza od różnych czynników, wymienia przykłady zwiększania i zmniejszania oporu powietrza w przyrodzie;
- 4) wyszukuje, przetwarza, tworzy i prezentuje informacje na temat przyczyn powstawania alergii wziewnych u człowieka oraz omawia sposoby przemieszczania się alergenów;
- 5) analizuje budowę zewnętrzną rośliny na podstawie obserwacji, wyróżnia liście, łodygę, korzenie, kwiat w podziale na okwiat, słupek, pręciki oraz nasiona i owoce, omawiając ich funkcje i znaczenie w życiu rośliny;

- 6) dzieli wody powierzchniowe na płynące i stojące, omawia cechy środowiska wodnego oraz przystosowania w budowie roślin i zwierząt do życia w wodzie na podstawie bezpośrednich obserwacji w terenie;
- 7) bada tonięcie i pływanie ciał w wodzie, łącząc je z pojęciem gęstości, wiąże je z codziennymi zastosowaniami oraz przystosowaniem organizmów do życia w wodzie, demonstruje wpływ zmiany kształtu ciała na jego zdolność do pływania;
- 8) porównuje funkcjonowanie organizmów stałocieplnych i zmiennocieplnych w różnych temperaturach, rozpoznaje objawy udaru cieplnego i odwodnienia u człowieka, omawia sposoby przeciwdziałania tym stanom;
- 9) charakteryzuje strategie przetrwania zwierząt zimą (np. hibernację, migrację, gromadzenie zapasów) i zasady ich odpowiedzialnego dokarmiania, korzystając z różnych źródeł informacji;
- 10) analizuje cykle życiowe zwierząt, wymienia przykłady organizmów z przeobrażeniem i bez przeobrażenia, porównuje budowę jaj u wybranych zwierząt oraz wyjaśnia, czym różnią się jaja w zależności od środowisk, w których się rozwijają;
- 11) opisuje dobowy rytm życia organizmów, w tym człowieka, rozróżnia zwierzęta aktywne podczas dnia i w nocy oraz wyjaśnia znaczenie regularnego snu i czuwania dla zdrowia i dobrego samopoczucia człowieka;
- 12) rozpoznaje ekosystemy w swoim otoczeniu dzieląc je na naturalne i sztuczne, analizuje miejsce człowieka w ekosystemie oraz omawia wpływ wybranych organizmów inwazyjnych na rodzime gatunki i równowagę w ekosystemie;
- 13) rozpoznaje gatunki roślin i zwierząt charakterystyczne dla ekosystemu łąki, omawia znaczenie łąk dla przyrody oraz wpływ człowieka na ich funkcjonowanie, porównuje kwiaty traw z kwiatami z okwiatem i wyjaśnia, dlaczego kwiaty traw nie wabią owadów – moduł klimatyczny;
- 14) rozpoznaje w lesie charakterystyczne gatunki roślin i zwierząt, określa typ lasu oraz omawia jego funkcje i wpływ działalności człowieka na jego funkcjonowanie na podstawie obserwacji, badań i innych źródeł informacji – moduł klimatyczny;
- 15) wyjaśnia, na podstawie badań, jak wybrane czynniki środowiska i zanieczyszczenia wpływają na wzrost i rozwój roślin – moduł klimatyczny;

- 16) rozpoznaje rośliny i zwierzęta charakterystyczne dla polskich gór, omawia ich przystosowania do życia na dużych wysokościach oraz wymienia działania podejmowane na rzecz ich ochrony;
- 17) prowadzi obserwacje i omawia funkcję rzeki i doliny jako korytarza ekologicznego, umożliwiającego przepływ wody, przemieszczanie się roślin i zwierząt oraz łączenie różnych ekosystemów – moduł klimatyczny;
- 18) charakteryzuje Morze Bałtyckie, rozpoznaje typowe dla niego organizmy, wyjaśnia przyczyny niskiego zasolenia oraz dyskutuje o zasadach zrównoważonego rybołówstwa, korzystając z różnych źródeł informacji – moduł klimatyczny;
- 19) rozróżnia spotykane w przyrodzie roztwory właściwe, koloidy i zawiesiny na podstawie przeprowadzonych eksperymentów oraz sporządza koloidy i zawiesiny;
- 20) wykonuje proste obliczenia związane z pojęciami: masa substancji, masa rozpuszczalnika, masa roztworu, stężenie procentowe (procent masowy) – wynoszące: 1 %, 10 %, 25 %, 50 % lub 100 % oraz sporządza roztwór wodny o określonym stężeniu procentowym z użyciem substancji stałej;
- 21) analizuje ewolucyjne przystosowania organizmów do życia w różnych ekosystemach;
- 22) odróżnia organizmy samożywne od cudzożywnych, przyporządkowuje je do odpowiednich poziomów w sieciach troficznych oraz omawia przystosowania organizmów do pełnienia określonych funkcji w ekosystemie;
- 23) analizuje pozytywne i negatywne znaczenie bakterii dla przyrody i organizmu człowieka oraz wyszukuje i prezentuje informacje na temat wykorzystania bakterii w przemyśle spożywczym.

5. Planeta Ziemia. Uczeń:

- 1) wyszukuje, przetwarza, tworzy i prezentuje informacje na temat planet oraz innych ciał niebieskich w Układzie Słonecznym, omawia budowę Układu Słonecznego na podstawie modelu;
- 2) bada i omawia zjawisko rozchodzenia się światła, jego wpływ na tworzenie cienia oraz odbicie światła od powierzchni;

- 3) demonstruje na modelu i omawia powstawanie faz Księżyca oraz zjawiska zaćmienia Słońca i Księżyca, łącząc je ze wzajemnym położeniem Ziemi, Księżyca i Słońca;
- 4) demonstruje przy pomocy globusa ruch obrotowy i obiegowy Ziemi oraz omawia ich konsekwencje, korzystając z różnych źródeł informacji;
- 5) bada i rozróżnia materiały magnetyczne, demonstruje oddziaływania magnetyczne, omawia zasadę działania kompasu i zjawisko ziemskiego magnetyzmu;
- 6) dokonuje pomiaru masy ciał, demonstruje działanie siły grawitacji ziemskiej i bada jej zależność od masy ciała;
- 7) wskazuje kontynenty i oceany na globusie i mapie, wyznacza bieguny, równik, południk zerowy i 180° , zwrotniki i koła podbiegunowe oraz określa położenie Polski względem nich za pomocą kierunków geograficznych;
- 8) analizuje mapy ilustrujące zmiany położenia lądów i wyjaśnia, jak na terenie Polski powstały sól, węgiel, torf i wapnienie;
- 9) wyszukuje i prezentuje informacje o atmosferze ziemskiej, omawia jej budowę oraz przyporządkowuje kolejnym warstwom charakterystyczne zjawiska i obiekty;
- 10) omawia rolę efektu cieplarnianego w utrzymaniu temperatury odpowiedniej do rozwoju życia na Ziemi, proponuje zmiany stylu życia i codziennych nawyków, które pozwalają ograniczyć emisję gazów cieplarnianych oraz wielkość śladu węglowego – moduł klimatyczny;
- 11) bada i opisuje konwekcję w cieczech i gazach, wyjaśniając jej rolę w zjawiskach atmosferycznych oraz systemach grzewczych;
- 12) bada ciśnienie wywierane przez ciała stałe oraz opisuje jego wpływ na odkształcanie przedmiotów i wytrzymałość konstrukcji, omawia jakościowo zmianę ciśnienia atmosferycznego w zależności od wysokości nad poziomem morza oraz wpływ ciśnienia na temperaturę wrzenia wody;
- 13) dokonuje pomiaru wybranych składników pogody, z wykorzystaniem odpowiednich przyrządów i stosując odpowiednie jednostki;
- 14) odczytuje z mapy aktualne dane pogodowe (temperatura, ciśnienie, opady, prędkość i kierunek wiatru) i na ich podstawie omawia panujące warunki atmosferyczne;

- 15) demonstruje zjawisko elektryzowania ciał poprzez tarcie i indukcję, wyjaśnia je na podstawie wzajemnych oddziaływań ładunków elektrycznych, omawia powstawanie chmury burzowej i wyładowania atmosferycznego;
- 16) przewiduje możliwość wystąpienia burzy na podstawie obserwacji nieba oraz, korzystając z narzędzi cyfrowych, omawia zasady bezpiecznego zachowania się podczas jej trwania;
- 17) omawia przyczyny i czynniki sprzyjające powstawaniu smogu oraz proponuje działania ograniczające ryzyko jego wystąpienia – moduł klimatyczny;
- 18) lokalizuje na mapie granice płyt litosfery i kierunki ich przemieszczania (Islandia, Wielkie Rowy Afrykańskie, Japonia, Himalaje), wyszukuje i prezentuje informacje o sposobach monitorowania aktywności wulkanicznej i sejsmicznej oraz omawia sposoby przystosowania mieszkańców do życia w takich warunkach;
- 19) wyszukuje i prezentuje informacje o geoparku jako obszarze łączącym ochronę dziedzictwa geologicznego z promocją przyrody i kultury oraz wspierającym rozwój lokalnej społeczności, na przykładzie Krainy Wygasłych Wulkanów;
- 20) lokalizuje na mapie strefy krajobrazowe świata, charakteryzuje ich środowisko przyrodnicze, opisuje cechy przystosowawcze występujących w nich roślin i zwierząt oraz omawia zmiany spowodowane działalnością człowieka, korzystając z różnych źródeł informacji;
- 21) rozróżnia główne formy ukształtowania terenu i wskazuje na mapie wybrane przykłady nizin, wyżyn i gór w Polsce;
- 22) odczytuje wysokość bezwzględną różnych punktów na mapie, oblicza wysokość względną oraz odczytuje ze skali, ile razy został pomniejszony obraz;
- 23) odczytuje z mapy krainy geograficzne Polski, określa ich położenie i opisuje krajobraz, korzystając z różnych źródeł informacji;
- 24) wyjaśnia, dlaczego lądolód, który znajdował się na terenie Polski nazywany jest skandynawskim, wskazuje na mapie jego maksymalny zasięg, wnioskuje o jego wpływie na współczesną rzeźbę terenu;
- 25) bada i opisuje zależność siły tarcia od różnych czynników, wymienia przykłady zmniejszania i zwiększania siły tarcia w przyrodzie;
- 26) rozpoznaje wybrane formy krasu powierzchniowego i podziemnego oraz wyjaśnia sposób ich powstawania, korzystając z różnych źródeł informacji;

- 27) omawia genezę powstania jeziora w okolicy lub regionie oraz ocenia rolę rzek i jezior w życiu lokalnej społeczności;
- 28) analizuje dane dotyczące zasobów wodnych, identyfikuje obszary nadwyżki i niedoboru wody w Polsce oraz dyskutuje o możliwych działaniach ograniczających negatywne skutki susz i powodzi – moduł klimatyczny;
- 29) opisuje krajobraz dna oceanicznego oraz omawia przystosowania organizmów do życia w głębinach, korzystając z różnych źródeł informacji;
- 30) omawia, w jaki sposób fale morskie kształtują wybrzeże niskie i wysokie (abrazja, transport, akumulacja) oraz rozpoznaje konstrukcje chroniące linię brzegową;
- 31) analizuje schemat obiegu wody w przyrodzie i wyjaśnia, jak zmiana klimatu oraz działalność człowieka wpływają na bilans wodny tego obiegu – moduł klimatyczny;
- 32) analizuje dane z wykresów klimatycznych różnych stref krajobrazowych świata, porównuje klimatogramy strefy śródziemnomorskiej i pasa pobrzeży w Polsce oraz wyjaśnia wpływ klimatu na atrakcyjność turystyczną.

6. Człowiek w środowisku. Uczeń:

- 1) analizuje organizm człowieka jako system współpracujących układów, opisuje fazy rozwoju człowieka w porządku chronologicznym oraz identyfikuje u siebie oznaki dojrzewania;
- 2) wymienia podstawowe składniki pokarmowe, przykłady produktów, w których się znajdują i omawia ich rolę w organizmie człowieka oraz analizuje informacje zawarte na etykietach żywności (wartość energetyczna, zawartość cukrów, tłuszczu, białka, soli), wykazując związek między składem produktów, nawykami żywieniowymi a zdrowiem człowieka;
- 3) porównuje i omawia różne diety pod kątem ich składu i wpływu na zdrowie, uwzględniając potrzebę dostosowania ich do indywidualnych uwarunkowań (nietolerancje pokarmowe, diety eliminacyjne);
- 4) analizuje czynniki wpływające na jakość żywności dla człowieka (stopień przetworzenia, sposób produkcji, zawartość substancji szkodliwych i innych dodatków) oraz związek między jakością żywności a zdrowiem człowieka;

- 5) analizuje uproszczoną budowę oka, omawia funkcje źrenicy, soczewki i siatkówki, wyjaśnia rolę okularów, w tym z filtrem UV oraz soczewek kontaktowych, stosuje zasady dbania o wzrok;
- 6) demonstruje i omawia cechy obrazów powstających przy użyciu zwierciadeł płaskich, wklęsłych i wypukłych oraz soczewek skupiających i rozpraszających, omawia zastosowania zwierciadeł i soczewek w życiu codziennym;
- 7) omawia zagrożenia dla zdrowia człowieka wynikające z obecności w środowisku drobnoustrojów chorobotwórczych i pasożytów, wyjaśnia sposoby ich rozprzestrzeniania się oraz prezentuje zasady profilaktyki chorób wywoływanych przez drobnoustroje i pasożyty;
- 8) omawia działanie szczepionek i ich znaczenie w zapobieganiu chorobom zakaźnym oraz wyszukuje i prezentuje informacje o wkładzie polskich naukowców w badania nad szczepionkami;
- 9) omawia, czym jest uzależnienie, wymienia zachowania i substancje, od których można się uzależnić oraz dyskutuje o ich skutkach zdrowotnych i wpływie na relacje z innymi;
- 10) omawia sposoby wykorzystania powierzchni ziemi pod uprawy roślin i chów zwierząt, opisuje pole uprawne jako monokulturę oraz rozpoznaje główne rośliny uprawiane w Polsce;
- 11) lokalizuje i opisuje na mapie położenie kraju pochodzenia wybranych produktów spożywczych, wykorzystując informacje zawarte na opakowaniach;
- 12) wyszukuje i analizuje dane dotyczące struktury polskiego eksportu i importu, prezentuje je w formie graficznej oraz wymienia główne grupy towarowe i kierunki wymiany handlowej;
- 13) opisuje krajobraz miasta i porównuje go z krajobrazem wsi, omawia warunki życia w mieście oraz działania sprzyjające polepszeniu jakości życia mieszkańców z uwzględnieniem błękitno-zielonej infrastruktury – moduł klimatyczny;
- 14) rozpoznaje zmiany w krajobrazie, porównując zdjęcia satelitarne z różnych okresów oraz dyskutuje o wpływie działalności człowieka na krajobraz i środowisko przyrodnicze – moduł klimatyczny;
- 15) omawia wpływ zmiany klimatu na funkcjonowanie ekosystemów oraz utratę bioróżnorodności – moduł klimatyczny;

- 16) porównuje cechy wybranych (celulozowych, szklanych, metalowych) tworzyw sztucznych stosowanych w życiu codziennym oraz omawia ich wpływ na środowisko, korzystając z różnych źródeł informacji – moduł klimatyczny;
- 17) porównuje wykorzystanie energii elektrycznej w Polsce i innych krajach europejskich, prezentuje propozycje ograniczenia jej zużycia oraz dyskutuje o roli odnawialnych źródeł energii w realizacji zasad zrównoważonego rozwoju – moduł klimatyczny;
- 18) analizuje i prezentuje dane na temat głównych kierunków podróży wakacyjnych, na ich podstawie omawia wybrane przyrodnicze i pozaprzyrodnicze walory turystyczne.

Wymagania dotyczące doświadczeń edukacyjnych

Uczeń w cyklu kształcenia przyrody, samodzielnie lub w grupie, prowadzi obserwacje:

- 1) roślin, zwierząt, grzybów, śladów bytowania zwierząt w najbliższej okolicy, w ekosystemach lądowych i wodnych oraz w glebie w każdym roku nauki przez ustalony z nauczycielem okres i prezentuje ich wyniki w sposób ustalony z nauczycielem;
- 2) za pomocą lupy elementów przyrody ożywionej i nieożywionej w każdym roku nauki, podsumowuje je i prezentuje wnioski w formie ustalonej z nauczycielem;
- 3) samodzielnie wykonanych preparatów z wykorzystaniem mikroskopu optycznego w każdym roku nauki;
- 4) mikroskopową wody pozyskanej w najbliższej okolicy, raz w cyklu kształcenia;
- 5) jednokomórkowego organizmu (np. pantofelka, eugleny, ameby, wirczyka, trąbika) w różnych warunkach, formułuje wnioski na podstawie analizy zebranych obserwacji.

Uczeń w cyklu kształcenia przyrody, samodzielnie lub w grupie uczestniczy w zajęciach terenowych lub wykonuje działania w terenie:

- 1) uczestniczy w wyprawie terenowej do wybranego obszaru przyrodniczego w swojej okolicy, podczas której wykonuje obserwacje i dokumentację zmian środowiska, wnioski z wyprawy prezentuje w formie ustalonej z nauczycielem;
- 2) posługuje się planem, mapą (w tym cyfrową) i kompasem w celu zaplanowania trasy i przejścia wyznaczonej drogi;

- 3) korzysta z kluczy lub atlasów do rozpoznawania: chmur, skał, wybranych gatunków roślin, zwierząt i grzybów podczas zajęć terenowych;
- 4) pobiera w terenie próbkę gleby, określa jej barwę i zawartość próchnicy, bada uziarnienie, odczyn, obecność organizmów żywych, podsumowuje badanie i prezentuje jego wyniki w formie ustalonej z nauczycielem;
- 5) uczestniczy w sadzeniu drzew lub innych roślin w każdym roku nauki.

Uczeń w cyklu kształcenia przyrody, samodzielnie lub w grupie, przeprowadza eksperymenty lub badania:

- 1) demonstruje powstawanie wybranych zjawisk atmosferycznych, np. wiatru lub chmury;
- 2) bada właściwości różnych próbek wody (stan skupienia, barwę, mętność, zapach, twardość);
- 3) bada wpływ mieszania, stopnia rozdrobnienia i temperatury na szybkość rozpuszczania substancji stałych w wodzie;
- 4) sporządza mieszaniny jednorodne i niejednorodne oraz rozdziela je na składniki poprzez: sączenie, odparowanie, krystalizację, dekantację i sedymentację, sposoby mechaniczne;
- 5) bada zachowanie się wiązki światła skierowanej na roztwór właściwy, koloid i zawiesinę;
- 6) bada właściwości powietrza oraz jego składników – tlenu i dwutlenku węgla (np. barwę, zapach i palność);
- 7) porównuje głębokość śladu pozostawionego przez ciało stałe (np. pudełko od zapalek wypełnione obciążeniem i pudełko puste) w materiale sypkim (np. drobnym piasku, mące, cukrze pudrze) w zależności od siły nacisku i wielkości pola powierzchni styku pomiędzy ciałem a materiałem sypkim, łącząc obserwowane zjawisko z pojęciem ciśnienia;
- 8) przygotowuje roztwór do wykonania baniek mydlanych i porównuje cechy baniek otrzymanych z różnych przygotowanych roztworów;
- 9) bada zależność siły tarcia od chropowatości powierzchni styku pomiędzy ciałem a podłożem (np. pokrytym gumą, papierem ściernym, wykładziną podłogową, cienką warstwą wody) oraz od siły nacisku ciała na podłoże;

- 10) bada zależność oporu powietrza działającego na ciało (np. kartkę, balon) w zależności od rozmiaru i kształtu ciała;
- 11) bada właściwości metali (stan skupienia, barwę, połysk, przewodnictwo cieplne, przewodnictwo elektryczne) będących składnikami produktów stosowanych na co dzień, np.: folii aluminiowej, drutu miedzianego, gwoźdźcia stalowego;
- 12) bada właściwości niemetalu (stan skupienia, barwę, połysk, przewodnictwo cieplne, przewodnictwo elektryczne) będącego składnikiem produktów stosowanych na co dzień, np. węgla drzewnego lub grafitu;
- 13) bada wpływ powietrza, soli kuchennej i wody na powstawanie rdzy oraz bada sposoby ochrony stalowych przedmiotów przed korozją;
- 14) bada zmiany temperatury w trakcie różnych procesów, np. działania tabletką musującą na wodę lub krystalizacji wybranych soli będących składnikami ogrzewaczy do rąk;
- 15) bada pH wybranych produktów, np.: octu, soku z cytryny, płynu do mycia naczyń, mydła w płynie, płynu do dezynfekcji, zmywacza do paznokci, bezbarwnego napoju gazowanego z zastosowaniem wskaźników kwasowo-zasadowych, np. pochodzenia naturalnego;
- 16) przeprowadza eksperyment dotyczący transportu wody w roślinie;
- 17) mierzy i porównuje temperaturę swojego ciała przed i po wysiłku fizycznym;
- 18) bada wpływ światła na przebieg procesu fotosyntezy;
- 19) przeprowadza eksperyment polegający na rozdzielaniu barwników fotosyntetycznych w liściach;
- 20) wykrywa obecność dwutlenku węgla w powietrzu wydychanym przez człowieka i powstałego w wyniku rozkładu cukru przez drożdże;
- 21) bada zachowanie się wobec wody różnych opakowań i tworzyw, np. papieru, tektury, poliestru, polietylenu, folii aluminiowej, bawełny;
- 22) bada szybkość kiełkowania nasion i wzrostu roślin w różnych warunkach;
- 23) bada wpływ różnego rodzaju zanieczyszczeń gleby na wzrost i rozwój roślin.

Uczeń w cyklu kształcenia przyrody, samodzielnie lub w grupie, wykonuje inne działania:

- 1) korzysta z gotowego lub buduje i omawia model prezentujący wybrane zjawisko, proces lub strukturę (np. budowę atmosfery, budowę Układu Słonecznego, działanie

spadochronu, powstawanie faz Księżyca oraz zjawisk zaćmienia Słońca i Księżyca, obieg wody w przyrodzie);

- 2) wyszukuje, analizuje i prezentuje informacje o źródle i parametrach wody kranowej w miejscu zamieszkania, uzasadnia, ocenia, czy woda z kranu jest zdatna do picia i uzasadnia swoją ocenę;
- 3) identyfikuje w najbliższym otoczeniu miejsce o szczególnych walorach przyrodniczych, które powinno podlegać ochronie oraz zbiera o nim informacje, analizuje i podsumowuje badania oraz prezentuje wyniki w formie ustalonej z nauczycielem;
- 4) korzysta ze źródeł internetowych w celu pozyskania aktualnych danych środowiskowych, np. informacji pogodowej, stanu wody w rzece, stanu zanieczyszczenia powietrza, informacji o największych wybuchach wulkanów w przeszłości i współcześnie w każdym roku nauki i prezentuje wnioski w formie ustalonej z nauczycielem;
- 5) prowadzi dziennik obserwacji przyrody w każdej porze roku, przez okres ustalony z nauczycielem, raz w cyklu kształcenia, wyciąga wnioski z obserwacji i prezentuje je w formie ustalonej z nauczycielem;
- 6) prowadzi kalendarz obserwacji pogody w każdej porze roku, przez okres ustalony z nauczycielem, raz w cyklu kształcenia, wyciąga wnioski z obserwacji i prezentuje je w formie ustalonej z nauczycielem.

Warunki i sposób realizacji podstawy programowej przyrody

Przedmiot przyroda należy realizować z wykorzystaniem metod, które angażują ucznia w proces konstruowania wiedzy i stwarzają sytuacje dydaktyczne umożliwiające działania praktyczne opierające się na eksperymentowaniu, obserwacjach w terenie lub w pracowni przyrodniczej, prowadzeniu badań na podstawie naukowych dociekań (stawianie pytań badawczych i hipotez, planowanie i przeprowadzanie eksperymentów oraz obserwacji, zapisywanie i analiza notatek, wyciąganie wniosków i ich prezentacja) oraz uwzględniające tutoring rówieśniczy.

Niezbędne jest zachowanie bezpośredniego kontaktu z przyrodą poprzez zapewnienie uczniom możliwości odbywania zajęć w terenie, ze szczególnym uwzględnieniem najbliższej okolicy. Prowadzenie badań powinno odbywać się zarówno w sali lekcyjnej, jak i poza

budynkiem szkoły.

Konieczne jest blokowanie lekcji przedmiotu przyroda, w każdym roku nauki minimum raz dwie godziny łącznie, co umożliwi uczniom realizację ważnych i czasochłonnych zadań, szczególnie tych wymagających pracy w grupie. Rolą szkoły jest zapewnienie uczniom dostępu na lekcjach przyrody do materiałów i narzędzi cyfrowych, umożliwiając wyszukiwanie, przetwarzanie, tworzenie i prezentowanie informacji przyrodniczych w różnej formie: tradycyjnej i cyfrowej.

Obowiązkiem szkoły jest zapewnienie niezbędnych narzędzi cyfrowych i analogowych, które umożliwiają realizację efektów kształcenia przyrody, w szczególności: lornetek, lup, kompasów, taśm mierniczych, mikroskopów, termometrów, wag, naczyń do odmierzania określonej objętości, globusów, planów i map oraz innych, wynikających z przyjętego w szkole programu nauczania. Warto umożliwić uczniom korzystanie ze sprzętu i szkła laboratoryjnego; jeśli nie będzie to możliwe, należy tak projektować eksperymenty, żeby ich przebieg opierał się na wykorzystaniu sprzętu i szkła znanych z powszechnego użycia.

Przy każdej z wykorzystywanych metod i form pracy należy zachować zasady bezpieczeństwa i higieny. Podczas przeprowadzania eksperymentów niezbędne jest podjęcie wszelkich starań, aby doprowadzić do zminimalizowania ilości używanych odczynników.

Nauczyciel powinien podejmować współpracę z instytucjami publicznymi i prywatnymi, oraz organizacjami społecznymi zajmującymi się przyrodą, ochroną środowiska oraz zdrowiem człowieka.

Proces nauczania i uczenia się musi opierać się na ważności badań naukowych oraz sile argumentacji i wiedzy naukowej. Przyroda ma charakter interdyscyplinarny, wymaga wykorzystania wiedzy i umiejętności zdobytych przez uczniów już na etapie edukacji wczesnoszkolnej. Jednocześnie stanowi ona fundament dla rozpoczynających się od VII klasy poszczególnych przedmiotów przyrodniczych: biologii, chemii, geografii i fizyki.

GEOGRAFIA

Cele nauczania

1. Korzystanie z różnych źródeł informacji, w tym map, aplikacji GIS, fotografii, zwłaszcza zdjęć lotniczych/satelitarnych, rysunków, wykresów, diagramów, danych statystycznych, tekstów źródłowych, wraz z ocenianiem ich przydatności oraz stosowanie technologii informacyjno-komunikacyjnych do pozyskiwania, przetwarzania, wizualizacji i analizy danych.
2. Wykorzystywanie wiedzy i umiejętności geograficznych do rozwiązywania problemów z życia codziennego oraz analizy zjawisk zachodzących w otoczeniu.
3. Rozumienie i wyjaśnianie przyczyn przyrodniczego, społeczno-gospodarczego i kulturowego zróżnicowania Polski i świata.
4. Identyfikowanie relacji oraz współzależności między elementami środowiska przyrodniczego i społeczno-gospodarczego zachodzących w skalach lokalnej, regionalnej i globalnej.
5. Rozumienie i wyjaśnianie prawidłowości dotyczących zjawisk i procesów zachodzących w środowisku geograficznym.
6. Rozpoznawanie i ocenianie efektów działalności człowieka w środowisku geograficznym oraz poszukiwanie rozwiązań redukujących ich niepożądane skutki, ze szczególnym uwzględnieniem zmian klimatycznych.
7. Rozbudzanie ciekawości świata, wrażliwości i uważności na piękno krajobrazu oraz umiejętności subiektywnej oceny znaczenia środowiska geograficznego, skutkujących postawą odpowiedzialności za przestrzeń otaczającą ucznia.

Specyfika i struktura przedmiotu

Geografia jest przedmiotem interdyscyplinarnym, kształtującym ciekawość świata i poczucie odpowiedzialności za zmiany zachodzące w środowisku przyrodniczym i społeczno-gospodarczym. Prowadzi uczniów do poznania, zrozumienia i wyjaśniania złożoności środowiska geograficznego, dzięki czemu wyposaża ich w kompetencje umożliwiające racjonalne gospodarowanie zasobami środowiska. Zapewniając uczniom optymalne warunki do stawiania dociekających pytań: „dlaczego?” i „w jaki sposób”, sprzyja rozwojowi krytycznego myślenia oraz podejmowania przez nich sprawczych działań w środowisku

geograficznym. Dotyczy to zwłaszcza reagowania na sytuacje kryzysowe związane ze stanem środowiska, jakością życia, sytuacją społeczno-gospodarczą i geopolityczną, poprzez działania partycypacyjne, podejmowane w imię wartości: prawdy, dobra i piękna. Geografia w szkole podstawowej buduje nie tylko wiedzę o świecie, ale także postawy obywatelskie, dzięki czemu przygotowuje uczniów do aktywnego funkcjonowania w społeczeństwie.

Geografia zapewnia uczniom głębokie zrozumienie środowiska przyrodniczego, społeczno-gospodarczego i kulturowego w ujęciu relacyjnym oraz czyni ich gotowymi do podejmowania działań wynikających z wyzwań o charakterze lokalnym, regionalnym i globalnym. Ważnym wyróżnikiem przedmiotu są zajęcia terenowe, realizowane w najbliższej okolicy, które sprzyjają kształtowaniu u uczniów uważności, wrażliwości i odpowiedzialności.

Oczekiwane efekty uczenia się

1. Moja mała ojczyzna – zagospodarowanie przestrzeni i działalność człowieka. Uczeń:
 - 1) określa obszar utożsamiany z „małą ojczyzną” – symboliczną przestrzenią w wymiarze lokalnym – oraz podejmuje dyskusję nad stanem środowiska geograficznego w najbliższej okolicy, w której proponuje działania sprzyjające rozważnemu korzystaniu z jego zasobów, realizowane zgodnie z założeniami rozwoju zrównoważonego – moduł klimatyczny;
 - 2) obserwuje w terenie cechy miejscowości zamieszkania, identyfikuje dominanty krajobrazowe w swojej okolicy i proponuje działania służące zachowaniu oraz promowaniu ich walorów;
 - 3) charakteryzuje położenie swojego regionu, wskazując główne cechy jego środowiska geograficznego oraz identyfikując zależności między elementami przyrodniczymi a działalnością człowieka;
 - 4) wyszukuje przykłady ładu i chaosu przestrzennego w swoim miejscu zamieszkania – wsi, mieście, dzielnicy miasta – oraz dokonuje ich krytycznej oceny;
 - 5) projektuje takie zagospodarowanie fragmentu znanej mu przestrzeni, które uwzględnia zachowanie w niej ładu, harmonii i bierze pod uwagę zarówno potrzeby mieszkańców, jak i dbałość o stan środowiska.

Fakultatywne efekty uczenia się. Uczeń:

- 1) analizuje zagospodarowanie przestrzenne i kierunki rozwoju przestrzennego swojego miejsca zamieszkania – wsi, miasta, dzielnicy miasta – uwzględniając troskę o stan środowiska geograficznego, dobrostan mieszkańców i potrzebę rozwoju gospodarczego oraz formułuje propozycje działań lub rozwiązań sprzyjających zrównoważonemu rozwojowi tego obszaru – moduł klimatyczny;
 - 2) podejmuje dyskusję na temat roli geografów w planowaniu i realizowaniu działań związanych z racjonalnym zagospodarowaniem przestrzennym, zapobieganiem niepożądanym zjawiskom oraz ochroną środowiska przyrodniczego i dziedzictwa kulturowego, a także proponuje własne pomysły dla takich działań w odniesieniu do swojej okolicy.
2. Polska na styku różnych granic – konsekwencje położenia. Uczeń:
- 1) opisuje przebieg granic Polski, rozróżniając odcinki wykorzystujące bariery naturalne i wytyczone geometrycznie oraz ocenia konsekwencje położenia kraju w Europie Środkowo-Wschodniej;
 - 2) wyjaśnia różnice między czasem słonecznym, strefowym i urzędowym oraz konsekwencje stosowania jednolitego czasu urzędowego w Polsce i innych krajach Europy – zwłaszcza dla funkcjonowania społeczeństwa i gospodarki;
 - 3) dowodzi przejściowości klimatu Polski, analizując dane klimatyczne dla wybranych stacji meteorologicznych;
 - 4) analizuje przyczyny zróżnicowania rzeźby terenu Polski i wyjaśnia jego wpływ na krajobraz, sieć wodną oraz osadnictwo i działalność gospodarczą.
- Fakultatywne efekty uczenia się. Uczeń:
- 1) wyszukuje przykłady lokalnej współpracy transgranicznej Polski w ramach struktur Unii Europejskiej, analizując jej efekty;
 - 2) formułuje argumenty w dyskusji nad wpływem przebiegu granicy zewnętrznej Unii Europejskiej i NATO na bezpieczeństwo Polski w aktualnych uwarunkowaniach geopolitycznych.
3. Przemiany gospodarcze w Polsce na tle Europy. Uczeń:

- 1) wyjaśnia znaczenie poszczególnych sektorów gospodarki w rozwoju kraju i porównuje je z innymi krajami Europy – moduł finansowy;
- 2) analizuje wpływ czynników przyrodniczych i pozaprzyrodniczych na rolnictwo w Polsce i jego przemiany w XXI w.;
- 3) analizuje, z wykorzystaniem map tematycznych, przestrzenne zróżnicowanie głównych upraw i chowu zwierząt w Polsce;
- 4) charakteryzuje zmiany w strukturze przemysłu w Polsce i podaje przykłady jego unowocześniania – moduł finansowy;
- 5) omawia znaczenie różnych źródeł energii i wyzwania związane z transformacją energetyczną, w tym szanse i wyzwania związane z rozwojem energetyki jądrowej w Polsce – moduł klimatyczny;
- 6) na wybranych przykładach wyjaśnia znaczenie poszczególnych działów usług w rozwoju społeczno-gospodarczym Polski – moduł finansowy;
- 7) charakteryzuje walory turystyczne Polski i znaczenie usług turystycznych w rozwoju społeczno-gospodarczym wybranych regionów, a także zagrożenie dla środowiska geograficznego z tym związane.

Fakultatywne efekty uczenia się. Uczeń:

- 1) na przykładach wyjaśnia wpływ integracji Polski z Unią Europejską na funkcjonowanie sektorów rolnictwa, przemysłu i usług – moduł finansowy;
 - 2) wyjaśnia znaczenie przemysłu i usług zaawansowanych technologii w rozwoju gospodarczym Polski i Europy na przykładach wybranych przedsiębiorstw – moduł finansowy.
4. Transformacje społeczne i ich oblicza. Uczeń:
- 1) analizuje dynamikę liczby ludności i przemiany struktur demograficznych Polski, formułuje hipotezy dotyczące przyczyn i czynników je kształtujących oraz dyskutuje o skutkach tych zmian;
 - 2) analizując dane statystyczne, dostrzega transformacje struktury narodowościowo-etnicznej i wyznaniowej Polski, wyjaśnia ich przyczyny oraz szuka przykładów tych procesów w swoim najbliższym otoczeniu lub regionie;

- 3) charakteryzuje przestrzenne zróżnicowanie gęstości zaludnienia w Polsce, wyjaśnia jego przyczyny i skutki, zwracając szczególną uwagę na obszary wyludniające się oraz te, w których dynamicznie rośnie koncentracja ludności;
- 4) na wybranych przykładach polskich miast omawia przemiany ich funkcji oraz struktury przestrzennej, wskazując atuty i słabsze strony życia w mieście;
- 5) identyfikuje zmiany na rynku pracy, ze szczególnym uwzględnieniem struktur zatrudnienia i nowych zawodów, wynikające z uwarunkowań gospodarczych, technologicznych i demograficznych – moduł finansowy;
- 6) charakteryzuje ewolucję przyczyn, rodzajów oraz skutków migracji w Polsce, zauważa ich przykłady w swoim otoczeniu, przyjmując postawę szacunku i otwartości wobec osób odmiennych kulturowo;
- 7) na wybranych przykładach charakteryzuje przyczyny wykluczenia transportowego i cyfrowego, dostrzegając jego niepożądane skutki dla jakości życia, zwłaszcza dzieci i młodzieży, kobiet oraz osób starszych w zakresie dostępu do edukacji, pracy, służby zdrowia i uczestnictwa w życiu społeczno-kulturalnym.

Fakultatywne efekty uczenia się. Uczeń:

- 1) przewiduje konsekwencje zachodzących transformacji społecznych – w tym senioralizacji, depopulacji, zmian na rynku pracy, wykluczenia transportowego i cyfrowego dla rozwoju gospodarczego i jakości życia – oraz proponuje działania im zapobiegające w skali lokalnej i krajowej – moduł finansowy;
- 2) wyszukuje informacje na temat skali i kierunków migracji do lub z Polski w XXI wieku i dyskutuje na temat indywidualnych konsekwencji tego procesu dla ucznia, prezentując swoje stanowisko wobec analizowanego problemu.

5. Nieoczywistości geografii Polski. Uczeń:

- 1) wyjaśnia, dlaczego Polska, choć uważana za kraj asejsmiczny, doświadcza trzęsień ziemi;
- 2) argumentuje, dlaczego mimo dostępu do morza i rozwiniętej sieci rzecznej na wielu obszarach Polski występuje problem z dostępem do zasobów wodnych oraz proponuje rozwiązania mające na celu poprawę stanu gospodarki wodnej w Polsce – moduł klimatyczny;

- 3) korzystając z danych, wyjaśnia paradoks, że powietrze w miejscowościach uzdrowiskowych jest w okresie zimowym często bardziej zanieczyszczone niż w innych miejscowościach w kraju – moduł klimatyczny;
- 4) na podstawie analizy danych i dostępnych źródeł porównuje rzeczywisty stan rolnictwa i sytuacji rolników w Polsce z własnym wyobrażeniem na ten temat;
- 5) wyszukuje i charakteryzuje przykłady miast przemysłowych, które przeszły proces restrukturyzacji i stały się centrami prężnie rozwijających się usług;
- 6) identyfikuje czynniki, z powodu których Polska z kraju emigracyjnego staje się krajem imigracyjnym oraz wyjaśnia wpływ tego zjawiska na społeczeństwo i gospodarkę – moduł finansowy;
- 7) podczas dyskusji formułuje argumenty przekonujące osoby sceptycznie nastawione do turystyki krajowej o tym, że Polska jest krajem o wysokiej atrakcyjności turystycznej.

Fakultatywne efekty uczenia się. Uczeń:

- 1) wyjaśnia, dlaczego sprowadzamy z zagranicy towary rolne i przemysłowe, chociaż są one produkowane w Polsce, a równocześnie kupowane u nas przez inne kraje – moduł finansowy;
 - 2) formułuje argumenty podważające przekonanie, że ochrona środowiska powstrzymuje rozwój społeczno-gospodarczy – moduł klimatyczny.
6. Morze Bałtyckie i gospodarka morska Polski. Uczeń:
- 1) wyjaśnia konsekwencje przyrodnicze i gospodarcze śródlądowego położenia Morza Bałtyckiego;
 - 2) identyfikuje źródła zanieczyszczenia Morza Bałtyckiego, uzasadnia potrzebę współpracy państw nadbałtyckich w celu redukcji skutków tych zanieczyszczeń i racjonalnego gospodarowania jego zasobami;
 - 3) omawia gospodarcze wykorzystanie Morza Bałtyckiego i walorów jego wybrzeża oraz wyjaśnia, w jaki sposób dostęp do morza wpływa na bezpieczeństwo Polski – moduł finansowy;
 - 4) wyjaśnia znaczenie transportu morskiego dla gospodarki Polski – moduł finansowy.

Fakultatywne efekty uczenia się. Uczeń:

- 1) charakteryzuje walory turystyczne polskiego wybrzeża Morza Bałtyckiego;
- 2) omawia problem zanieczyszczenia polskich plaż i wód przybrzeżnych.

7. Geozagrożenia i globalne zmiany środowiskowe. Uczeń:

- 1) korzystając z map, aplikacji GIS i innych źródeł informacji geograficznych, wskazuje potencjalne obszary geozagrożeń hydrometeorologicznych oraz geologicznych w Polsce i na świecie – moduł klimatyczny;
- 2) wyjaśnia przyczyny zmiany klimatu oraz ocenia jej skutki w skali lokalnej i globalnej – moduł klimatyczny;
- 3) wyjaśnia przyczyny wybranych geozagrożeń oraz proponuje sposoby mitygowania i adaptowania się społeczeństwa do życia w obliczu zmiany klimatu i klęsk żywiołowych – moduł klimatyczny;
- 4) ocenia wpływ wzrastającej częstotliwości i wydłużania się okresów suszy i upałów na zasoby wodne, bioróżnorodność oraz gospodarkę w regionie śródziemnomorskim – moduł klimatyczny;
- 5) dyskutuje na temat globalnych zmian środowiskowych, w tym zwłaszcza pustynnienia, deforestacji, zaniku pokrywy lodowej, podnoszenia się poziomu oceanów w wybranych regionach świata na środowisko geograficzne, przewidując konsekwencje przyrodnicze, społeczne i gospodarcze tych zjawisk – moduł klimatyczny;
- 6) identyfikuje i ocenia ryzyko występowania wybranych geozagrożeń w miejscu zamieszkania lub planowanej podróży i potrafi wykorzystać wiedzę geograficzną w tym zakresie do podejmowania działań w sytuacji kryzysowej – moduł klimatyczny.

Fakultatywne efekty uczenia się. Uczeń:

- 1) omawia wpływ wzrostu częstotliwości ekstremalnych opadów, zmiany pokrywy śnieżnej i zaniku lodowców na poziom i jakość wody w rzekach Europy, żeglugę śródlądową oraz produkcję energii wodnej – moduł klimatyczny;
- 2) wyjaśnia, w jaki sposób georóżnorodność wpływa na zachowanie lub wzrost bioróżnorodności – moduł klimatyczny.

8. Problemy demograficzne, społeczne i geopolityczne na świecie. Uczeń:

- 1) wyjaśnia przyczyny i skutki nierównomiernego rozmieszczenia ludności na świecie oraz podaje przykłady regionów o dużym przeludnieniu i wyludniających się;
- 2) omawia przyczyny i skutki migracji ze szczególnych uwzględnieniem migracji ekonomicznych, politycznych i klimatycznych – moduł klimatyczny;
- 3) analizuje problemy i wyzwania związane z rozwojem miast i charakteryzuje warunki życia ludności w różnych dzielnicach największych metropolii świata;
- 4) omawia nierówności w poziomie rozwoju społeczno-gospodarczego państw świata i proponuje rozwiązania wspierające społeczeństwa krajów o niższym poziomie rozwoju w przeciwdziałaniu problemom społecznym, w tym niedożywieniu, chorobom i trudnemu dostępowi do edukacji – moduł finansowy;
- 5) wyjaśnia, w jaki sposób dostęp do usług wpływa na jakość życia mieszkańców miast oraz dyskutuje, dlaczego istotne jest dostosowanie przestrzeni miejskiej do potrzeb różnych grup społecznych;
- 6) wskazuje na mapie świata kraje toczące spory terytorialne oraz identyfikuje czynniki decydujące o przyczynach konfliktów zbrojnych – moduł klimatyczny;
- 7) wyszukuje przykłady różnych przekazów medialnych dotyczących aktualnych konfliktów na świecie i argumentuje, jak wpływają one na sposób ich postrzegania przez odbiorców – moduł medialny;
- 8) dyskutuje nad rolą Organizacji Narodów Zjednoczonych i NATO w zapobieganiu i rozwiązywaniu konfliktów zbrojnych na świecie.

Fakultatywne efekty uczenia się. Uczeń:

- 1) analizuje współczesny konflikt zbrojny w Ukrainie, wskazując cele polityczne Rosji i reakcję międzynarodowej społeczności, w tym krajów NATO i Unii Europejskiej;
- 2) dyskutuje na temat wpływu interesów wielkich mocarstw na utrzymywanie się konfliktu izraelsko-arabskiego oraz jego konsekwencji dla bezpieczeństwa światowego, zwracając uwagę na działania podejmowane w celu jego rozwiązania lub ograniczenia.

9. Blaski i cienie turystyki na świecie. Uczeń:

- 1) omawia czynniki wpływające na rozwój turystyki w wybranych regionach świata, charakteryzuje cele podejmowania podróży turystycznych oraz określa własne preferencje dotyczące miejsc wypoczynku i sposobów podróżowania;
- 2) analizuje dane dotyczące wielkości i struktury ruchu turystycznego oraz infrastruktury turystycznej w miejscach cieszących się największym zainteresowaniem turystów na świecie i wyjaśnia, co decyduje o ich popularności;
- 3) wyjaśnia na przykładach ze świata, w jaki sposób turystyka wpływa na lokalny i regionalny rozwój społeczno-gospodarczy oraz dlaczego może stanowić zagrożenie dla środowiska geograficznego i miejscowych społeczności;
- 4) dyskutuje nad korzyściami i kosztami wynikającymi z masowego ruchu turystycznego, uwzględniając zasady zrównoważonej turystyki i odnosząc się do możliwości ich stosowania podczas podróży – moduł klimatyczny;
- 5) dyskutuje nad tym, dlaczego część ludzi preferuje turystykę typu 3S (sun – sea – sand), a część wybiera turystykę typu 3E (entertainment – excitement – education).

Fakultatywne efekty uczenia się. Uczeń:

- 1) na podstawie danych statystycznych weryfikuje hipotezę o wpływie infrastruktury turystycznej na korzyści ekonomiczne oraz ocenia gospodarcze, społeczno-kulturowe i krajobrazowe skutki wybranych inwestycji – moduł finansowy;
- 2) opisuje atrakcyjność turystyczną dowolnego kraju, uwzględniając jego walory przyrodnicze i pozaprzyrodnicze, ze szczególnym uwzględnieniem obiektów UNESCO.

Wymagania dotyczące doświadczeń edukacyjnych

Uczeń – w cyklu kształcenia geografii, samodzielnie lub w grupie, realizuje trzy wybrane z poniższych doświadczeń edukacyjnych:

- 1) przeprowadza badanie potrzeb wybranej grupy społecznej w zakresie poprawy jakości jej życia oraz proponuje działania odpowiadające na te potrzeby i możliwe do zrealizowania np. w ramach budżetu obywatelskiego swojej miejscowości;

- 2) sprawdza pochodzenie wybranych produktów żywnościowych oraz proponuje rozwiązania zmierzające do obniżenia obciążenia środowiska geograficznego ich produkcją i transportem;
- 3) przeprowadza analizę wpływu produkcji energii w regionie zamieszkania na środowisko geograficzne, uwzględniając wykorzystywane lokalnie źródła energii;
- 4) przygotowuje i przeprowadza szkolną kampanię informacyjną dotyczącą wybranego geozagrożenia;
- 5) przygotowuje i przeprowadza w terenie wywiad z lokalnym przedsiębiorcą lub rolnikiem na temat działalności gospodarczej lub rolniczej w okolicy miejsca zamieszkania lub szkoły, prezentuje wyniki swoich badań na forum klasy w formie ustalonej z nauczycielem, wskazując związek tej działalności z warunkami geograficznymi;
- 6) planuje wycieczkę w najbliższej okolicy lub regionie, uwzględniając w niej miejsca związane z dziedzictwem kulturowym, w miarę możliwości przeprowadza ją;
- 7) planuje i przeprowadza działania edukacyjne związane z wybranym zagadnieniem demograficznym lub społecznym w swoim otoczeniu;
- 8) na podstawie analizy dostępnych danych meteorologicznych prezentuje w dowolnej formie wpływ globalnej zmiany klimatu na środowisko geograficzne własnego regionu;
- 9) z wykorzystaniem różnych aplikacji, przygotowuje plan podróży międzykontynentalnej, w której uwzględni odwiedzenie co najmniej jednego obiektu z listy światowego dziedzictwa kulturowego i dziedzictwa naturalnego UNESCO.

Warunki i sposób realizacji podstawy programowej geografii

Istotą edukacji geograficznej w szkole podstawowej jest poznanie przez ucznia zróżnicowania środowiska przyrodniczego, społeczno-gospodarczego i kulturowego Polski oraz świata, prowadzące do rozumienia procesów i zjawisk w nich zachodzących, a także wyjaśniania ich przyczyn i skutków. Geografia powinna sprzyjać dostrzeganiu istniejących powiązań i zależności w różnych skalach przestrzennych. Takie relacyjne ujęcie pomaga w rozwijaniu myślenia przyczynowo-skutkowego i odkrywaniu współzależności, a tym samym rozwija umiejętności myślenia geograficznego – całościowego i syntetyzującego. W ten sposób geografia przyczynia się do przygotowania świadomych obywateli, gotowych do podejmowania działań wynikających z wyzwań o charakterze lokalnym, regionalnym i

globalnym. Z uwagi na główne założenia lekcje geografii mają ogniskować się na kształtowaniu myślenia geograficznego, charakteryzującego się wnikliwym analizowaniem danych, wartościowaniem oraz wyciąganiem wniosków prowadzącym do formułowania prognoz i ocen.

W świetle przyjętych założeń efekty uczenia się zestawiono w dziewięciu działach. Zarówno sekwencja działów, jak i kolejność efektów uczenia się w każdym z nich mają przemyślaną kolejność, wynikającą z kryteriów filozoficznych, psychologicznych i dydaktycznych, stawianych doborowi i układowi treści. Kolejność realizacji działów zależy od decyzji nauczyciela, z wyjątkiem działu Moja mała ojczyzna – zagospodarowanie przestrzeni i działalność człowieka, od którego należy rozpocząć edukację geograficzną w szkole podstawowej.

Dobór i układ efektów uczenia się w podstawie programowej geografii w szkole podstawowej ma charakter problemowo-kompleksowy. Sprzyja on całościowemu poznaniu bieżących, ważkich problemów współczesnego świata, pod względem przyrodniczym, społeczno-demograficznym, ekonomicznym i kulturowym, co skutkuje postawą zaangażowania się uczniów w działania we własnym regionie i kraju. Kluczowym warunkiem dla optymalnego wykorzystania potencjału dydaktycznego układu problemowo-kompleksowego w edukacji geograficznej w szkole podstawowej jest, aby na każdej lekcji nauczyciel dążył do:

- 1) prezentowania faktów i uogólnień w ujęciu przyczynowo-skutkowym, relacyjnym i przestrzennym;
- 2) akcentowania procesów i zjawisk dostrzegalnych i aktualnie występujących;
- 3) egzemplifikowania wybranych problemów przykładami budzącymi powszechne zainteresowanie społeczne w skali lokalnej, regionalnej i globalnej;
- 4) aktualizowania prezentowanej wiedzy, tj. poszukiwania i wykorzystania w pracy na lekcji najnowszych danych statystycznych, zebranych z wiarygodnych źródeł, oraz zwracanie uczniom uwagi na sposób ich pozyskiwania.

Bardzo ważne jest autorskie podejście nauczycieli do realizacji celów edukacji geograficznej, wyrażające się nie tylko w doborze metod, form i środków do realizacji zajęć, ale i treści kształcenia. Dlatego w każdym dziale zaproponowano po dwa efekty fakultatywne. Nauczyciel każdorazowo wybiera jeden z nich, kierując się predyspozycjami, zainteresowaniami, potrzebami edukacyjnymi zespołu klasowego oraz warunkami lokalnego

środowiska geograficznego, w którym funkcjonuje szkoła.

Charakter i zakres efektów uczenia się determinuje konieczność indywidualnego i twórczego podejścia przez nauczyciela do doboru treści oraz korzystania ze zróżnicowanych metod i form pracy. Zaleca się przede wszystkim stosowanie różnych dyskusji, debat, projektów edukacyjnych, gier dydaktycznych, metody problemowej, metody design thinking i storytellingu, które tworzą dogodne warunki do rozwijania u uczniów krytycznego myślenia i kreatywnego rozwiązywania problemów. Do przeprowadzenia zajęć warto wykorzystywać strategię kształcenia wyprzedzającego. Często praktykowaną formą organizacji zajęć powinna być praca w grupach. Sprzyja ona rozwijaniu kompetencji społecznych, zwłaszcza współpracy, dbania o innych, komunikacji, zapewnia uczniom poczucie sprawczości.

Niezbędnymi środkami dydaktycznymi na lekcjach geografii są atlasy, mapy ogólnogeograficzne i tematyczne w formie papierowej lub cyfrowej, zdjęcia lotnicze i satelitarne, rysunki, fotografie, wykresy, diagramy, dane statystyczne i tekstowe materiały źródłowe. Są one podstawowymi źródłami wiarygodnej i rzetelnej informacji geograficznej oraz wytworami pracy geografów wykorzystywanymi przez ludzi zarówno w codziennym życiu, jak i w gospodarowaniu przestrzenią.

Do zrealizowania efektów uczenia się konieczne jest umożliwienie przeprowadzenia części zajęć geograficznych w pracowni komputerowej. W nauczaniu geografii do pozyskiwania, przetwarzania, wizualizacji i analizy danych istotne jest bowiem stosowanie technologii informacyjno-komunikacyjnych oraz geograficznych systemów informacyjnych (GIS).

Ze względu na specyfikę geografii konieczna jest realizacja części efektów uczenia się w terenie, zwłaszcza w najbliższym otoczeniu szkoły. Zajęcia powinny być poprzedzone przypomnieniem tych umiejętności, które uczniowie zdobyli w trakcie edukacji przyrodniczej. Obserwacje i badania terenowe są obligatoryjne. Do przeprowadzenia lekcji w terenie, za zgodą nauczyciela, wskazane jest korzystanie z odpowiednich aplikacji na urządzenia mobilne. Ponadto nauczyciele geografii, planując zajęcia terenowe, powinni korzystać z zasobów i oferty różnych instytucji edukacyjnych i kulturalnych, np. muzeów, parków krajobrazowych i narodowych, uczelni wyższych, lokalnych punktów informacji turystycznej i urzędów statystycznych. Dodatkowo, z uwagi na interdyscyplinarny charakter geografii, w trakcie wyjść oraz wycieczek szkolnych warto akcentować zagadnienia dotyczące środowiska geograficznego.

Osiągnięcie celów ogólnych geografii wymaga zrealizowania doświadczeń edukacyjnych. Dlatego też zaproponowano pulę dziewięciu doświadczeń, z których nauczyciel, w

porozumieniu z uczniami, wybiera i realizuje przynajmniej trzy, uzależniając ich wybór od potrzeb uczniów i specyfiki szkoły. Udział uczniów w podejmowaniu decyzji dotyczącej wyboru doświadczenia edukacyjnego kreuje warunki do doskonalenia przez uczniów umiejętności wyrażania własnych poglądów i ich argumentowania.

BIOLOGIA

Cele nauczania

1. Rozumienie i opisywanie z wykorzystaniem języka przedmiotu: podstaw funkcjonowania organizmów, przebiegu procesów życiowych i ewolucyjnych, zależności zachodzących w przyrodzie i środowisku.
2. Stosowanie podejścia naukowego w badaniu zjawisk i rozwiązywaniu problemów biologicznych.
3. Krytyczne myślenie w analizie procesów biologicznych, badaniu i dociekaniu, rozwiązywaniu problemów, ocenianiu informacji i wiarygodności ich źródeł.
4. Wykorzystanie różnorodnych źródeł i metod pozyskiwania informacji, odczytywanie, analizowanie, interpretowanie i przetwarzanie informacji tekstowych, graficznych, liczbowych.
5. Wykorzystanie wiedzy w podejmowaniu decyzji oraz w działaniach dotyczących zdrowia, stylu życia i relacji człowieka ze środowiskiem przyrodniczym.

Specyfika i struktura przedmiotu

Nauka biologii realizowana jest w klasach VII i VIII szkoły podstawowej na podbudowie wiedzy i umiejętności ucznia, które rozwijał na wcześniejszych etapach edukacyjnych.

Treści kształcenia zostały podzielone na XII działów, bez ich ścisłego przyporządkowania do klasy VII i VIII. Nauczyciel może rozłożyć ich realizację z uczniami w najkorzystniejszy sposób dla danej klasy.

Działy tematyczne odpowiadają głównym obszarom wiedzy biologicznej, zorganizowane są wokół wielkich idei biologicznych oraz odzwierciedlają problemy ważne z perspektywy ucznia i zachowania dobrostanu osobistego, społecznego i środowiskowego. Ich realizacja podporządkowana jest osiągnięciu celów ogólnych podstawy programowej i realizacji założeń profilu absolwenta. Układ treści umożliwia powracanie do poszczególnych zagadnień w

szerszym lub głębszym ujęciu, a także na wyższym etapie edukacyjnym.

Wyodrębnione zostały następujące działy tematyczne:

1. Biolog badaczem życia.
2. Od komórki do organizmu człowieka.
3. Materia i energia w organizmie człowieka.
4. Kontakt ze środowiskiem, integrowanie i koordynowanie funkcji życiowych.
5. Homeostaza.
6. Rozmnażanie.
7. Człowiek w zdrowiu i w chorobie.
8. Dziedziczność, zmienność i ewolucja.
9. Różnorodność biologiczna.
10. Ochrona przyrodniczego dziedzictwa Ziemi.
11. Ekologia.
12. Biologia jutra.

Oczekiwane efekty uczenia się

1. Biolog badaczem życia.

Pytanie wiodące: Jak nauka pomaga w poszukiwaniu rozwiązań problemów nurtujących człowieka?

Uczeń:

- 1) posługuje się podstawowymi pojęciami stosowanymi w nauce: metoda naukowa, eksperyment, obserwacja, hipoteza, zmienna, dowód, teoria, twierdzenie, model;
- 2) planuje i przeprowadza obserwacje i eksperymenty zgodnie z procedurą badawczą, w tym: formułuje problemy badawcze i pytania badawcze, stawia hipotezy, określa próby badawcze i kontrolne, analizuje i prezentuje wyniki w formie tekstowej, graficznej, liczbowej oraz wnioskuję na podstawie wyników; wyjaśnia znaczenie rzetelności badawczej: powtarzalności badań, dokładności pomiarów, dokumentowania wyników;
- 3) przedstawia argumenty za znaczeniem i potrzebą aktualizowania wiedzy w codziennym życiu na temat współczesnych problemów: zmiany klimatu, ochrony środowiska i różnorodności biologicznej.

Fakultatywne efekty uczenia się. Uczeń:

- 1) ocenia znaczenie badań naukowych pozwalających rozwiązać problemy współczesnego świata: opanowanie epidemii chorób zakaźnych, zmianę klimatu i ochronę różnorodności biologicznej;
- 2) wyjaśnia związek badań wybitnych naukowców: Antoniego Van Leeuwenhoeka, Carla von Linnaeusa, Louisa Pasteura, Gregora Mendla, Charlesa Darwina i Alfreda Russela Wallace'a z wielkimi ideami biologicznymi i z rozwojem mikrobiologii, systematyki, genetyki i ewolucjonizmu;
- 3) analizuje źródła informacji medialnych o treściach biologicznych, rozpoznaje informacje niepełne i nieobiektywne, rozpoznaje przykłady manipulacji informacją.

2. Od komórki do organizmu człowieka.

Pytanie wiodące: Jak zróżnicowanie i specjalizacja komórek umożliwiają efektywne funkcjonowanie organizmu jako całości?

Uczeń:

- 1) przedstawia założenia teorii komórkowej, przeprowadza pod mikroskopem optycznym obserwacje komórek zwierzęcych, rozpoznaje podstawowe elementy budowy: błonę komórkową, jądro komórkowe, cytozol, podaje funkcje zaobserwowanych elementów;
- 2) rozpoznaje pod mikroskopem optycznym podstawowe tkanki zwierzęce: nabłonkową, mięśniową, kostną, chrzęstną, tłuszczową, krew i nerwową; opisuje kształt i ułożenie komórek w tkance, przedstawia związek budowy tkanek z pełnionymi funkcjami, wskazuje przykłady miejsc występowania wymienionych tkanek w organizmie człowieka;
- 3) rozpoznaje narządy człowieka: mózg, serce, naczynia krwionośne, płuca, żołądek, wątrobę, trzustkę, nerki, pęcherz moczowy oraz podaje funkcje tych narządów;
- 4) opisuje hierarchiczną budowę organizmu człowieka i wnioskuje o jego funkcjonalnej całości.

Fakultatywne efekty uczenia się. Uczeń:

- 1) wyjaśnia znaczenie komórek macierzystych dla wzrostu i regeneracji organizmu, wskazuje miejsca występowania komórek macierzystych w organizmie człowieka;

- 2) opisuje komórki somatyczne i rozrodcze, przedstawia ich budowę i funkcje w organizmie.

3. Materia i energia w organizmie człowieka.

Pytanie wiodące: W jaki sposób organizm człowieka pozyskuje i wykorzystuje materię i energię potrzebną do życia?

Uczeń:

- 1) przedstawia drogę treści pokarmowej w przewodzie pokarmowym, wyjaśnia udział narządów układu pokarmowego w trawieniu i wchłanianiu produktów trawienia;
- 2) przedstawia drogę tlenu, dwutlenku węgla i substancji odżywczych w organizmie, wyjaśnia udział narządów układu oddechowego i narządów układu krwionośnego w transporcie substratów i produktów oddychania wewnątrzkomórkowego, podaje miejsce uwolnienia energii w procesie oddychania wewnątrzkomórkowego; przedstawia sposób wykorzystania energii w organizmie człowieka;
- 3) bada wpływ aktywności fizycznej na częstość oddechów i na tętno, uzasadnia, dlaczego praca układów oddechowego i krwionośnego musi być skoordynowana oraz podaje skutki zaburzeń tej współpracy dla organizmu;
- 4) przedstawia budowę i funkcje biernej i czynnej części układu ruchu, wyjaśnia współdziałanie elementów układu ruchu oraz ocenia wpływ aktywności fizycznej na prawidłowe funkcjonowanie układu ruchu.

Fakultatywne efekty uczenia się. Uczeń:

- 1) analizuje informacje na temat składników pokarmu: węglowodanów, białek, tłuszczów, wody, składników mineralnych: sodu, wapnia, magnezu, żelaza i witamin: A, D, B12, C i kwasu foliowego, wyjaśnia, dlaczego wymienione składniki są niezbędne dla organizmu oraz wyjaśnia rolę błonnika w funkcjonowaniu układu pokarmowego;
- 2) omawia rolę mikroorganizmów jelitowych w prawidłowym funkcjonowaniu układu pokarmowego, w tym w wytwarzaniu witaminy K i witamin z grupy B;
- 3) bada obecność składników mineralnych w kości, wyjaśnia wpływ składników mineralnych na właściwości kości; wyjaśnia, na czym polega oraz jak długo trwa

wzrost i rozwój kości u człowieka, proponuje, co może zrobić, aby jego kości rozwijały się prawidłowo;

- 4) wyjaśnia związek pomiędzy pracą mięśni a uwalnianiem energii w postaci ciepła i regulacją temperatury ciała;
- 5) wyjaśnia, w jaki sposób weryfikować wiarygodność treści na temat odżywiania zamieszczonych w mediach, argumentuje zasadność takiej weryfikacji.

4. Kontakt ze środowiskiem, integrowanie i koordynowanie funkcji życiowych.

Pytanie wiodące: Jak organizm człowieka odbiera bodźce ze środowiska, integruje i kontroluje funkcje życiowe?

Uczeń:

- 1) rozpoznaje elementy i podaje funkcje ośrodkowego układu nerwowego: mózgu, pnia mózgu, mózdzka, rdzenia kręgowego oraz obwodowego układu nerwowego;
- 2) opisuje odruchy bezwarunkowe i warunkowe, omawia znaczenie odruchów dla organizmu;
- 3) omawia rolę zmysłów w kontakcie ze środowiskiem, rozpoznaje elementy budowy oka biorące udział w powstawaniu obrazu, przedstawia sposób powstawania wrażeń wzrokowych oraz rozpoznaje elementy budowy ucha i opisuje sposób powstawania wrażeń słuchowych;
- 4) planuje i przeprowadza eksperyment, który umożliwi ocenę roli zmysłu wzroku w utrzymywaniu równowagi w staniu na jednej nodze; planuje i przeprowadza eksperyment, który bada współdziałanie zmysłów smaku i węchu, analizuje wyniki przeprowadzonych eksperymentów oraz wymienia sytuacje życiowe, w których dochodzi do współpracy zmysłów.

Fakultatywne efekty uczenia się. Uczeń:

- 1) wyjaśnia wpływ światła i ekspozycji na urządzenia elektroniczne na rytm dobowy i sen człowieka;
- 2) rozpoznaje fizjologiczne reakcje organizmu w sytuacji pobudzenia i relaksacji oraz wykazuje związek reakcji pobudzenia i relaksacji organizmu z działaniem autonomicznego układu nerwowego.

5. Homeostaza.

Pytanie wiodące: Jak organizm człowieka zachowuje równowagę wewnętrzną?

Uczeń:

- 1) wyjaśnia pojęcie homeostaza i opisuje udział skóry w utrzymaniu homeostazy; rozpoznaje elementy budowy skóry i wyjaśnia związek budowy skóry z pełnionymi przez nią funkcjami: ochronną, zmysłową, termoregulacyjną, wydzielniczą, wydalniczą;
- 2) bada zagęszczenie receptorów dotyku w różnych obszarach kończyny górnej i omawia praktyczne znaczenie rozpoznanych zależności;
- 3) wyjaśnia znaczenie wydalania dla zachowania równowagi wewnętrznej organizmu i zdrowia; lokalizuje narządy biorące udział w wydalaniu, wyjaśnia związek budowy tych narządów z pełnioną funkcją i wymienia substancje wydalone z organizmu człowieka;
- 4) podaje miejsce wydzielania i funkcje: tyroksyny, insuliny, glukagonu, adrenaliny oraz omawia zintegrowane działanie układu krwionośnego i układu dokrewnego w utrzymaniu homeostazy;
- 5) wyjaśnia antagonistyczne działanie insuliny i glukagonu w utrzymaniu prawidłowego stężenia glukozy we krwi;
- 6) analizuje współdziałanie skóry i układów: ruchu, pokarmowego, krwionośnego, oddechowego w utrzymaniu względnie stałej temperatury ciała oraz współdziałanie skóry i układów: pokarmowego, krwionośnego, oddechowego, hormonalnego i wydalniczego w regulowaniu zawartości wody w organizmie.

Fakultatywne efekty uczenia się. Uczeń:

- 1) formułuje wnioski o następstwach fizjologicznych stosowania środków ograniczających pocenie się;
- 2) wyjaśnia, jak zmiana stylu życia może zatrzymać lub spowolnić rozwój cukrzycy typu 2;
- 3) bada i interpretuje zmiany tętna i poziomu tlenu we krwi w zależności od aktywności fizycznej oraz wyjaśnia ich znaczenie dla funkcjonowania organizmu.

6. Rozmnażanie.

Pytanie wiodące: W jaki sposób organizm realizuje funkcję rozrodczą?

Uczeń:

- 1) rozpoznaje i przedstawia funkcje żeńskich i męskich narządów rozrodczych, wyjaśnia wpływ hormonów płciowych: estrogenu, progesteronu i testosteronu na zmiany w budowie i funkcjonowaniu organizmu;
- 2) opisuje fazy cyklu miesięczkowego kobiety; wymienia czynniki wpływające na przebieg cyklu miesięczkowego;
- 3) przedstawia rolę gamet w procesie zapłodnienia, omawia wpływ czynników wewnętrznych i zewnętrznych na przebieg ciąży.

Fakultatywne efekty uczenia się. Uczeń:

- 1) opisuje przebieg dojrzewania fizycznego, psychicznego i społecznego dziewcząt i chłopców;
- 2) przedstawia zasady profilaktyki zdrowotnej kobiety w ciąży, uzasadnia konieczność wykonywania badań kontrolnych w czasie ciąży;
- 3) przedstawia zasady profilaktyki chorób przenoszonych drogą płciową.

7. Człowiek w zdrowiu i w chorobie.

Pytanie wiodące: Dlaczego zdrowie jest wartością i jak rozwijać odpowiedzialność za zdrowie własne i innych osób?

Uczeń:

- 1) interpretuje definicję zdrowia Światowej Organizacji Zdrowia, przedstawia czynniki wpływające na zdrowie, analizuje swój wpływ na zdrowie własne i innych osób;
- 2) podaje przykłady czynników chorobotwórczych, opisuje drogi zakażenia czynnikami chorobotwórczymi: kropelkową, pokarmową, kontaktową, przez krew, wektorową, podaje przykłady chorób przenoszonych każdą z podanych dróg;
- 3) wyjaśnia znaczenie profilaktyki schorzeń narządów i układów narządów dla utrzymania zdrowia osobistego i społecznego;
- 4) wyjaśnia przyczyny i objawy wybranych zaburzeń odżywiania: bulimii, anoreksji, ortoreksji; opisuje ich wpływ na organizm człowieka oraz przedstawia sposoby udzielania wsparcia osobom dotkniętym tymi zaburzeniami;

- 5) wyjaśnia zagrożenia związane z chorobami epidemicznymi (COVID-19, grypa) dla zdrowia publicznego oraz opisuje sposoby zmniejszania ryzyka zachorowania, takie jak szczepienia i izolacja.

Fakultatywne efekty uczenia się. Uczeń:

- 1) interpretuje zawartość cukru i składników mineralnych w: wodach mineralnych, wodach źródlanych, słodkich napojach gazowanych i napojach owocowych, ocenia swoje nawyki żywieniowe, identyfikuje ewentualne błędy i wyjaśnia ich skutki zdrowotne;
- 2) przedstawia znaczenie wiedzy na temat: otyłości, cukrzycy typu 2, alergii, nadciśnienia tętniczego, depresji i zaburzeń lękowych występujących u dzieci i młodzieży w dokonywaniu osobistych wyborów związanych ze stylem życia;
- 3) wyjaśnia znaczenie różnych sposobów radzenia sobie w sytuacjach stresowych oraz rolę grup wsparcia i pomocy specjalistycznej;
- 4) opisuje nieswoiste i swoiste mechanizmy odporności organizmu, porównuje działanie szczepionki i surowicy oraz przedstawia rolę szczepień w budowaniu odporności indywidualnej i populacyjnej;
- 5) omawia zasady higieny osobistej związanej ze zmianami w okresie dojrzewania;
- 6) wyjaśnia, dlaczego należy chronić skórę przed promieniowaniem UV i przedstawia sposoby dbania o skórę;
- 7) interpretuje dane źródłowe dotyczące zachorowalności na choroby nowotworowe i wyjaśnia znaczenie wczesnej diagnostyki chorób nowotworowych;
- 8) omawia negatywny wpływ na zdrowie substancji psychoaktywnych: alkoholu, nikotyny, w tym w e-papierosach, narkotyków, dopalaczy i kofeiny.

8. Dziedziczność, zmienność i ewolucja.

Pytanie wiodące: Jak dziedziczenie, zmienność i dobór naturalny przyczyniają się do różnorodności organizmów?

Uczeń:

- 1) stosuje I prawo Mendla do zapisywania i analizy krzyżówek jednogenowych oraz mechanizmu dziedziczenia płci u człowieka, posługuje się podstawowymi pojęciami: gen, allel, allel dominujący i allel recesywny, chromosom, genotyp,

fenotyp, homozygota, heterozygota w przedstawianiu podstaw dziedziczenia cech i zmienności organizmów;

- 2) przedstawia rolę DNA w komórkach wszystkich organizmów oraz omawia znaczenie mutacji w zmienności organizmów;
- 3) rozróżnia zmienność środowiskową i genetyczną mutacyjną oraz na przykładach wyjaśnia ich wpływ na różnorodność organizmów;
- 4) przedstawia znaczenie procesu ewolucji w kształtowaniu różnorodności biologicznej, podaje przykłady dowodów ewolucji, wyjaśnia, na czym polega dobór naturalny i podaje przykłady wpływu doboru naturalnego na różnorodność gatunkową.

Fakultatywne efekty uczenia się. Uczeń:

- 1) wyjaśnia związek mutacji genetycznych z występowaniem chorób dziedzicznych: hemofilii i mukowiscydozy, analizuje rolę poradnictwa genetycznego w podejmowaniu decyzji zdrowotnych przez osoby obciążone rodzinnym ryzykiem chorób genetycznych lub planujące potomstwo;
- 2) obserwuje przykłady zmienności roślin tego samego gatunku zajmujących siedliska różniące się przynajmniej jednym z czynników abiotycznych: nasłonecznieniem, ekspozycją na wiatr, rodzajem gleby, dostępnością wody, analizuje wartość przystosowawczą zaobserwowanych przejawów zmienności morfologicznej;
- 3) wyjaśnia, na czym polega dobór sztuczny, podaje jego przykłady, przedstawia różnice między doбором naturalnym a sztucznym;
- 4) identyfikuje przyczyny obserwowanego obecnie szybkiego tempa wymierania gatunków, przewiduje konsekwencje utraty różnorodności biologicznej.

9. Różnorodność biologiczna.

Pytanie wiodące: Co świadczy o jedności organizmów w bogactwie ich różnorodności?

Uczeń:

- 1) rozpoznaje komórki: bakterii, grzybów, roślin i zwierząt, porównuje ich budowę i na tej podstawie wnioskuje o jedności i różnorodności budowy organizmów;
- 2) przedstawia podstawowe czynności życiowe charakterystyczne dla wszystkich organizmów; odróżnia organizmy samożywne od cudzożywnych, przedstawia

substraty i produkty procesu fotosyntezy oraz określa znaczenie procesu fotosyntezy dla życia na Ziemi;

- 3) przeprowadza obserwacje makroskopowe i na tej podstawie porównuje budowę morfologiczną roślin nagonasiennych i okrytonasiennych; podaje znaczenie roślin nasiennych w środowisku przyrodniczym;
- 4) przeprowadza obserwacje makroskopowe cech morfologicznych bezkręgowców: pierścienic, skorupiaków, owadów, pajęczaków, ślimaków i małży i na tej podstawie rozpoznaje przedstawicieli danych grup;
- 5) przeprowadza obserwacje makroskopowe cech morfologicznych kręgowców: ryb, płazów, gadów, ptaków, ssaków i na tej podstawie rozpoznaje przedstawicieli danych grup, klasyfikuje na kręgowce zmienno- i stałocieplne.

Fakultatywne efekty uczenia się. Uczeń:

- 1) przeprowadza obserwacje tkanek zwierzęcych i preparatów świeżych tkanek roślinnych; wykazuje jedność i różnorodność w budowie i czynnościach życiowych komórki roślinnej i zwierzęcej;
- 2) wyjaśnia, dlaczego nazwy gatunkowe są dwuimienne, ocenia znaczenie stosowania jednolitego nazewnictwa gatunków;
- 3) rozpoznaje mchy i paprocie, opisuje znaczenie tych roślin w środowisku przyrodniczym;
- 4) przedstawia przystosowania tasiemca nieuzbrojonego i glisty ludzkiej do pasożytniczego trybu życia; omawia profilaktykę zakażeń wymienionymi pasożytami;
- 5) przedstawia podobieństwo budowy i funkcji życiowych człowieka do innych zwierząt, omawia swoiste cechy człowieka.

10. Ochrona przyrodniczego dziedzictwa Ziemi.

Pytanie wiodące: Dlaczego różnorodność biologiczna jest wartością, jakie ma znaczenie, co jej zagraża i jak ją chronić?

Uczeń:

- 1) omawia wybrane formy ochrony przyrody w Polsce: park narodowy, rezerwat przyrody, pomnik przyrody, ochrona gatunkowa; identyfikuje w najbliższej okolicy

obiekty i obszary chronione oraz uzasadnia konieczność stosowania różnych form ochrony ze względu na wartość przyrodniczą, ekonomiczną i społeczną;

- 2) wymienia sposoby czynnej ochrony przyrody na wybranym przykładzie: korytarzy ekologicznych, budek lęgowych, utrzymania siedlisk organizmów chronionych, uzasadnia potrzebę prowadzenia zabiegów ochronnych;
- 3) formułuje opinię na temat problemu odpowiedzialności człowieka wobec innych organizmów żyjących na Ziemi oraz konsekwencji działań lub zaniechań człowieka wobec przyrody;
- 4) oblicza swój ślad węglowy i ślad wodny, analizuje zebrane dane i formułuje wnioski oraz proponuje działania, które wpływają na ograniczenie śladu węglowego i śladu wodnego.

Fakultatywne efekty uczenia się. Uczeń:

- 1) wyjaśnia zagrożenia wynikające z zanieczyszczenia środowiska plastikiem i proponuje działania zmniejszające zużycie plastiku;
- 2) wyjaśnia znaczenie działań człowieka dla zmian klimatu i współodpowiedzialność za klimat;
- 3) wyjaśnia różnice pomiędzy gatunkiem zawleczonym a inwazyjnym, analizuje prawdopodobne skutki rozprzestrzeniania się w ekosystemie gatunków zawleczonych i inwazyjnych oraz proponuje sposoby zapobiegania tym skutkom;
- 4) przedstawia w dyskusji argumenty o przyczynach i skutkach ekonomicznych i środowiskowych powodzi błyskawicznych, proponuje sposoby łagodzenia tych skutków.

11. Ekologia.

Pytanie wiodące: Jakie zależności występują między organizmami oraz między organizmami a środowiskiem i jakie ma to znaczenie dla ekosystemów?

Uczeń:

- 1) opisuje antagonistyczne oddziaływania między organizmami: roślinożerność, pasożytnictwo, drapieżnictwo, konkurencja; przedstawia oddziaływania nieantagonistyczne: mutualizm, komensalizm; podaje przykłady wymienionych

oddziaływać; posługuje się pojęciami: gatunek, populacja, biocenoza, biotop, ekosystem;

- 2) wyjaśnia podstawowe cechy populacji: liczebność, rozmieszczenie, struktura płciowa i wiekowa, rozrodczość, śmiertelność oraz formułuje wnioski dotyczące jej stanu i prognozuje zmiany w przyszłości;
- 3) wyjaśnia rolę producentów, konsumentów i destruentów w obiegu materii i przepływie energii przez ekosystem.

Fakultatywne efekty uczenia się. Uczeń:

- 1) wyjaśnia wpływ eliminacji gatunku na przeżywalność innego gatunku pozostającego z nim w zależności ekologicznej, przewiduje konsekwencje eliminacji gatunku dla danego ekosystemu;
- 2) wyjaśnia wpływ zmian wartości wybranego czynnika abiotycznego na populacje gatunków o różnym zakresie tolerancji wobec tego czynnika, wyjaśnia znaczenie gatunków wskaźnikowych w ocenie stanu środowiska;
- 3) wyjaśnia zależności pokarmowe w ekosystemach wodnych i lądowych oraz projektuje i przedstawia fragmenty sieci troficznych ilustrujących te zależności.

12. Biologia jutra.

Pytanie wiodące: Jakie szanse i zagrożenia wiążą się z rozwojem nauk biologicznych?

Uczeń:

- 1) wymienia interdyscyplinarne dziedziny wiedzy powstałe w powiązaniu z biologią: bioinformatykę, biotechnologię, inżynierię biomedyczną; opisuje przełomowe odkrycia i związane z nimi potencjalne zagrożenia; przedstawia przykłady rozwiązań stosowanych w medycynie, przemyśle, rolnictwie, ochronie środowiska i klimatu;
- 2) opisuje najważniejsze osiągnięcia transplantologii i ich znaczenie dla medycyny i zdrowia człowieka, wyjaśnia znaczenie krwiodawstwa i transplantacji narządów dla ratowania życia;
- 3) opisuje znaczenie badań nad komórkami macierzystymi w leczeniu takich schorzeń, jak: choroba Parkinsona, urazy rdzenia kręgowego, cukrzyca i choroby serca.

Fakultatywne efekty uczenia się. Uczeń:

- 1) opisuje korzyści i zagrożenia wynikające z zastosowania sztucznej inteligencji w naukach biologicznych i w medycynie, w tym w obrazowaniu medycznym;
- 2) omawia innowacyjne metody przetwarzania odpadów, w tym wykorzystanie mikroorganizmów i nowych technologii recyklingu w kontekście ochrony środowiska i zrównoważonego rozwoju;
- 3) wyjaśnia, w jaki sposób budowa i funkcjonowanie organizmów stanowią inspirację dla rozwiązań technologicznych, podaje kilka przykładów zastosowania takich rozwiązań w życiu codziennym i technice oraz wymienia korzyści wynikające z tych zastosowań.

Wymagania dotyczące doświadczeń edukacyjnych

Uczeń:

- 1) realizuje indywidualny lub zespołowy projekt na wybrany przez siebie temat w jednym z poniższych obszarów:
 - a) jakości powietrza, stanu wód lub degradacji środowiska w najbliższej okolicy,
 - b) ochrony zdrowia własnego lub innych osób,
 - c) zachowania różnorodności biologicznej albo racjonalnego wykorzystania zasobów oraz prezentuje jego rezultaty i ocenia realizację;
- 2) bierze udział w debacie, dyskusji, symulacji lub odgrywaniu ról prezentujących stanowiska przedstawicieli różnych grup społecznych na temat wpływu człowieka na świat przyrody, przedstawia fakty, proponuje rozwiązania naprawcze i przedstawia je na forum;
- 3) indywidualnie lub w zespole planuje i przeprowadza długoterminową obserwację lub eksperyment biologiczny, w tym: obserwuje zjawisko lub proces, określa problem badawczy, stawia i weryfikuje hipotezę, formułuje wnioski oraz je interpretuje. Prezentuje wyniki obserwacji w formie ustalonej z nauczycielem;
- 4) przynajmniej raz bierze udział w spacerze badawczym po najbliższej okolicy ukierunkowanym na obiekty błękitno-zielonej infrastruktury, analizuje wartość tych

obiektów dla środowiska i klimatu, proponuje działania, które mogą pozytywnie wpłynąć na stan badanego terenu;

- 5) przeprowadza tygodniową obserwację własnej aktywności przed ekranem telefonu, komputera i innych urządzeń telekomunikacyjnych, identyfikuje momenty nadmiernego używania urządzeń cyfrowych, opracowuje i wdraża plan działań służących ograniczeniu czasu ekranowego; swoje wnioski prezentuje w formie ustalonej z nauczycielem.

Warunki i sposób realizacji podstawy programowej biologii

Integracja i korelacja treści.

Organizacja treści podstawy programowej wokół wielkich idei biologicznych wymaga częstego ujmowania ich całościowo, z przywoływaniem i wykorzystaniem wiedzy ucznia z innych dziedzin. Budowanie świadomości ucznia, jak wiedza z różnych dziedzin ułatwia zrozumienie zjawisk i procesów zachodzących w przyrodzie, jest kluczowa w kształceniu umiejętności uwzględniania różnych perspektyw, w analizowaniu i rozwiązywaniu problemów, z którymi uczeń spotyka się w edukacji i w codziennym życiu.

Uczenie się w działaniu.

Biologia jest nauką badawczą, dlatego uczeń powinien budować swoją wiedzę na podstawach naukowych, z wykorzystaniem metod poznania naukowego opartych na logicznym myśleniu, analizie, syntezie i uogólnianiu. W dydaktyce biologii niezbędne jest wykorzystanie dociekania, obserwacji, eksperymentowania i modelowania, które sprawiają, że uczeń bada organizmy, procesy i zjawiska, a w rezultacie samodzielnie dochodzi do wiedzy, uczy się przetwarzania informacji i wnioskowania opartego na faktach. Nauczyciel powinien zaangażować każdego ucznia w samodzielne planowanie obserwacji i eksperymentów przyrodniczych z zastosowaniem metody naukowej, przygotowanie potrzebnych materiałów, dyskusje dotyczące uzyskanych wyników. Ma to duże znaczenie dla rozwijania umiejętności badawczych, opracowywania metodologii i wnioskowania na poziomie dostępnym w szkole podstawowej.

Realizacja działu I. Biolog badaczem życia.

Podstawa programowa wyznacza metodę naukową jako kluczowe narzędzie w badaniu

zjawisk biologicznych oraz podkreśla przekrojowy charakter metody naukowej. Celowe obserwacje mikroskopowe i makroskopowe, eksperymenty i doświadczenia edukacyjne oraz analiza tekstów źródłowych zostały zaplanowane do realizacji w toku dwuletniego etapu edukacyjnego, w klasie VII i VIII. Zatem treści pierwszego działu nie należy przeprowadzać jednorazowo na początku roku szkolnego, lecz realizować je przekrojowo. Do nauczyciela należy decyzja, w jaki sposób wprowadzi schemat metody naukowej do rozwiązania problemu badawczego postawionego w danym dziale i w celu repetycji umiejętności uczniów, prowadzącej do utrwalania nawyku uczenia się poprzez badanie i dociekanie. Cykliczna realizacja tego działu pomoże uczniom znaleźć odpowiedź na pytanie: Jak nauka pomaga w poszukiwaniu rozwiązań problemów nurtujących człowieka w wymiarach osobistym i społecznym?

Ciągłość i trwałość uczenia się.

Spiralna konstrukcja podstawy programowej wymaga, by tematy i umiejętności podejmowane były wielokrotnie, a każdy powrót do nich rozszerzał wcześniejsze wiadomości, uwzględniał nowe aspekty, nowe lub trudniejsze zastosowania wiedzy, co przyczynia się do trwałych, znaczących powiązań między nimi. Trwałości wiedzy sprzyja szczególnie jej prezentowanie przez ucznia. Dlatego nauczyciel powinien często stwarzać uczniom przestrzeń do przedstawiania treści biologicznych w sposób konkretny i przystępny, z wykorzystaniem przykładów z życia codziennego i świata przyrody.

Zadaniem nauczyciela jest również świadome nawiązywanie do wiedzy i umiejętności uczniów nabytych w trakcie edukacji przyrodniczej w klasach IV–VI, aby umożliwić uczniom łączenie nowych treści z już znanymi oraz budowanie poczucia ciągłości i sensu uczenia się.

Świadomość uczenia się. Autorefleksja ucznia i informacja zwrotna.

Niezbędne jest stworzenie w klasie warunków do namysłu ucznia nad tym, czego nauczył się podczas lekcji biologii oraz jak może wykorzystać zdobytą wiedzę i umiejętności. Włączenie strategii metapoznawczych jest konieczne, aby proces uczenia się i dynamika postępów były widoczne dla ucznia i ułatwiły mu planowanie nauki.

Monitorowanie, utrwalanie, sprawdzanie i ocenianie osiągnięć.

Bardzo istotne jest bieżące, systematyczne monitorowanie osiągnięć uczniów poprzez

przywoływanie wiedzy i utrwalanie umiejętności z lekcji na lekcję. Nauczyciel ma autonomię w planowaniu i realizacji powtórzeń oraz częstotliwości przeprowadzania sprawdzianów i oceniania sumującego. W zależności od potrzeb i możliwości uczniów, nauczyciel może łączyć treści realizowanych działów w celu powtórzenia, podsumowania i oceny osiągnięć uczniów. Realizacja każdego z działów nie musi być zakończona sprawdzianem wiedzy i umiejętności uczniów.

Praca indywidualna i uczenie się we współpracy.

Uczeń musi mieć możliwość pracy indywidualnej i zespołowej nad rozwiązaniem różnorodnych problemów, które mogą być wyzwaniem intelektualnym i dotyczyć rzeczywistych działań, zastosowań, sytuacji z życia codziennego. Dlatego nauczyciel powinien prowadzić projekty edukacyjne, organizować różne formy nauczania rówieśniczego, wspólne badania, dzielenie się wiedzą i doświadczeniem. Konieczne jest też organizowanie w klasie dyskusji i debat, które wymagają od ucznia dostrzegania różnych perspektyw, zajmowania stanowiska w sprawie, formułowania argumentów i ich przedstawiania.

Autonomia nauczyciela.

Nauczyciel ma autonomię w wykorzystaniu metod pracy z uczniami, o ile są one zgodne z aktualną wiedzą naukową, ale powinien wykorzystywać różne metody i dostosować je do potrzeb uczniów. Obowiązkowa jest realizacja projektu edukacyjnego, spaceru badawczego, debaty i długoterminowych obserwacji lub eksperymentów.

Wykaz eksperymentów, obserwacji i aktywności o charakterze praktycznym.

Nauczyciel planuje z uczniami i przeprowadza obligatoryjnie:

- 1) obserwacje pod mikroskopem optycznym komórek zwierzęcych, rozpoznawanie podstawowych elementów budowy: błony komórkowej, jądra komórkowego, cytozolu;
- 2) obserwacje pod mikroskopem optycznym tkanek zwierzęcych: nabłonkowej, mięśniowej, kostnej, chrzęstnej, tłuszczowej, krwi i nerwowej;
- 3) badanie wpływu aktywności fizycznej na częstość oddechów i na tętno;
- 4) planowanie i przeprowadzenie eksperymentu, który umożliwia ocenę roli zmysłu wzroku w utrzymywaniu równowagi w stanie na jednej nodze;
- 5) planowanie i przeprowadzenie eksperymentu, który bada współdziałanie zmysłów smaku i węchu;

- 6) badanie zagęszczenia receptorów dotyku w różnych obszarach kończyny górnej;
- 7) obserwacje i porównywanie budowy morfologicznej roślin nagonasiennych i okrytonasiennych;
- 8) obliczanie własnego śladu węglowego i śladu wodnego, proponowanie działań, które wpływają na ograniczenie śladu węglowego i śladu wodnego.

Nauczyciel planuje z uczniami i przeprowadza fakultatywnie:

- 1) badanie obecności składników mineralnych w kości;
- 2) pomiar zawartości tlenu we krwi pulsoksymetrem i pomiar tętna przed rozpoczęciem i po zakończeniu aktywności fizycznej;
- 3) obserwację przykładów zmienności roślin tego samego gatunku zajmujących siedliska różniące się przynajmniej jednym z czynników abiotycznych: nasłonecznieniem, ekspozycją na wiatr, rodzajem gleby, dostępnością wody; analizę wartości przystosowawczej zaobserwowanych przejawów zmienności morfologicznej;
- 4) obserwacje tkanek zwierzęcych i preparatów świeżych tkanek roślinnych;
- 5) projektowanie modelu fragmentu sieci troficznej w środowisku wodnym na przykładzie ekosystemu oceanu i w środowisku lądowym na przykładzie ekosystemu lasu.

Realizacja fakultatywnych efektów uczenia się.

Nauczyciel zobowiązany jest do zrealizowania z uczniami co najmniej jednego efektu fakultatywnego w każdym dziale, niezależnie od liczby efektów fakultatywnych określonych w danym dziale.

Zajęcia terenowe. Wykorzystanie lokalnych zasobów przyrodniczych i przestrzeni wokół szkoły jako środowiska uczenia się.

Nauczyciel zobowiązany jest do przeprowadzania zajęć terenowych przede wszystkim w najbliższej okolicy i wykorzystania w edukacji lokalnych zasobów przyrodniczych, np. zrealizowania lekcji w pobliskim parku, lesie, nad rzeką, stawem, na łące, na polu, w ogrodzie, w najbliższym otoczeniu szkoły. Projektowanie i organizacja zajęć terenowych muszą odbywać się zgodnie z koncepcją edukacji opartej na podejściu siedliskowym. Zajęcia w terenie należy wykorzystywać do obserwacji cech morfologicznych roślin: paproci, mchów, nagonasiennych i okrytonasiennych oraz do obserwacji cech morfologicznych bezkręgowców i kręgowców, a także do identyfikowania miejsc i obiektów cennych pod

względem przyrodniczym, do projektowania rozwiązań z zakresu błękitno-zielonej infrastruktury oraz do włączenia uczniów w działania na rzecz środowiska i klimatu. Uczeń musi być zapoznany z zasadami bezpieczeństwa i korzystania z narzędzi badawczych oraz wyposażony w odpowiedni sprzęt i materiały niezbędne do wykonania, a także dokumentowania zadań w terenie. Ze względu na charakter zajęć terenowych i przyjęty cel czas jednej lekcji może nie być wystarczający do przeprowadzenia niektórych zadań. Wówczas niezbędne będzie wsparcie organizacyjne dyrektora szkoły.

Wyposażenie pracowni.

Pracownia biologiczna musi być przestrzenią wspierającą prowadzenie obserwacji i eksperymentów, a także rozwijanie umiejętności współpracy i korzystania z nowoczesnych technologii. Ważne jest, aby uczniowie mieli dostęp do narzędzi i materiałów umożliwiających realizację treści całej podstawy programowej. Wymagane wyposażenie obejmuje: mikroskopy, w tym szczególnie przydatne mikroskopy stereoskopowe/binokulary do obserwacji przyżyciowych organizmów oraz struktur trójwymiarowych, lornetki, lupy, szkło laboratoryjne, szkiełka mikroskopowe, trwałe preparaty mikroskopowe tkanek roślinnych i zwierzęcych, modele anatomiczne, narzędzia dostosowane do badanych ekosystemów, np. podbieraki do odłowu organizmów wodnych, pojemniki do przyżyciowego oglądania bezkręgowców, pęsety, siatka entomologiczna. Konieczny jest dostęp do urządzeń cyfrowych, np.: tablicy multimedialnej lub monitora, komputera lub tabletów dla nauczyciela i uczniów, połączenie z Internetem.

CHEMIA

Cele nauczania

1. Operowanie podstawową wiedzą chemiczną, w tym wyszukiwanie, przetwarzanie, tworzenie i prezentowanie informacji z uwzględnieniem obliczeń matematycznych.
2. Konstruowanie wiedzy chemicznej na podstawie procesu dociekania naukowego, zadawania pytań, stawiania hipotez i ich weryfikowania, rozwiązywania problemów i wnioskowania.
3. Doskonalenie umiejętności wykonywania podstawowych czynności laboratoryjnych, przeprowadzania oraz dokumentowania doświadczeń i eksperymentów chemicznych.

4. Dostrzeganie obecności i rozumienie roli chemii w życiu codziennym oraz w rozwoju społecznym.
5. Rozwijanie zainteresowań naukami przyrodniczymi, ze szczególnym uwzględnieniem chemii, oraz przygotowanie do dalszego kształcenia w tej dziedzinie.
6. Świadome i odpowiedzialne kształtowanie własnego wpływu na środowisko przyrodnicze, w tym klimat.

Specyfika i struktura przedmiotu

Rola chemii jako nauki w budowaniu współczesnego świata jest niepodważalna, a funkcjonowanie człowieka w XXI wieku bazuje na produktach szeroko pojętego przemysłu chemicznego. Jednocześnie stajemy przed wyzwaniem związanym ze zmianą klimatu, której przyczyną jest m.in. nierozsądna gospodarka surowcami chemicznymi. Nabycie podstawowej wiedzy z chemii jest niezbędne do świadomego i odpowiedzialnego życia, uwzględniającego również troskę o naszą planetę i los przyszłych pokoleń. Stąd też nauczanie chemii pojawia się jako element kształcenia obowiązkowego w szkole podstawowej.

Struktura przedmiotu obejmuje siedem działów ułożonych progresywnie (od zagadnień ogólnych po bardziej złożone) oraz propozycję czterech doświadczeń edukacyjnych.

Wspomniane działy to:

1. Rozwój chemii i jej rola we współczesnym świecie – zarys historii chemii i roli tej nauki we współczesnym świecie oraz dowiedzenie się, czym jest wiedza naukowa i jak ją odróżniać od pseudonauki.
2. Laboratorium jako miejsce pracy – nauka bezpiecznego i świadomego korzystania z podstawowego sprzętu laboratoryjnego, planowania i przeprowadzania doświadczeń/eksperymentów oraz analizowania ich wyników.
3. Budowa materii – podstawy budowy atomu, pojęcie pierwiastka chemicznego i związku chemicznego, układ okresowy pierwiastków jako narzędzie porządkowania wiedzy chemicznej.
4. Roztwory wodne – przygotowywanie wodnych roztworów o określonym stężeniu i przeprowadzanie związanych z tym obliczeń.
5. Reakcje chemiczne – zasady zapisywania i bilansowania równań reakcji, rodzaje reakcji oraz czynniki wpływające na ich przebieg.

6. Paliwa – paliwa kopalne, produkty destylacji ropy naftowej oraz ich zastosowania. Wpływ zanieczyszczeń powietrza na środowisko. Alkany oraz alternatywne źródła energii, takie jak alkohole i wodór.
7. Kwasy, wodorotlenki, sole – poznanie kwasów, wodorotlenków, soli w kontekście ich zastosowań.

Do wyróżników przedmiotu należy:

- 1) opisywanie przemian na trzech poziomach: submikroskopowym, makroskopowym i symbolicznym;
- 2) zdobywanie wiedzy poprzez eksperyment i doświadczenie;
- 3) położenie nacisku na samodzielne konstruowanie wiedzy przez ucznia;
- 4) uwzględnienie treści edukacji klimatyczno-środowiskowej (modułu klimatycznego).

Oczekiwane efekty uczenia się

1. Rozwój chemii i jej rola we współczesnym świecie. Uczeń:
 - 1) wyszukuje, przetwarza i prezentuje informacje na temat etapów historycznego rozwoju chemii oraz wskazuje, jak rozwój chemii wpływa na postęp cywilizacyjny;
 - 2) wyszukuje, przetwarza i prezentuje informacje na temat kluczowych odkryć chemicznych, które miały fundamentalny wpływ na rozwój nauki (np. eksperymentalne obalenie teorii czterech żywiołów przez Roberta Boyle’a);
 - 3) omawia, czym zajmuje się chemia jako nauka; omawia zastosowania chemii w życiu codziennym (np. w medycynie, rolnictwie, energetyce, przemyśle, ochronie środowiska) oraz omawia pozytywny i negatywny wpływ chemii na życie człowieka – moduł klimatyczny;
 - 4) analizuje krytycznie informacje o tematyce chemicznej, odróżniając fakty od opinii, ocenia wiarygodność źródła, zwraca uwagę na kwalifikacje autora, rodzaj przedstawionych dowodów oraz ton i styl przekazu.
2. Laboratorium jako miejsce pracy. Uczeń:
 - 1) wymienia i stosuje zasady bezpieczeństwa obowiązujące w pracowni chemicznej; analizuje informacje zawarte w kartach charakterystyki i rozpoznaje piktogramy

wskazujące rodzaj zagrożenia, umieszczone na opakowaniach odczynników chemicznych i produktów życia codziennego; jest gotowy właściwie zareagować na zagrożenie, które wystąpiło w trakcie pracy laboratoryjnej;

- 2) rozpoznaje szkło i sprzęt laboratoryjny oraz opisuje zastosowania: probówki, zlewki, kolby stożkowej, kolby kulistej, cylindra miarowego, pipety, lejka, bibuły filtracyjnej, szkiełka zegarkowego, bagietki, szalki Petriego, krystalizatora, rozdzielacza, parownicy, moździerza, statywu na probówki, statywu laboratoryjnego, palnika laboratoryjnego, trójnogu z siatką, łyżeczki do spalań, szczypec, łapy do probówek, wagi laboratoryjnej, termometru, szpatułki, korka;
- 3) opisuje doświadczenie, wyodrębniając elementy takie jak: tytuł, sprzęt i odczynniki, opis słowny lub schemat, obserwacje lub pomiary, wnioski z równaniami reakcji i uogólnienia; w przypadku eksperymentu dodatkowo wyróżnia: pytanie badawcze lub hipotezę, zmienną niezależną (przyczynę) i zmienną zależną (skutek);
- 4) analizuje instrukcję przeprowadzenia doświadczenia; dobiera sprzęt, szkło i odczynniki; tworzy instrukcję laboratoryjną uwzględniającą cel, potrzebny sprzęt, procedurę;
- 5) przeprowadza doświadczenia zgodnie z instrukcją; formułuje wnioski na podstawie obserwacji; tworzy raport zawierający opisy, tabele, wykresy i analizę wyników z uwzględnieniem poprawnej terminologii chemicznej.

3. Budowa materii. Uczeń:

- 1) opisuje atom jako układ elektrycznie obojętny składający się z jądra atomowego, w którego skład wchodzi protony i neutrony, oraz z chmury elektronowej;
- 2) przypisuje cząstkom subatomowym (protonowi, elektronowi, neutronowi) ich ładunek;
- 3) klasyfikuje drobinę na podstawie jej ładunku oraz budowy jako atom lub jon (kation, anion);
- 4) ustala liczbę protonów i neutronów na podstawie zapisu A_ZE – ustala relacje między dwoma jądrami atomowymi (tego samego pierwiastka chemicznego, dwóch różnych pierwiastków chemicznych, izotopów);

- 5) wskazuje różnice między reakcją jądrową a reakcją chemiczną; wyszukuje, przetwarza i prezentuje informacje na temat reakcji jądrowych oraz ich występowania w przyrodzie i wykorzystania przez człowieka;
- 6) posługuje się układem okresowym pierwiastków chemicznych jako podstawowym źródłem informacji o pierwiastkach chemicznych, wskazuje uporządkowanie atomów względem wzrastającej liczby atomowej w układzie okresowym pierwiastków chemicznych, wskazuje grupy i okresy w układzie okresowym pierwiastków chemicznych;
- 7) opisuje cząsteczkę jako elektrycznie obojętny zespół połączonych ze sobą w odpowiedniej kolejności atomów, wymienia nazwy pierwiastków chemicznych, których atomy budują cząsteczkę o podanym wzorze i określa ich wzajemny stosunek liczbowy;
- 8) buduje i analizuje modele prostych cząsteczek, analizuje budowę kryształów molekularnych jako układów zawierających ułożone w sposób regularny cząsteczki;
- 9) analizuje budowę kryształu związku jonowego (np. NaCl) jako zespołu odpowiednio ułożonych kationów i anionów;
- 10) pisze wzór sumaryczny związku jonowego na podstawie wzorów jonów, które go tworzą, oraz wymienia jony tworzące dwupierwiastkowy związek jonowy na podstawie jego wzoru sumarycznego;
- 11) opisuje wartościowość pierwiastka chemicznego jako liczbę połączeń danego atomu z innymi atomami w cząsteczce lub wiąże pojęcie wartościowości z ładunkiem jonu prostego;
- 12) przypisuje wartościowość dla pierwiastków grup: 1 – I, 2 – II, 13 – III i 17 – I oraz dla węgla – II, IV, tlenu – II, azotu – III, V, fosforu – V i siarki – II, IV, VI; na podstawie podanych wartościowości pierwiastków ustala wzór sumaryczny dwupierwiastkowego związku; znając wartościowość wodoru oraz tlenu, ustala wartościowości innych pierwiastków w prostych związkach chemicznych na podstawie wzoru (np. Na_2O , Al_2O_3 , CO_2) lub modelu cząsteczki albo wzoru strukturalnego (np. HNO_3 , H_2SO_4 , CH_3COOH);

- 13) rysuje wzory strukturalne na podstawie znajomości wartościowości pierwiastków w danej cząsteczce: H_2 , N_2 , O_2 , Cl_2 , NH_3 , H_2O , HCl , CO , CO_2 , SO_2 , H_2SO_4 , HNO_3 , H_2CO_3 , H_3PO_4 , CH_4 , C_2H_6 , C_3H_8 , C_4H_{10} , CH_3OH , $\text{C}_2\text{H}_5\text{OH}$, CH_3COOH .

4. Roztwory wodne. Uczeń:

- 1) wykonuje obliczenia związane z przygotowaniem, rozcieńczaniem lub zateżaniem roztworu poprzez zmianę masy substancji rozpuszczonej lub rozpuszczalnika oraz sporządza wodny roztwór o określonym stężeniu procentowym z wykorzystaniem sprzętu i szkła laboratoryjnego;
- 2) tworzy i omawia model drobinowy: powstawania wodnego roztworu (cukru lub etanolu) i jego rozcieńczenia;
- 3) określa rozpuszczalność substancji stałej w wodzie za pomocą doświadczenia, w którym przeprowadza pomiary masy przed i po odparowaniu rozpuszczalnika z roztworu nasyconego lub przed dodaniem nadmiaru substancji stałej do roztworu i po odsączeniu nierozpuszczonej pozostałości; porównuje wyniki przeprowadzonego doświadczenia z danymi literaturowymi; identyfikuje możliwe źródła błędów i proponuje zmiany w postępowaniu, które mogą zwiększyć zgodność z oczekiwanym wynikiem;
- 4) sporządza wykres zależności rozpuszczalności substancji w wodzie od temperatury na podstawie danych liczbowych oraz odczytuje rozpuszczalność z wykresu lub tabeli i na tej podstawie określa typ roztworu (nasycony, nienasycony) o podanym składzie;
- 5) oblicza stężenie procentowe roztworu nasyconego na podstawie danych o rozpuszczalności oraz oblicza rozpuszczalność na podstawie stężenia procentowego roztworu nasyconego; oblicza masę substancji i masę rozpuszczalnika w danej porcji roztworu nasyconego na podstawie rozpuszczalności.

5. Reakcje chemiczne. Uczeń:

- 1) pisze słownie schemat reakcji chemicznej, posługuje się nazwami substratów i produktów;

- 2) pisze równania reakcji chemicznych w formie cząsteczkowej; ustala współczynniki stechiometryczne;
- 3) odczytuje przebieg reakcji chemicznej z udziałem związków o budowie cząsteczkowej –wymienia nazwy drobin, z jakich zbudowane są substraty i produkty, oraz wskazuje ich wzajemne stosunki liczbowe; wskazuje substraty, produkty i katalizator;
- 4) buduje modele cząsteczek substratów oraz produktów i za ich pomocą ilustruje równanie reakcji chemicznej;
- 5) przeprowadza i omawia doświadczenie ilustrujące prawo zachowania masy oraz prawo stałości składu związku chemicznego;
- 6) wykonuje obliczenia związane z masami substratów i produktów: oblicza masę jednego z substratów na podstawie masy drugiego substratu i masy produktów, oblicza skład procentowy związku, na podstawie stosunku masowego lub składu procentowego związku oblicza masę wybranego pierwiastka wchodzącego w jego skład;
- 7) bada i omawia szybkość reakcji chemicznej z wykorzystaniem pomiaru czasu, w jakim następuje zmiana barwy roztworu, zanik substancji stałej lub wydzielenie określonej objętości gazu;
- 8) analizuje wyniki pomiarów i porównuje szybkość reakcji w zależności od czynników, takich jak: temperatura, stężenie substratów, stopień rozdrobnienia substratów oraz obecność katalizatora; formułuje wnioski i przewiduje, jak zmiana jednego z wymienionych czynników wpływa na szybkość reakcji chemicznej.

6. Paliwa. Uczeń:

- 1) wymienia paliwa kopalne (węgiel kopalny, ropa naftowa, gaz ziemny) i omawia ich pochodzenie oraz znaczenie jako źródeł energii; opisuje destylację jako metodę rozdziału mieszanin; bada i opisuje właściwości fizyczne ropy naftowej (stan skupienia, barwa, rozpuszczalność w wodzie, gęstość względem wody) oraz właściwości chemiczne (palność, zapach); wymienia produkty destylacji ropy naftowej: gaz rafineryjny, benzyny, nafty i oleje napędowe, opisuje ich właściwości fizyczne i chemiczne wymienione wcześniej oraz wskazuje ich zastosowania;

- 2) opisuje negatywne konsekwencje dla klimatu, środowiska i zdrowia człowieka wynikające ze spalania paliw kopalnych; argumentuje potrzebę poszukiwania alternatywnych źródeł energii; wyjaśnia różnicę między odnawialnymi i nieodnawialnymi źródłami energii – moduł klimatyczny;
- 3) przeprowadza i omawia doświadczenia spalania siarki i węgla oraz pisze równania reakcji powstawania SO_2 i powstawania CO i CO_2 z pierwiastków w zależności od różnego dostępu tlenu;
- 4) omawia sposób, w jaki spalanie paliw kopalnych prowadzi do emisji tlenków: CO, CO_2 i SO_2 oraz zanieczyszczeń pyłowych; uzasadnia potrzebę stosowania katalizatorów w pojazdach z silnikami spalinowymi i w elektrowniach węglowych oraz opisuje ich rolę w ograniczaniu zanieczyszczeń powietrza – moduł klimatyczny;
- 5) rysuje wzory strukturalne oraz buduje modele cząsteczek alkanów o łańcuchach prostych do czterech atomów węgla w cząsteczce i podaje ich nazwy systematyczne;
- 6) pisze równania reakcji spalania całkowitego i niecałkowitego: metanu, etanu, propanu i butanu z użyciem wzorów sumarycznych; przeprowadza i omawia reakcje spalania wybranego węglowodoru przy różnym dostępie tlenu oraz identyfikuje produkty tych reakcji;
- 7) rysuje wzory strukturalne, buduje modele cząsteczek oraz podaje nazwy systematyczne alkoholi: metanolu i etanolu;
- 8) bada i porównuje palność alkoholi, pisze równania reakcji spalania całkowitego i niecałkowitego metanolu i etanolu z użyciem wzorów sumarycznych;
- 9) wyszukuje i prezentuje informacje o zastosowaniach metanolu i etanolu jako biopaliw i ich wpływie na środowisko i klimat – moduł klimatyczny;
- 10) bada i opisuje wpływ etanolu na materiał biologiczny (np. białko jaja kurzego, wątrobkę); charakteryzuje metanol jako substancję silnie toksyczną, wymienia negatywne konsekwencje spożywania etanolu;
- 11) wyjaśnia wzajemne zależności zamiany energii mechanicznej, elektrycznej i chemicznej na przykładzie: działania elektrowni węglowej, elektrowni atomowej, farm fotowoltaicznych lub wiatrowych oraz elektrolizy wody;

- 12) przeprowadza i omawia doświadczenie, którego celem jest otrzymanie wodoru i zbadanie jego właściwości fizycznych (stanu skupienia, barwy, rozpuszczalności w wodzie, gęstości względem powietrza) oraz właściwości chemicznych (zapachu, palności); pisze równania reakcji: rozkładu wody pod wpływem prądu elektrycznego i spalania wodoru;
- 13) wyszukuje, porządkuje i prezentuje informacje na temat otrzymywania i magazynowania wodoru oraz wymienia zalety i wady stosowania wodoru jako nośnika energii – moduł klimatyczny.

7. Kwasy, wodorotlenki, sole. Uczeń:

- 1) pisze wzory sumaryczne kwasów: HNO_3 , H_2SO_4 , H_2CO_3 , H_3PO_4 , CH_3COOH i $\text{HCl}_{(\text{aq})}$ na podstawie nazwy oraz podaje nazwę na podstawie wzoru sumarycznego; buduje modele cząsteczek kwasów tlenowych: HNO_3 , H_2SO_4 , H_2CO_3 , H_3PO_4 , CH_3COOH oraz chlorowodoru, z którego powstaje kwas chlorowodorowy (solny);
- 2) opisuje wodorotlenki jako związki o budowie jonowej składające się z kationów metalu i anionów wodorotlenkowych, pisze wzory sumaryczne wodorotlenków na podstawie nazwy oraz podaje nazwę na podstawie wzoru sumarycznego;
- 3) opisuje zasady jako wodne roztwory wodorotlenków metali 1 i 2 grupy układu okresowego pierwiastków chemicznych;
- 4) wyjaśnia, z czego wynika kwasowy i zasadowy odczyn wodnego roztworu, pisze równania dysocjacji elektrolitycznej dla kwasów (jednoetapowo) i zasad;
- 5) przeprowadza i omawia doświadczenie, którego celem jest określenie lub potwierdzenie odczynu wodnego roztworu wybranych substancji i produktów dostępnych na co dzień; bada pH wodnego roztworu za pomocą uniwersalnego papierka wskaźnikowego oraz wskaźników kwasowo-zasadowych, porównuje ich barwę w roztworze z barwną skalą, interpretuje wyniki pomiarów i wyciąga wnioski;
- 6) wyszukuje, przetwarza i prezentuje informacje o zastosowaniach kwasów: HNO_3 , H_2SO_4 , H_2CO_3 , H_3PO_4 , CH_3COOH , $\text{HCl}_{(\text{aq})}$ i wodorotlenków: NaOH , $\text{Ca}(\text{OH})_2$ i $\text{Mg}(\text{OH})_2$;

- 7) opisuje sole jako związki o budowie jonowej składające się z kationów metali oraz anionów reszt kwasowych, pisze wzory sumaryczne soli na podstawie nazwy oraz podaje nazwę na podstawie wzoru sumarycznego;
- 8) bada i omawia przebieg reakcji zobojętniania; pisze równania reakcji kwasów HNO_3 , H_2SO_4 , H_3PO_4 , CH_3COOH oraz $\text{HCl}_{(\text{aq})}$ z wodorotlenkami w formie cząsteczkowej;
- 9) wyszukuje, porządkuje i prezentuje informacje o zastosowaniach soli: NaCl , CaCl_2 , KNO_3 , CaSO_4 , MgSO_4 , Na_2CO_3 , CaCO_3 , Na_3PO_4 , $\text{Ca}_3(\text{PO}_4)_2$.

Wymagania dotyczące doświadczeń edukacyjnych

Uczeń:

- 1) samodzielnie, w czasie ustalonym z nauczycielem, prowadzi dziennik laboratoryjny, w którym dokumentuje doświadczenia przeprowadzane w trakcie lekcji;
- 2) uczestniczy w wydarzeniu popularyzującym naukę, stacjonarnie lub online, podczas którego zdobywa wiedzę na temat praktycznych zastosowań chemii;
- 3) stacjonarnie lub zdalnie odbywa wizytę w laboratorium chemicznym (np. w lokalnej oczyszczalni ścieków, stacji uzdatniania wody, zakładzie przetwórstwa spożywczego), poznaje charakterystykę i codzienność pracy chemika;
- 4) pracując w grupie, przygotowuje i przeprowadza debatę na temat obecności chemii w życiu codziennym, wpływu odkryć i osiągnięć chemii na zdrowie, jakość życia, stan środowiska lub zmianę klimatu.

Warunki i sposób realizacji podstawy programowej chemii

Chemia to przedmiot o charakterze eksperymentalnym, którego realizacja powinna opierać się na metodach aktywizujących, w szczególności na: nauczaniu opartym na dociekanii naukowym, rozwiązywaniu problemów, modelowaniu, wykorzystaniu technologii cyfrowych oraz świadomej obserwacji otaczającego świata. Głównym celem nauczania chemii jest budowanie samodzielności poznawczej uczniów, umiejętności planowania i przeprowadzania doświadczeń oraz eksperymentów, rozwijania umiejętności rozumowania naukowego i krytycznej analizy informacji.

Nauczyciel powinien pełnić funkcję mentora i przewodnika. Jego zadaniem nie powinno być

wyłącznie przekazywanie gotowej wiedzy, lecz tworzenie warunków do samodzielnej pracy uczniów.

Ważnym aspektem jest powiązanie chemii z innymi przedmiotami przyrodniczymi i matematyką. Interdyscyplinarność przedmiotu, jakim jest chemia, umożliwia realizację projektów międzyprzedmiotowych, pokazujących praktyczne zastosowania nauk przyrodniczych oraz ich wpływ na codzienne życie.

Nauczanie chemii powinno w sposób systematyczny wspierać rozwój kompetencji fundamentalnych oraz przekrojowych, a także rozwijać sprawczość uczniów.

Kompetencje matematyczne rozwijane są poprzez rozwiązywanie zadań związanych z obliczeniami chemicznymi (np. stężeniami roztworów, ilościami reagentów), przeliczanie jednostek, analizowanie wyników pomiarów, a także przedstawianie danych w formie tabel i wykresów. Efektem uczenia się jest umiejętność wykorzystania narzędzi matematycznych do opisu i interpretacji zjawisk chemicznych. Kompetencje cyfrowe są kształtowane przez samodzielne wyszukiwanie informacji chemicznych z wiarygodnych źródeł, prowadzenie dokumentacji badań w formie cyfrowej (np. w edytorach tekstu, arkuszach kalkulacyjnych), korzystanie z symulacji komputerowych i aplikacji edukacyjnych. Kompetencje językowe są rozwijane np. poprzez opisywanie przebiegu doświadczeń, precyzyjne formułowanie obserwacji i wniosków, analizę i interpretowanie tekstów naukowych oraz tworzenie krótkich opracowań i prezentacji. Uczeń nabywa umiejętność posługiwania się poprawnym językiem chemicznym, co przekłada się na zrozumienie oraz komunikowanie treści naukowych. Kompetencje poznawcze, w tym krytyczne myślenie i związane z nim myślenie logiczne czy przyczynowo-skutkowe, są rozwijane przez stawianie pytań badawczych, formułowanie hipotez, analizę danych i wyciąganie wniosków. Kompetencje społeczne są kształtowane poprzez pracę zespołową przy realizacji doświadczeń chemicznych i projektów edukacyjnych, dzielenie się zadaniami, wspólne podejmowanie decyzji i komunikację w grupie. Efektem uczenia się jest rozwijanie postawy odpowiedzialności, współpracy i gotowości do konstruktywnego rozwiązywania konfliktów i zmiany swojego zdania w obliczu gromadzenia nowych informacji.

Obowiązkiem szkoły jest zapewnienie uczniom dostępu do odpowiedniej infrastruktury: pracowni wyposażonej w niezbędny sprzęt, szkło laboratoryjne, bieżącą wodę oraz odczynniki chemiczne. Kluczowe jest również zapewnienie możliwości wyszukiwania, przetwarzania, tworzenia i prezentowania informacji zarówno w formie tradycyjnej, jak i cyfrowej.

FIZYKA

Cele nauczania

1. Rozwijanie ciekawości poznawczej wobec zjawisk fizycznych, ich przebiegu i przyczyn oraz znaczenia w życiu codziennym, technice i środowisku.
2. Odkrywanie praw fizyki w procesie dociekania naukowego, indywidualnie i w grupie.
3. Poszukiwanie i weryfikowanie informacji, dyskutowanie pomysłów, argumentowanie własnego stanowiska oraz współpraca w dążeniu do rozwiązania problemu fizycznego.
4. Posługiwanie się wiedzą fizyczną oraz ilościowymi, jakościowymi i graficznymi metodami do opisu, przewidywania i wyjaśniania zjawisk fizycznych.
5. Analizowanie i rozwiązywanie problemów z wykorzystaniem metod fizyki.
6. Rozumienie miejsca człowieka we Wszechświecie i na Ziemi w odniesieniu do przyrody oraz wytworów cywilizacji.

Specyfika i struktura przedmiotu

Fizyka w szkole podstawowej koncentruje się na doświadczalnym poznawaniu i opisywaniu zjawisk przyrodniczych oraz zapoznawaniu z podstawowymi pojęciami fizycznymi. Kluczowe jest rozwijanie umiejętności badawczych uczniów poprzez obserwacje, doświadczenia, formułowanie pytań i hipotez oraz dyskusję wyników. Nacisk kładziony jest na jakościowe rozumienie zjawisk, wsparte ich demonstracją oraz pomiarami, analizą zależności między wielkościami, zapisem tych zależności za pomocą symboli i obliczeniami. Ważnym elementem jest dostrzeganie zjawisk fizycznych w codziennym życiu, technice i środowisku oraz rozwijanie umiejętności pracy zespołowej i komunikacji.

Struktura treści nauczania opiera się na następujących pięciu działach:

1. Dociekanie naukowe – jak badamy świat?
2. Fale, dźwięk i światło.
3. Siły, ruch i energia.
4. Prąd elektryczny.
5. Ziemia i Wszechświat.

Dział pierwszy to wprowadzenie do metod fizyki realizowane przez pierwsze pół roku szkolnego w klasie VII, a poznane w tym dziale podejście powinno być wykorzystywane

i rozwijane w kolejnych działach. Pozostałe działy są realizowane w dowolnej kolejności. W podstawie programowej fizyki wyodrębniono moduł klimatyczny.

Oczekiwane efekty uczenia się

1. Dociekanie naukowe – jak badamy świat? Uczeń:

- 1) formułuje hipotezy i pytania badawcze na podstawie obserwacji zjawisk;
- 2) planuje i przeprowadza – indywidualnie i w grupie – wybrane przez nauczyciela doświadczenia i obserwacje, używając podstawowych przyrządów pomiarowych (np. linijka, stoper, siłomierz, termometr, miernik uniwersalny);
- 3) przedstawia dane, pochodzące z własnych badań oraz innych źródeł, w formie tabel, wykresów lub schematów;
- 4) analizuje dane przedstawione w formie tabel, wykresów lub schematów, wyznacza na ich podstawie zmianę wielkości fizycznej i tempo jej zmiany;
- 5) wskazuje potencjalne źródła niedokładności pomiarów;
- 6) sporządza notatkę z przebiegu doświadczenia i obserwacji;
- 7) wyciąga wnioski z przeprowadzonych badań, dyskutuje z innymi uczniami i nauczycielem o wynikach doświadczeń i obserwacji;
- 8) omawia wybrane przez siebie zjawisko, przedstawia hipotezy dotyczące jego przyczyn i przebiegu.

2. Fale, dźwięk i światło. Uczeń:

- 1) demonstruje i opisuje powstawanie oraz rozchodzenie się fali mechanicznej, analogicznie opisuje dźwięk jako rozchodzące się drgania ośrodka;
- 2) analizuje i stosuje w obliczeniach związki między okresem i częstotliwością oraz między długością fali, jej prędkością, okresem i częstotliwością;
- 3) demonstruje i wyjaśnia związek między wysokością dźwięku i częstotliwością fali dźwiękowej;
- 4) opisuje i demonstruje prostoliniowe rozchodzenie się światła oraz powstawanie cienia i półcienia; na podstawie obserwacji części oświetlonej i cienia wnioskuje, gdzie znajduje się źródło światła; wyjaśnia, że przedmioty są widoczne dzięki światłu docierającemu do oka;

- 5) odkrywa doświadczalnie prawo odbicia i stosuje je do rozwiązywania problemów;
- 6) bada doświadczalnie różnicę między odbiciem od powierzchni gładkiej i chropowatej;
- 7) demonstruje oraz wyjaśnia, rysując bieg promieni, działanie lustra oraz *camery obscury*;
- 8) bada doświadczalnie załamanie światła i jakościowo stosuje prawo załamania do rozwiązywania problemów;
- 9) bada doświadczalnie skupianie i rozpraszanie promieni oraz tworzenie obrazu przez soczewki.

Fakultatywne efekty uczenia się. Uczeń:

- 1) wyjaśnia jakościowo związek między barwą światła a częstotliwością fali świetlnej;
- 2) wyjaśnia, że światło widzialne jest jednym z rodzajów fal elektromagnetycznych; podaje przykłady zastosowania fal elektromagnetycznych i zjawisk, w których występują;
- 3) opisuje zjawiska związane z dźwiękiem i światłem występujące w narządach zmysłów różnych organizmów.

3. Siły, ruch i energia. Uczeń:

- 1) obserwuje i opisuje skutki działania sił: ciężkości, nacisku, oporu, tarcia, wyporu, elektrycznych i magnetycznych; nazywa te siły;
- 2) wyznacza dla sił o tym samym kierunku siłę wypadkową oraz stosuje warunek równowagi sił;
- 3) mierzy wartość siły za pomocą siłomierza;
- 4) stosuje w obliczeniach związek między wartością siły ciężkości (ciężarem), masą i przyspieszeniem grawitacyjnym (w N/kg);
- 5) odkrywa doświadczalnie prawo Archimedesesa i stosuje je do rozwiązywania problemów;
- 6) demonstruje I i III zasadę dynamiki i stosuje je do opisu zjawisk;
- 7) analizuje i stosuje do rozwiązywania problemów związki: między prędkością, drogą i czasem dla ruchu jednostajnego oraz między przyspieszeniem, zmianą prędkości i czasem dla ruchu jednostajnie zmiennego prostoliniowego;

- 8) demonstruje II zasadę dynamiki, formułuje ją ilościowo i stosuje w obliczeniach dla ruchu jednostajnie zmiennego prostoliniowego;
- 9) demonstruje wykonanie pracy przez siłę oraz wykorzystuje w prostych obliczeniach związek między pracą, wartością stałej siły i drogą, gdy siła działa w tę samą stronę, w którą porusza się ciało;
- 10) podaje przykłady różnych form energii (kinetycznej, potencjalnej grawitacji, potencjalnej sprężystości, cieplnej, fal, elektrycznej) i opisuje jakościowo ich przemiany w zjawiskach codziennych i urządzeniach technicznych;
- 11) opisuje jakościowo zasadę zachowania energii na przykładach;
- 12) demonstruje, analizuje oraz stosuje w obliczeniach zasadę dźwigni.

Fakultatywne efekty uczenia się. Uczeń:

- 1) analizuje spadek swobodny jako przykład ruchu jednostajnie zmiennego;
- 2) stosuje w obliczeniach związek między ciśnieniem, wartością siły nacisku i polem powierzchni;
- 3) stosuje pojęcie ciśnienia do opisu zjawisk w przyrodzie i technice;
- 4) demonstruje istnienie ciśnienia atmosferycznego;
- 5) oblicza energię kinetyczną ciała i zmianę jego energii potencjalnej grawitacji;
- 6) opisuje moc jako tempo wykonywania pracy lub przekazywania energii; stosuje w obliczeniach związek między mocą, pracą (energiją) i czasem.

4. Prąd elektryczny. Uczeń:

- 1) opisuje przepływ prądu elektrycznego w przewodzie elektrycznym;
- 2) buduje obwody elektryczne, obserwuje i omawia skutki przepływu prądu w tych obwodach;
- 3) mierzy napięcie elektryczne i natężenie prądu miernikiem uniwersalnym; rysuje schematy obwodów elektrycznych, uwzględniając mierniki;
- 4) omawia zasady bezpiecznego i efektywnego korzystania z domowej sieci elektrycznej;
- 5) posługuje się próbnikiem napięcia.

Fakultatywny efekt uczenia się:

Uczeń bada doświadczalnie zależność natężenia prądu od napięcia dla co najmniej dwóch odbiorników spośród trzech następujących: opornik, żarówka, dioda.

5. Ziemia i Wszechświat. Uczeń:

- 1) opisuje wybrane metody poznawania Kosmosu;
- 2) wyjaśnia możliwość ruchu po orbicie kołowej pod wpływem siły grawitacji, odwołując się do demonstracji z ciałem poruszającym się po okręgu oraz omawiając doświadczenie myślowe – działo Newtona;
- 3) wymienia podstawowe cechy układu planetarnego i galaktyki; wskazuje, że Układ Słoneczny jest jednym z wielu układów planetarnych, a Galaktyka – jedną z wielu galaktyk;
- 4) demonstruje na modelu i wyjaśnia metodę tranzytu;
- 5) opisuje jakościowo bilans energetyczny planety w Układzie Słonecznym oraz skutki jego niezrównoważenia, posługując się pojęciami promieniowania słonecznego, promieniowania planety, średniej temperatury planety – moduł klimatyczny;
- 6) demonstruje na modelu i opisuje, na czym polega rozszerzanie się Wszechświata.

Fakultatywny efekt uczenia się:

Uczeń wyjaśnia, na czym polega stan nieważkości.

Wymagania dotyczące doświadczeń edukacyjnych

Uczeń:

- 1) samodzielnie lub w grupie przeprowadza badanie, w ramach którego wybiera problem badawczy, stawia pytania i hipotezy, dobiera narzędzia, realizuje badanie, analizuje wyniki i formułuje wnioski;
- 2) wykonuje co najmniej jedno z poniższych doświadczeń edukacyjnych. Uczeń:
 - a) samodzielnie lub w grupie przygotowuje i prezentuje w formie ustalonej z nauczycielem doświadczenie pokazowe,
 - b) samodzielnie lub w grupie rozwiązuje w formie projektu interdyscyplinarny problem związany z zastosowaniem fizyki w codziennym życiu,
 - c) samodzielnie lub w grupie przygotowuje model fizyczny urządzenia lub zjawiska i prezentuje go w formie ustalonej z nauczycielem,

- d) prowadzi proste obserwacje astronomiczne nocnego nieba (np. identyfikuje gwiazdozbiory, planety) z użyciem tradycyjnych lub cyfrowych map nieba i prezentuje wyniki obserwacji w formie ustalonej z nauczycielem,
- e) bierze aktywny udział w debacie na temat związany z fizyką, nauką, techniką i technologią oraz ich wpływem na społeczeństwo i środowisko (przykładowe tezy: Fizyka nie przydaje się w życiu; Ludzie skolonizują Marsa),
- f) podczas spaceru z nauczycielem i pod jego nadzorem zapoznaje się z elementami rzeczywistej instalacji elektrycznej, dyskutuje o ich roli, sposobie działania oraz zasadach bezpieczeństwa z nauczycielem i innymi uczniami, a następnie poszukuje informacji i zapoznaje się z nimi, aby zweryfikować swoje obserwacje i odpowiedzieć na pytania pojawiające się w trakcie dyskusji.

Warunki i sposób realizacji podstawy programowej fizyki

Podstawą nauczania fizyki jest włączenie ucznia w proces odkrywania przyrody przy wykorzystaniu:

- 1) obserwacji i doświadczeń;
- 2) dociekania naukowego;
- 3) operacyjnego zapoznania się z podstawowymi pojęciami fizycznymi;
- 4) rozwiązywania problemów, w tym zadań obliczeniowych i jakościowych;
- 5) dyskusji i pracy w grupach;
- 6) wykonywania modeli urządzeń i modelowania zjawisk fizycznych;
- 7) technologii informacyjno-komunikacyjnych.

Podczas realizacji każdego działu nauczyciel zachęca uczniów do stawiania hipotez oraz proponowania sposobów ich sprawdzenia, opowiadania o tym, co zaniekaowało uczniów (np. zjawisko, informacja, urządzenie). Ważna jest dbałość o utrzymanie otwartości dyskusji, by w pełni zademonstrować skuteczność rozumowania naukowego. Zapropozowanie przez ucznia lub nauczyciela oraz rozważenie i sprawdzenie ryzykownej hipotezy (np. Metalowe przedmioty spadają szybciej niż niemetalowe) zapewnia pełniejsze doświadczenie poznawcze i prowadzi do lepszego zrozumienia metody naukowej niż podanie od razu poprawnego wyjaśnienia.

W dziale pierwszym Dociekanie naukowe – jak badamy świat? nauczyciel, uwzględniając

zainteresowania i możliwości uczniów, wybiera samodzielnie doświadczenia. Mogą one dotyczyć różnych zagadnień fizycznych – nawet takich, które nie zostały uwzględnione w pozostałych działach (np. ruch wahadła, stygnięcie cieczy, prędkość przepływu, tempo rozładowania akumulatora). W dziale tym uczniowie zapoznają się także ze sposobami gromadzenia, przedstawiania i analizowania danych. Dane te powinny pochodzić z badań uczniów oraz z dodatkowych źródeł wskazanych przez nauczyciela. Nauczyciel wprowadza nowe pojęcia fizyczne, gdy jest to potrzebne do zrozumienia danego zagadnienia. Jeśli to tylko możliwe, podstawą dociekań powinny być zjawiska znane uczniom z codziennych doświadczeń.

Może się zdarzyć, że uczniowie powrócą do tematów, które były omawiane na innych lekcjach (np. przyrody), a także że nauczyciel wraz z uczniami powróci do niektórych zagadnień omawianych w pierwszym dziale podczas realizowania kolejnych. W obu przypadkach ponowne skupienie się na zagadnieniu – w nowym kontekście i na innym etapie uczenia się – pozwoli na jego pełniejsze zrozumienie.

Ważne jest opanowanie przez uczniów posługiwania się daną wielkością fizyczną, a nie umiejętność odtworzenia jej definicji. Lepiej, by uczniowie po wykonaniu doświadczenia dopytywali, czym jest napięcie elektryczne, niż by czuli presję uczenia się na pamięć podręcznikowego wyjaśnienia. W myśl tej zasady wzory fizyczne powinny pojawiać się jako zwarte przedstawienie zrozumianego wcześniej pojęcia lub prawa. Wartości wielkości mianowanych uczeń powinien wyrażać wraz z jednostką.

W opisie efektów uczenia się przysłówki jakościowo oznaczają, że uczeń wyjaśnia, stosuje lub opisuje coś bez potrzeby odwoływania się do konkretnych wartości liczbowych (ilości) i wzorów, ale potrafi wskazać istotne relacje między wielkościami. Fraza uczeń demonstruje oznacza, że uczeń, wykorzystując przedmioty, przeprowadza demonstrację (pokaz), podczas której dane zjawisko lub prawo może przedstawić jakościowo lub ilościowo; istotne jest, by uczeń posłużył się konkretem do wyjaśnienia abstraktu. Na przykład uczeń proszony o zademonstrowanie II zasady dynamiki może popchnąć piłkę lekką i piłkę ciężką oraz wyjaśnić obserwowane skutki i różnice między nimi, posługując się pojęciami siły, przyspieszenia i masy.

Nauczyciel – uwzględniając możliwości oraz zainteresowania swoje i uczniów – proponuje przekrojowe spojrzenie na wybrane wielkie idee fizyki. Ukazuje historyczną ewolucję np. wiedzy o ruchu, mechaniki nieba, poglądów na naturę światła od czasów najdawniejszych aż

do współczesnych odkryć i teorii naukowych. Przedstawia znaczenie fizyki zarówno dla techniki, jak i dla rozwoju intelektualnego ludzkości oraz szeroko pojętej kultury. Uświadamia w ten sposób uczniom, że nauka to proces społeczny – dynamiczny, otwarty na korekty i pogłębianie rozumienia zjawisk.

Trudność wykonywania obliczeń nie powinna odwracać uwagi ucznia od istoty zagadnień fizycznych. Z tego względu uczeń powinien móc korzystać z kalkulatora, a dane liczbowe – choć realistyczne – powinny być przystępne dla ucznia. Dlatego np. przy realizacji efektu uczenia się analizuje i stosuje w obliczeniach związki między okresem i częstotliwością oraz między długością fali, jej prędkością, okresem i częstotliwością wartości powinny dotyczyć fal na sznurze, na wodzie, fal dźwiękowych, a nie świetlnych.

Dział Ziemia i Wszechświat daje uczniowi podstawy do rozumienia świata w makroskali. Przy okazji uczeń poznaje sposoby badania układów, których nie można dotknąć ani łatwo na nie wpływać. Zamiast doświadczeń uczeń w tym dziale przeprowadza na modelach demonstracje, które obrazują poznawane zagadnienia. Do ich dodatkowego zilustrowania można wykorzystać symulacje, zdjęcia i filmy.

Nauczyciel – na podstawie oceny dostępnego czasu, umiejętności uczniów i ich zainteresowania danym zagadnieniem – wybiera i realizuje w ciągu roku co najmniej jeden fakultatywny efekt uczenia się spośród wszystkich zaproponowanych.

Na lekcji oraz podczas weryfikacji efektów uczenia się uczeń może korzystać z samodzielnie przygotowanej karty wzorów i wielkości fizycznych wraz z jednostkami oraz z wykazu wymaganych przez nauczyciela przedrostków.

Szkoła poza standardowym wyposażeniem sali lekcyjnej zapewnia: pracownię fizyczną umożliwiającą bezpieczne i wygodne prowadzenie doświadczeń przez grupy uczniów, kalkulator dla każdego ucznia na czas zajęć, dostęp do bieżącej wody (zlew), możliwość zaciemnienia sali, miejsce do bezpiecznego i wygodnego przechowywania sprzętu i materiałów, wyposażenie do przeprowadzania doświadczeń, zwłaszcza przewidzianych w działach poświęconych mechanice, optyce, elektryczności w liczbie umożliwiającej pracę w grupach co najwyżej czteroosobowych, dostęp do komputera z Internetem i z urządzeniem do wyświetlania obrazu w dużym formacie.

Nauczyciel ma zapewnioną pomoc przy przygotowaniu doświadczeń lub ma tak zaplanowane dyżury, by nie przypadły na przerwy przed ani po lekcjach fizyki.

MATEMATYKA

Cele nauczania

Klasy IV–VI

1. Korzystanie z narzędzi matematycznych – rozumienie i używanie pojęć oraz własności matematycznych także w nowej sytuacji; dostrzeganie związków między własnościami oraz różnic i podobieństw między obiektami matematycznymi.
2. Wykonywanie obliczeń w pamięci lub z zastosowaniem różnych form zapisu; stosowanie w obliczeniach nie tylko wyuczonych procedur, ale także własnych strategii obliczeń; analizowanie błędów i rozumienie przyczyn ich powstania.
3. Odczytywanie i krytyczne interpretowanie podanych informacji oraz przetwarzanie formy ich prezentacji w celu ułatwienia interpretacji danych.
4. Dostrzeganie matematyki w zagadnieniach z różnych dziedzin i budowanie przekonania o własnej skuteczności w stosowaniu metod matematycznych; formułowanie opisu matematycznego prostych sytuacji, w szczególności w życiu codziennym.
5. Rozwiązywanie problemów matematycznych samodzielnie i we współpracy z innymi; poszukiwanie rozwiązań wykraczających poza zwykłe zastosowania znanych schematów.
6. Kształtowanie potrzeby uzasadniania faktów matematycznych; formułowanie zrozumiałych argumentów uzasadniających poprawność prostych rozumowań; weryfikowanie argumentów podawanych przez innych.

Klasy VII i VIII

1. Korzystanie z narzędzi matematycznych – rozumienie i używanie pojęć oraz własności matematycznych także w nowej sytuacji; dostrzeganie związków między własnościami oraz różnic i podobieństw między obiektami matematycznymi.
2. Wykonywanie obliczeń arytmetycznych i algebraicznych; dążenie do optymalnego sposobu rachowania; używanie kalkulatora lub aplikacji obliczeniowych, gdy jest to uzasadnione złożonością rachunku lub celem zadania.
3. Wyciąganie wniosków z informacji podanych za pomocą tekstu, tabel, diagramów, wykresów itp.; używanie pojęć, narzędzi i argumentów matematycznych do krytycznego interpretowania danych, w tym do rozpoznawania nieuprawnionych wniosków.

4. Stosowanie adekwatnych narzędzi matematycznych do opisu, analizy i rozwiązywania problemów z różnych dziedzin, w tym z życia codziennego.
5. Budowanie kilkietapowych strategii rozwiązania problemu matematycznego; dostrzeganie poprawnych rozwiązań problemu; analizowanie rozwiązania w celu sprawdzenia jego poprawności lub uproszczenia sposobu rozumowania.
6. Prowadzenie rozumowań i uzasadnianie ich poprawności, formułowanie wniosków wynikających z przesłanek; dobieranie argumentów poprzez podawanie przykładów i kontrprzykładów; weryfikowanie rozumowań podanych przez innych.

Specyfika i struktura przedmiotu

Na obu poziomach edukacyjnych w opisie efektów uczenia się wyróżniono kilka działów tematycznych. Oprócz nich wyodrębniono dział Myślenie matematyczne. Ma on inny charakter niż pozostałe działy. Spina wszystkie działy tematyczne takimi efektami uczenia się, których osiągnięcie jest niezbędne do samodzielnego posługiwania się matematyką. Efekty w nim opisane osiągane są przy uczeniu się każdego z działów tematycznych, ale też pogłębiają rozumienie każdego tematu. Efekty w dziale Myślenie matematyczne obejmują kognitywistyczne umiejętności rozwiązywania zadań, umiejętności komunikowania swojego sposobu myślenia oraz umiejętności argumentacji i uzasadniania własności matematycznych.

Klasy IV–VI

Liczby	Miara	Algebra	Figury	Dane
Myślenie matematyczne				

Klasy VII i VIII

Liczby	Algebra	Figury	Dane i zdarzenia losowe
Myślenie matematyczne			

W podstawie programowej matematyki wyodrębniono moduł ekonomiczno-finansowy.

Oczekiwane efekty uczenia się

Klasy IV–VI

1. Liczby. Uczeń:

- 1) stosuje dziesiętkowy system zapisu liczb naturalnych, w tym porównuje i zaokrągla liczby naturalne oraz interpretuje je na osi liczbowej;
- 2) odczytuje i zapisuje liczby naturalne w systemie rzymskim w zakresie od 1 do 3000;
- 3) rozpoznaje liczby podzielne przez 2, 3, 4, 5, 9, 10;
- 4) zna pojęcie liczby pierwszej i rozpoznaje liczbę złożoną, gdy jest ona jednocyfrowa lub dwucyfrowa, a także gdy na istnienie dzielnika wskazuje cecha podzielności;
- 5) rozkłada liczby jedno- lub dwucyfrowe na czynniki pierwsze;
- 6) znajduje wspólne dzielniki i wspólne wielokrotności dwóch liczb jedno- lub dwucyfrowych, w tym największy wspólny dzielnik i najmniejszą wspólną wielokrotność;
- 7) posługuje się dzielnikami i wielokrotnościami liczb w obliczeniach i rozumowaniach;
- 8) określa liczebność zbioru liczb z pewnego niewielkiego zakresu, opisanego pewnymi warunkami;
- 9) dodaje i odejmuje liczby naturalne w pamięci lub z zapisem obliczeń pośrednich;
- 10) mnoży i dzieli liczbę naturalną przez liczbę jednocyfrową, dwucyfrową lub trzycyfrową w pamięci lub z zapisem obliczeń pośrednich;
- 11) interpretuje dzielenie liczb naturalnych jako podział oraz jako mieszczzenie;
- 12) wykonuje działania na liczbach naturalnych, stosując wygodne dla siebie strategie ułatwiające obliczenia, w tym własności przemienności i łączności dodawania i mnożenia oraz rozdzielność mnożenia i dzielenia względem dodawania i odejmowania;
- 13) wykonuje dzielenie z resztą liczb naturalnych i korzysta z własności reszt;
- 14) porównuje różnicowo i ilorazowo liczby naturalne;
- 15) oblicza potęgi liczb naturalnych o wykładnikach całkowitych dodatnich, wśród liczb dwucyfrowych rozpoznaje kwadraty i sześciany;

- 16) posługuje się liczbami całkowitymi także w sytuacjach wynikających z życia codziennego, porównuje liczby całkowite, interpretuje je na osi liczbowej oraz wykonuje na nich proste rachunki pamięciowe;
- 17) przedstawia część danej całości za pomocą ułamka oraz interpretuje ułamek właściwy jako część danej całości;
- 18) interpretuje ułamek jako iloraz liczb naturalnych;
- 19) skraca i rozszerza ułamki zwykłe, sprowadza ułamki do wspólnego mianownika;
- 20) przedstawia ułamek niewłaściwy w postaci liczby mieszanej, a liczbę mieszaną w postaci ułamka niewłaściwego;
- 21) zaznacza ułamki zwykłe i dziesiętne na osi liczbowej oraz odczytuje ułamki zwykłe i dziesiętne zaznaczone na osi liczbowej;
- 22) zapisuje ułamki dziesiętne skończone w postaci ułamków zwykłych;
- 23) zamienia ułamki zwykłe o mianownikach będących dzielnikami liczb 10, 100, 1000 itd. na ułamki dziesiętne;
- 24) zapisuje ułamki zwykłe, których mianowniki nie są dzielnikami liczb 10, 100, 1000 itd., w postaci rozwinięcia dziesiętnego nieskończonego w przypadkach niewymagających skomplikowanych rachunków;
- 25) zaokrągla ułamki dziesiętne;
- 26) porównuje ułamki (zwykłe i dziesiętne);
- 27) dodaje, odejmuje, mnoży i dzieli ułamki zwykłe o mianownikach jedno- i dwucyfrowych;
- 28) wykonuje obliczenia na ułamekach dziesiętnych w pamięci lub z zapisem obliczeń pośrednich w zakresie:
 - a) dodaje, odejmuje i mnoży ułamki dziesiętne w przypadkach, gdy ułamki mają co najwyżej trzy cyfry po przecinku,
 - b) dzieli ułamki dziesiętne w przypadkach dających się sprowadzić do dzielenia przez liczbę naturalną co najwyżej trzycyfrową;
- 29) oblicza potęgi o wykładnikach całkowitych dodatnich ułamków zwykłych i dziesiętnych, także za pomocą kalkulatora;
- 30) porównuje różnicowo ułamki;
- 31) oblicza ułamek danej wielkości;
- 32) wykonuje nieskomplikowane rachunki, w których występują liczby wymierne;

- 33) interpretuje 100% danej wielkości jako całość, 50% – jako połowę, 25% – jako jedną czwartą, 10% – jako jedną dziesiątą, 1% – jako jedną setną część tej wielkości;
- 34) oblicza procent danej wielkości w przypadkach osadzonych w kontekście praktycznym;
- 35) oblicza cenę jednostkową i koszt zakupu kilku sztuk towaru; porównuje opłacalność różnych opcji zakupu, np. rabat, promocja, zakup w pakiecie – moduł ekonomiczno-finansowy;
- 36) stosuje reguły dotyczące kolejności wykonywania działań;
- 37) szacuje wyniki działań;
- 38) używa kalkulatora w zadaniach, w których obliczenia są złożone, a ich wykonywanie nie jest głównym celem zadania, na przykład w problemach opartych na rzeczywistych danych.

2. Miara. Uczeń:

- 1) mierzy odcinki z dokładnością do 1mm i szacuje ich długości w sytuacjach praktycznych;
- 2) posługuje się jednostkami długości: milimetr, centymetr, decymetr, metr i kilometr, w sytuacjach praktycznych przelicza te jednostki z jednej na drugą;
- 3) mierzy kąty mniejsze niż 180 stopni z dokładnością do jednego stopnia oraz rysuje dowolne kąty, gdy ich miara podana jest w pełnych stopniach;
- 4) stosuje jednostki pola: mm^2 , cm^2 , dm^2 , m^2 , km^2 , ar, hektar;
- 5) stosuje jednostki objętości i pojemności: cm^3 , dm^3 , m^3 , mililitr, litr;
- 6) przelicza jednostki pola i jednostki objętości w kontekstach praktycznych;
- 7) stosuje, w tym przelicza, jednostki masy w kontekstach praktycznych: gram, dekagram, kilogram, tona;
- 8) wykonuje proste obliczenia kalendarzowe w dniach, tygodniach, miesiącach, latach;
- 9) wykonuje proste obliczenia zegarowe w godzinach, minutach i sekundach;
- 10) zamienia wyrażenia dwumianowane na ułamki dziesiętne, a ułamki dziesiętne na wyrażenia dwumianowane;

- 11) oblicza rzeczywistą długość odcinka, gdy dana jest jego długość w skali oraz oblicza długość odcinka w skali, gdy dana jest jego rzeczywista długość;
- 12) w kontekście praktycznym oblicza: drogę przy danej prędkości i czasie, prędkość przy danej drodze i czasie, czas przy danej drodze i prędkości oraz stosuje jednostki prędkości km/h oraz m/s;
- 13) wykonuje obliczenia pieniężne związane z codziennymi wydatkami, budżetem, oszczędzaniem, wymianą walut i porównywaniem cen; interpretuje dokumenty z jednostkami miar i cenami – moduł ekonomiczno-finansowy
- 14) stosuje proste aplikacje i narzędzia cyfrowe do rozwiązywania problemów związanych z pomiarami i przeliczaniem jednostek.

3. Algebra. Uczeń:

- 1) opisuje wielkości oraz zależności między wielkościami za pomocą wyrażeń algebraicznych na podstawie informacji osadzonych w kontekście praktycznym;
- 2) oblicza wartości prostych wyrażeń algebraicznych w sytuacjach niewymagających skomplikowanych rachunków oraz porównuje, analizuje i interpretuje otrzymane wyniki;
- 3) korzysta z nieskomplikowanych wzorów, w których występują oznaczenia literowe;
- 4) układa równania na podstawie informacji podanych w zadaniu;
- 5) rozwiązuje proste równania pierwszego stopnia z jedną niewiadomą występującą po jednej stronie równania.

4. Figury. Uczeń:

- 1) rozpoznaje i nazywa figury: punkt, prosta, półprosta, odcinek;
- 2) rozpoznaje, nazywa i rysuje kąty; rozróżnia kąt ostry, prosty, rozwarty, półpełny, pełny, wklęsły i wypukły; wskazuje wierzchołek i ramiona kąta;
- 3) rozpoznaje oraz rysuje proste i odcinki prostopadłe i równoległe, także na kartce w kratkę;
- 4) rozpoznaje kąty przyległe, wierzchołkowe, odpowiadające i naprzemianległe oraz stosuje ich własności;

- 5) rozpoznaje, nazywa i rysuje wielokąty; wskazuje ich wierzchołki i kąty wewnętrzne, boki, przekątne;
- 6) rozpoznaje, nazywa i rysuje koło i okrąg; wskazuje ich środek, promień, średnicę, cięciwę, rysuje cięciwę koła i okręgu a także (przy danym środku) promień i średnicę;
- 7) rozpoznaje, nazywa, rysuje trójkąt ostrokątny, prostokątny i rozwartokątny oraz różnoboczny, równoramienny i równoboczny;
- 8) stosuje twierdzenia o sumie miar kątów w trójkącie i sumie miar kątów w czworokącie;
- 9) wskazuje ramiona trójkąta równoramiennego, korzysta z równości kątów przy podstawie trójkąta równoramiennego oraz z równości jego ramion;
- 10) konstruuje trójkąt o podanych bokach; ustala możliwość zbudowania trójkąta o danych długościach boków;
- 11) rozpoznaje, nazywa, rysuje kwadrat, prostokąt, romb, równoległobok, trapez, w tym trapez równoramienny i prostokątny oraz stosuje ich własności;
- 12) rozpoznaje i rysuje figury osiowosymetryczne, wskazuje i rysuje ich osie symetrii;
- 13) rozpoznaje i rysuje wysokości w trójkącie, równoległoboku, trapezie;
- 14) oblicza pole trójkąta, kwadratu, prostokąta, rombu, równoległoboku, trapezu oraz pola figur, które można z nich zbudować;
- 15) oblicza obwód wielokąta o podanych długościach boków;
- 16) zaznacza w układzie współrzędnych punkty o podanych współrzędnych całkowitych oraz odczytuje współrzędne zaznaczonych punktów kratowych;
- 17) oblicza odległość między punktami w układzie współrzędnych, których pierwsze lub drugie współrzędne są takie same;
- 18) rozpoznaje ostrosłup, graniastosłup, w tym prostopadłościan i sześcian; rozpoznaje walec, stożek i kulę;
- 19) wskazuje wierzchołki, krawędzie, ściany boczne i podstawy graniastosłupów i ostrosłupów;
- 20) rozpoznaje i rysuje siatkę graniastosłupa prostego, ostrosłupa prawidłowego czworokątnego lub trójkątnego; wykonuje model graniastosłupa prostego i ostrosłupa z podanej lub samodzielnie stworzonej siatki;
- 21) oblicza pole powierzchni prostopadłościanu;

- 22) oblicza objętość prostopadłościanu o podanych długościach jego krawędzi i objętość bryły zbudowanej z kilku prostopadłościanów.

5. Dane. Uczeń:

- 1) interpretuje dane przedstawione w tekście oraz za pomocą tabel, diagramów i wykresów wykonanych za pomocą linii ciągłej, w tym porównuje ceny, koszty i wydatki przedstawione w tabelach, na wykresach lub paragonach – moduł ekonomiczno-finansowy;
- 2) przeprowadza proste badania statystyczne: zbiera dane, zapisuje je w uporządkowanej formie i przedstawia wnioski wynikające z zebranych informacji;
- 3) oblicza średnią arytmetyczną przy opisie zjawisk z życia codziennego;
- 4) interpretuje dane dotyczące wydatków, oblicza ich średnią wartość oraz formułuje wnioski dotyczące opłacalności różnych rozwiązań – moduł ekonomiczno-finansowy.

6. Myślenie matematyczne. Uczeń:

- 1) stosuje ogólne metody rozwiązywania problemów matematycznych, w tym:
 - a) zapisuje związki między danymi w zadaniu, np. za pomocą rysunku, diagramu lub innego skrótowego sposobu przedstawiania danych,
 - b) tworzy strategię rozwiązania problemu poprzez dzielenie rozwiązania na etapy,
 - c) ocenia sensowność rozwiązania, np. poprzez szacowanie, sprawdzanie wszystkich warunków zadania, ocenianie rzędu wielkości otrzymanego wyniku;
- 2) wyjaśnia swój sposób myślenia przy rozwiązywaniu problemu matematycznego, w tym:
 - a) opowiada o swoim sposobie rozwiązania zadania,
 - b) podaje argumenty uzasadniające kolejne kroki rozwiązania;
- 3) prowadzi rozumowania matematyczne, w tym:
 - a) podaje przykłady obiektów matematycznych spełniających dane warunki oraz obiektów ich niespełniających,
 - b) stosuje metodę prób i poprawek,
 - c) rozważa wszystkie przypadki,

- d) używa rozumowania proporcjonalnego, także jako metody ułatwiającej mnożenie i dzielenie.

Klasy VII i VIII

1. Liczby. Uczeń:

- 1) prowadzi obliczenia i rozumowania, w których korzysta z zapisu procentowego, w tym oblicza:
 - a) jakim procentem jednej liczby jest druga liczba,
 - b) podany procent danej liczby,
 - c) liczbę na podstawie danego jej procentu;
- 2) stosuje obliczenia procentowe do rozwiązywania problemów w kontekście praktycznym, w tym finansowym, takie jak obliczanie: cen po lub przed ich podwyżkami albo obniżkami, odsetek dla rocznej lokaty, kosztów kredytu, wysokości podatków – moduł ekonomiczno-finansowy;
- 3) oblicza potęgi liczb wymiernych o wykładnikach naturalnych;
- 4) zamienia potęgi o wykładniku całkowitym ujemnym na odpowiednie potęgi o wykładnikach naturalnych;
- 5) stosuje własności działań na potęgach o podstawach naturalnych i wykładnikach całkowitych, w tym:
 - a) mnoży i dzieli potęgi o takich samych podstawach,
 - b) mnoży i dzieli potęgi o takich samych wykładnikach,
 - c) podnosi potęgę do potęgi;
- 6) zapisuje liczby w notacji wykładniczej i porównuje liczby zapisane w ten sposób;
- 7) oblicza wartości pierwiastków kwadratowych i sześciennych z liczb, które są odpowiednio kwadratami lub sześcianami liczb wymiernych, a przybliżone wartości pierwiastków z innych liczb oblicza za pomocą kalkulatora;
- 8) szacuje wartość prostego wyrażenia arytmetycznego zawierającego pierwiastki;
- 9) stosuje własności działań na pierwiastkach dla pierwiastków kwadratowych i sześciennych, w tym:
 - a) oblicza pierwiastki z iloczynu i ilorazu dwóch liczb,
 - b) mnoży i dzieli pierwiastki tego samego stopnia,
 - c) wyłącza liczbę przed znak pierwiastka i włącza liczbę pod znak pierwiastka;

- 10) rozpoznaje zależności wprost proporcjonalne, stosuje je do wyznaczania wartości jednej wielkości na podstawie drugiej oraz wykorzystuje podział proporcjonalny na dwie lub trzy części w kontekście praktycznym;
- 11) stosuje regułę mnożenia do zliczania par elementów w sytuacjach wymagających dwukrotnego wyboru;
- 12) używa kalkulatora i aplikacji komputerowych do wykonywania obliczeń przy rozwiązywaniu problemów osadzonych w kontekście praktycznym.

2. Algebra. Uczeń:

- 1) tworzy wyrażenia algebraiczne, także wyrażenia dwóch zmiennych, opisujące związki między wielkościami przedstawionymi w zadaniu oraz używa ich do rozwiązywania zadań, w tym osadzonych w kontekście praktycznym;
- 2) oblicza wartość liczbową wyrażenia algebraicznego będącego sumą co najwyżej trzech jednomianów dla podanych całkowitych wartości zmiennych;
- 3) porządkuje jednomiany i redukuje wyrazy podobne w sumach algebraicznych;
- 4) dodaje i odejmuje sumy algebraiczne składające się z kilku jednomianów o współczynnikach całkowitych;
- 5) mnoży jednomian przez sumę algebraiczną co najwyżej trzech jednomianów o współczynnikach całkowitych;
- 6) wyłącza poza nawias jednomian z sumy algebraicznej złożonej z dwóch jednomianów o współczynnikach całkowitych;
- 7) mnoży przez siebie dwa dwumiany o współczynnikach całkowitych;
- 8) przekształca proste wzory, aby wyznaczyć zadaną wielkość we wzorach geometrycznych i fizycznych;
- 9) sprawdza, czy dana liczba całkowita jest rozwiązaniem równania (stopnia pierwszego, drugiego lub trzeciego) z jedną niewiadomą;
- 10) sprawdza, czy dana liczba wymierna jest rozwiązaniem równania stopnia pierwszego;
- 11) rozwiązuje równania pierwszego stopnia, a także równania, które dają się w prosty sposób sprowadzić do równania pierwszego stopnia;

- 12) rozwiązuje zadania tekstowe za pomocą równań pierwszego stopnia z jedną niewiadomą lub dwóch równań pierwszego stopnia z dwiema niewiadomymi, które dają się w prosty sposób sprowadzić do jednego równania pierwszego stopnia.

3. Figury. Uczeń:

- 1) rozpoznaje na rysunku i rysuje symetralną odcinka oraz dwusieczną kąta, posługuje się ich własnościami;
- 2) rozpoznaje i rysuje figury osiowosymetryczne i środkowosymetryczne, wskazuje ich osie symetrii i środek symetrii;
- 3) oblicza miarę kąta wewnętrznego wielokąta foremnego;
- 4) dostrzega trójkąty prostokątne w różnych sytuacjach geometrycznych; stosuje twierdzenie Pitagorasa;
- 5) korzysta z własności trójkątów prostokątnych szczególnych to jest trójkątów prostokątnych o kątach ostrych 30 i 60 stopni oraz trójkątów prostokątnych równoramiennych;
- 6) stosuje cechy przystawiania trójkątów;
- 7) oblicza długość okręgu i pole koła;
- 8) dzieli wielokąty na części lub dostrzega figury jako części innej figury w celu obliczania, porównywania lub szacowania pól oraz dostrzegania innych zależności;
- 9) rozwiązuje problemy dotyczące rzeczywistych obiektów, które dają się przedstawić za pomocą modelu geometrycznego, również w sytuacji wymagającej koniecznych uproszczeń;
- 10) rysuje w układzie współrzędnych wielokąty o wierzchołkach w punktach kratowych;
- 11) oblicza pola i obwody trójkątów i czworokątów o wierzchołkach w punktach kratowych z wykorzystaniem informacji dających się odczytać z położenia tych figur w układzie współrzędnych;
- 12) rozpoznaje graniastosłupy proste i prawidłowe oraz ostrosłupy prawidłowe;
- 13) wskazuje wysokości ścian bocznych i wysokość ostrosłupa;
- 14) oblicza pola powierzchni i objętości graniastosłupów prostych oraz ostrosłupów prawidłowych.

4. Dane i zdarzenia losowe. Uczeń:

- 1) pozyskuje i selekcjonuje dane z różnych źródeł, porządkuje je i ocenia ich wiarygodność;
- 2) dobiera sposób przedstawienia danych ułatwiający ich analizę, posługuje się przy tym odpowiednimi aplikacjami komputerowymi;
- 3) interpretuje zależność między dwiema wielkościami opisaną za pomocą wykresu funkcyjnego, np. zmianę pewnej wielkości w czasie, w tym: przebyta droga, wysokość wynagrodzeń, koszty życia, inflacja – moduł ekonomiczno-finansowy;
- 4) stosuje średnią arytmetyczną i medianę w kontekście praktycznym do porównania zestawów danych, w tym danych finansowych – moduł ekonomiczno-finansowy;
- 5) krytycznie interpretuje dane, w tym dane finansowe, wyciąga z nich wnioski i uzasadnia je, odwołując się do własności zestawu danych;
- 6) przeprowadza proste doświadczenia losowe polegające np. na jednokrotnym lub dwukrotnym rzucie monetą lub kostką do gry oraz na losowaniu kuli spośród zestawu kul, analizuje doświadczenia losowe i określa, jakie jest prawdopodobieństwo rozważanych zdarzeń.

5. Myślenie matematyczne. Uczeń:

- 1) stosuje ogólne metody rozwiązywania problemów matematycznych, w tym:
 - a) zapisuje związki między danymi występującymi w zadaniu w sposób ułatwiający analizę problemu,
 - b) analizuje swoje rozwiązanie problemu i – jeśli to możliwe – upraszcza rozwiązanie,
 - c) stawia dodatkowe pytania wynikające z otrzymanego rozwiązania,
 - d) dostrzega podobieństwa między metodami rozwiązywania różnych problemów matematycznych;
- 2) wyjaśnia swój sposób myślenia przy rozwiązywaniu problemu matematycznego poprzez:
 - a) podawanie argumentów matematycznych uzasadniających kolejne kroki rozumowania,
 - b) budowanie uzasadnienia odwołującego się tylko do niezbędnych argumentów,
 - c) formułowanie wniosków wynikających z rozumowania;

- 3) prowadzi rozumowania matematyczne, wykazując przy tym umiejętność:
 - a) odróżniania własności od własności odwrotnej,
 - b) stosowania nieskomplikowanych, jednokrokowych rozumowań nie wprost,
 - c) uogólniania zaobserwowanych przypadków szczególnych,
 - d) uzasadniania, np. przez podanie kontrprzykładu, że dana własność nie zachodzi.

Wymagania dotyczące doświadczeń edukacyjnych

Klasy IV–VI

1. Uczeń samodzielnie lub w grupie opracowuje zestaw danych liczbowych związanych z aktualnym zagadnieniem społecznym lub środowiskowym, oblicza średnie arytmetyczne, interpretuje dane i przedstawia wnioski.
2. Uczniowie w grupie przygotowują symulację kosztów wybranego przedsięwzięcia, np. remontu, klasowej wycieczki. Zbierają oferty cenowe, tworzą budżet, analizują opłacalność różnych wariantów, przedstawiają i uzasadniają propozycję najlepszego rozwiązania.
3. Uczniowie w grupie na podstawie własnych pomiarów wybranych przez siebie pomieszczeń lub fragmentów terenu, sporządzają ich plan w wybranej skali albo jego przestrzenny model – rzeczywisty lub w aplikacji cyfrowej.
4. W toku realizacji efektów uczenia się każdego z działów uczeń samodzielnie lub w grupie rozwiązuje interdyscyplinarny problem z życia codziennego, który wymaga zastosowania wiedzy i umiejętności matematycznych z tego działu oraz dotychczasowego toku nauki. Problem definiuje sam lub z pomocą nauczyciela, prezentuje wyniki swojej pracy.

KLASY VII i VIII

1. Uczeń podejmuje próbę opisu i analizy wybranego elementu architektury lub innego dzieła sztuki, wykorzystując język matematyki, dokonując obliczeń pozwalających na opis obiektu i analizę jego właściwości. Prezentuje wyniki swojej pracy.
2. Uczniowie pracując w grupie, zbierają informacje na temat wybranego typu produktu lub usługi finansowej oferowanej przez różne podmioty. Wykorzystują obliczenia

matematyczne oraz narzędzia cyfrowe do porównania tych produktów lub usług, wyciągają wnioski i prezentują je.

3. Uczniowie pracując w grupie, analizują nieskomplikowaną grę strategiczną. Opisują możliwe strategie, sprawdzają, czy gra ma strategię wygrywającą. Opisują w języku matematycznym, która decyzja ruchu w grze daje większe szanse wygranej.
4. Uczeń samodzielnie lub w grupie bada wpływ sposobu przedstawiania danych na ich interpretację, wyszukując lub samodzielnie przygotowując kilka różnych wykresów lub diagramów ilustrujących ten sam zestaw danych oraz formułuje wnioski na temat możliwej manipulacji wizualnej i jej konsekwencji.
5. W toku realizacji efektów uczenia się każdego z działów uczeń samodzielnie lub w grupie rozwiązuje interdyscyplinarny problem z życia codziennego, który wymaga zastosowania wiedzy i umiejętności matematycznych z tego działu oraz dotychczasowego toku nauki. Problem definiuje sam lub z pomocą nauczyciela, prezentuje wyniki swojej pracy.

Warunki i sposób realizacji podstawy programowej matematyki

Nauczanie matematyki w szkole podstawowej opiera się na zasadzie spiralności, co oznacza, że nowe treści są wprowadzane w sposób stopniowy, z wykorzystaniem wcześniej opanowanych pojęć, własności i umiejętności. Uczniowie wielokrotnie powracają do znanych zagadnień, za każdym razem poszerzając kontekst, osiągając wyższy poziom ogólności, większą precyzję językową oraz głębsze rozumienie, wzbogacone o nowe powiązania między treściami matematycznymi. Oznacza to, że efekty uczenia się zwykle nie zamykają się w ciągu kilku kolejnych lekcji, a czasem nawet w ramach jednego roku nauczania. Uczeń powraca do nich wielokrotnie nie tylko po to, by je sobie przypomnieć i utrwalić, ale także po to, by szerzej poznać dany temat, pogłębić jego rozumienie i powiązać z innymi poznawanymi zagadnieniami.

Proces poznawania matematyki opiera się na dwóch rodzajach rozumienia: instrumentalnym i relacyjnym. Rozumienie instrumentalne skupia się na poprawnym używaniu poznawanych narzędzi matematycznych, procedur i algorytmów. Podejście relacyjne nastawione jest na rozumienie związków między pojęciami i własnościami oraz na umiejętność uzasadnienia poprawności i skuteczności podejmowanych działań. Jest podstawą głębszego rozumienia

pojęć i metod oraz trwałości nabytych umiejętności. W uczeniu się matematyki oba te aspekty są niezbędne i o oba należy dbać w ramach każdego tematu i na każdym etapie nauczania. Oznacza to, że z umiejętnościami związanymi z rozumieniem pojęć, własności i sposobu działania narzędzi matematycznych nie należy czekać do czasu, aż uczniowie opanują używanie podstawowych narzędzi matematycznych. Efekty uczenia się należy czytać, mając na uwadze te dwa rodzaje rozumienia. Na przykład efekt uczenia się [Uczeń] „odlicza długość okręgu i pole koła” oznacza, że uczeń nie tylko potrafi mechanicznie stosować odpowiedni wzór, ale też rozumie związki, które ten wzór opisuje. Uczeń potrafi więc nie tylko obliczyć pole koła przy danym jego promieniu lub średnicy, ale też odwrotnie – potrafi obliczyć promień koła, gdy zna jego pole. Tak samo należy rozumieć podobne zapisy także innych efektów uczenia się

Matematyka jest przedmiotem, którego ważną cechą jest możliwość samodzielnego przekonania się o prawdziwości przedstawianych tez i skuteczności poznawanych metod. Każdy uczeń może sprawdzić swoje hipotezy i przekonać innych o słuszności swoich wniosków za pomocą własnych argumentów. Kształtowanie umiejętności rozumowania i argumentacji jest celem, o którego osiągnięcie dbać trzeba od samego początku edukacji szkolnej. Oznacza to, że rozumowanie i argumentacja powinny pojawiać się równolegle z nabywaniem przez uczniów umiejętności narzędziowych. Umiejętność argumentowania wymaga od ucznia umiejętności opisywania swojego sposobu myślenia. Także tę umiejętność należy stopniowo rozwijać od najmłodszych klas poprzez dobieranie odpowiednich do tego metod i technik nauczania.

Matematyka dostarcza języka i metod, które pozwalają lepiej zrozumieć nie tylko sytuacje ze świata otaczającego ucznia, ale też wiele zagadnień, z którymi uczeń spotka się w innych dziedzinach wiedzy jeszcze w trakcie nauki szkolnej. W nauczaniu matematyki należy więc możliwie często odwoływać się do takich przykładów oraz do stosowania metod i argumentacji matematycznej, które dotyczą rzeczywistych obiektów i znanych uczniowi zjawisk, a nie tylko abstrakcyjnych pojęć.

Niemal wszystkie pojęcia i własności matematyczne pojawiające się w szkole podstawowej powinny być wprowadzone zgodnie z zasadą: od konkretnego (modelu fizycznego), przez zapis ikoniczny do abstrakcji. Pojęcia te zwykle nie są definiowane tak precyzyjnie, jak w matematyce wyższej. Najczęściej zostają one ukształtowane w wyniku dłuższego procesu. Celem takiego nauczania jest zbudowanie abstrakcyjnych pojęć i własności matematycznych w sposób, który umożliwia uczniowi posługiwanie się nimi oraz ich głębsze rozumienie, a nie

jedynie zapamiętanie. Nauka matematyki w szkole podstawowej opiera się zatem głównie na pracy z konkretem, budowaniu intuicji liczbowej i geometrycznej oraz kształtowaniu umiejętności praktycznego stosowania pojęć matematycznych. Istotne jest stosowanie licznych przykładów, modeli i sytuacji problemowych bez wprowadzania nadmiernego formalizmu oraz bez przedwczesnego wprowadzania abstrakcyjnych ujęć, zanim uczniowie będą na nie gotowi.

Poważną przeszkodą w rozwijaniu umiejętności matematycznych jest u ucznia lęk przed matematyką – stan, dla którego zarówno przyczyną, jak i skutkiem bywa brak poczucia sukcesu. Pokonaniu tego lęku służą m.in. rozmaite metody pracy z błędem pozwalające zmienić destrukcyjne przekonanie „błąd to porażka” na zasadę „błąd to okazja do zrozumienia i rozwoju”. Przełamaniu lęku przed matematyką służą też: modelowanie pojęć na konkretnych obiektach i przykładach ze świata otaczającego ucznia, budowanie umiejętności opisywania przez ucznia jego sposobu myślenia oraz zachęcanie do przedstawiania własnego sposobu rozwiązania problemu.

Stosowane metody nauczania powinny także pobudzać kreatywność uczniów w rozwiązywaniu problemów matematycznych i uczyć ich umiejętności stawiania pytań (także sobie) zmierzających do rozumienia omawianych zagadnień.

Matematyka szkolna daje możliwość kształtowania umiejętności odczytywania, analizowania i interpretowania danych, w szczególności danych statystycznych. Umiejętności te pozwalają weryfikować informacje i wykrywać manipulacje oparte na nierzetelnym posługiwaniu się danymi. Pomagają również zapobiegać podejmowaniu niekorzystnych decyzji, w tym finansowych.

Umiejętność wykonywania obliczeń w pamięci lub ze wsparciem zapisu obliczeń pośrednich jest ważnym elementem wykształcenia matematycznego. W zapisach efektów uczenia się nie pojawiło się sformułowanie „algorytmy działań pisemnych”. Aby np. osiągnąć efekt dla klas IV–VI opisany w punkcie I.9 („[Uczeń] dodaje i odejmuje liczby naturalne w pamięci lub z zapisem obliczeń pośrednich”), uczeń może znać tradycyjny algorytm pisemnego dodawania lub odejmowania, ale nie musi. Może opisaną tu umiejętność osiągnąć używając algorytmu innego niż tradycyjny, albo nawet w ogóle nie posługiwać się algorytmem. Podobnie jest z algorytmami pisemnego mnożenia i dzielenia.

Obliczenia pamięciowe, w tym szacowanie wyników, bardzo przydają się w życiu

codziennym. Samodzielne wykonywanie obliczeń kształtuje intuicję liczbową oraz umiejętność rozumienia wielkości liczbowych i ich wzajemnych zależności.

Nadmierne eksponowanie skomplikowanych rachunków prowadzi jednak do przeciążenia uczniów rachunkami, w tym do zaniedbania kształtowania wyobraźni ucznia i jego umiejętności rozumowania. Z tego powodu w zapisach efektów uczenia się wprowadzono liczne ograniczenia stopnia złożoności ćwiczeń w rachunkach arytmetycznych i algebraicznych. Ćwiczenia takie mają dać uczniowi okazję do zrozumienia zasad obowiązujących przy danym typie rachunków i do nabycia biegłości w obliczeniach na niezbyt skomplikowanych przykładach. Te umiejętności wystarczą, by rozwiązać dowolny problem wymagający obliczeń z ewentualnym wsparciem kalkulatora lub aplikacji komputerowej.

Kalkulatora należy jednak używać oszczędnie, zwłaszcza w klasach IV–VI, i tylko w sytuacjach, gdy kształtowanie umiejętności prowadzenia obliczeń nie jest głównym celem zadania. W klasach VII–VIII kalkulatory i aplikacje komputerowe są używane w szerszym zakresie, zwłaszcza w przypadku problemów związanych z kontekstem praktycznym i analizą danych.

W klasach IV–VI wyobraźnia geometryczna rozwija się bardzo szybko. Wskazane jest wspieranie w tym ucznia przez dobieranie odpowiednich modeli i rekwizytów oraz skłanianie go do manipulowania tymi przedmiotami. Dotyczy to zarówno geometrii płaskiej, jak i przestrzennej. Obliczanie objętości bryły powstałej po sklejeniu lub wycięciu prostopadłościanów, albo objętości bryły, którą trzeba podzielić lub dopełnić do prostopadłościanu, w znakomity sposób rozwija wyobraźnię. Warto też poświęcić czas na to, by uczeń umiał rysować czytelne dla siebie szkice brył.

Wskazane jest, aby znaczna część zadań dotyczyła danych rzeczywistych wraz z podaniem ich weryfikowalnego źródła. W szczególności zbieranie danych należy łączyć z intuicyjną analizą ich poprawności: uczeń powinien zauważyć, i nie bać się zwrócić uwagi, jeśli dane prowadzą do jawnie nieprawdziwych wniosków.

W klasach VII–VIII pojawia się pojęcie prawdopodobieństwa. Wprowadzamy tutaj przede wszystkim intuicję związane ze zjawiskami losowymi, a obliczanie prawdopodobieństwa ograniczone jest do nieskomplikowanych rachunkowo przykładów, w których wystarczą metody zliczania znane uczniowi z innych działów.

Moduł ekonomiczno-finansowy stanowi integralną część nauczania matematyki w klasach IV–VIII. Jego celem jest rozwijanie nie tylko umiejętności rachunkowych, ale także świadomości finansowej uczniów poprzez wprowadzanie konkretnych zagadnień ekonomicznych.

W klasach IV–VI uczniowie powinni poznawać podstawowe pojęcia finansowe: wartość pieniądza, cena, koszt, budżet, oszczędzanie, rabat, opłacalność. Praca powinna opierać się na przykładach bliskich uczniowi – takich jak zakupy, planowanie wycieczki czy zarządzanie kieszonkowym – z wykorzystaniem tabel, wykresów, symulacji oraz materiałów codziennego użytku, jak np. paragony, ulotki. Działania matematyczne powinny być powiązane z analizą sytuacji finansowych.

W klasach VII–VIII uczniowie powinni analizować bardziej złożone zagadnienia, m.in. kredyty, raty, oprocentowanie, inflację, budżet domowy, średnie i mediany zarobków. Należy wykorzystywać dane rzeczywiste oraz narzędzia wspierające analizę, np. wykresy, kalkulatory, arkusze kalkulacyjne. Istotne jest rozwijanie umiejętności porównywania ofert, planowania wydatków i oceny opłacalności.

Moduł ekonomiczno-finansowy powinien obejmować nie tylko wykonywanie obliczeń w kontekście finansowym, ale także systematyczne wprowadzanie treści ekonomicznych, z którymi uczeń ma się zapoznać, zrozumieć je i stosować w praktyce.

Treści matematyczne powinny być w miarę możliwości osadzone w kontekstach realnych i aktualnych – także tych związanych ze środowiskiem i klimatem. Zaleca się wykorzystywanie danych liczbowych i statystycznych odnoszących się do zagadnień takich jak: zmiana klimatu, zużycie energii, emisja CO₂, ślad węglowy, zasoby wodne, ochrona bioróżnorodności czy gospodarowanie przestrzenią miejską. Wskazane jest stosowanie zadań opartych na danych rzeczywistych (np. liczba parków narodowych, powierzchnia wysychających jezior, porównanie emisji dla różnych środków transportu) oraz kształtowanie umiejętności ich interpretacji, przeliczania i przedstawiania graficznego. Edukacja matematyczna powinna wspierać rozwój postawy odpowiedzialności za środowisko, uczyć rozumienia danych środowiskowych oraz krytycznej analizy informacji dotyczących klimatu.

INFORMATYKA

Cele nauczania

1. Analizowanie, formułowanie i rozwiązywanie sytuacji problemowych z wykorzystaniem logicznego, abstrakcyjnego i komputacyjnego myślenia oraz z zastosowaniem różnych sposobów reprezentowania informacji.
2. Programowanie rozwiązań sytuacji problemowych z różnych dziedzin w środowiskach programistycznych.
3. Rozwiązywanie problemów oraz tworzenie, analizowanie, przetwarzanie i udostępnianie informacji w postaci tekstu, danych liczbowych, grafiki i multimediów z wykorzystaniem narzędzi cyfrowych wspomaganych sztuczną inteligencją.
4. Rozwijanie umiejętności bezpiecznego i odpowiedzialnego korzystania z technologii cyfrowych i narzędzi opartych na sztucznej inteligencji, z uwzględnieniem ich ograniczeń oraz wpływu na człowieka i środowisko.
5. Rozwijanie umiejętności krytycznej oceny informacji oraz kształtowanie kompetencji społecznych w środowisku cyfrowym, w tym komunikacji i współpracy, a także kształtowanie postaw związanych z ochroną danych osobowych oraz przestrzeganiem zasad etycznych i prawnych.

Specyfika i struktura przedmiotu

Informatyka to przedmiot ogólnokształcący, który rozwija praktyczne umiejętności uczniów oraz wspiera ich w świadomym, sprawczym oraz odpowiedzialnym funkcjonowaniu w świecie technologii cyfrowych. Kształcenie informatyczne sprzyja twórczemu myśleniu, rozwija kompetencje współpracy i komunikacji oraz uczy korzystania z narzędzi cyfrowych w sposób etyczny i zrównoważony. Wszystkie te aspekty składają się na dobrze ugruntowane kompetencje cyfrowe.

Nauczanie informatyki opiera się na następujących filarach:

- 1) spiralna struktura nauczania jako fundament metodyczny – umożliwia systematyczne pogłębianie wiedzy i umiejętności w coraz bardziej złożonych sytuacjach i kontekstach problemowych;

- 2) myślenie komputacyjne jako kluczowa kompetencja w podejściu do rozwiązywania problemów – wykorzystywana do formułowania i rozwiązywania problemów z różnych dziedzin, z zastosowaniem m.in. abstrakcyjnego i algorytmicznego myślenia;
- 3) kompetencje społeczne i odpowiedzialne korzystanie z technologii jako podstawa świadomego i bezpiecznego funkcjonowania w cyfrowej rzeczywistości – obejmuje współpracę i umiejętność komunikacji, tworzenie i krytyczny odbiór treści medialnych, a także kształtowanie etycznej i odpowiedzialnej postawy w środowisku cyfrowym, uwzględniającej m.in. ochronę danych osobowych i przestrzeganie zasad cyberbezpieczeństwa;
- 4) rozwijanie sprawczości – wspiera indywidualne i zespołowe podejście do rozwiązywania problemów z wykorzystaniem technologii, co sprzyja budowaniu podmiotowości ucznia oraz wzmacnianiu jego przekonania o własnej skuteczności i wpływie na otoczenie;
- 5) refleksja nad wpływem technologii – rozwija świadomość konsekwencji społecznych i środowiskowych wynikających z rozwoju technologii oraz kształtuje postawy odpowiedzialności cyfrowej i obywatelskiej.

Informatyka w szkole wyróżnia się:

- 1) rozwijaniem umiejętności rozwiązywania problemów z różnych dziedzin z wykorzystaniem myślenia komputacyjnego i technologii cyfrowych, przy zachowaniu elastyczności tematycznej i metodycznej, sprzyjającej integracji z innymi przedmiotami;
- 2) łączeniem wiedzy informatycznej i działań praktycznych z poznawaniem zasad funkcjonowania technologii;
- 3) stosowaniem metod problemowych i projektowych, które rozwijają kreatywność i kompetencje społeczne;
- 4) uwzględnieniem dynamicznego rozwoju technologii cyfrowych, w tym robotyki, analizy danych oraz sztucznej inteligencji.

Treści nauczania są zgrupowane wokół pięciu celów ogólnych, z których każdy rozwijany jest w postaci wykazu podstawowych efektów uczenia się. Uczniowie stopniowo rozwijają swoją wiedzę i umiejętności poprzez działania w coraz bardziej złożonych sytuacjach problemowych oraz w kontekście codziennego wykorzystania technologii.

Dopełnieniem efektów uczenia się są doświadczenia edukacyjne – zaplanowane, oryginalne działania dydaktyczne angażujące uczniów w twórczy, badawczy i refleksyjny proces. Ich realizacja pozwala wykorzystywać technologię jako narzędzie działania, analizy i współpracy, rozwijając zarazem kompetencje przekrojowe i poczucie sprawczości. Szczególne znaczenie mają zadania oparte na programowaniu i myśleniu komputacyjnym, jak również działania wzmacniające edukację medialną, klimatyczno-środowiskową, obywatelską oraz zagadnienia dotyczące cyberbezpieczeństwa. W przedmiocie wyróżniony został moduł medialny.

Oczekiwane efekty uczenia się

Klasy IV–VI

1. Analizowanie, formułowanie i rozwiązywanie sytuacji problemowych z wykorzystaniem logicznego, abstrakcyjnego i komputacyjnego myślenia oraz z zastosowaniem różnych sposobów reprezentowania informacji. Uczeń:
 - 1) ustawia w kolejności liniowej różne obiekty, takie jak: liczby, teksty, obrazki, z uwzględnieniem ich cech i relacji między nimi;
 - 2) rozwiązuje sytuacje problemowe ze swojego otoczenia, stosując podejście komputacyjne;
 - 3) znajduje w kolekcji obiektów lub w zbiorach informacji elementy o podanych własnościach;
 - 4) planuje zachowanie robota, fizycznego lub na ekranie, zmierzające do osiągnięcia przez niego określonego celu.
2. Programowanie rozwiązań sytuacji problemowych z różnych dziedzin w środowiskach programistycznych. Uczeń:
 - 1) projektuje, tworzy i zapisuje w wybranym środowisku programistycznym pomysły historyjek i rozwiązania problemów, w tym proste algorytmy z wykorzystaniem poleceń sekwencyjnych, warunkowych i iteracyjnych;
 - 2) tworzy i uruchamia program w wybranym środowisku programistycznym i porównuje jego działanie z przyjętymi założeniami lub testuje na wybranych danych, poprawia zauważone błędy;

- 3) uzasadnia swój sposób rozwiązywania problemu, objaśnia działanie wybranych instrukcji w programie;
 - 4) programuje robota, fizycznego lub na ekranie, lub tylko nim steruje w celu wykonania określonego zadania.
3. Rozwiązywanie problemów oraz tworzenie, analizowanie, przetwarzanie i udostępnianie informacji w postaci tekstu, danych liczbowych, grafiki i multimedialnych z wykorzystaniem narzędzi cyfrowych wspomaganych sztuczną inteligencją. Uczeń:
- 1) tworzy ilustracje w edytorze grafiki, łączy je w spójne kompozycje;
 - 2) wykonuje w arkuszu kalkulacyjnym proste obliczenia i analizę danych dla zadań z różnych przedmiotów i uzupełnia je odpowiednimi wykresami, a następnie formułuje wnioski;
 - 3) opracowuje proste dokumenty tekstowe rozbudowane o ilustracje, np. opisy zrealizowanych projektów, okolicznościowe kartki czy plakaty, i stosuje w nich elementy formatowania odpowiednie do treści, w tym wyliczenia i tabele;
 - 4) planuje i tworzy prezentacje na różne tematy i dla różnych odbiorców;
 - 5) przygotowuje materiały multimedialne, łącząc tekst, obraz i proste animacje, także wspomagające naukę innych dziedzin i przedmiotów szkolnych;
 - 6) tworzy treści z wykorzystaniem prostych narzędzi sztucznej inteligencji, w tym obrazy, multimedia i teksty;
 - 7) zapisuje efekty swojej pracy lokalnie oraz w środowisku chmurowym.
4. Rozwijanie umiejętności bezpiecznego i odpowiedzialnego korzystania z technologii cyfrowych i narzędzi opartych na sztucznej inteligencji, z uwzględnieniem ich ograniczeń oraz wpływu na człowieka i środowisko. Uczeń:
- 1) korzysta w sposób celowy i bezpieczny z urządzeń cyfrowych, w tym z zestawu komputerowego;
 - 2) wyjaśnia funkcjonowanie sieci komputerowej w kontekście komunikacji i dostępu do informacji;
 - 3) rozpoznaje podejrzane treści online i podejmuje podstawowe działania obronne;
 - 4) trenuje prosty model sztucznej inteligencji i obserwuje, jak dane wpływają na jego wyniki;

- 5) omawia wpływ technologii na środowisko oraz stosuje zasady oszczędzania energii.
5. Rozwijanie umiejętności krytycznej oceny informacji oraz kształtowanie kompetencji społecznych w środowisku cyfrowym, w tym komunikacji i współpracy, a także kształtowanie postaw związanych z ochroną danych osobowych oraz przestrzeganiem zasad etycznych i prawnych. Uczeń:
- 1) korzysta z narzędzi cyfrowych do współpracy i tworzenia dokumentów;
 - 2) komunikuje się w sieci zgodnie z zasadami netykiety;
 - 3) przestrzega zasad bezpiecznego i higienicznego korzystania z technologii i mediów cyfrowych;
 - 4) ocenia konsekwencje różnych zagrożeń cyfrowych oraz wskazuje sposoby reagowania na nie i możliwości uzyskania wsparcia;
 - 5) chroni dane osobowe, stosując hasła i podstawowe ustawienia prywatności;
 - 6) respektuje prawa autorskie, podaje źródła wykorzystanych materiałów;
 - 7) przestrzega zasad licencji na oprogramowanie, z którego korzysta.

Klasy VII i VIII

1. Analizowanie, formułowanie i rozwiązywanie sytuacji problemowych z wykorzystaniem logicznego, abstrakcyjnego i komputacyjnego myślenia oraz z zastosowaniem sposobów reprezentowania informacji. Uczeń:
- 1) formułuje problem w postaci specyfikacji przez określenie danych i wyników oraz zależności między nimi;
 - 2) rozwiązuje problem, przechodząc przez kolejne etapy podejścia komputacyjnego, i posługuje się różnymi sposobami przedstawiania rozwiązania;
 - 3) objaśnia oraz stosuje podstawowe algorytmy na liczbach naturalnych: badanie podzielności liczb, rozkład liczby na czynniki pierwsze, algorytm Euklidesa;
 - 4) stosuje podstawowe algorytmy do wyszukiwania, zliczania i porządkowania danych, w tym wyszukiwanie w ciągu uporządkowanym i nieuporządkowanym oraz porządkowanie przez wybór lub metodą bąbelkową;
 - 5) przedstawia sposoby reprezentowania w komputerze wartości logicznych, liczb naturalnych (system binarny), znaków (kody ASCII).

2. Programowanie rozwiązań sytuacji problemowych z różnych dziedzin w środowiskach programistycznych. Uczeń:
 - 1) projektuje i programuje rozwiązania, zgodnie z etapami procesu rozwiązywania problemów;
 - 2) stosuje w programach instrukcje wejścia/wyjścia, zmienne, wyrażenia arytmetyczne i logiczne, instrukcje warunkowe, instrukcje iteracyjne;
 - 3) analizuje poprawność działania programu, w tym zgodność ze specyfikacją problemu, i poprawia ewentualne błędy;
 - 4) implementuje w postaci programów wybrane algorytmy na liczbach naturalnych do wyszukiwania, zliczania i porządkowania danych.

3. Rozwiązywanie problemów oraz tworzenie, analizowanie, przetwarzanie i udostępnianie informacji w postaci tekstu, danych liczbowych, grafiki i multimedialnych z wykorzystaniem narzędzi cyfrowych wspomaganych sztuczną inteligencją. Uczeń:
 - 1) projektuje publikacje graficzne z wykorzystaniem narzędzi do edycji grafiki rastrowej i wektorowej, dbając o czytelność oraz spójność wizualną przekazu;
 - 2) analizuje dane z różnych dziedzin z użyciem arkusza kalkulacyjnego, stosując formuły i różne rodzaje adresowania, porządkuje i filtruje dane, uzupełnia obliczenia odpowiednimi wykresami, a następnie interpretuje wyniki, dostrzega zależności i formułuje wnioski;
 - 3) tworzy i edytuje złożone dokumenty tekstowe z tabelami, grafiką i fragmentami innych dokumentów, odpowiednio je formatuje, dostosowując do celu oraz odbiorcy;
 - 4) tworzy prezentacje multimedialne i materiały cyfrowe z wykorzystaniem różnych sposobów reprezentowania informacji i za pomocą różnych narzędzi edytorskich;
 - 5) wykorzystuje narzędzia sztucznej inteligencji do wspomagania tworzenia treści, edytuje je i ocenia ich trafność oraz zgodność ze specyfikacją problemu;
 - 6) tworzy i wypełnia szablon dokumentu elektronicznego (także online), wprowadzając wymagane informacje i zachowując jego strukturę;
 - 7) dobiera formę cyfrowej wypowiedzi (dokument, prezentacja, film, raport) odpowiednio do treści i sytuacji komunikacyjnej;

- 8) opracowuje prostą stronę internetową zawierającą tekst, obrazy i hiperłącza.
4. Rozwijanie umiejętności bezpiecznego i odpowiedzialnego korzystania z technologii cyfrowych i narzędzi opartych na sztucznej inteligencji, z uwzględnieniem ich ograniczeń oraz wpływu na człowieka i środowisko. Uczeń:
- 1) opisuje budowę i funkcje podstawowych podzespołów komputera i urządzeń cyfrowych;
 - 2) przedstawia schemat budowy i funkcjonowania sieci lokalnych i Internetu;
 - 3) trenuje model uczenia maszynowego, analizuje jego działanie oraz modyfikuje dane, aby poprawić precyzję i wiarygodność wyników;
 - 4) stosuje odpowiedzialne praktyki korzystania z technologii uwzględniając jej wpływ na środowisko i społeczeństwo oraz wyjaśnia, czym jest ślad węglowy, i omawia sposoby jego ograniczania.
5. Rozwijanie umiejętności krytycznej oceny informacji oraz kształtowanie kompetencji społecznych w środowisku cyfrowym, w tym komunikacji i współpracy, a także kształtowanie postaw związanych z ochroną danych osobowych oraz przestrzeganiem zasad etycznych i prawnych. Uczeń:
- 1) chroni hasła, używa menedżera haseł oraz świadomie zarządza informacjami o sobie udostępnianymi w Internecie;
 - 2) rozróżnia licencje, zna i stosuje prawo autorskie, korzysta legalnie z zasobów cyfrowych;
 - 3) rozpoznaje próby wyłudzenia danych i stosuje działania zapobiegawcze;
 - 4) rozpoznaje manipulacje w środowisku cyfrowym oraz ocenia ich skutki etyczne, społeczne i prawne;
 - 5) próbuje odróżnić treści tworzone przez człowieka od generowanych ze wsparciem sztucznej inteligencji oraz porównuje ich styl, jakość i wartość poznawczą.

Wymagania dotyczące doświadczeń edukacyjnych

Klasy IV–VI

Uczniowie:

- 1) pracując w grupie, wykorzystują wybrane narzędzie programistyczne do stworzenia prostego programu komputerowego odpowiadającego na zauważoną potrzebę (np. quiz, gra). Program może dotyczyć problemu wynikającego z tematyki zajęć szkolnych. W procesie tworzenia uczniowie sprawdzają poprawność działania programu, zbierają uwagi, dokonują poprawek, a ostateczny projekt prezentują w formie ustalonej z nauczycielem;
- 2) korzystając z prostych narzędzi cyfrowych, projektują i realizują w zespołach mini kampanię informacyjną na wybrany temat związany z bezpieczeństwem cyfrowym, wpływem technologii na środowisko lub dezinformacją w mediach cyfrowych. Gotowy przekaz kierują do wybranych odbiorców, wykorzystując dostępne kanały komunikacji;
- 3) pracując w grupie, tworzą klasowy kodeks bezpiecznego i etycznego użytkowania technologii, w tym urządzeń cyfrowych. Formułują zasady, uzgadniają je i wdrażają, ustalając również sposób ich przestrzegania. Po określonym czasie oceniają jego skuteczność i wprowadzają niezbędne poprawki.

Klasy VII i VIII

Uczniowie:

- 1) pracując w grupie, projektują i tworzą interaktywną symulację lub grę edukacyjną na wybrany temat (np. model układu słonecznego lub prostą grę logiczną). Planują algorytmy sterujące zachowaniem obiektów i wdrażają je za pomocą poznanych konstrukcji programistycznych. Gotowy projekt testują, dokumentują kluczowe fragmenty kodu, a następnie prezentują efekty pracy przed klasą, opowiadając o zastosowanych rozwiązaniach i napotkanych trudnościach;
- 2) pracując w grupie, realizują interdyscyplinarny projekt zakładający wykorzystanie technologii w działaniach na rzecz dobra wspólnego. Projekt ma charakter badawczy lub społeczny. Działanie ma zdefiniowany cel, harmonogram i podział zadań. Projekt zostaje zrealizowany, podsumowany i zaprezentowany;
- 3) indywidualnie lub w grupie analizują komunikaty medialne na wybrany temat, uzgodniony wcześniej z nauczycielem. Poszukują w Internecie przekazów różnorodnych pod względem treści i formy (z mediów tradycyjnych i społecznościowych), oceniają ich wiarygodność i identyfikuje próby manipulacji. Wnioski z analizy przedstawiają w formie ustalonej z nauczycielem.

Warunki i sposób realizacji podstawy programowej informatyki

Szkoła zapewnia warunki sprzyjające bezpiecznemu i odpowiedzialnemu korzystaniu z technologii cyfrowych oraz aktywnemu i praktycznemu uczeniu się informatyki. Każdy uczeń ma do dyspozycji stanowisko komputerowe z dostępem do Internetu i odpowiednim oprogramowaniem, obejmującym m.in. edytory tekstu i grafiki, arkusze kalkulacyjne, środowiska programistyczne, narzędzia multimedialne oraz kreatory stron internetowych.

W procesie nauczania wykorzystywane są nowoczesne narzędzia edukacyjne, takie jak: urządzenia cyfrowe, roboty edukacyjne, zestawy mikrokontrolerów czy platformy chmurowe. Sale przeznaczone do zajęć z informatyki są przystosowane do pracy indywidualnej i zespołowej, sprzyjają realizacji projektów oraz stwarzają warunki do prezentacji efektów pracy uczniów.

Nauczanie informatyki opiera się na metodach wspierających sprawczość ucznia i jego aktywne zaangażowanie w proces uczenia się. Szczególnie rekomendowane są:

- 1) różnicowanie metod i zadań dydaktycznych, dostosowane ich do potrzeb, możliwości i stylów uczenia się uczniów;
- 2) praca oparta na pytaniach i zadaniach otwartych, rozwijająca ciekawość poznawczą i krytyczne myślenie;
- 3) nauczanie przez działanie i eksplorację, oparte na samodzielnym poszukiwaniu rozwiązań i doświadczaniu skutków własnych decyzji;
- 4) podejście problemowe i projektowe, łączące teorię z praktyką oraz sprzyjające pracy zespołowej.

Ważne jest, by uczniowie mieli możliwość samodzielnego planowania, testowania i oceny własnych rozwiązań, zarówno w pracy indywidualnej, jak i zespołowej. Nauczyciel dobiera metody, elastycznie dostosowując je do potrzeb i możliwości uczniów.

Programowanie na lekcji informatyki jest działaniem wspierającym rozwój myślenia komputacyjnego, a także kreatywności i umiejętności rozwiązywania problemów. Realizuje się je zgodnie ze spiralną strukturą nauczania: od prostych działań w środowiskach blokowych i graficznych, po bardziej złożone projekty w środowiskach tekstowych.

Wybór rodzaju środowiska programistycznego należy do nauczyciela i powinien być dostosowany do etapu edukacyjnego, wcześniejszych doświadczeń uczniów, dostępnych zasobów technicznych oraz innych istotnych uwarunkowań organizacyjnych.

Niezależnie od wybranego środowiska kluczowe jest osiągnięcie założonych efektów uczenia się, w tym rozwijanie myślenia komputacyjnego, umiejętności projektowania rozwiązań oraz testowania ich poprawności. Proces ten powinien angażować uczniów w analizę problemu, planowanie algorytmu, implementację oraz ocenę działania zaprojektowanego rozwiązania.

Sztuczna inteligencja zmienia sposób, w jaki uczniowie i nauczyciele korzystają z informacji. Ważniejsze od umiejętności wyszukiwania staje się krytyczne myślenie, ocena wiarygodności treści oraz świadome ich wykorzystanie. W tym kontekście kluczowe stają się takie umiejętności, jak: formułowanie trafnych pytań, analiza treści generowanych przez systemy cyfrowe oraz refleksja nad ich zastosowaniem i konsekwencjami. Nawet jeśli w przyszłości znaczenie tego pojęcia się zmieni, jego obecność w podstawie programowej pozwala uczniom nie tylko wykorzystywać narzędzia AI, ale przede wszystkim:

- 1) rozumieć zasady ich działania, w tym podstawowe mechanizmy uczenia maszynowego,
- 2) rozpoznawać ich ograniczenia,
- 3) podejmować świadome decyzje dotyczące ich stosowania.

Nauczyciel pełni funkcję przewodnika i organizatora procesu uczenia się, wspierając uczniów w samodzielnym dochodzeniu do wiedzy, formułowaniu problemów i projektowaniu rozwiązań z użyciem technologii cyfrowych. Motywuje do zadawania pytań, krytycznego myślenia i analizy informacji, wspiera współpracę uczniów oraz łączenie treści informatycznych z innymi obszarami edukacji.

Treści i metody nauczania dostosowywane są elastycznie do dynamicznych zmian w dziedzinie technologii cyfrowych oraz aktualnych trendów społeczno-gospodarczych. Istotne jest łączenie teorii z praktyką oraz wykorzystywanie wiedzy i narzędzi cyfrowych w zadaniach bliskich doświadczeniom uczniów. Takie podejście zwiększa użyteczność nauki, wspiera motywację do działania i rozwój kompetencji przyszłości.

W nauczaniu informatyki nauczyciel uwzględnia także rozwój narzędzi opartych na sztucznej inteligencji, prowadząc uczniów ku świadomemu, odpowiedzialnemu i kreatywnemu korzystaniu z technologii cyfrowych.

ZAJĘCIA PRAKTYCZNO – TECHNICZNE

Cele nauczania

1. Rozpoznanie swojej roli w środowisku technicznym oraz identyfikowanie własnych potrzeb, predyspozycji i uzdolnień technicznych.
2. Tworzenie i przedstawianie koncepcji różnych rozwiązań technicznych w formie rysunku odręcznego lub komputerowego, z uwzględnieniem ich funkcjonalności, bezpieczeństwa i wpływu na środowisko oraz – w miarę nabywania umiejętności – ergonomii, ekonomii i zasad projektowania uniwersalnego.
3. Praktyczna ocena konstrukcji wytworów technicznych już istniejących lub zbudowanych przez siebie poprzez prawidłowy dobór materiałów na podstawie znajomości ich właściwości, funkcji i formy elementów składowych, metod ich łączenia.
4. Planowanie i organizacja działań indywidualnych i zespołowych podczas realizacji projektów technicznych, z uwzględnieniem kolejności czynności oraz podziału zadań.
5. Opanowanie i doskonalenie umiejętności obróbki różnorodnych materiałów przy pomocy narzędzi poprzez realizację projektów technicznych.
6. Opanowanie elementarnych umiejętności bezpiecznego i zgodnego z przeznaczeniem użytkowania urządzeń, narzędzi i innych wytworów technicznych oraz ich regulacji, konserwacji, rozpoznawania usterek, a także naprawy.
7. Rozwijanie świadomości technicznej opartej na działaniach na rzecz zrównoważonego rozwoju zgodnego z kryteriami: „przemyśl, odrzuć, ogranicz, ponownie użyj, poddaj recyklingowi, napraw”.
8. Przygotowanie do odpowiedzialnego i bezpiecznego uczestnictwa w ruchu drogowym, z uwzględnieniem obsługi i konserwacji roweru, w tym przygotowanie do egzaminu na kartę rowerową.

Specyfika i struktura przedmiotu

W podstawie programowej zajęć praktyczno-technicznych użyto pojęć według podanego poniżej rozumienia definicyjnego:

- 1) środowisko techniczne – otoczenie, w którym uczeń uczy się wykonywać różne prace techniczne i rozwija swoje umiejętności praktyczne. Obejmuje ono zarówno środowisko

szkolne, jak i pozaszkolne. W szkole są to przede wszystkim pracownia techniczna lub inne miejsca zajęć, w których znajdują się narzędzia, materiały, odpowiednio przygotowane stanowiska pracy oraz pomoce dydaktyczne. Uczniowie uczą się tam planowania i wykonywania zadań technicznych, posługiwania się narzędziami oraz bezpiecznej i zorganizowanej pracy zgodnie z zasadami BHP. Poza szkołą środowiskiem technicznym może być dom rodzinny, ogród, warsztat, kuchnia, garaż – każde miejsce, w którym uczeń uczestniczy w codziennych czynnościach związanych z gotowaniem, sprzątaniem, majsterkowaniem, drobnymi naprawami czy pracami ogrodowymi. Środowisko to obejmuje także koła zainteresowań, zajęcia pozalekcyjne, projekty, konkursy oraz korzystanie z mediów cyfrowych w celu samodzielnego zdobywania wiedzy i rozwijania pasji technicznych. Specyficznym elementem środowiska technicznego jest ruch drogowy, a w szczególności droga dom – szkoła – dom oraz inne trasy aktywności samodzielnej, w grupie lub pod opieką dorosłych;

- 2) narzędzia – przybory, sprzęty i urządzenia, które umożliwiają uczniom wykonywanie zadań praktycznych, takich jak obróbka materiałów, drobne naprawy, prace konstrukcyjne i gospodarcze. Narzędzia są wykorzystywane zarówno w szkole – podczas zajęć praktyczno-technicznych, jak i poza nią – w domu, warsztacie, kuchni czy ogrodzie. Przy ich użyciu uczniowie uczą się planowania i organizacji pracy, samodzielnego wykonywania prostych czynności technicznych oraz bezpiecznego posługiwania się sprzętem w codziennym życiu. W zależności od przeznaczenia i sposobu działania narzędzia dzielą się na:
 - a) narzędzia do obróbki ręcznej, np. nożyczki, noże do tapet lub prac kuchennych, piły ręczne, młotki, wkrętaki, obcęgi, pilniki, igły, obieraczki do warzyw – działające wyłącznie za pomocą siły rąk;
 - b) narzędzia pomiarowe, np. przymiary, kątowniki, suwmiarki;
 - c) narzędzia do obróbki mechanicznej – np. wiertarki ręczne, imadła, wyciskarki do owoców – których mechanizm również napędzany jest siłą rąk, ale umożliwia łatwiejszą pracę;
 - d) elektronarzędzia, np. wiertarki i wkrętarki elektryczne, lutownice, szlifierki, maszyny do szycia, roboty kuchenne – zasilane prądem i bezwzględnie wymagające podczas używania nadzoru osoby dorosłej, zgodnie z zasadami bezpieczeństwa;

- 3) materiały – różnorodne substancje i przedmioty, które uczniowie mogą wykorzystać do tworzenia prac technicznych, wykonywania modeli, majsterkowania lub budowania prostych konstrukcji. Posiadają one określone właściwości (np. twardość, elastyczność, wytrzymałość), które wpływają na ich zastosowanie. Uczniowie uczą się rozpoznawać właściwości materiałów, dobierać je odpowiednio do rodzaju zadania oraz bezpiecznie i efektywnie stosować w praktyce. W zależności od zastosowania materiały dzielimy na:
- a) konstrukcyjne – do budowania i tworzenia różnych wytworów, np. materiały papiernicze, drewno i materiały drewnopochodne, materiały metalowe, materiały modelarskie, tworzywa sztuczne (w tym elementy z recyklingu), materiały pomocnicze – klej, taśmy zszywki, farby;
 - b) żywieniowe – produkty spożywcze używane podczas zajęć kulinarnych, np. warzywa, owoce, zboża;
 - c) włókiennicze – to takie, z których powstają tkaniny, dzianiny, ubrania, sznurki czy włóczki; najczęściej spotykane materiały włókiennicze to np. bawełna, len, wełna, poliester, a także różnego rodzaju materiały dodatkowe wykorzystywane w pracach krawieckich i dekoracyjnych (w tym materiały odblaskowe);
 - d) komponenty elektrotechniczne i elektroniczne – używane w prostych układach elektrycznych i elektronicznych, np. przewody, izolatory, rezystory, diody, przełączniki, żarówki, silniczki.
- 4) zadanie techniczne – praktyczne działanie ucznia, polegające na indywidualnym lub zespołowym wykonaniu przedmiotu, modelu lub prostego urządzenia (wytworu technicznego). W ramach zadania uczeń formułuje założenia projektowe, przygotowuje szkic lub rysunek techniczny, dobiera odpowiednie materiały i narzędzia, planuje kolejne etapy działania, a następnie realizuje swój pomysł i ocenia efekt końcowy. W szkole podstawowej zadania techniczne mają charakter:
- a) konstrukcyjny – polegają na zaprojektowaniu i wykonaniu prostych (np. stojaka na książki) lub bardziej skomplikowanych konstrukcji z ruchomymi elementami (np. wiatraka, pojazdu kołowego);
 - b) użytkowy – polegają na wykonaniu przedmiotów codziennego użytku (np. organizera na biurko, pojemnika na drobiazgi), elementów dekoracyjnych (np. ozdobnego pudełka, serwetki);

- c) elektryczny lub elektroniczny – polegają na wykonaniu przedmiotów wyposażonych w proste obwody elektryczne (np. lampki, sygnalizatora, latarki), z wykorzystaniem rozwiązań elektrycznych i elektronicznych;
 - d) ekologiczny lub prospołeczny – polegają na wykonaniu przedmiotów z materiałów pochodzących z recyklingu (np. portfela lub torby ze starych dżinsów), z myślą o ich ponownym wykorzystaniu, ograniczeniu wpływu na środowisko w czasie użytkowania oraz podejmowaniu działań sprzyjających dobrostanowi środowiska;
- 5) wytwór techniczny – efekt realizacji zadania technicznego. Może to być prosty model, konstrukcja, ozdoba, element użytkowy, potrawa, pomoc dydaktyczna, projekt graficzny lub cyfrowy oraz inne rozwiązania techniczne.
- 6) założenia projektowe to zbiór zasad, wymagań i ograniczeń, które stanowią punkt wyjścia do opracowania i wykonania wytworu technicznego. Obejmują one m.in. celowość i funkcjonalność, prostotę i wykonalność, bezpieczeństwo, ekonomiczność, estetykę, ergonomię, innowacyjność, walory użytkowe, wpływ na środowisko, uniwersalność rozwiązania oraz aspekty społeczne i zdrowotne. Kryteria oceny jakości wytworu technicznego to zestaw mierzalnych i obserwowalnych wymagań, według których ocenia się poprawność wykonania i wartość użytkową wykonanego wyrobu: zgodność z założeniami projektowymi, dokładność i staranność wykonania, trwałość i solidność konstrukcji, estetykę wykończenia, bezpieczeństwo użytkowania oraz racjonalne wykorzystanie materiałów.

Założenia merytoryczne i dydaktyczne zajęć praktyczno-technicznych łączą ściśle poznanie z działaniem praktycznym ucznia i obejmują:

- 1) doświadczalne poznanie cyklu życia wytworu technicznego z podziałem na etapy: rozpoznanie potrzeby stworzenia wytworu, zaprojektowanie, skonstruowanie, wykonanie, użytkowanie oraz utylizację bądź recykling. Uczniowie zdobywają doświadczenie poprzez działania praktyczne, ucząc się planowania, tworzenia i oceny produktów technicznych. Uczą się także, jak określać wpływ techniki na środowisko, klimat i zdrowie ludzi oraz poznają podstawowe zasady oceny cyklu życia wytworu technicznego. W ten sposób uczniowie mają okazję rozwijać tzw. zielone kompetencje;
- 2) wykorzystanie w praktyce wiedzy zdobytej na innych przedmiotach. Pozwala to uczniom rozwijać umiejętności łączenia informacji z różnych dziedzin;

- 3) edukację przedzawodową, ułatwiającą uczniom rozpoznanie własnych predyspozycji technicznych, co umożliwia świadomy wybór dalszej ścieżki edukacyjnej i zawodowej;
- 4) kształtowanie i rozwijanie umiejętności potrzebnych uczniom w życiu codziennym, jak np. bezpieczne uczestniczenie w ruchu drogowym połączone z szacunkiem wobec innych jego uczestników, a także praktyczna i bezpieczna obsługa urządzeń oraz wykonywanie regulacji, konserwacji i drobnych napraw. Uczy to odpowiedzialności, samodzielności oraz praktycznego rozwiązywania problemów technicznych;
- 5) rozwijanie kompetencji kluczowych, takich jak: rozwiązywanie problemów technicznych spotykanych w codziennym życiu (gospodarstwie domowym), kreatywność, współpraca w zespole, planowanie działań oraz odpowiedzialność za środowisko i bezpieczeństwo własne i innych.

Struktura treści nauczania przedmiotu zajęcia praktyczno-techniczne została uporządkowana w ośmiu głównych działach, które uwzględniają obszary praktycznego zastosowania wiedzy technicznej w życiu codziennym ucznia. Taki układ zapewnia systematyczny rozwój kompetencji technicznych, myślenia projektowego i odpowiedzialności za środowisko, a także umożliwia integrację wiedzy z różnych dziedzin. Działy te powinny być realizowane spiralnie w trakcie kolejnych doświadczeń edukacyjnych, pogłębiając zakres treści i stopień trudności w poszczególnych klasach:

- 1) Uczeń w środowisku technicznym – uczniowie poznają swoje miejsce w środowisku technicznym przez podejmowane działania praktyczne (wysiłek własny), zrozumienie zasad bezpiecznej pracy, identyfikację zainteresowań i predyspozycji technicznych oraz ocenę jakości rozwiązań technicznych zastosowanych w urządzeniach codziennego użytku.
- 2) Koncepcje rozwiązań technicznych – uczniowie wykonują projekty techniczne od formułowania założeń i tworzenia szkiców, po ich prezentację i argumentację uzasadniającą przyjęte rozwiązania. W ten sposób rozwijane są w praktyce umiejętności twórczego myślenia, projektowania funkcjonalnych i estetycznych rozwiązań oraz przewidywania skutków ich wdrożenia.
- 3) Ocena rozwiązań technicznych – uczniowie zdobywają wiedzę o materiałach i ich właściwościach, na podstawie obserwacji i analizy istniejących rozwiązań technicznych

samodzielnie tworzą i badają modele wytworów, uwzględniając wieloaspektowe założenia projektowe.

- 4) Planowanie pracy wytwórczej – uczniowie planują i organizują działania praktyczno-wytwórcze – uczą się czytać rysunki techniczne, dobierać materiały i narzędzia, planować kolejność działań oraz współpracować w zespole.
- 5) Wykonywanie wytworów technicznych – uczniowie uczą się praktycznych działań – opanowują umiejętności organizacji stanowiska pracy i obróbki materiałów oraz prezentacji efektów i oceny wykonanego wytworu.
- 6) Eksploatacja, regulacja i konserwacja narzędzi i urządzeń – treści obejmują bezpieczne i celowe użytkowanie narzędzi i urządzeń, ich regulację i konserwację, diagnozowanie usterek oraz podejmowanie działań naprawczych.
- 7) Zrównoważony rozwój środowiska technicznego – uczniowie poznają zasady zrównoważonego rozwoju i cyklu życia produktu, uczą się oszczędzania zasobów, ponownego wykorzystania materiałów oraz odpowiedzialnego postępowania z odpadami.
- 8) Wychowanie komunikacyjne – obejmuje przygotowanie ucznia do bezpiecznego poruszania się w ruchu drogowym, znajomość zasad ruchu drogowego i znaków drogowych dotyczących pieszych i rowerzystów oraz budowy, eksploatacji i konserwacji roweru.

W ramach przedmiotu realizowane są liczne treści z zakresu modułów tematycznych, takich jak: moduł bezpieczeństwa, ekonomiczno-finansowy, klimatyczny, medialny, które akcentują określone aspekty wychowawcze, środowiskowe i społeczne. Struktura przedmiotu sprzyja elastycznej organizacji pracy dydaktycznej, umożliwia różnicowanie zadań pod względem trudności i rozwija zarówno kompetencje praktyczne, jak i sprawczość uczniów.

Najważniejszym wyróżnikiem zajęć praktyczno-technicznych jest to, że stanowią one unikalną przestrzeń w edukacji szkolnej, w której uczniowie nabywają realne umiejętności techniczne, rozwijają kreatywność i uczą się działania poprzez praktykę. Cechą szczególną zajęć jest integracja wiedzy z różnych dziedzin w działaniu praktycznym, co pozwala uczniom lepiej rozumieć otaczający świat i przygotowuje ich do codziennego życia. Kluczowe wyróżniki szczegółowe przedmiotu to:

- 1) praktyczność i użyteczność działań – uczniowie wykonują konkretne zadania techniczne z zastosowaniem narzędzi, materiałów i urządzeń obecnych w ich codziennym otoczeniu (szkoła, dom, środowisko lokalne), ucząc się poprzez działanie i rozwijając umiejętności praktyczne, m.in. funkcjonowanie w ruchu drogowym;
- 2) rozwijanie sprawczości – przedmiot wspiera samodzielność ucznia, buduje poczucie wpływu na otoczenie, uczy podejmowania decyzji, planowania działań i oceny ich efektów;
- 3) projektowy charakter pracy – uczniowie pracują metodą projektu, planując i realizując wytwory techniczne (indywidualnie i zespołowo), co rozwija odpowiedzialność, kreatywność i kompetencje współpracy;
- 4) bezpieczeństwo jako umiejętność techniczna – obejmuje opanowanie zasad bezpiecznego posługiwania się narzędziami i urządzeniami oraz funkcjonowania w środowisku technicznym, w tym w ruchu drogowym, rozpoznawania zagrożeń oraz stosowania środków ochrony osobistej. Jest integralnym elementem wszystkich działań technicznych;
- 5) kształtowanie i rozwijanie postaw proekologicznych i odpowiedzialności za środowisko – przedmiot wprowadza uczniów w ideę zrównoważonego rozwoju, recyklingu i odpowiedzialnej konsumpcji, m.in. poprzez analizę cyklu życia wytworu technicznego;
- 6) wspieranie edukacji przedzawodowej – uczniowie poznają swoje predyspozycje techniczne i rozwijają praktyczne umiejętności, które mogą mieć znaczenie przy wyborze dalszej ścieżki edukacyjnej lub zawodowej;
- 7) przygotowanie do dorosłości – zajęcia uczą radzenia sobie z codziennymi wyzwaniami życia, od obsługi urządzeń domowych, przez planowanie wydatków i drobne naprawy, po odpowiedzialne gospodarowanie zasobami. Wprowadzają uczniów w świat obowiązków domowych, uczą zaradności, zarządzania czasem i działania ekonomicznego. Dają poczucie: „potrafię coś wymyślić, zaplanować, wykonać i zmodyfikować”;
- 8) elastyczność i różnorodność treści – nauczyciel może dostosowywać tematykę projektów do lokalnych zasobów, tradycji technicznych i zainteresowań uczniów, a także do dostępnych warunków szkolnych;

- 9) silna korelacja międzyprzedmiotowa – przedmiot integruje wiedzę i umiejętności głównie z przyrody, matematyki, informatyki, edukacji dla bezpieczeństwa, edukacji zdrowotnej, plastyki, języka polskiego i doradztwa zawodowego.

Oczekiwane efekty uczenia się

1. Środowisko techniczne. Uczeń:

- 1) stosuje podczas wykonywania zadań technicznych zasady bezpieczeństwa pracy indywidualnej i zespołowej, wynikające z regulaminu pracowni technicznej i powszechnie stosowanych znaków informacji – moduł bezpieczeństwo;
- 2) posługuje się zgodną z zasadami języka polskiego terminologią techniczną, dotyczącą urządzeń wykorzystywanych w domu, szkole i najbliższym otoczeniu oraz analizuje rzeczywiste potrzeby i problemy, które dzięki nim są rozwiązywane;
- 3) rozpoznaje i opisuje własne zainteresowania, predyspozycje oraz umiejętności techniczne podczas wykonywania działań praktycznych i projektowych, wskazując obszary, które chciałby rozwijać w kontekście dalszego kształcenia;
- 4) samodzielnie lub w zespole dokonuje oceny wykonanych wytworów technicznych na podstawie ustalonych kryteriów, przy wykorzystaniu dostępnych źródeł informacji, analizując ich wpływ na środowisko i koszty realizacji – moduł ekonomiczno-finansowy i moduł klimatyczny.

2. Koncepcje rozwiązań technicznych. Uczeń:

- 1) rozpoznaje i opisuje proste problemy techniczne z życia codziennego, w tym związane z bezpiecznym uczestnictwem w ruchu drogowym;
- 2) określa podstawowe wymagania wobec planowanego rozwiązania: funkcjonalność, wygoda, bezpieczeństwo, wybrane parametry, wpływ na środowisko i przewiduje koszty – moduł ekonomiczno-finansowy i moduł klimatyczny;
- 3) tworzy propozycje rozwiązań technicznych w formie opisów, prostych szkiców lub prototypów-modeli;
- 4) omawia opracowane koncepcje rozwiązań, wybiera najbardziej odpowiednią, uzasadnia swój wybór oraz czerpie inspiracje z pomysłów innych – moduł medialny.

3. Ocena rozwiązań technicznych. Uczeń:

- 1) rozpoznaje i porównuje wybrane materiały i surowce (papiernicze, tekstylne, żywnościowe, drzewne, tworzywa sztuczne i metale) oraz uzasadnia ich zastosowanie na podstawie właściwości i funkcji w konkretnych wytworach technicznych – prowadzi analizę materiałową jako etap oceny;
- 2) testuje w praktyce zmiany konstrukcyjne i materiałowe w wytworach technicznych zgodnie z pomysłami i założeniami projektowymi, doskonaląc wybrane kryteria projektowe – prowadzi ocenę poprzez modyfikację;
- 3) wykonuje indywidualnie lub zespołowo modyfikacje projektowe, wykorzystując wiedzę o materiałach, ich obróbce i łączeniu oraz wpływie na środowisko – ulepszenie z oceną wpływu – moduł klimatyczny;
- 4) ocenia jakość wytworów technicznych zgodnie z przyjętymi kryteriami – ocena bezpośrednia po ulepszeniu – moduł ekonomiczno-finansowy i moduł klimatyczny.

4. Planowanie pracy wytwórczej. Uczeń:

- 1) czyta rysunek techniczny, ustala liczbę, kształt i wymiary elementów składowych, dobiera materiały i narzędzia, szacuje koszty wykonania na podstawie analizy projektu technicznego – moduł ekonomiczno-finansowy;
- 2) planuje swoją pracę, tworząc harmonogram czynności;
- 3) ustala zasady współpracy i komunikacji obowiązujące w zespole podczas realizacji projektu technicznego.

5. Wykonywanie wytworów technicznych. Uczeń:

- 1) dobiera narzędzia i materiały do wykonania wytworu technicznego zgodnie z wymaganiami technologicznymi;
- 2) organizuje stanowisko pracy do określonej obróbki i porządkuje je po zakończeniu realizacji zadania technicznego;
- 3) przenosi wymiary ze szkicu lub rysunku technicznego na obrabiany materiał;
- 4) wykonuje czynności technologiczne wynikające z realizacji zadania, stosując narzędzia zgodnie z ich przeznaczeniem oraz przestrzegając zasad bezpieczeństwa i higieny pracy – moduł bezpieczeństwo;

- 5) współpracuje z innymi uczniami podczas realizacji zadania;
 - 6) porównuje efekt swojej pracy z założeniami, analizuje błędy i wprowadza poprawki w celu doskonalenia wykonanego wytworu technicznego;
 - 7) prezentuje wykonany wytwór techniczny, omawia zastosowane materiały i narzędzia, napotkane trudności, zdobyte umiejętności oraz możliwe usprawnienia, w tym dotyczące obniżenia kosztów – moduł ekonomiczno-finansowy i moduł medialny.
6. Eksploatacja, regulacja i konserwacja narzędzi i urządzeń. Uczeń:
- 1) korzysta z narzędzi i urządzeń przestrzegając ogólnych zasad bezpieczeństwa – moduł bezpieczeństwo;
 - 2) reguluje urządzenia techniczne zgodnie z instrukcjami obsługi oraz dostosowuje ich parametry do konkretnych warunków pracy – moduł bezpieczeństwo;
 - 3) wykonuje podstawowe czynności konserwacyjne w celu zapewnienia trwałości i niezawodności narzędzi i urządzeń – moduł bezpieczeństwo;
 - 4) rozpoznaje oznaki niesprawności narzędzi i urządzeń, wykonuje proste działania diagnostyczne i wyjaśnia wpływ ich stanu technicznego na bezpieczeństwo i efektywność pracy – moduł bezpieczeństwo;
 - 5) analizuje wpływ regularnej konserwacji urządzeń na ich żywotność i ograniczenie kosztów napraw lub zakupu nowych – moduł ekonomiczno-finansowy.
7. Zrównoważony rozwój środowiska technicznego. Uczeń:
- 1) tworzy wytwory techniczne, stosując podstawowe zasady ograniczania ilości odpadów według reguły: „przemyśl, odrzuć, ogranicz, ponownie użyj, poddaj recyklingowi, napraw” oraz uzasadnia znaczenie tych działań w ochronie środowiska – moduł ekonomiczno-finansowy i moduł klimatyczny;
 - 2) analizuje cykl życia wytworu technicznego, uwzględniając koszty środowiskowe i finansowe na każdym etapie – moduł ekonomiczno-finansowy i moduł klimatyczny;
 - 3) wykorzystuje ponownie materiały i naprawia proste urządzenia, stosując zasady racjonalnego gospodarowania energią i zasobami, segreguje odpady, wyjaśnia

wpływ tych działań na środowisko i oszczędności w gospodarstwie domowym – moduł ekonomiczno-finansowy i moduł klimatyczny.

8. Bezpieczne i odpowiedzialne uczestnictwo w ruchu drogowym. Uczeń:

- 1) interpretuje zasady ruchu drogowego podczas poruszania się pieszo, rowerem lub hulajnogą oraz rozpoznaje i właściwie reaguje na znaki i sygnały drogowe w różnych sytuacjach komunikacyjnych – moduł bezpieczeństwo;
- 2) charakteryzuje etyczne aspekty uczestniczenia w ruchu drogowym, w tym szanuje innych uczestników ruchu drogowego i promuje zachowania sprzyjające bezpieczeństwu – moduł bezpieczeństwo;
- 3) wyjaśnia warunki dopuszczenia do uczestnictwa w ruchu drogowym kierującego rowerem, hulajnogą elektryczną lub urządzeniem transportu osobistego, uwzględniając przepisy prawa i wymagania bezpieczeństwa – moduł bezpieczeństwo;
- 4) podejmuje decyzje dotyczące pierwszeństwa przejazdu na skrzyżowaniach, kierując się przepisami i zasadami bezpiecznego uczestnictwa w ruchu drogowym – moduł bezpieczeństwo;
- 5) wyjaśnia sposób zachowania się w miejscu wypadku drogowego, potrafi udzielić pierwszej pomocy oraz potrafi przekazać odpowiednim służbom informacje o wypadku – moduł bezpieczeństwo;
- 6) omawia budowę roweru i wyjaśnia zasady działania jego poszczególnych układów w kontekście bezpieczeństwa i eksploatacji – moduł bezpieczeństwo;
- 7) opisuje obowiązkowe i zalecane wyposażenie roweru zgodne z obowiązującymi przepisami Prawa o ruchu drogowym – moduł bezpieczeństwo;
- 8) omawia zasady eksploatacji i konserwacji roweru oraz kontroluje i reguluje elementy roweru wpływające na bezpieczeństwo jazdy – moduł bezpieczeństwo;
- 9) porównuje koszty zakupu, eksploatacji i konserwacji roweru z innymi środkami transportu oraz analizuje korzyści finansowe i zdrowotne wynikające z codziennego korzystania z roweru – moduł ekonomiczno-finansowy;
- 10) charakteryzuje zagrożenia wynikające z niewłaściwego zachowania w ruchu drogowym, w tym wpływ prędkości, alkoholu, środków odurzających i korzystania z telefonu podczas jazdy – moduł bezpieczeństwo;

- 11) przygotowuje się do egzaminu na kartę rowerową (fakultatywnie) – moduł bezpieczeństwo.

Wymagania dotyczące doświadczeń edukacyjnych

1. Uczniowie, pracując indywidualnie w grupie, realizują w całym cyklu kształcenia co najmniej jedno zadanie techniczne z każdej kategorii:
 - 1) konstrukcyjne – uczniowie wykonują prostą konstrukcję, np. stojak na książki lub bardziej skomplikowane konstrukcje z elementami ruchomymi, np. wiatrak, pojazd kołowy;
 - 2) użytkowe – uczniowie wykonują przedmiot codziennego użytku, np. organizer na biurko, pojemnik na drobiazgi, poduszkę;
 - 3) elektryczne lub elektroniczne – uczniowie wykonują przedmiot wyposażony w proste obwody elektryczne, np. lampkę, sygnalizator, latarkę, model robota sprząającego;
 - 4) ekologiczne – uczniowie wykonują przedmiot z dodatkiem materiałów z recyklingu, z myślą o ich ponownym wykorzystaniu oraz ograniczeniu wpływu na środowisko w czasie użytkowania, np. portfel lub torbę na zakupy ze starych dzinsów.
2. Uczeń samodzielnie lub w grupie planuje i przeprowadza modyfikację wytworu technicznego w wybranym aspekcie – konstrukcyjnym, materiałowym lub technologicznym – z zastosowaniem zasad projektowania, planowania działań technicznych oraz oceny wpływu wprowadzonych zmian na funkcjonalność, estetykę i środowisko. Efekty pracy podsumowuje i prezentuje w formie uzgodnionej z nauczycielem.
3. Uczniowie, pracując w grupie, realizują projekt przeglądu i konserwacji sprzętu w pracowni technicznej. Działanie obejmuje inwentaryzację i diagnozę stanu wyposażenia, a kończy podsumowaniem i prezentacją efektów pracy.
4. Uczniowie biorą udział w wycieczce („na żywo” lub online), która łączy naukę z praktyką i doświadczeniem technicznym, w tym pozwala zapoznać się z zawodami technicznymi, zasadami inżynierii lub technologii.

5. Uczeń samodzielnie lub w grupie przeprowadza przegląd techniczny roweru szkolnego lub przyprowadzonego przez uczniów. Przegląd obejmuje sprawdzenie wyposażenia obowiązkowego wynikającego z przepisów prawa oraz stanu i działania podstawowych układów roweru. W miarę możliwości uczniowie wykonują niezbędne naprawy i regulacje.
6. Uczniowie raz w roku identyfikują w swoim najbliższym otoczeniu problem, który może zostać rozwiązany przez praktyczne działania techniczne (np. niedomykające się drzwi, brak poręczy dla osób starszych lub ciekący kran). Dla wybranego problemu przygotowują alternatywne koncepcje rozwiązania. Wskazują scenariusz, który byliby w stanie zrealizować. W miarę możliwości wprowadzają w życie to rozwiązanie.
7. Uczniowie, pracując w grupie, przygotowują zajęcia dotyczące bezpiecznego poruszania się w ruchu drogowym dla dzieci przedszkolnych i uczniów klas I–III. Doświadczenie realizowane jest w klasie V lub VI.

Warunki i sposób realizacji podstawy programowej zajęć praktyczno-technicznych

Realizacja zajęć praktyczno-technicznych w szkole podstawowej wymaga zapewnienia bezpiecznych, inspirujących warunków pracy nauczyciela z uczniami w dobrze wyposażonych pracowniach. Celem tych zajęć jest umożliwienie każdemu uczniowi aktywnego udziału w rozwijaniu praktycznych umiejętności technicznych, opartych na kreatywności i odpowiedzialności.

Wiodącą metodą nauczania jest metoda projektu, pozwalająca uczniom na planowanie, wykonanie i prezentowanie wytworów technicznych. Proces obejmuje analizę problemu, planowanie, realizację oraz refleksję nad wynikami, rozwijając tym samym: samodzielność, odpowiedzialność, współpracę i bezpieczne posługiwanie się narzędziami.

Wspomagająco stosuje się inne metody, takie jak: kierowanie nabywaniem umiejętności praktycznych, instruktaż, pokaz, pogadankę, dyskusję, kierowaną obserwację oraz formy ewaluacji uczniowskiej (np. prezentacja projektu). Nauczyciel pełni wtedy rolę mentora – wspiera i ukierunkowuje pracę ucznia, jednak nie podaje gotowych rozwiązań. Ocenie podlega przede wszystkim proces i jakość uczenia się.

Organizacja pracy ucznia powinna być elastyczna – indywidualna, w parach, grupach lub

zespołach. Projekty powinny być zróżnicowane pod względem złożoności:

- 1) poziom podstawowy – proste projekty na podstawie rozwiązań prezentowanych przez nauczyciela;
- 2) poziom średni – projekty wymagające samodzielnego myślenia technicznego;
- 3) poziom zaawansowany – projekty wykorzystujące wiedzę techniczną do rozwiązywania złożonych problemów.

Podstawowe zasady zachowania bezpieczeństwa i organizacji pracy w czasie zajęć są następujące:

- 1) każde zajęcia rozpoczyna się przypomnieniem zasad BHP i omówieniem ich celu;
- 2) uczniowie pracują na przygotowanych stanowiskach, z przydzielonymi narzędziami i środkami ochrony;
- 3) narzędzia muszą być w dobrym stanie i właściwie przechowywane;
- 4) zabronione jest samowolne uruchamianie maszyn, używanie uszkodzonego sprzętu czy zachowania zagrażające bezpieczeństwu;
- 5) po zajęciach stanowisko należy uporządkować, narzędzia oczyścić i odłożyć, a odpady posegregować.

Zajęcia praktyczno-techniczne powinny być realizowane w stałej pracowni szkolnej, dostosowanej do liczby uczniów (min. 50–60 m² dla 30 osób), dobrze oświetlonej, wentylowanej, z ergonomicznymi stanowiskami (jedno stanowisko może być przeznaczone do pracy dla dwóch uczniów), z dostępem do prądu, bieżącej wody i odpływu do kanalizacji. Podstawowe wyposażenie do prowadzenia zajęć obejmuje: stoły z imadłami, skrzynki narzędziowe (zawierające linijki, kątowniki, piły, pilniki, wkrętaki, szczypce, młotki, nożyki, nożyczki, mierniki, szydła), środki ochrony (okulary, rękawice, fartuchy), akcesoria porządkowe, sprzęt dodatkowy (wiertarki stołowe, pistolety do kleju, maszyny do szycia – używane pod nadzorem nauczyciela).

Podstawowe wyposażenie zapewniające bezpieczeństwo w czasie zajęć obejmuje: apteczkę, gaśnicę, odpowiednie wyłączniki bezpieczeństwa, instrukcje BHP. Uczniowie powinni mieć opanowane podstawy udzielania pierwszej pomocy.

W ramach wychowania komunikacyjnego zaleca się wyposażenie pracowni w rowery, kaski,

kamizelki odblaskowe, modele znaków drogowych. Zajęcia dotyczące bezpieczeństwa ruchu drogowego powinny być prowadzone w pracowni szkolnej, szkolnym terenie sportowo-rekreacyjnymi w miejscach wytypowanych jako bezpieczne, np. w miasteczkach ruchu drogowego. Zajęcia te mogą być realizowane jednocześnie z innymi, jako cel ich pośredni.

WYCHOWANIE FIZYCZNE

Cele nauczania

1. Rozwijanie sprawności fizycznej oraz umiejętności świadomej i dokładnej kontroli ruchu podczas wykonywania zadań ruchowych.
2. Utrwalanie nawyków zdrowego stylu życia oraz samodzielne zarządzanie swoją aktywnością fizyczną i zdrowiem.
3. Rozwijanie odpowiedzialności podczas gier rekreacyjnych i zespołowych, w duchu zasad *fair play* oraz postawy szacunku wobec środowiska naturalnego.
4. Stosowanie zasad bezpieczeństwa podczas aktywności fizycznych w różnych warunkach i sytuacjach.
5. Rozwijanie zainteresowania różnorodnymi formami aktywności fizycznej jako elementu zdrowego stylu życia i zachęcania do podejmowania aktywności fizycznej przez całe życie.
6. Doskonalenie umiejętności współpracy w zespole i budowanie relacji społecznych przez aktywność fizyczną.
7. Rozwijanie świadomości swojego ciała, postępów fizycznych i wpływu aktywności fizycznej na zdrowie i samopoczucie.

Specyfika i struktura przedmiotu

Podstawa programowa w zakresie przedmiotu wychowanie fizyczne dla uczniów klas IV–VI obejmuje osiem działów, a dla klas VII i VIII dziewięć działów, które odzwierciedlają kluczowe obszary rozwoju fizycznego oraz społecznego na tym etapie edukacyjnym. Każdy dział uwzględnia zarówno kształtowanie sprawności fizycznej, jak i rozwijanie umiejętności współpracy, świadomego planowania aktywności fizycznej oraz troski o zdrowie własne i innych.

W dziale dotyczącym kompetencji społecznych, który jest tożsamy dla klas IV–VIII, podkreśla się uniwersalne zasady i kompetencje społeczne stanowiące fundament kultury fizycznej. Wychowanie fizyczne na etapie klas IV–VIII uwzględnia indywidualną hierarchię wartości każdego ucznia, wspiera jego rozwój emocjonalny oraz kształtuje postawę zdrowego stylu życia.

Efekty uczenia się odnoszą się do konkretnych obszarów wiedzy i praktycznych umiejętności, takich jak ćwiczenia ogólnorozwojowe, gry zespołowe, lekkoatletyka, taniec, bezpieczeństwo podczas aktywności fizycznej. Obejmują one:

- 1) znajomość przepisów i zasad bezpieczeństwa, w tym zasady zachowania na obszarach zielonych, w tym obszarach chronionych;
- 2) naukę i doskonalenie techniki ruchu (np. w biegach, grach zespołowych);
- 3) rozwijanie świadomości swojego ciała i zmian zachodzących w sprawności fizycznej (monitorowanie sprawności fizycznej);
- 4) kształtowanie pozytywnych postaw społecznych (współpraca, rozwiązywanie konfliktów, akceptacja różnorodności w grupie);
- 5) umiejętność planowania i oceny własnej aktywności fizycznej (korzystanie z przyborów, narzędzi pomiarowych, aplikacji mobilnych).

Tylko spójna i równoległa realizacja efektów uczenia się w różnych działach pozwala osiągnąć cele kształcenia określone dla przedmiotu wychowanie fizyczne w klasach IV–VIII. Ważnym założeniem jest wzbudzanie i utrwalanie w uczniach motywacji do samodzielnej, systematycznej aktywności fizycznej – również poza szkołą, tak aby potrafili oni korzystać z ruchu jako naturalnej drogi do utrzymania dobrego zdrowia fizycznego, psychicznego i społecznego. W niektórych działach można wprowadzić wymagania fakultatywne (do wyboru przez nauczyciela), dostosowane do lokalnych warunków szkoły, potrzeb i zainteresowań uczniów oraz ich poziomu zaawansowania.

Na zajęciach wychowania fizycznego nauczyciele podkreślają postępy indywidualne i grupowe, wspierają uczniów w odkrywaniu własnych uzdolnień i rozwijaniu pewności siebie. Docenianie wysiłku, konstruktywna informacja zwrotna oraz wzmacnianie pozytywnych emocji związanych z ruchem sprzyjają zarówno poprawie sprawności fizycznej, jak i budowaniu dojrzałych, zdrowych relacji z rówieśnikami.

Każdy efekt uczenia się integruje treści nauczania z praktycznymi umiejętnościami – od podstawowej wiedzy, np. zasad pracy z tętnem czy techniki wykonywania ćwiczeń, po

rozwój koordynacji ruchowej, umiejętność planowania indywidualnych programów treningowych oraz skutecznego współdziałania w grupie.

Prezentowany układ treści nauczania pozwala na dostosowanie metod i form pracy do potrzeb danej klasy. Najważniejszym celem jest przygotowanie uczniów klas IV–VIII do świadomego, aktywnego uczestnictwa w kulturze fizycznej oraz umiejętnego wykorzystania nabytych kompetencji w życiu codziennym, w taki sposób, aby ruch i sport były nie tylko źródłem zdrowia, ale i radości, pewności siebie oraz budowania relacji z innymi.

Oczekiwane efekty uczenia się

Klasa IV

1. Ćwiczenia ogólnorozwojowe.

Pytanie wiodące: Jak prawidłowo wykonać ćwiczenia rozwijające różne zdolności motoryczne i wspomagające utrzymanie prawidłowej postawy ciała?

Uczeń:

- 1) wykonuje co najmniej cztery wybrane ćwiczenia zwinnościowo-akrobatyczne;
- 2) wykonuje ćwiczenia wzmacniające mięśnie brzucha i poprawiające ruchomość kręgosłupa;
- 3) dobiera i wykonuje co najmniej jedno ćwiczenie kształtujące zdolność motoryczną;
- 4) wykonuje ćwiczenia wspomagające utrzymywanie prawidłowej postawy ciała;
- 5) wykonuje co najmniej dwa ćwiczenia poprawiające równowagę i koordynację wzrokowo-ruchową.

2. Gry zespołowe i rekreacyjne.

Pytanie wiodące: Jakie gry zespołowe, mini-gry i zabawy ruchowe można realizować na lekcjach wychowania fizycznego oraz jak ich wybór może odpowiadać umiejętnościom i zainteresowaniom uczniów?

Uczeń:

- 1) potrafi wykonać oraz stosować w grach uproszczonych, mini-grach i zabawach podstawowe elementy techniczne charakterystyczne dla gier zespołowych, takich jak:

- a) w przypadku koszykówki – przyjmowanie postawy koszykarskiej, kozłowanie, podania i rzuty do kosza,
 - b) w przypadku piłki nożnej – prowadzenie piłki, podania i strzały do bramki,
 - c) w przypadku piłki ręcznej – kozłowanie, podania i rzuty,
 - d) w przypadku siatkówki – przyjmowanie postawy siatkarskiej, odbicia piłki i gra w rzucankę siatkarską;
- 2) uczestniczy w dwóch grach zespołowych i mini-grach, innych niż wymienione w pkt 1, wybranych zgodnie z preferencjami uczniów, tradycją szkoły i środowiska lokalnego oraz warunkami organizacyjnymi szkoły;
 - 3) uczestniczy w wybranej zabawie lub grze ruchowej.

3. Lekkoatletyka.

Pytanie wiodące: Dlaczego opanowanie podstawowych umiejętności lekkoatletycznych – biegania, skakania i rzucania – jest istotne dla rozwoju fizycznego?

Uczeń:

- 1) wykonuje bieg i chód z zachowaniem poprawnej techniki;
- 2) uczestniczy w grach i zabawach sztafetowych;
- 3) wykonuje pchnięcie i rzut lekkim przyborem z miejsca i wolnego biegu; uczestniczy w grach i zabawach rzutnych;
- 4) wykonuje bieg krótki ze startu wysokiego; uczestniczy w grach i zabawach szybkościowych;
- 5) wykonuje skok w dal z miejsca; uczestniczy w grach i zabawach skocznościowych;
- 6) wykonuje marszobiegi; uczestniczy w grach i zabawach wytrzymałościowych w sali i terenie.

4. Taniec.

Pytanie wiodące: Jak można wykorzystać własną ekspresję ruchową do stworzenia układu tanecznego przy muzyce?

Uczeń wykonuje dowolny układ taneczny przy muzyce w oparciu o własną ekspresję ruchową.

5. Relaksacja i odprężenie.

Pytanie wiodące: W jaki sposób ćwiczenia oddechowe i rozciągające mogą wspierać regenerację organizmu i poprawiać samopoczucie po wysiłku fizycznym?

Uczeń wykonuje ćwiczenia oddechowe i rozciągające poprawiające samopoczucie oraz wspierające regenerację po wysiłku fizycznym.

6. Monitorowanie aktywności i sprawności fizycznej

Pytanie wiodące: Czym charakteryzują się poszczególne zdolności motoryczne, jakie są cechy prawidłowej postawy ciała oraz dlaczego warto mierzyć i interpretować tętno przed i po wysiłku fizycznym?

Uczeń:

- 1) rozpoznaje zdolności motoryczne człowieka;
- 2) wymienia cechy prawidłowej postawy ciała;
- 3) mierzy tętno przed i po wysiłku przy użyciu narzędzi pomiarowych, a z pomocą nauczyciela interpretuje wyniki.

7. Bezpieczeństwo w aktywności fizycznej.

Pytanie wiodące: W jaki sposób znajomość zasad bezpieczeństwa oraz umiejętne korzystanie z dostępnych urządzeń i przyborów pomagają nam chronić siebie i innych w trakcie aktywności fizycznej (np. w sali gimnastycznej, na boisku, nad wodą i w górach)?

Uczeń:

- 1) omawia regulamin sali gimnastycznej i boiska szkolnego;
- 2) opisuje zasady bezpiecznego poruszania się po boisku;
- 3) wymienia osoby, do których należy zwrócić się o pomoc w sytuacji wystąpienia urazu ciała;
- 4) respektuje zasady bezpiecznego zachowania podczas zajęć ruchowych;
- 5) wybiera bezpieczne miejsce do zabaw i gier ruchowych;
- 6) dobiera odpowiedni strój sportowy i obuwie dostosowane do rodzaju aktywności fizycznej oraz warunków atmosferycznych;
- 7) posługuje się przyborami zgodnie z ich przeznaczeniem;
- 8) wykonuje elementy samoasekuracji umożliwiające bezpieczne upadanie;

- 9) omawia zasady bezpiecznego zachowania nad wodą i w górach w różnych porach roku, oraz zasady zachowania na terenach zielonych tak, aby kształtować postawy szacunku wobec środowiska naturalnego.

8. Kompetencje społeczne.

Pytanie wiodące: Jak aktywność fizyczna i sport pomagają budować relacje, rozwijać współpracę oraz kształtować szacunek, empatię i poczucie własnej wartości?

Uczeń:

- 1) rozumie znaczenie idei olimpizmu oraz wynikającej z niej zasady *fair play*;
- 2) uczestniczy w rywalizacji sportowej jako zawodnik, przestrzegając zasad *fair play*;
- 3) okazuje szacunek wobec przeciwnika, sędziego i współuczestników przez przestrzeganie zasad obowiązujących w grach i zabawach ruchowych;
- 4) współdziała w grupie, wiedząc, że sukces drużyny zależy od zaangażowania wszystkich uczestników;
- 5) komunikuje się efektywnie w grupie i buduje relacje przez gry zespołowe i ćwiczenia w parach;
- 6) pełni funkcję organizatora, sędziego i kibica w ramach szkolnych zawodów sportowych;
- 7) wyjaśnia zasady kulturalnego kibicowania;
- 8) wykazuje kreatywność w poszukiwaniu rozwiązań sytuacji problemowych;
- 9) traktuje problem jako motywację do działania, a nie barierę nie do pokonania;
- 10) przez doświadczenia, takie jak wygrana czy przegrana, nazywa i rozumie emocje towarzyszące rywalizacji sportowej, co przekłada się na codzienne funkcjonowanie społeczne;
- 11) współpracuje w grupie, szanując poglądy i wysiłki innych uczniów, wykazując asertywność i empatię;
- 12) motywuje innych uczniów do uczestniczenia w aktywności fizycznej, ze szczególnym uwzględnieniem osób o niższej sprawności fizycznej i zróżnicowanych potrzebach edukacyjnych;
- 13) przeciwdziała wykluczeniu uczniów mniej sprawnych fizycznie i promuje wzajemne wsparcie;

- 14) rozwiązuje nieporozumienia w sposób bezkonfliktowy zarówno w trakcie rywalizacji, jak i sytuacjach pozasportowych;
- 15) wzmacnia poczucie własnej wartości;
- 16) buduje pozytywny obraz siebie przez współpracę i wsparcie grupy.

Klasy V i VI

1. Ćwiczenia ogólnorozwojowe.

Pytanie wiodące: Jakie ćwiczenia pomagają wzmacniać mięśnie posturalne, poprawiać gibkość i koordynację, a także kształtować prawidłową postawę ciała?

Uczeń:

- 1) wykonuje co najmniej cztery wybrane ćwiczenie zwinnościowo-akrobatyczne;
- 2) wykonuje statyczne i dynamiczne ćwiczenia wzmacniające mięśnie posturalne oraz ćwiczenia gibkościowe – indywidualnie i z partnerem;
- 3) wykonuje ćwiczenia rozwijające zdolności koordynacyjne –indywidualnie i z partnerem;
- 4) wykonuje ćwiczenia kształtujące nawyk prawidłowej postawy ciała w pozycji stojącej, siedzącej i leżącej oraz w trakcie wykonywania różnych codziennych czynności;
- 5) wskazuje grupy mięśniowe odpowiedzialne za prawidłową postawę ciała;
- 6) omawia znaczenie rozgrzewki i opisuje jej zasady, a także przeprowadza jej część.

2. Gry zespołowe i rekreacyjne.

Pytanie wiodące: W jaki sposób znajomość zasad i uczestnictwo w grach zespołowych pomaga rozwijać sprawność fizyczną oraz uczyć współpracy i odpowiedzialności w zespole?

Uczeń:

- 1) omawia i stosuje przepisy wybranych gier sportowych i rekreacyjnych, w tym posługuje się nazewnictwem specyficznym dla poszczególnych gier zespołowych;
- 2) potrafi w:
 - a) koszykówce – poruszać się po boisku, kozłować i podawać piłkę oraz rzucać do kosza,

- b) piłce nożnej – poruszać się po boisku, prowadzić piłkę, podawać i strzelać do bramki,
 - c) piłce ręcznej – poruszać się po boisku, kozłować piłkę, podawać piłkę i rzucać do bramki,
 - d) siatkówce – przyjmować postawę siatkarską, odbijać piłkę, rozgrywać i wykonywać zagrywkę oraz uczestniczyć w rzucance siatkarskiej;
- 3) uczestniczy w co najmniej dwóch grach zespołowych innych niż wymienione w pkt 2, wybranych zgodnie z preferencjami uczniów, tradycją szkoły i środowiska lokalnego oraz warunkami organizacyjnymi szkoły;
 - 4) uczestniczy w mini-grach oraz grach szkolnych i uproszczonych;
 - 5) organizuje w gronie rówieśników co najmniej jedną grę sportową lub rekreacyjną.

3. Lekkoatletyka.

Pytanie wiodące: W jaki sposób biegi, skoki i rzuty w lekkoatletyce rozwijają sprawność fizyczną?

Uczeń:

- 1) uczestniczy w grach i zabawach szybkościowych, rozwijających czas reakcji i wybieg startowy (prędkość biegu);
- 2) wykonuje bieg krótki ze startu niskiego;
- 3) wykonuje bieg przez przeszkody;
- 4) wykonuje pchnięcie i rzut zamachowy piłką z miejsca i krótkiego rozbiegu;
- 5) wybiera i pokonuje trasę marszobiegu lub biegu terenowego;
- 6) wykonuje przekazanie pałeczki w miejscu i lekkim biegu;
- 7) wykonuje skok w dal jednonóż z krótkiego rozbiegu.

4. Taniec.

Pytanie wiodące: Jak nauka prostych kroków i figur tanecznych w tańcach tradycyjnych i nowoczesnych pomaga rozwijać koordynację ruchową?

Uczeń wykonuje proste kroki i figury tańców tradycyjnych i nowoczesnych.

5. Relaksacja i odprężenie.

Pytanie wiodące: W jaki sposób ćwiczenia oddechowe i rozciągające wpływają na relaksację organizmu?

Uczeń:

- 1) wykonuje ćwiczenia oddechowe i rozciągające o charakterze relaksacyjnym;
- 2) omawia korzyści płynące z podejmowania aktywności fizycznej na świeżym powietrzu, ze szczególnym uwzględnieniem jej wpływu na redukcję stresu i poprawę samopoczucia.

6. Monitorowanie aktywności i sprawności fizycznej .

Pytanie wiodące: W jaki sposób testy sprawności fizycznej i analiza wyników pomagają lepiej poznać własne możliwości fizyczne?

Uczeń wykonuje testy sprawności fizycznej, pozwalające ocenić szybkość, wytrzymałość tlenową, siłę i gibkość, a z pomocą nauczyciela interpretuje wyniki.

7. Bezpieczeństwo w aktywności fizycznej.

Pytanie wiodące: W jaki sposób znajomość zasad bezpieczeństwa, odpowiedzialne korzystanie ze sprzętu sportowego i umiejętność reagowania na zagrożenia (w tym kontuzje) pozwalają czerpać radość z aktywności fizycznej i chronić się w różnych warunkach (np. nad wodą i w górach)?

Uczeń:

- 1) przygotowuje się właściwie do wybranej formy aktywności fizycznej, uwzględniając miejsce jej realizacji, odpowiedni strój sportowy i rozgrzewkę;
- 2) wyjaśnia, dlaczego należy przestrzegać ustalonych reguł w trakcie rywalizacji;
- 3) omawia, jak postępować przy najczęstszych kontuzjach, związanych z podejmowaniem aktywności fizycznej;
- 4) korzysta bezpiecznie ze sprzętu i urządzeń sportowych;
- 5) wykonuje elementy samoasekuracji w różnych formach aktywności fizycznej, uwzględniając własne bezpieczeństwo;
- 6) omawia i stosuje zasady bezpiecznego zachowania nad wodą, w górach i na terenach zielonych, w różnych porach roku, oraz wyjaśnia, jak jego postawa i działania mogą wpływać na bezpieczeństwo własne, innych oraz stan środowiska naturalnego.

8. Kompetencje społeczne.

Pytanie wiodące: Jak aktywność fizyczna i sport pomagają budować relacje, rozwijać współpracę oraz kształtować szacunek, empatię i poczucie własnej wartości?

Uczeń:

- 1) rozumie znaczenie idei olimpizmu oraz wynikającej z niej zasady fair play;
- 2) uczestniczy w rywalizacji sportowej jako zawodnik, przestrzegając zasad fair play;
- 3) okazuje szacunek wobec przeciwnika, sędziego i współuczestników gry przez przestrzeganie przepisów gier zespołowych poznanych podczas zajęć;
- 4) współdziała w grupie, wiedząc, że sukces drużyny zależy od zaangażowania wszystkich uczestników;
- 5) komunikuje się efektywnie w grupie i buduje relacje przez gry zespołowe i ćwiczenia w parach;
- 6) pełni funkcję organizatora, sędziego i kibica w ramach szkolnych zawodów sportowych;
- 7) wyjaśnia zasady kulturalnego kibicowania;
- 8) wykazuje kreatywność w poszukiwaniu rozwiązań sytuacji problemowych;
- 9) traktuje problem jako motywację do działania, a nie barierę nie do pokonania;
- 10) przez doświadczenia, takie jak wygrana czy przegrana, nazywa i rozumie emocje towarzyszące rywalizacji sportowej, co przekłada się na codzienne funkcjonowanie społeczne;
- 11) współpracuje w grupie, szanując poglądy i wysiłki innych uczniów, wykazując asertywność i empatię;
- 12) motywuje innych uczniów do uczestniczenia w aktywności fizycznej, ze szczególnym uwzględnieniem osób o niższej sprawności fizycznej i zróżnicowanych potrzebach edukacyjnych;
- 13) przeciwdziała wykluczeniu uczniów mniej sprawnych fizycznie i promuje wzajemne wsparcie;
- 14) rozwiązuje nieporozumienia w sposób bezkonfliktowy zarówno w trakcie rywalizacji, jak i sytuacjach pozasportowych;
- 15) wzmacnia poczucie własnej wartości;
- 16) buduje pozytywny obraz siebie przez współpracę i wsparcie grupy.

Klasy VII i VIII

1. Ćwiczenia ogólnorozwojowe.

Pytanie wiodące: Jakie ćwiczenia ogólnorozwojowe i formy aktywności fizycznej można wykonać, aby rozwijać siłę, zwinność i koordynację, oraz w jaki sposób technologia może wspierać ich realizację i ocenę?

Uczeń:

- 1) wykonuje wybrane cztery ćwiczenia zwinnościowo-akrobatyczne;
- 2) wykonuje elementy treningu funkcjonalnego, wzmacniającego gorset mięśniowy;
- 3) omawia i stosuje co najmniej dwa wybrane rodzaje treningu wzmacniającego (np. trening HIIT, trening tabata, trening obwodowy);
- 4) wskazuje możliwości wykorzystania nowoczesnych technologii do oceny dziennej aktywności fizycznej;
- 5) wykonuje co najmniej jedną nowoczesną formę aktywności fizycznej (np. *pilates*, *zumba*, *nordic walking*);
- 6) przeprowadza rozgrzewkę dostosowaną do rodzaju aktywności;
- 7) wykonuje ergonomiczne podnoszenie i przenoszenie przedmiotów o różnej wielkości i różnym ciężarze;
- 8) omawia znaczenie aktywności fizycznej na świeżym powietrzu dla zdrowia fizycznego i psychicznego, regeneracji organizmu oraz ogólnego samopoczucia, a także wyjaśnia jej rolę w profilaktyce zdrowotnej.

2. Gry zespołowe i rekreacyjne.

Pytanie wiodące: Jak rozwijanie umiejętności technicznych i organizacyjnych w różnych grach zespołowych pomaga poprawiać nie tylko sprawność fizyczną, ale również uczyć odpowiedzialności, współpracy i zasad *fair play* w codziennym życiu?

Uczeń:

- 1) wykonuje i stosuje elementy techniczne w koszykówce, piłce nożnej, piłce ręcznej i siatkówce;
- 2) przyjmuje pozycję w ataku i obronie, zgodnie z zasadami gier zespołowych, o których mowa w pkt 1;

- 3) uczestniczy w co najmniej dwóch grach zespołowych innych niż wymienione w pkt 1, wybranych zgodnie z preferencjami uczniów, tradycją szkoły i środowiska lokalnego oraz warunkami organizacyjnymi szkoły;
- 4) uczestniczy w grach szkolnych i uproszczonych, pełniąc funkcję zawodnika i sędziego;
- 5) planuje szkolne rozgrywki według systemu pucharowego i „każdy z każdym”.

3. Lekkoatletyka.

Pytanie wiodące: W jaki sposób doskonalenie różnych form biegu, rzutu i skoku w lekkoatletyce przekłada się na ogólną sprawność fizyczną?

Uczeń:

- 1) wykonuje ćwiczenia sprinterskie oraz bieg krótki ze startu niskiego, osiągając maksymalną prędkość;
- 2) wykonuje ćwiczenia kształtujące prawidłowy rytm biegu i odpowiednią dynamikę biegu, na różnych dystansach;
- 3) wykonuje rzut zamachowy piłką z rozbiegu z zaznaczeniem kroku skrzyżnego i pozycji wyrzutnej;
- 4) wykonuje przekazanie pałeczki w biegu sztafetowym;
- 5) wybiera i pokonuje trasę marszobiegu lub biegu terenowego z elementami orientacji w terenie;
- 6) wykonuje skok w dal z rozbiegu z odbicia ze strefy lub belki.

4. Taniec.

Pytanie wiodące: Jak opracować i wykonać układ taneczny – indywidualnie, w parze lub zespole – w wybranym stylu tanecznym?

Uczeń opracowuje i wykonuje indywidualnie, w parze lub zespole dowolny układ tańca tradycyjnego lub nowoczesnego.

5. Relaksacja i odprężenie.

Pytanie wiodące: Jak właściwie wykonać rozciąganie i ćwiczenia oddechowe, aby wspierać zachowanie równowagi fizycznej i psychicznej?

Uczeń stosuje techniki relaksacyjne i ćwiczenia wyciszające, takie jak rozciąganie i ćwiczenia oddechowe w celu regeneracji oraz zapewnienia dobrostanu psychicznego.

6. Monitorowanie aktywności i sprawności fizycznej.

Pytanie wiodące: W jaki sposób znajomość testów sprawności fizycznej oraz korzystanie z nowoczesnych technologii może pomóc w monitorowaniu aktywności fizycznej i lepszym poznaniu własnej sprawności fizycznej?

Uczeń:

- 1) wymienia testy sprawności fizycznej i wykorzystuje nowoczesne technologie sprawności fizycznej
- 2) korzysta z dostępnych urządzeń pomiarowych do sprawdzenia poziomu sprawności fizycznej (np. aplikacji mobilnych, opasek na rękę, sport testerów);
- 3) mierzy własną dzienną aktywność fizyczną.

7. Sprawność fizyczna w służbach mundurowych i innych zawodach (dział fakultatywny – decyzję o jego zrealizowaniu oraz zakresie, w jakim będzie zrealizowany, podejmuje nauczyciel na podstawie oceny dostępnego czasu, umiejętności uczniów i ich zainteresowania danymi zagadnieniami).

Pytanie wiodące: Jakie podstawowe testy sprawności fizycznej są stosowane w trakcie rekrutacji do służb mundurowych oraz w jakich innych zawodach wymagana jest wysoka sprawność fizyczna?

Uczeń:

- 1) poznaje próby sprawnościowe wchodzące w skład testów sprawności fizycznej stosowanych w trakcie rekrutacji do służb mundurowych i potrafi wyjaśnić, dlaczego są one istotne w pracy w tych służbach; wymienia przykłady innych aktywności zawodowych, w których wymagana jest wysoka sprawność fizyczna (np. zawodowy sportowiec, ratownik Górskiego Ochotniczego Pogotowia Ratunkowego, trener personalny, górnik);
- 2) wykonuje w podstawowym zakresie wybrane próby sprawnościowe (np. biegi średnie i długie, uginanie ramion w podporze przodem, podciąganie się na drążku) z uwzględnieniem własnych możliwości i zasad bezpieczeństwa.

8. Bezpieczeństwo w aktywności fizycznej.

Pytanie wiodące: Jakie działania i nawyki pozwalają bezpiecznie uczestniczyć w aktywności fizycznej, chronić siebie i innych przed urazami oraz świadomie reagować w sytuacjach zagrożenia?

Uczeń:

- 1) omawia sposoby zapobiegania najczęstszym urazom i wypadkom w czasie zajęć ruchowych;
- 2) stosuje zasady samoasekuracji i asekuracji w aktywnościach fizycznych wymagających współpracy i odpowiedzialności za bezpieczeństwo innych;
- 3) planuje aktywność fizyczną nad wodą, w górach i terenie zielonym, z uwzględnieniem zasad bezpieczeństwa i ochrony środowiska oraz promuje postawy odpowiedzialnego zachowania wśród rówieśników.

9. Kompetencje społeczne.

Pytanie wiodące: Jak aktywność fizyczna i sport pomagają budować relacje, rozwijać współpracę oraz kształtować szacunek, empatię i poczucie własnej wartości?

Uczeń:

- 1) rozumie znaczenie idei olimpizmu oraz wynikającej z niej zasady *fair play*;
- 2) uczestniczy w rywalizacji sportowej jako zawodnik, przestrzegając zasad *fair play*;
- 3) okazuje szacunek wobec przeciwnika, sędziego i współuczestników gry przez przestrzeganie przepisów gier zespołowych obowiązujących w szkolnych rozgrywkach;
- 4) współdziała w grupie, wiedząc, że sukces drużyny zależy od zaangażowania wszystkich uczestników;
- 5) komunikuje się efektywnie w grupie i buduje relacje przez gry zespołowe i ćwiczenia w parach;
- 6) pełni funkcję organizatora, sędziego i kibica w ramach szkolnych zawodów sportowych;
- 7) wyjaśnia zasady kulturalnego kibicowania;
- 8) wykazuje kreatywność w poszukiwaniu rozwiązań sytuacji problemowych;
- 9) traktuje problem jako motywację do działania, a nie barierę nie do pokonania;

- 10) przez doświadczenia, takie jak wygrana czy przegrana, nazywa i rozumie emocje towarzyszące rywalizacji sportowej, co przekłada się na codzienne funkcjonowanie społeczne;
- 11) współpracuje w grupie, szanując poglądy i wysiłki innych uczniów, wykazując asertywność i empatię;
- 12) motywuje innych uczniów do uczestniczenia w aktywności fizycznej, ze szczególnym uwzględnieniem osób o niższej sprawności fizycznej i zróżnicowanych potrzebach edukacyjnych;
- 13) przeciwdziała wykluczeniu uczniów mniej sprawnych fizycznie i promuje wzajemne wsparcie;
- 14) rozwiązuje nieporozumienia w sposób bezkonfliktowy zarówno w trakcie rywalizacji, jak i sytuacjach pozasportowych;
- 15) wzmacnia poczucie własnej wartości;
- 16) buduje pozytywny obraz siebie przez współpracę i wsparcie grupy.

Wymagania dotyczące doświadczeń edukacyjnych

Doświadczenia edukacyjne w ramach wychowania fizycznego mogą być realizowane w formie:

- 1) realizacji projektów związanych z aktywnością fizyczną, tj. uczeń przynajmniej raz w każdym roku szkolnym współorganizuje wydarzenie, takie jak mini-dzień sportu, turniej międzyklasowy, spotkanie ze sportowcem, zawody szkolne, kampanię promującą ideę olimpizmu lub zdrowy styl życia; w ramach tego doświadczenia uczeń uczy się planowania, organizowania i realizowania wybranych elementów wydarzenia, uwzględniając potrzeby i zainteresowania grupy;
- 2) samodzielnego zaplanowania i przeprowadzenia ćwiczeń, tj. uczeń przynajmniej dwa razy w każdym roku szkolnym przygotowuje i prowadzi samodzielnie krótką rozgrzewkę, zestaw ćwiczeń lub dowolną grę dla swojej klasy lub grupy rówieśniczej; w ramach tego doświadczenia uczeń uczy się planowania aktywności fizycznej, dostosowywania ćwiczeń do potrzeb uczestników i udzielania informacji zwrotnej;
- 3) dokumentowania własnej aktywności fizycznej, tj. uczeń prowadzi dzienniczek treningowy, w którym dokumentuje swoje codzienne formy aktywności fizycznej,

analizuje ich wpływ na zdrowie i samopoczucie oraz wyznacza cele dotyczące poprawy kondycji fizycznej; w ramach tego doświadczenia uczeń uczy się samodzielnego monitorowania swojego rozwoju oraz świadomego planowania aktywności fizycznej;

- 4) podejmowania działań na rzecz promocji aktywności fizycznej, tj. uczeń współorganizuje działania promujące aktywność fizyczną w społeczności szkolnej lub lokalnej, takie jak wycieczki rowerowe, spacer integracyjny, akcje charytatywne związane z aktywnością fizyczną, kampanie informacyjne na temat zdrowego stylu życia czy spotkania z osobami lub instytucjami działającymi lokalnie na rzecz zdrowia, aktywności fizycznej lub sportu; w ramach tego doświadczenia uczeń rozwija kompetencje społeczne, organizacyjne i komunikacyjne;
- 5) uczestnictwa w wydarzeniu sportowym i rekreacyjnym, tj. uczeń przynajmniej raz w każdym roku szkolnym aktywnie bierze udział w wydarzeniu sportowym o charakterze lokalnym lub ogólnopolskim (np. w zawodach międzyszkolnych, biegach miejskich, innym wydarzeniu promującym aktywność fizyczną lub turnieju sportowym); w ramach tego doświadczenia uczeń uczy się współzawodnictwa w duchu zasad *fair play*, buduje poczucie przynależności do społeczności sportowej oraz rozwija umiejętność radzenia sobie z emocjami.

Powyższe doświadczenia edukacyjne mają na celu:

- 1) kształtowanie samodzielności i sprawczości uczniów poprzez planowanie, realizację i refleksję nad własną aktywnością fizyczną oraz współudział w życiu sportowym szkoły;
- 2) rozwój kompetencji społecznych i organizacyjnych, takich jak współpraca, komunikacja, odpowiedzialność oraz zdolność podejmowania inicjatywy w grupie rówieśniczej i społeczności lokalnej;
- 3) wzmacnianie motywacji wewnętrznej do podejmowania regularnej aktywności fizycznej i kształtowanie świadomych postaw prozdrowotnych.

Warunki i sposób realizacji podstawy programowej wychowania fizycznego

Przedmiot wychowanie fizyczne wymaga zapewnienia odpowiednich warunków realizacji, które wspierają wszechstronny rozwój uczniów oraz umożliwiają efektywne nabywanie wiedzy i umiejętności ruchowych. Kluczowe znaczenie mają metody nauczania i infrastruktura dostosowane do potrzeb i możliwości uczniów.

Zajęcia wychowania fizycznego dla uczniów klas IV–VIII szkół podstawowych są realizowane w formie:

- 1) zajęć klasowo-lekcyjnych;
- 2) zajęć do wyboru przez uczniów: zajęć sportowych, zajęć rekreacyjno-zdrowotnych, zajęć tanecznych lub aktywnej turystyki.

Szkoła powinna organizować i realizować lekcje wychowania fizycznego w sposób, który najbardziej odpowiada jej możliwościom, dostępnej infrastrukturze, kompetencjom kadry nauczycielskiej, a także potrzebom uczniów.

Wychowanie fizyczne w klasach IV–VIII powinno być integralną częścią działań promujących zdrowy styl życia w całej szkole. Rola dyrektora szkoły, nauczycieli innych przedmiotów oraz rodziców jest kluczowa w tworzeniu warunków sprzyjających aktywności fizycznej. Tworzenie przestrzeni do ćwiczeń, uczestnictwo w wydarzeniach sportowych oraz wzmacnianie postaw prozdrowotnych w programach wychowawczych wspiera osiągnięcie celów kształcenia i rozwój uczniów.

Szkoła wspiera także zaangażowanie uczniów w działalność sportową, w tym np. udział w rozgrywkach międzyszkolnych, jako element rozwijania pasji i aktywności uczniów.

Szkoła promuje ruch jako integralną część codziennego życia. Przez aktywne dojazdy, przerwy i nauczanie szkoła tworzy środowisko wspierające zdrowie, dobrostan i lepsze wyniki edukacyjne uczniów.

Szkoła zapewnia dostęp do odpowiednich przestrzeni do prowadzenia zajęć wychowania fizycznego (np. sali gimnastycznej, boiska szkolnego, przestrzeni rekreacyjnych) oraz pomocy dydaktycznych (np. sprzętu sportowego, przyborów gimnastycznych).

Zaleca się, aby zajęcia jak najczęściej odbywały się na świeżym powietrzu, niezależnie od pory roku, oraz aby w ich realizacji wykorzystywano również zewnętrzne obiekty sportowe (np. pływalnie, lodowiska, hale sportowe).

Zajęcia powinny obejmować różnorodne formy aktywności fizycznej, dostosowane do wieku, zainteresowań, stanu zdrowia i poziomu sprawności fizycznej uczniów, aby każdy mógł znaleźć formę aktywności odpowiednią dla siebie.

Zaleca się rozszerzenie zestawu gier zespołowych i rekreacyjnych wymienionych w wymaganiach szczegółowych na podstawie diagnozy sprawności fizycznej, analizy potrzeb i preferencji uczniów, z uwzględnieniem tradycji szkoły, środowiska lokalnego oraz możliwości organizacyjnych szkoły.

W nauczaniu wychowania fizycznego stosowane są aktywizujące metody pracy, które angażują uczniów i sprzyjają ich wszechstronnemu rozwojowi. Należą do nich: gry i zabawy ruchowe, projekty edukacyjne (np. organizacja lub udział w wydarzeniach sportowych i kampaniach prozdrowotnych), rywalizacja w duchu zasad *fair play* (np. zdobywanie odznak za aktywność, współpracę i postępy), wirtualne wyzwania (np. zbieranie kroków, wirtualne wyścigi), zajęcia na świeżym powietrzu (np. biegi terenowe, gry zespołowe), samodzielne wyzwania ruchowe, a także zajęcia z wykorzystaniem muzyki.

W ramach zajęć wychowania fizycznego realizuje się treści nauczania związane z diagnozowaniem i interpretowaniem rozwoju fizycznego i sprawności fizycznej uczniów. Testy sprawnościowe, o których mowa w art. 28 ust. 2a ustawy z dnia 14 grudnia 2016 r. – Prawo oświatowe (Dz. U. z 2025 r. poz. 1043 i 1160) są przeprowadzane w okresie od lutego do kwietnia. Testy sprawnościowe obejmują:

- 1) bieg wahadłowy 10 razy po 5 metrów – służący pomiarowi zdolności szybkościowo-siłowo-koordynacyjnych;
- 2) 20-metrowy wytrzymałościowy bieg wahadłowy wykonywany według Europejskiego Testu Sprawności Fizycznej – Eurofit opracowanego przez Radę Europy – służący pomiarowi zdolności wytrzymałościowych w biegu;
- 3) podpór leżąc przodem na przedramionach (deska) – służący pomiarowi zdolności siłowo-wytrzymałościowych całego ciała;
- 4) skok w dal z miejsca – służący pomiarowi skoczności i siły.

Zwraca się uwagę na rozróżnienie pojęć diagnozowanie i ocenianie. Pomiary sprawności fizycznej nie mogą być kryterium oceny z przedmiotu wychowanie fizyczne, lecz powinny być wykorzystywane do wskazania mocnych i słabych stron sprawności fizycznej ucznia w celu planowania dalszego jej rozwoju.

Wyniki testów sprawnościowych mogą być wykorzystywane wyłącznie do planowania ćwiczeń i aktywności fizycznych pomagających w rozwoju sprawności fizycznej. Nie mogą natomiast wpływać na oceny z wychowania fizycznego.

W procesie kształcenia nauczyciel stosuje zróżnicowane metody i formy pracy, dostosowane do możliwości psychofizycznych uczniów. Uwzględnia ich potrzeby, potencjał oraz ewentualne ograniczenia. Wykorzystuje indywidualizację w planowaniu i prowadzeniu zajęć, tworząc przy tym środowisko współpracy i wzajemnego wsparcia. Dbą o ciągłość i progresję

kształcenia, systematycznie rozwijając umiejętności uczniów nabyte na wcześniejszych etapach edukacyjnych.

Bezpieczeństwo uczniów stanowi integralny element organizacji zajęć. Nauczyciel zapewnia warunki sprzyjające bezpiecznemu wykonywaniu ćwiczeń, zwracając szczególną uwagę na właściwe korzystanie z przyborów sportowych oraz stosowanie zasad asekuracji i samoasekuracji. Nauczyciel podejmuje współpracę z rodzicami, lokalnymi klubami sportowymi oraz instytucjami promującymi zdrowy styl życia, wspierając rozwój aktywności fizycznej uczniów zarówno w szkole, jak i poza nią.

EDUKACJA DLA BEZPIECZEŃSTWA

Cele nauczania

1. Rozumienie i krytyczna ocena podstaw bezpieczeństwa państwa.
2. Rozumienie i krytyczna ocena uwarunkowań bezpieczeństwa ludzi.
3. Rozwijanie umiejętności działania w sytuacjach zagrożeń oraz zapobiegania im.
4. Rozwijanie umiejętności udzielania pierwszej pomocy osobom poszkodowanym.
5. Rozwijanie gotowości do dbania o innych i otoczenie oraz podejmowania działań na rzecz dobra wspólnego w kontekście bezpieczeństwa.
6. Budowanie i wzmacnianie postaw proobronnych, czyli gotowości do obrony kraju, zarówno w wymiarze militarnym, jak i cywilnym.

Specyfika i struktura przedmiotu

Przedmiot edukacja dla bezpieczeństwa kształtuje odporność społeczną poprzez rozwijanie świadomości w zakresie bezpieczeństwa państwa i obywateli, przygotowanie do reagowania w sytuacjach zagrożenia i zapobiegania im oraz znajomość struktur odpowiedzialnych za obronność państwa.

Przedmiot wzmacnia postawy proobronne poprzez budowanie gotowości do przetrwania w przypadku wystąpienia zagrożeń nadzwyczajnych.

Nauczanie przedmiotu edukacja dla bezpieczeństwa wprowadza uczniów w świat wartości określonych w podstawie programowej, takich jak: wolność i odpowiedzialność, wspólnota i szacunek, sprawiedliwość i solidarność. Wzmacnia także działania podejmowane przez szkołę w realizacji jej funkcji wychowawczej.

Efekty uczenia się w ramach przedmiotu edukacja dla bezpieczeństwa zostały podzielone na trzy działy tematyczne:

1. Bezpieczeństwo i ochrona ludności przed skutkami nadzwyczajnych zagrożeń.
2. Podstawy pierwszej pomocy.
3. Kształtowanie postaw proobronnych.

Proces nauczania i uczenia się edukacji dla bezpieczeństwa w każdym z trzech działów tematycznych obejmuje dwa równoważne elementy: opanowanie wiedzy i umiejętności opisanych w efektach uczenia się oraz realizację doświadczeń edukacyjnych. Elementy te wzajemnie się uzupełniają, co pozwala optymalizować osiąganie celów kształcenia. Wsparciem tego procesu jest współpraca z instytucjami otoczenia społecznego szkoły.

W każdym z trzech działów tematycznych uzupełnieniem obligatoryjnych efektów uczenia się są efekty fakultatywne. W każdym dziale nauczyciel wybiera do realizacji z klasą przynajmniej jeden fakultatywny efekt uczenia się.

Zajęcia edukacji dla bezpieczeństwa są okazją do rozwijania szeregu kompetencji przekrojowych, w szczególności rozwiązywania problemów, współpracy, kierowania sobą oraz dbania o innych. Stanowią też ważny element rozwijania sprawczości uczniów, szczególnie poczucia przekonania o własnej skuteczności i umiejętności samoregulacji.

Proces nauczania i uczenia się prowadzi uczniów do zdobycia następujących umiejętności:

- 1) podejmowania działań w sytuacjach zagrożeń oraz zapobiegania im;
- 2) udzielania pierwszej pomocy osobom poszkodowanym;
- 3) dbania o innych i otoczenie w zakresie bezpieczeństwa;
- 4) przetrwania w przypadku wystąpienia zagrożeń nadzwyczajnych.

Oczekiwane efekty uczenia się

1. Bezpieczeństwo i ochrona ludności przed skutkami nadzwyczajnych zagrożeń.

Pytanie wiodące: Czym jest bezpieczeństwo państwa i ludzi oraz jak pozostać bezpiecznym?

Uczeń:

- 1) wyjaśnia, od jakich czynników zależy bezpieczeństwo Polski, ocenia aktualną sytuację bezpieczeństwa kraju oraz identyfikuje działania obywateli i władz państwa, które mogą wzmacniać bezpieczeństwo Polski;
- 2) rozpoznaje komunikaty alarmowe i ostrzegawcze, w szczególności alerty Rządowego Centrum Bezpieczeństwa i Regionalnego Systemu Ostrzegania, sygnały dźwiękowe i stosuje się do nich w sytuacji wystąpienia zagrożenia oraz weryfikuje informacje o zagrożeniach w wiarygodnych źródłach;
- 3) wyjaśnia zasady ewakuacji w sytuacjach zagrożenia i przygotowuje się do nich;
- 4) wyjaśnia rolę Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej, służb ratowniczych i innych podmiotów odpowiedzialnych za bezpieczeństwo;
- 5) identyfikuje nadzwyczajne zagrożenia, w szczególności: klęski żywiołowe, pożar, powódź, awarie, wypadki komunikacyjne, katastrofy, epidemie, działania terrorystyczne, dezinformację, cyberzagrożenia, a także wyjaśnia najważniejsze zasady zachowania w przypadku wystąpienia wybranych spośród nich.

Fakultatywne efekty uczenia się. Uczeń:

- 1) posługuje się gaśnicą lub innym podręcznym sprzętem gaśniczym;
- 2) ocenia bezpieczeństwo wybranych miejsc, zwłaszcza domu, przestrzeni publicznej i cyfrowej;
- 3) opisuje działania informacyjne kierowane do społeczności lokalnej w sytuacjach kryzysowych i potrafi podjąć je w sytuacji zagrożenia;
- 4) charakteryzuje wybrane organizacje społeczne działające na rzecz bezpieczeństwa i w miarę możliwości wspiera je.

2. Podstawy pierwszej pomocy.

Pytanie wiodące: Jak udzielać pierwszej pomocy?

Uczeń:

- 1) uzasadnia konieczność udzielania pierwszej pomocy i wyjaśnia obowiązki świadka zdarzenia;
- 2) potrafi zastosować zasady bezpiecznego postępowania przy udzielaniu pierwszej pomocy;

- 3) potrafi udzielić pierwszej pomocy osobie poszkodowanej, zwłaszcza w przypadku urazów kostno-stawowych kończyn i krwawień kończyn, tonięcia, oparzeń i zadławienia, w tym z użyciem aplikacji mobilnych wspierających udzielanie pierwszej pomocy;
- 4) potrafi wezwać pomoc w sytuacjach zagrożenia;
- 5) wyjaśnia zasady postępowania z osobą przytomną, nieprzytomną oddychającą i nieoddychającą oraz potrafi podjąć odpowiednie działania ratunkowe z zastosowaniem algorytmu pierwszej pomocy;
- 6) wykonuje podstawowe czynności resuscytacyjne z wykorzystaniem fantomów i defibrylatora zewnętrznego AED oraz wyszukuje lokalizacje defibrylatorów AED w przestrzeni publicznej za pomocą aplikacji mobilnych;
- 7) opisuje konieczną zawartość apteczki pierwszej pomocy;
- 8) dobiera środki opatrunkowe odpowiednio do rodzaju urazu oraz proponuje zastępcze środki opatrunkowe.

Fakultatywne efekty uczenia się. Uczeń:

- 1) wykonuje na fantomach dziecka i niemowlęcia rękoczyn ratunkowy w przypadku zadławienia;
- 2) przedstawia zasady pierwszej pomocy w przypadkach nagłego zachorowania i zagrożenia życia, w szczególności: wstrząsu, udaru, cukrzycy, wstrząsu mózgu, porażenia prądem, epilepsji, zatrucia, ukąszenia i użądlenia;
- 3) demonstruje techniki i zasady podnoszenia oraz ewakuacji poszkodowanych;
- 4) opisuje sposoby radzenia sobie ze stresem i lękiem w sytuacji zagrożenia i potrafi je zastosować;
- 5) wyjaśnia zasady pierwszej pomocy w sytuacji użycia broni konwencjonalnej.

3. Kształtowanie postaw proobronnych.

Pytanie wiodące: Jak przetrwać w przypadku wystąpienia zagrożeń nadzwyczajnych?

Uczeń:

- 1) dokonuje prostych pomiarów drogi marszu oraz pomiarów przybliżonych odległości od przedmiotów terenowych;
- 2) orientuje się w terenie przy pomocy charakterystycznych obiektów i mapy;

- 3) wyjaśnia i potrafi zastosować zasady działania związane z koniecznością przetrwania w warunkach terenowych w sytuacji zagrożenia, uwzględniając ograniczenia ludzkiego organizmu;
- 4) wyjaśnia zasady działania związane z koniecznością przetrwania w terenie zurbanizowanym w sytuacji masowych zniszczeń, braku dostaw energii elektrycznej, braku ogrzewania, braku kanalizacji oraz dostępu do wody;
- 5) zna podstawowe zasady zachowania w sytuacji wzięcia zakładnika i reagowania w przypadku napastnika oraz potrafi zastosować zasadę „uciekaj, schowaj się, walcz” w konkretnym scenariuszu.

Fakultatywne efekty uczenia się. Uczeń:

- 1) wyznacza azymut z pomocą kompasu i maszeruje w terenie, utrzymując wyznaczony kierunek;
- 2) wyznacza kierunki stron świata przy pomocy ciał niebieskich, zegarka i kompasu;
- 3) wykonuje szkic drogi marszu i plan sytuacyjny;
- 4) wybiera miejsce i planuje wyposażenie schronienia lub miejsca przetrwania w warunkach kryzysowych.

Wymagania dotyczące doświadczeń edukacyjnych

Uczniowie:

- 1) podejmują działania w symulowanych sytuacjach nadzwyczajnych zagrożeń, w tym: uczestniczą w ewakuacji szkoły lub budynku użyteczności publicznej, opracowują klasowe plany zachowania się w przypadku wybranych zagrożeń, biorą udział w ćwiczeniach rozpoznawania sygnałów alarmowych i reagowania na komunikaty ostrzegawcze;
- 2) analizują minimum dwa rzeczywiste przypadki nadzwyczajnych zagrożeń, w tym jeden będący efektem działania człowieka i jeden przykład katastrofy naturalnej, oraz proponują strategie działania w tych sytuacjach;
- 3) biorą udział w warsztatach z udzielania pierwszej pomocy, w czasie których ćwiczą: wzywanie pomocy, stosowanie środków ochrony, w tym bezpieczne zdejmowanie rękawiczek z imitacją krwi, układanie poszkodowanego w pozycji bezpiecznej,

wykonywanie resuscytacji krążeniowo-oddechowej, w tym z użyciem defibrylatora AED, zachowanie w sytuacji wstrząsu anafilaktycznego i kardiogennego, omdlenia i napadu padaczki, tamowanie różnych rodzajów krwotoków, wykonywanie temblaka, bandażowanie i unieruchamianie kończyn przy różnych urazach, udzielanie pierwszej pomocy i ewakuacji poszkodowanych w symulacji wypadku w ruchu lądowym;

- 4) pracując w grupie, wykonują obliczenia podczas marszu, mierząc czas i odległości (w metrach, krokach, parokrokach), szacują dystans do obiektów terenowych i porównują mapę z otaczającym ją terenem, identyfikując charakterystyczne punkty i obiekty, aby określić swoje położenie;
- 5) kompletują „plecak przetrwania” (dobierając wyposażenie do przewidywanych warunków terenowych, własnych potrzeb oraz możliwości), porównując propozycje z innymi, omawiają je na forum klasy;
- 6) pracując w grupie, wykonują różnymi sposobami proste urządzenia do pozyskiwania wody pitnej w terenie.

Warunki i sposób realizacji podstawy programowej edukacji dla bezpieczeństwa

Przedmiot edukacja dla bezpieczeństwa ma charakter praktyczny i powinien być realizowany z wykorzystaniem metod aktywizujących, opartych na ćwiczeniach praktycznych, pracy zespołowej, działaniach terenowych oraz symulacjach realistycznych sytuacji zagrożeń. Kluczowe jest stworzenie uczniom bezpiecznych warunków do aktywnego uczestnictwa w zajęciach – zarówno w szkole, jak i poza jej budynkiem.

Realizacja celów kształcenia wymaga wyposażenia pracowni w: fantomy, ćwiczebne defibrylatory AED, środki opatrunkowe, kompasy, apteczki szkoleniowe, mapy oraz inny sprzęt potrzebny do prowadzenia symulacji i zajęć terenowych.

Obowiązkowym elementem realizacji przedmiotu są warsztaty z pierwszej pomocy i zajęcia terenowe, które powinny być planowane z uwzględnieniem zasad bezpieczeństwa oraz dostosowane do warunków lokalnych.

Nauczyciel powinien podejmować współpracę z instytucjami ratowniczymi, służbami mundurowymi, organizacjami społecznymi oraz jednostkami samorządu terytorialnego, które działają na rzecz bezpieczeństwa (m.in. Wojskiem Polskim, Policją, Państwową i Ochotniczą

Strażą Pożarną, Wodnym Ochotniczym Pogotowiem Ratunkowym, Górskim Ochotniczym Pogotowiem Ratunkowym, Polskim Czerwonym Krzyżem, organizacjami proobronnymi oraz Ministerstwem Obrony Narodowej).

Przedmiot wspiera rozwój kompetencji przekrojowych i sprawczości uczniów – poprzez umożliwienie im działania, podejmowania decyzji, współpracy w zespole oraz refleksji nad skutkami własnych wyborów. Formy pracy powinny promować samodzielność, odpowiedzialność i praktyczne wykorzystanie wiedzy. Edukacja dla bezpieczeństwa powinna być także skorelowana z innymi działaniami szkoły w obszarze wychowania i profilaktyki oraz – tam, gdzie to możliwe – z projektami edukacyjnymi o charakterze interdyscyplinarnym.

EDUKACJA ZDROWOTNA

Cele nauczania

1. Podejmowanie działań wspierających zdrowie we wszystkich jego wymiarach (tj. fizycznym, psychicznym, społecznym, seksualnym i środowiskowym) na wszystkich etapach życia.
2. Rozumienie i akceptacja przemian oraz procesów zachodzących w ludzkim ciele na wszystkich etapach życia.
3. Odpowiedzialne pełnienie ról społecznych i budowanie relacji opartych na wartości zdrowia, godności, szacunku i tolerancji na wszystkich etapach życia.
4. Monitorowanie własnego stanu zdrowia we wszystkich jego wymiarach na wszystkich etapach życia.
5. Rozumienie czynników wpływających na zdrowie we wszystkich jego wymiarach (tj. fizycznym, psychicznym, społecznym, seksualnym i środowiskowym).

Specyfika i struktura przedmiotu

Przedmiot edukacja zdrowotna ma charakter interdyscyplinarny, integrując elementy nauk medycznych i nauk o zdrowiu oraz nauk społecznych, humanistycznych, przyrodniczych i ścisłych, jak również uniwersalnych wartości i postaw. Koncentruje się na rozwoju świadomości i wspieraniu wyborów uczniów pod kątem dbałości o zdrowie swoje i innych.

Przedmiot kształtuje postawy oraz wyposaża uczniów w wiedzę i umiejętności umożliwiające

świadome dbanie o zdrowie fizyczne, psychiczne, społeczne, seksualne oraz środowiskowe. Zajęcia rozwijają odpowiedzialność za zdrowie własne i innych oraz promują zachowania prozdrowotne, z uwzględnieniem aktualnych wyzwań zdrowotnych i społecznych. Myśl przewodnia edukacji zdrowotnej to: zdrowie jest zasobem indywidualnym i społecznym, kluczowym dla jakości życia i funkcjonowania człowieka w każdym wieku.

Efekty uczenia się obejmują szerokie spektrum zagadnień zdrowotnych, podzielonych na powiązane ze sobą obszary tematyczne. Przedmiot składa się z 10 działów. Są to: zdrowie fizyczne, aktywność fizyczna, odżywianie, zdrowie psychiczne, zdrowie społeczne, dojrzewanie, zdrowie seksualne, zdrowie środowiskowe, Internet i profilaktyka uzależnień. Całość dopełnia dział: wartości i postawy, pełniący funkcję nadrzędną wobec wszystkich pozostałych, stanowiąc fundament do rozwoju postaw prozdrowotnych, empatii, odpowiedzialności i godności człowieka.

Wartości i postawy są obecne we wszystkich aspektach funkcjonowania indywidualnego i społecznego człowieka, również w odniesieniu do obszaru zdrowia – zarówno przy podejmowaniu decyzji żywieniowych, jak i w relacjach społecznych, w zachowaniu w Internecie, podczas aktywności fizycznej czy korzystania z opieki zdrowotnej. Kształtowanie postaw prozdrowotnych pomoże uczniom rozumieć znaczenie zdrowia i traktować je jako wspólną wartość, o którą należy się troszczyć w odniesieniu do siebie i innych.

Określone dla edukacji zdrowotnej efekty uczenia się oraz zaprojektowane doświadczenia edukacyjne rozwijają u uczniów kompetencje fundamentalne: językowe, matematyczne i cyfrowe. Uczeń rozwija kompetencje przekrojowe takie jak: krytyczne myślenie, kreatywne myślenie, kierowanie sobą, dbanie o siebie, dbanie o innych, kierowanie sobą, rozwiązywanie problemów czy współpraca w grupie; sprawczość, w tym: przekonanie o własnej skuteczności, samoregulacja, samorealizacja czy poczucie przynależności do wspólnoty.

W podstawie programowej edukacji zdrowotnej wyodrębniono moduł klimatyczny.

Oczekiwane efekty uczenia się

Klasy IV–VI

1. Wartości i postawy.

Pytanie wiodące: Dlaczego zdrowie jest wartością oraz jak rozwijać odpowiedzialność za zdrowie własne i innych osób?

Uczeń:

- 1) traktuje zdrowie jako wartość na różnych etapach życia człowieka i klasyfikuje je w osobistej hierarchii wartości;
- 2) traktuje zdrowie jako zasób człowieka, o który należy się troszczyć i który należy rozwijać – w wymiarze indywidualnym, społecznym i środowiskowym;
- 3) rozumie, na czym polega postawa troski i odpowiedzialności za własne zdrowie;
- 4) okazuje szacunek sobie i rozwija poczucie własnej wartości; okazuje szacunek i empatię w relacjach międzyludzkich i jest gotów przyjąć perspektywę drugiego człowieka oraz troszczyć się o świat przyrody, dostrzegając perspektywę przyszłych pokoleń – moduł klimatyczny;
- 5) prezentuje postawę optymizmu życiowego, który sprzyja zdrowiu i harmonii z otaczającym środowiskiem – moduł klimatyczny.

2. Zdrowie fizyczne.

Pytanie wiodące: Jak kształtować postawy i umiejętności w zakresie dbania o zdrowie oraz systematycznego monitorowania zdrowia fizycznego i stosowania podstawowej profilaktyki zdrowotnej?

Uczeń:

- 1) omawia pojęcie zdrowia i zdrowego stylu życia; wymienia wiarygodne i rzetelne źródła informacji o zdrowiu i zdrowym stylu życia;
- 2) wykonuje czynności higieniczne (takie jak: mycie zębów, mycie rąk, mycie twarzy, mycie ciała, mycie włosów), dba o czystość bielizny i odzieży; korzysta z podstawowych środków higienicznych i pielęgnacyjnych; omawia znaczenie higieny osobistej dla utrzymania zdrowia;
- 3) wyjaśnia, czym jest nadwaga i otyłość oraz omawia, na czym polega ich profilaktyka;
- 4) wyjaśnia, czym są badania profilaktyczne i badania przesiewowe oraz w jakich grupach i kiedy powinny być wykonywane; omawia pojęcie grupy ryzyka;
- 5) wymienia objawy, które mogą świadczyć o chorobie, w tym: zmiany skórne, bóle brzucha, klatki piersiowej, głowy, wymioty, krew w stolcu;
- 6) mierzy temperaturę ciała przy użyciu różnych termometrów; wyjaśnia, czym jest gorączka, kiedy jest groźna, a kiedy nie trzeba jej obniżać;

- 7) wyjaśnia, czym są szczepienia; wyjaśnia, dlaczego warto się szczepić;
- 8) wymienia zasady przygotowania się do wizyty lekarskiej, w tym do wizyty stomatologicznej, oraz zasady higieny osobistej; przygotowuje odpowiedzi na pytania standardowo zadawane przez lekarza;
- 9) postępuje w stanach zagrożenia życia i zdrowia zgodnie z zasadami udzielania pierwszej pomocy; wymienia sytuacje, w których należy wezwać zespół ratownictwa medycznego (karetkę pogotowia).

3. Aktywność fizyczna.

Pytanie wiodące: Jak systematycznie podejmować pozaszkolną aktywność fizyczną oraz świadomie ograniczać sedentarny styl życia (bezczynność ruchową) w kontekście dbałości o zdrowie, ze szczególnym uwzględnieniem profilaktyki otyłości?

Uczeń:

- 1) systematycznie uczestniczy w różnorodnych formach aktywności fizycznej, szczególnie na świeżym powietrzu; dobiera strój do panujących warunków atmosferycznych; stosuje zasady bezpieczeństwa podczas aktywności fizycznej; wymienia korzyści zdrowotne wynikające z aktywności fizycznej, w tym w profilaktyce nadwagi i otyłości;
- 2) promuje aktywność fizyczną w grupach rówieśniczych i rodzinie; dąży do zalecanego poziomu aktywności fizycznej (np. wspomagając się technologiami informacyjno-komunikacyjnymi);
- 3) znajduje miejsca, obiekty i wydarzenia w najbliższej okolicy, które można wykorzystać do podejmowania aktywności fizycznej w sposób bezpieczny i zgodny z jego zainteresowaniami;
- 4) ogranicza czas spędzany w pozycji siedzącej lub leżącej w ciągu dnia przez aktywne przerwy (np. ćwiczenia rozciągające, ćwiczenia oporowe, ćwiczenia oddechowe, ćwiczenia wzroku); wymienia negatywne skutki zdrowotne wynikające z prowadzenia sedentarnego stylu życia (bezczynności ruchowej);
- 5) systematycznie wykonuje ćwiczenia relaksacyjne, w tym ćwiczenia oddechowe; rozumie znaczenie ćwiczeń fizycznych dla obniżenia stresu;
- 6) przyjmuje prawidłową pozycję ciała podczas codziennych aktywności; regularnie wykonuje ćwiczenia ukierunkowane na kształtowanie prawidłowej postawy;

- 7) praktykuje techniki relaksacji przed zaśnięciem i stosuje zasady higieny snu; wyjaśnia znaczenie snu dla zdrowia fizycznego i psychicznego; określa zalecaną długość snu dla osób w jego wieku; opisuje kluczowe czynniki wpływające na jakość snu, ze szczególnym uwzględnieniem negatywnego wpływu korzystania z urządzeń elektronicznych przed zaśnięciem.

4. Odżywianie.

Pytanie wiodące: Jak zdrowo się odżywiać, aby wspierać swój rozwój fizyczny ze szczególnym uwzględnieniem profilaktyki nieprawidłowej masy ciała?

Uczeń:

- 1) stosuje się do zaleceń zgodnych z talerzem zdrowego żywienia, ze szczególnym uwzględnieniem regularnego spożywania posiłków, w tym dużej ilości warzyw i owoców; dostosowuje wielkość porcji do swoich potrzeb; unika żywności niekorzystnej dla zdrowia (np. fast foodów, słodczy);
- 2) stosuje zasady zdrowego nawadniania; unika słodzonych napojów;
- 3) samodzielnie przygotowuje proste, zdrowe posiłki oraz zdrowe przekąski; wybiera produkty bogate w podstawowe składniki odżywcze;
- 4) uprawia rośliny jadalne w celu przygotowania zdrowych posiłków; wskazuje produkty pochodzenia roślinnego korzystne dla zdrowia;
- 5) rozpoznaje oznakowania na etykietach produktów spożywczych, w tym informacje o wartości odżywczej i alergenach, a także wyjaśnia ich znaczenie oraz zastosowanie w wyborze produktów; korzysta z wiarygodnych aplikacji mobilnych do analizy składu produktów;
- 6) ocenia świeżość produktów spożywczych; rozpoznaje oznaki psucia się żywności; stosuje podstawowe metody przechowywania żywności; szacuje zapotrzebowanie na produkty spożywcze, aby unikać ich marnotrawienia.

5. Zdrowie psychiczne.

Pytanie wiodące: Jak dbać o dobrostan psychiczny i emocjonalny, w tym poczucie własnej wartości i skuteczności?

Uczeń:

- 1) omawia pojęcie zdrowia psychicznego, czynniki je chroniące oraz te, które zwiększają ryzyko występowania zaburzeń psychicznych;
- 2) rozpoznaje i nazywa emocje u siebie i innych osób; omawia i stosuje konstruktywne sposoby radzenia sobie z emocjami, m.in. techniki uważności; omawia zasady pierwszej pomocy emocjonalnej;
- 3) omawia pojęcie stresu; wyjaśnia wpływ stresu na ciało, myśli, emocje, zdolności poznawcze; stosuje konstruktywne sposoby radzenia sobie ze stresem;
- 4) omawia pojęcie pozytywnej samooceny i pozytywnego obrazu siebie, a także wymienia sposoby ich budowania w swoim życiu;
- 5) omawia pojęcie postawy asertywnej; adekwatnie do sytuacji korzysta z asertywności; odróżnia, czym jest postawa asertywna, a czym agresywna i uległa;
- 6) omawia pojęcie przemocy; wymienia przykłady zachowań przemocowych, w tym przemoc fizyczną, psychiczną, rówieśniczą i cyberprzemoc; omawia sposoby reagowania na przemoc i wskazuje miejsca, w których można szukać pomocy, będąc osobą doświadczającą przemocy lub jej świadkiem;
- 7) omawia pojęcie zachowań autoagresywnych; wymienia konsekwencje zdrowotne związane z zachowaniami autoagresywnymi; wskazuje miejsca, w których można szukać pomocy;
- 8) omawia zagadnienie komunikacji werbalnej i niewerbalnej oraz ich znaczenie w relacjach interpersonalnych, w tym rówieśniczych, rodzinnych i innych; rozwija umiejętności komunikacyjne;
- 9) wskazuje miejsca uzyskania pomocy psychologicznej, psychoterapeutycznej i psychiatrycznej dla dzieci i młodzieży, w tym telefony zaufania; omawia sytuacje wymagające reakcji osób dorosłych;
- 10) omawia potrzeby osób z zaburzeniami neurorozwojowymi, w tym z zaburzeniem ze spektrum autyzmu, ADHD, rozwojowymi zaburzeniami uczenia się, zaburzeniem rozwoju intelektualnego, oraz potrzeby osób z niepełnosprawnościami fizycznymi.

6. Zdrowie społeczne.

Pytanie wiodące: Jak budować relacje interpersonalne oparte na otwartości, zaufaniu i podmiotowości w otoczeniu rodzinnym, szkolnym, rówieśniczym i lokalnym?

Uczeń:

- 1) wyjaśnia pojęcia: koleżeństwo, przyjaźń, zauroczenie, zakochanie, miłość, a także rozpoznaje niewłaściwe zachowania w tych relacjach;
- 2) wymienia i omawia funkcje rodziny; opisuje przejawy jej prawidłowego funkcjonowania; omawia wartość rodziny w życiu osobistym człowieka;
- 3) omawia czynniki wpływające na atmosferę w rodzinie, zna prawa i obowiązki dziecka oraz rodziców;
- 4) omawia sposoby dbania o więzi rodzinne (relacje z matką, ojcem, rodzeństwem, dziadkami i dalszą rodziną);
- 5) opisuje zmiany mogące występować w rodzinach, w tym separację, rozwód, wejście rodziców w nowe związki, adopcję, rodzicielstwo zastępcze, pojawienie się rodzeństwa, chorobę i śmierć, a także wymienia sposoby radzenia sobie w takich sytuacjach.

7. Dojrzewanie.

Pytanie wiodące: Jak akceptować przemiany okresu dojrzewania oraz radzić sobie z jego wyzwaniami i kształtować pozytywny obraz własnego ciała?

Uczeń:

- 1) opisuje fizyczne, psychiczne, emocjonalne oraz społeczne zmiany występujące w okresie dojrzewania; omawia zmiany zachodzące w mózgu podczas dojrzewania oraz wpływ tych zmian na zachowanie nastolatków; wyjaśnia różnice między dojrzewaniem fizycznym a dojrzałością psychiczną;
- 2) identyfikuje zmiany dotyczące dojrzewania należące do normy medycznej, w tym różne tempo wzrostu, zmianę sylwetki, ginekomastię, nocne polucje, mutację, wzmożone pocenie się, zmianę zapachu, mimowolne erekcje, owłosienie, wzrost piersi, pojawienie się miesiączki, trądzik, a także odbiegające od normy medycznej, w tym przedwczesne lub opóźnione dojrzewanie, stulejkę, nieprawidłową wydzielinę z pochwy, nieprawidłowości związane z miesiączkowaniem;
- 3) wymienia i stosuje zasady higieny osobistej związanej ze zmianami okresu dojrzewania, higieny skóry twarzy, higieny całego ciała, w tym narządów płciowych; wymienia zasady użycia podasek i tamponów;

- 4) omawia etapy cyklu miesięczkowego i jego wpływ na codzienne funkcjonowanie i samopoczucie.

8. Zdrowie seksualne

Pytanie wiodące: Jak kształtować pozytywną postawę wobec seksualności człowieka wraz z respektowaniem autonomii cielesnej swojej i innych osób?

Uczeń:

- 1) charakteryzuje pojęcia: zdrowie seksualne, seksualność i omawia ich rolę w życiu człowieka;
- 2) omawia budowę i podstawowe funkcje narządów płciowych wewnętrznych i zewnętrznych;
- 3) wyjaśnia proces zapłodnienia; wymienia najważniejsze fakty dotyczące przebiegu ciąży, porodu oraz opieki nad noworodkiem;
- 4) omawia zagadnienie autonomii cielesnej oraz to, w jaki sposób asertywnie o nią dbać; wymienia rodzaje zachowań dorosłego lub rówieśnika, które są przekroczeniem granic intymnych; wyszukuje przepisy prawne dotyczące ochrony seksualności osób poniżej 15 roku życia, w tym art. 200 i art. 202 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks karny (Dz. U. z 2024 r. poz. 17, 1228, 1907 i 1965); omawia możliwości uzyskania pomocy w sytuacji zagrożenia;
- 5) wymienia stereotypy płciowe oraz wyjaśnia ich wpływ na funkcjonowanie człowieka.

9. Zdrowie środowiskowe.

Pytanie wiodące: Jak środowisko naturalne i jego zanieczyszczenia wpływają na zdrowie publiczne i indywidualne?

Uczeń:

- 1) omawia wpływ jakości środowiska naturalnego na zdrowie człowieka, w tym zanieczyszczenia powietrza i wód, zmniejszenie ilości terenów zielonych, zmiany klimatu; wyjaśnia, jak wzrost średniej globalnej temperatury wpływa na zdrowie i warunki życia człowieka – moduł klimatyczny;
- 2) sprawdza aktualny stan zanieczyszczenia powietrza przy użyciu technologii informacyjno-komunikacyjnych (np. specjalistycznych aplikacji mobilnych) oraz

podaje przykłady ograniczania jego poziomu w swoim otoczeniu – moduł klimatyczny;

- 3) wyjaśnia, dlaczego kontakt z naturą jest istotny dla zdrowia; wyjaśnia, czym jest odpowiedzialność za zwierzęta domowe, jak również za dziką przyrodę i ekosystemy – moduł klimatyczny;
- 4) sprawdza natężenie hałasu przy użyciu technologii informacyjno-komunikacyjnych (np. specjalistycznych aplikacji mobilnych) oraz podaje przykłady ograniczania jego poziomu w swoim otoczeniu; wyjaśnia zasady profilaktyki niedosłuchu;
- 5) podejmuje działania proekologiczne, aby poprawić stan środowiska naturalnego i własne zdrowie – moduł klimatyczny.

10. Internet i profilaktyka uzależnień.

Pytanie wiodące: Co należy wiedzieć na temat bezpiecznego korzystania z Internetu i zagrożeń związanych z zażywaniem substancji psychoaktywnych?

Uczeń:

- 1) przestrzega zasad higieny cyfrowej; omawia definicje zjawiska: niebieskiego światła, szyi SMS-owej, krótkowzroczności w kontekście nadużywania urządzeń ekranowych; omawia różnice między relacjami międzyludzkimi bez użycia oraz z użyciem technologii i urządzeń elektronicznych;
- 2) omawia zagrożenia wynikające z niewłaściwego używania technologii informacyjno-komunikacyjnych, w tym cyberprzemoc, hejt, mowę nienawiści, kreowanie cyberrzeczywistości, zjawisko patostreamingu, uzależnienie od Internetu i gier komputerowych oraz niebezpieczne kontakty w sieci, m.in. uwodzenie w sieci (grooming); omawia korzyści i zagrożenia związane ze sztuczną inteligencją oraz wirtualną rzeczywistością (VR).
- 3) omawia korzyści wynikające z przestrzegania „domowych zasad ekranowych”.
- 4) omawia zagrożenia związane z zażywaniem substancji psychoaktywnych, w tym alkoholu, wyrobów tytoniowych, napojów energetyzujących.
- 5) omawia sposoby reagowania w sytuacjach występowania zagrożeń związanych z korzystaniem z Internetu i zażywaniem substancji psychoaktywnych, w tym ze spożywaniem alkoholu, używaniem wyrobów tytoniowych, spożywaniem napojów

energetyzujących, a także wymienia sposoby uzyskania pomocy specjalistycznej w tym zakresie.

- 6) formułuje argumenty dotyczące korzyści wynikających z niezazywania substancji psychoaktywnych, w tym niespożywania alkoholu, nieużywania wyrobów tytoniowych, niespożywania napojów energetyzujących.

Klasy VII i VIII

1. Wartości i postawy.

Pytanie wiodące: Jak kształtować postawy i wartości związane z godnością, szacunkiem oraz prospołecznym podejściem do zdrowia i troską o środowisko naturalne?

Uczeń:

- 1) rozumie, że godność człowieka stanowi fundamentalną wartość na wszystkich etapach jego życia;
- 2) potrafi w imię godności i ludzkiego szacunku akceptować człowieka bez względu na jego indywidualne cechy, choroby, niepełnosprawności;
- 3) rozumie, że zdrowie stanowi wartość nadrzędną w różnych kręgach kulturowych;
- 4) dba o poczucie własnej sprawczości w odniesieniu do zdrowia własnego i innych osób oraz stanu środowiska naturalnego i klimatu – moduł klimatyczny;
- 5) przyjmuje postawę prospołeczną w odniesieniu do zdrowia innych osób; rozumie ideę zachowań prozdrowotnych w kontekście zdrowia publicznego, w tym donacji krwi, szczepień ochronnych, badań profilaktycznych oraz unikania zażywania substancji psychoaktywnych; rozumie, na czym polega kultura wolontariatu i ma świadomość, że służy ona dobru innych osób, w tym działaniom na rzecz ochrony środowiska naturalnego.

2. Zdrowie fizyczne.

Pytanie wiodące: Jak zapobiegać najczęstszy chorobom cywilizacyjnym i zakaźnym oraz jak budować empatyczną postawę wobec osób z chorobami przewlekłymi i niepełnosprawnościami?

Uczeń:

- 1) omawia czynniki, które wpływają pozytywnie i negatywnie na zdrowie i samopoczucie; wyjaśnia, w jaki sposób sam może wpływać na zdrowie;

- 2) wyjaśnia, czym są choroby zakaźne, jakie są drogi ich przenoszenia, w tym droga kropelkowa, płciowa, przez krew, przez kontakt, a także wyjaśnia, jak można ograniczyć ryzyko zakażenia; opisuje objawy najczęstszych chorób zakaźnych oraz wymienia, które z nich mogą być groźne; wymienia objawy sepsy; wyjaśnia, czym są antybiotyki, czym jest antybiotykoodporność i zagrożenia z niej wynikające;
- 3) stosuje zasady epidemiologicznej profilaktyki; wyjaśnia, czym są epidemie i pandemiczne oraz jak do nich dochodzi;
- 4) wyjaśnia znaczenie szczepień w przeszłości i obecnie; rozróżnia szczepienia obowiązkowe i zalecane; omawia, czym są ruchy antyszczepionkowe, czym jest dezinformacja o szczepieniach i jak ją rozpoznać;
- 5) opisuje podstawowe mierniki zdrowia fizycznego oraz ich wartości referencyjne dla swojego wieku, w tym wskaźnik masy ciała (BMI), ciśnienie tętnicze krwi, tętno, stężenie glukozy we krwi, profil lipidowy; za pomocą aparatu automatycznego mierzy tętno oraz ciśnienie tętnicze krwi w spoczynku i po wysiłku fizycznym, a także wyjaśnia znaczenie monitorowania tych parametrów przez całe życie;
- 6) identyfikuje przeszkody społeczne, techniczne i architektoniczne w życiu osób z niepełnosprawnością oraz podaje przykłady rozwiązań pozwalających na tworzenie przestrzeni przyjaznej osobom z niepełnosprawnością.

Fakultatywne efekty uczenia się:

- 1) wymienia choroby przenoszone przez zwierzęta na ludzi oraz sposoby ochrony przed nimi; opisuje, jak usunąć kleszcza;
- 2) omawia najczęstsze choroby przewlekłe i cywilizacyjne (np. otyłość, nadciśnienie tętnicze, różne typy cukrzycy, zaburzenia lipidowe, choroby nerek, choroby wątroby, choroby serca, alergie, nowotwory, zaburzenia psychiczne, choroby ośpionkowe); opisuje wyzwania osób żyjących z chorobami przewlekłymi; prezentuje postawę opartą na zrozumieniu problemów stojących przed osobami chorymi przewlekle.

3. Aktywność fizyczna.

Pytanie wiodące: Jak promować aktywny styl życia, zastępować bezruch ruchem, korzystać z aktywnego transportu oraz podejmować aktywność fizyczną, aby zapobiegać chorobom?

Uczeń:

- 1) promuje aktywność fizyczną, inicjując, organizując i uczestnicząc w różnorodnych wydarzeniach, projektach i wyzwaniach, które zachęcają do aktywności fizycznej; angażuje społeczność szkolną i lokalną do wykonywania regularnych ćwiczeń; wyjaśnia korzyści zdrowotne wynikające z aktywności fizycznej w kontekście profilaktyki chorób;
- 2) planuje i monitoruje własną 24-godzinną aktywność, w tym aktywność fizyczną, wypoczynek i sen, także z wykorzystaniem technologii informacyjno-komunikacyjnych;
- 3) regularnie wykonuje ćwiczenia, które wspierają prawidłową postawę ciała oraz zapobiegają bólom pleców i dysfunkcjom mięśni dna miednicy;
- 4) zastępuje bezruch ruchem w codziennych czynnościach (np. wybiera schody zamiast windy) oraz systematycznie korzysta z aktywnego transportu (np. chodzenie pieszo, jazda na rowerze); uzasadnia znaczenie aktywnego stylu życia dla zdrowia fizycznego, psychicznego oraz środowiska naturalnego;
- 5) korzysta z różnych metod hartowania organizmu; wymienia różne metody i korzyści zdrowotne hartowania organizmu.

Fakultatywne efekty uczenia się:

- 1) formułuje argumenty na temat korzyści zdrowotnych wynikających z aktywności fizycznej w kontekście profilaktyki wybranych chorób niezakaźnych (np. otyłości, chorób sercowo-naczyniowych, cukrzycy typu 2, zaburzeń metabolicznych, niepłodności, zwyrodnienia stawów i osteoporozy, depresji i innych zaburzeń psychicznych); wyjaśnia krótko- oraz długoterminowe konsekwencje zdrowotne wynikające z braku aktywności fizycznej;
- 2) formułuje argumenty na temat motywów uczestnictwa w aktywności fizycznej, a także omawia bariery i sposoby ich pokonywania; omawia znaczenie aktywności fizycznej dla rozwoju psychospołecznego.

4. Odżywianie.

Pytanie wiodące: Jak samodzielnie planować i komponować zbilansowane posiłki oraz przeciwdziałać niezdrowym zachowaniom żywieniowym?

Uczeń:

- 1) samodzielnie planuje i komponuje zbilansowane posiłki zgodnie z zaleceniami talerza zdrowego żywienia, w tym z wykorzystaniem technologii informacyjno-komunikacyjnych (np. wiarygodnych aplikacji mobilnych, programów komputerowych);
- 2) przygotowuje napój izotoniczny oraz posiłki przedwysiłkowe i powysiłkowe;
- 3) wymienia konsekwencje zdrowotne wynikające z niewłaściwego odżywiania (np. nadwagę, otyłość, insulinooporność, cukrzycę typu 2, choroby układu krążenia); omawia znaczenie diety w kontekście chorób autoimmunologicznych (np. celiakie, cukrzycę typu 1, Hashimoto) i alergii pokarmowych;
- 4) opisuje negatywne skutki stosowania nieprawidłowych diet, nadużywania suplementów, spożywania napojów energetyzujących oraz stosowania środków dopingujących.

5. Zdrowie psychiczne.

Pytanie wiodące: Jakie są uwarunkowania zdrowia psychicznego i emocjonalnego oraz czynników je chroniących?

Uczeń:

- 1) omawia zależność między emocjami, myślami a objawami fizycznymi i zachowaniem;
- 2) analizuje swoje zachowanie, uczucia i potrzeby w różnych sytuacjach pod kątem budowania poczucia własnej wartości;
- 3) dba o pozytywny obraz własnego ciała; analizuje, jaki wpływ na obraz ciała mają m.in. Internet oraz media społecznościowe;
- 4) stosuje zasady pierwszej pomocy emocjonalnej wobec osób ze swojego otoczenia.

Fakultatywne efekty uczenia się:

- 1) identyfikuje czynniki indywidualne i środowiskowe mające wpływ na własny dobrostan i stosuje adekwatne techniki radzenia sobie z trudnościami;

- 2) omawia potrzeby osób z zaburzeniami psychicznymi występującymi najczęściej w okresie dojrzewania, w tym z zaburzeniami depresyjnymi, lękowymi, psychotycznymi, odżywiania (bulimią, anoreksją), dysmorfofobią.

6. Zdrowie społeczne.

Pytanie wiodące: Jak rozwijać relacje interpersonalne oparte na otwartości, zaufaniu i podmiotowości w otoczeniu rodzinnym, szkolnym, rówieśniczym i lokalnym?

Uczeń:

- 1) opisuje oznaki zakochania; odróżnia zakochanie od popędu seksualnego oraz od miłości, a także miłość młodzieńczą od miłości dojrzałej;
- 2) nawiązuje i utrzymuje relacje, dbając o swoje potrzeby, jednocześnie szanując potrzeby innych osób; rozumie swoją rolę w budowaniu pozytywnej atmosfery w rodzinie;
- 3) rozpoznaje manipulację w najbliższym otoczeniu oraz asertywnie na nią reaguje;
- 4) omawia sposoby rozwiązywania problemów i konfliktów, w tym alternatywne metody rozwiązywania sporów, w szczególności mediacje.

6. Dojrzewanie.

Pytanie wiodące: Jak w okresie dojrzewania troszczyć się o swoje ciało?

Uczeń:

- 1) omawia cele rozwojowe i wyzwania etapu dojrzewania oraz kolejnych etapów życia człowieka, w tym menopauzy, andropauzy, starości;
- 2) omawia czynniki wpływające na prawidłowy rozwój płciowy; monitoruje stan swojego ciała oraz identyfikuje możliwe nieprawidłowości i urazy układu moczowo-płciowego, w tym endometriozę, adenomiozę, zespół policystycznych jajników, nietrzymanie moczu, skręt jądra, złamanie prącia, wnetrostwo, spodziectwo, załupek;
- 3) charakteryzuje dostępne na rynku produkty menstruacyjne; wyjaśnia zjawisko ubóstwa menstruacyjnego i sposoby przeciwdziałania mu.

8. Zdrowie seksualne.

Pytanie wiodące: Jakie znaczenie ma seksualność w życiu człowieka między innymi w kontekście rozumienia i respektowania autonomii cielesnej własnej oraz innych osób?

Uczeń:

- 1) wyjaśnia pozytywne znaczenie ludzkiej seksualności; omawia pojęcie popędu seksualnego i jego zmian w okresie dojrzewania; wymienia powody podjęcia aktywności seksualnej oraz konsekwencje z nią związane; rozumie rolę odpowiedzialności w odniesieniu do seksualności w życiu człowieka;
- 2) omawia pojęcie orientacji psychoseksualnej i kierunki jej rozwoju; wyjaśnia pojęcia związane z tożsamością płciową;
- 3) omawia kryteria świadomej zgody; identyfikuje elementy seksualizacji oraz presji związanej z podjęciem aktywności seksualnej obecne w mediach społecznościowych, środkach masowego przekazu, kulturze młodzieżowej oraz we własnym otoczeniu, a także wymienia sposoby przeciwdziałania im i radzenia sobie z nimi; omawia elementy dojrzałego, świadomego i odpowiedzialnego przygotowania się do inicjacji seksualnej; wymienia konsekwencje przedwczesnej inicjacji seksualnej;
- 4) charakteryzuje metody antykoncepcji (mechaniczne, hormonalne, chemiczne, naturalne);
- 5) rozróżnia formy przemocy seksualnej, w tym molestowania seksualnego, a także omawia sposoby reagowania, gdy sam jej doświadcza lub gdy doświadczają jej inni; identyfikuje miejsca, w których można uzyskać pomoc.

Fakultatywne efekty uczenia się:

- 1) wymienia infekcje i choroby przenoszone drogą płciową, w tym kiłę, rzeżączkę, chlamydiozę, zakażenie wirusem HPV, HBV, HCV, HIV i HSV; wymienia uniwersalne zasady profilaktyki infekcji i chorób przenoszonych drogą płciową; rozpoznaje objawy wymagające interwencji lekarskiej;
- 2) wymienia specjalności zawodowe zajmujące się tematem seksualności człowieka i zdrowia reprodukcyjnego (ginekologię, urologię, andrologię, seksuologię, dermatologię i wenerologię, proktologię, endokrynologię, położnictwo, fizjoterapię uroginekologiczną, farmację).

9. Zdrowie środowiskowe.

Pytanie wiodące: Jak rozpoznać i ocenić poziom zagrożeń zdrowotnych związanych z degradacją środowiska naturalnego oraz zmianą klimatu i jakie działania mogą pomóc w minimalizowaniu tych zagrożeń dla zdrowia człowieka?

Uczeń:

- 1) opisuje, jak zmiany klimatu i degradacja środowiska naturalnego wpływają na zdrowie indywidualne i publiczne, wymienia choroby, które mogą być ich wynikiem, w tym zaburzenia psychiczne, choroby układu oddechowego, układu sercowo-naczyniowego, choroby skóry, a także wskazuje negatywne następstwa ekstremalnych zjawisk pogodowych dla zdrowia – moduł klimatyczny;
- 2) wyjaśnia, jak utrata bioróżnorodności wpływa na zdrowie indywidualne i zdrowie publiczne – moduł klimatyczny;
- 3) realizuje działania na rzecz poprawy stanu środowiska naturalnego; uczestniczy w działaniach promujących zdrowie środowiskowe – moduł klimatyczny.

10. Internet i profilaktyka uzależnień.

Pytanie wiodące: Jak identyfikować zachowania ryzykowne u siebie i innych osób w zakresie szkodliwego korzystania z technologii informacyjno-komunikacyjnych, zażywania substancji psychoaktywnych oraz występowania uzależnień behawioralnych?

Uczeń:

- 1) opisuje specyfikę cyfrowych relacji i zachowań; wymienia konsekwencje nadmiernego dzielenia się informacjami osobistymi w Internecie oraz konsekwencje odbioru niewłaściwych treści, takich jak patostreaming, internetowe wyzwania (challenge);
- 2) analizuje własną aktywność w Internecie pod kątem potencjalnych zagrożeń (np. cyberprzemocy, hejtu i mowy nienawiści, sekstingu, korzystania z pornografii, uzależnienia od mediów społecznościowych i gier komputerowych);
- 3) wymienia konsekwencje zdrowotne i psychospołeczne zażywania substancji psychoaktywnych (np. spożywania alkoholu, używania wyrobów tytoniowych, zażywania narkotyków, nowych substancji psychoaktywnych, leków przyjmowanych w celach innych niż wskazania medyczne, niezgodnie z zaleceniami lekarza i potrzebami zdrowotnymi) oraz korzystania z technologii

informacyjno-komunikacyjnych w szkodliwy dla siebie oraz najbliższego otoczenia sposób;

- 4) wykorzystuje sposoby chroniące przed szkodliwym korzystaniem z technologii informacyjno-komunikacyjnych i przed zażywaniem substancji psychoaktywnych (np. spożywaniem alkoholu, używaniem wyrobów tytoniowych, zażywaniem narkotyków, nowych substancji psychoaktywnych, leków przyjmowanych w celach innych niż wskazania medyczne, niezgodnie z zaleceniami lekarza i potrzebami zdrowotnymi), a także stosuje postawę asertywną i nie ulega presji otoczenia.

Fakultatywne efekty uczenia się:

- 1) formułuje argumenty zachęcające do unikania ryzykownych zachowań wpływających na rozwój uzależnień;
- 2) realizuje działania promujące higienę cyfrową i styl życia wolny od ryzykownych zachowań we współpracy ze środowiskiem rówieśniczym, rodzinnym, szkolnym i lokalnym.

Wymagania dotyczące doświadczeń edukacyjnych

Uczeń realizuje w każdym roku szkolnym przynajmniej 2 doświadczenia edukacyjne wybrane samodzielnie lub z nauczycielem.

Klasy IV–VI

Uczniowie:

- 1) w grupie przygotowują plany pozaszkolnych aktywności fizycznych. W trakcie roku szkolnego, pod kierunkiem nauczyciela realizują przygotowane plany, a następnie podsumowują ten proces;
- 2) samodzielnie wyszukują przepisu zdrowego posiłku, wybierają produkty, przygotowują posiłek. Analizują go pod kątem wartości odżywczych i prezentują jego wyniki w formie ustalonej z nauczycielem;
- 3) przez ustalony z nauczycielem czas prowadzą dziennik, w którym dokonują pozytywnej autorefleksji – zapisują lub w inny sposób przedstawiają swoje osiągnięcia i powody do dumy;
- 4) w grupie przygotowują i wykonują przedstawienie na temat związany z przyjmowaniem i pełnieniem różnych ról społecznych;

- 5) przez ustalony z nauczycielem czas prowadzą dziennik, w którym zapisują swoje obserwacje i refleksje na temat zmian zachodzących w nim w okresie dojrzewania;
- 6) pracując w grupie tworzą prace z wykorzystaniem różnych środków wyrazu (np. komiks, plakat opowiadanie) na temat stawiania granic;
- 7) samodzielnie lub w grupie tworzą mapę swojej okolicy, zaznaczając miejsca, które sprzyjają budowaniu zdrowych nawyków (np. parki, skwery, ścieżki rowerowe) oraz miejsca, w których przebywanie może szkodzić zdrowiu (np. ruchliwe ulice, miejsca bez zieleni);
- 8) przez czas ustalony z nauczycielem prowadzą ewidencję czasu aktywności w Internecie, podsumowują ten proces i tworzą listę własnych sposobów na ograniczenie czasu spędzanego w sieci.

Klasy VII i VIII

Uczniowie:

- 1) przygotowują i biorą udział w debacie na wybrany temat dotyczący zdrowia;
- 2) przez ustalony z nauczycielem czas monitorują spożywane posiłki, ich kaloryczność oraz zawartość składników odżywczych. Dokonują podsumowania i formułują wnioski o wpływie tej diety na własne zdrowie i samopoczucie;
- 3) samodzielnie lub w grupie wyszukują dostępnych stacjonarnie lub przez Internet miejsc, które oferują nastolatkom wsparcie w sytuacjach trudności;
- 4) indywidualnie lub w grupie przygotowują i prowadzą prostą kampanię informacyjną dotyczącą wyzwań zdrowotnych okresu dojrzewania;
- 5) samodzielnie lub w grupie krytycznie analizują wybrane wspólnie z nauczycielem przekazy medialne pod kątem obecności seksualizacji i presji seksualnej i formułują wnioski na temat ich szkodliwości. Wyniki analizy prezentują w formie ustalonej z nauczycielem;
- 6) w grupie przygotowują i przeprowadzają zajęcia dotyczące wybranego aspektu zdrowia dla młodszych klas;
- 7) przeprowadzają wywiad z osobą zajmującą się profilaktyką uzależnień lub innym ekspertem zajmującym się zdrowiem. Utrwalają wywiad w wybranej formie i prezentują wnioski z rozmowy w formie ustalonej z nauczycielem.

Warunki i sposób realizacji podstawy programowej edukacji zdrowotnej

Ze względu na cele edukacji zdrowotnej przedmiot powinien mieć charakter praktyczny oraz wykorzystywać nowoczesne, aktywizujące metody nauczania. Do realizacji edukacji zdrowotnej rekomendowane jest wykorzystanie aktywnych form pracy z dziećmi i młodzieżą pozwalających na pogłębienie tematu, pracę warsztatową czy podzielenie się własnymi przemyśleniami.

Realizacja celów przedmiotu powinna być wspierana korzystaniem z nowoczesnych technologii (np. wiarygodnych aplikacji mobilnych). Pomocna może być współpraca z nauczycielami innych przedmiotów, takich jak przyroda, wychowanie fizyczne, biologia, ale także język polski czy informatyka w kontekście poruszanych treści czy wspólnie planowanych doświadczeń edukacyjnych.

Z uwagi na specyfikę celów kształcenia w nauczaniu edukacji zdrowotnej najlepiej sprawdzają się następujące metody i techniki pracy: praca w grupach, burza mózgów, metaplan, dyskusja, różne formy debat, metoda studiów przypadku i drama.

ETYKA

Cele nauczania

1. Podejmowanie refleksji moralnej.
2. Rozwijanie wrażliwości aksjologicznej i interioryzacja wartości.
3. Rozwijanie postawy dialogicznej.
4. Rozwijanie sprawczości i odpowiedzialności moralnej.
5. Rozwijanie postaw szacunku i troski o dobro własne, innych oraz przyrody.
6. Rozwijanie kompetencji poznawczych i językowych ważnych w refleksji moralnej.

Specyfika i struktura przedmiotu

Edukacja etyczna w szkole odgrywa istotną rolę w procesie wspierania ucznia w integralnie pojętym rozwoju, ze szczególnym uwzględnieniem rozwoju moralnego. Lekcje etyki służą przede wszystkim rozwijaniu postaw, kompetencji i sprawczości uczniów, kluczowych dla harmonijnego funkcjonowania w społeczeństwie i dbania o własny dobrostan.

Odmienne rozumienia przedmiotu etyki, a także jej dyskusyjny status jako wiedzy przekładają się na wyjątkowo szeroki zakres jej zagadnień. Dlatego, formułując efekty

uczenia się, zdecydowano się na istotne ograniczenie treści o charakterze akademickim i położenie nacisku na ideę dialogiczności. Fundamentem podstawy jest przekonanie, że lekcje etyki powinny stwarzać możliwość uczenia się przez doświadczenia, spośród których kluczową rolę odgrywa dialog prowadzony z innymi. Taka formuła ma szczególne znaczenie dla rozwoju pożądaných sprawności intelektualnych i moralnych.

Etyka w klasach IV–VIII jest przedmiotem nieobowiązkowym. Biorąc pod uwagę komplikacje związane ze zmienną liczbą uczniów w grupach i koniecznością łączenia klas, podstawę programową zaprojektowano w taki sposób, by poszczególne efekty uczenia się można było realizować w różnych konfiguracjach i na różnych etapach kształcenia. Umożliwia to nauczycielowi uwzględnienie specyfiki i potrzeb grupy przy planowaniu i realizacji lekcji.

Efekty uczenia się zebrano w ośmiu działach, spośród których pierwszy pełni funkcję narzędziową i propedeutyczną w stosunku do pozostałych. Treści umieszczone w dalszych częściach podstawy programowej koncentrują się na różnorodnych relacjach: z samym sobą, z innymi, ze wspólnotą, z wiedzą, ze światem cyfrowym, z przyrodą i ze sferą sacrum. Kolejność działów i poszczególnych efektów nie wymusza realizacji podstawy w określonej kolejności. W każdym dziale, w którym uwzględnia się efekty fakultatywne, nauczyciel jest zobowiązany zrealizować co najmniej jeden taki efekt. Takie samo rozwiązanie dotyczy fakultatywnych doświadczeń edukacyjnych – wymagana jest realizacja co najmniej jednego spośród wszystkich zaproponowanych.

Oczekiwane efekty uczenia się

1. Człowiek w świecie dobra i zła – przyborek etyki.

Pytanie wiodące: Jak myśleć i rozmawiać o dobru i złu?

Uczeń:

- 1) charakteryzuje etykę jako naukę o moralności i jako sztukę dobrego życia, a także wyjaśnia różnice między moralnością, prawem stanowionym, obyczajowością i religią;
- 2) rozważa różne odpowiedzi na podstawowe pytanie etyczne: „Jak należy żyć?”;

- 3) dyskutuje o roli etyki w życiu człowieka oraz relacjach między moralnością, szczęściem i sensem życia;
- 4) stosuje do opisu i analizy zagadnień moralnych następujące terminy: doświadczenie moralne, sprawczość moralna, dylemat moralny, konflikt moralny, wina moralna, działanie, podmiot działania, adresat działania, decyzja, intencja, skutek, motywacja;
- 5) charakteryzuje i stosuje w dyskusji następujące pojęcia dotyczące wartości i postaw: dobro moralne, roztropność, sprawiedliwość, umiarkowanie, odwaga, miłość, szczęście, szacunek, troska, solidarność, odpowiedzialność, wolność, godność, prawda, piękno, życie, zdrowie, wiedza;
- 6) analizuje i ocenia działania lub postawy, stosując różne kryteria moralnego wartościowania, m.in. „złotą regułę”, zasadę niekrzywdzenia i zasadę użyteczności, oraz następujące terminy: działanie nakazane, działanie zakazane, działanie dozwolone, zasada moralna, obowiązek moralny, cnota moralna, wada moralna, charakter moralny;
- 7) w ramach prowadzonej przez siebie refleksji moralnej korzysta z podstawowych modeli etycznych: deontologicznego, konsekwencjalistycznego, aretologicznego, bez konieczności posługiwania się tymi terminami;
- 8) przy opisie doświadczeń moralnych posługuje się nazwami uczuć i emocji;
- 9) rozpoznaje i analizuje problemy moralne, w tym konflikty i dylematy moralne, oraz proponuje sposoby ich rozwiązania;
- 10) dyskutuje na temat związku między rozwojem moralnym człowieka a dojrzałością intelektualną i emocjonalną;
- 11) charakteryzuje postawę dialogiczności i podaje przykłady zachowań będących i niebędących jej wyrazem;
- 12) stosuje reguły efektywnej komunikacji: regułę akceptacji rozmówcy, regułę aktywnego i życzliwego słuchania, regułę odpowiedzialności za wypowiedziane słowa, wyrażającą się w wypowiedzaniu twierdzeń istotnych, wiarygodnych i sformułowanych w zrozumiały sposób;
- 13) stosuje w codziennym życiu zasady komunikacji bez przemocy;

- 14) podczas tworzenia wypowiedzi stosuje umiejętności logiczno-językowe, takie jak: wyjaśnianie terminów, formułowanie pytań, uzasadnianie przekonań, w tym argumentowanie.

Fakultatywne efekty uczenia się. Uczeń:

- 1) rozpoznaje i rozważa problematykę moralną w wybranych tekstach kultury, a także ocenia decyzje, działania i postawy postaci w nich występujących;
- 2) wykorzystuje podstawowe metody tworzenia argumentów i ocenia argumenty pod kątem poprawności i mocy perswazyjnej;
- 3) charakteryzuje wybrane błędy poznawcze i logiczno-językowe i rozpoznaje je w wypowiedziach dotyczących zagadnień etycznych;
- 4) charakteryzuje dwa modele rozwoju moralnego: L. Kohlberga i C. Gilligana, oraz wykorzystuje je w analizie przekonań i działań, w tym swoich własnych;
- 5) rozważa spór między relatywizmem a obiektywizmem etycznym i zajmuje w tym sporze stanowisko;
- 6) charakteryzuje zjawisko amoralizmu, podaje przykłady zachowań amoralnych i wskazuje sposoby zapobiegania im;
- 7) wykorzystuje pojęcia i twierdzenia charakterystyczne dla wybranych stanowisk etycznych, w szczególności: Sokratesa, Arystotelesa, Tomasza z Akwinu, I. Kanta, J.S. Milla i T. Kotarbińskiego, do analizowania i oceniania przykładowych problemów moralnych;
- 8) tworzy pisemną wypowiedź argumentacyjną dotyczącą zagadnień etycznych.

2. Człowiek w relacji do siebie.

Pytanie wiodące: Jak kształtować własną tożsamość i dbać o swój dobrostan?

Uczeń:

- 1) charakteryzuje różne wymiary tożsamości człowieka jako niepowtarzalnej osoby, w tym wymiar moralny;
- 2) rozważa zagadnienie godności jako źródła należnego człowiekowi szacunku i przysługujących mu praw;
- 3) odróżnia zachowania będące i niebędące wyrazem szacunku i troski wobec siebie;

- 4) dyskutuje o roli odpowiedzialności za siebie i podaje przykłady zachowań będących i niebędących jej wyrazem;
- 5) odróżnia zachowania asertywne od agresywnych i uległych i wyjaśnia ich związek z dbaniem o siebie;
- 6) wskazuje czynniki wpływające pozytywnie i negatywnie na własną autonomię i sprawczość;
- 7) wyjaśnia, czym jest sumienie i jaką pełni funkcję w życiu moralnym człowieka oraz kształtuje je poprzez analizę i ocenę własnych działań lub zamierzeń;
- 8) rozważa pytania: „Kim jestem?”, „Czego potrzebuję?”, „Czego pragnę?”, „Co jest dla mnie ważne?”, „Czym się kieruję w moim postępowaniu?”;
- 9) rozważa swoje mocne i słabe strony oraz podaje przykłady działań na rzecz własnego rozwoju;
- 10) na podstawie własnego doświadczenia podaje przykłady moralnie akceptowalnych celów i środków do ich osiągnięcia.

Fakultatywne efekty uczenia się. Uczeń:

- 1) dyskutuje na temat sokratejskiego hasła „Poznaj samego siebie” i rozważa związek między samopoznaniem a troską o siebie;
- 2) dyskutuje na temat wybranych starożytnych koncepcji szczęścia, np.: sokratejskiej, platońskiej, arystotelesowskiej, cyrenejskiej, cynickiej, epikurejskiej i stoickiej;
- 3) rozważa, czy należy zaspokajać wszystkie swoje pragnienia;
- 4) dyskutuje o odwadze, brawurze i tchórzostwie oraz podaje przykłady odnośnych zachowań;
- 5) dyskutuje na wybrane tematy związane z dobrostanem, np.: samotności, nudy, samorealizacji, dbania o zdrowie i życie, samoakceptacji, wybaczenia sobie.

3. Człowiek w relacji z innymi.

Pytanie wiodące: Jak budować i pielęgnować relację z drugim człowiekiem?

Uczeń:

- 1) wyjaśnia, dlaczego szacunek jest podstawą relacji dialogicznej;
- 2) rozważa pojęcie wolności, jej znaczenie i granice w relacjach z innymi;

- 3) dyskutuje o roli i wpływie emocji i uczuć na kształtowanie relacji z drugim człowiekiem;
- 4) analizuje czynniki, które odgrywają istotną rolę w tworzeniu udanych relacji międzyludzkich;
- 5) dyskutuje o znaczeniu bliskich relacji, w tym koleżeństwa, przyjaźni i miłości;
- 6) rozważa rolę dialogu i kompromisu w tworzeniu relacji z drugim człowiekiem;
- 7) dyskutuje o formach przemocy w relacjach i sposobach przeciwdziałania jej oraz reaguje na dostrzeżone przejawy przemocy;
- 8) dyskutuje o różnych rodzajach kłamstwa i ich wpływie na relacje;
- 9) dyskutuje o roli autorytetu w życiu człowieka;
- 10) na podstawie codziennych doświadczeń dyskutuje o roli błędów i wybaczeniu w relacjach z innymi.

4. Człowiek w relacji do wspólnoty.

Pytanie wiodące: Jak budować wspólnotę i w niej funkcjonować?

Uczeń:

- 1) wyjaśnia, co to znaczy, że człowiek jest istotą społeczną, oraz charakteryzuje podstawowe wspólnoty, do których należy: rodzinę, klasę, szkołę, państwo;
- 2) odróżnia działania sprawiedliwe od niesprawiedliwych, uzasadnia swoją ocenę i podaje przykłady odnośnych działań na podstawie codziennego doświadczenia;
- 3) odróżnia postawy prowspólnotowe, takie jak solidarność i sprzeciw wobec zła, od antywspólnotowych, np. oportunizmu;
- 4) dyskutuje o roli zaufania w relacjach społecznych;
- 5) podaje przykłady zachowań będących i niebędących wyrazem odpowiedzialności i troski o dobro wspólne, a także podejmuje działania prowspólnotowe;
- 6) rozważa problematykę tolerancji, podaje przykłady zachowań dyskryminacyjnych i proponuje sposoby przeciwdziałania im;
- 7) wyjaśnia, czym jest wielokulturowość i dyskutuje na temat jej roli w życiu społecznym;
- 8) rozważa, czym jest patriotyzm, podaje współczesne przykłady zachowań patriotycznych i dyskutuje, co to znaczy być dobrym obywatelem;

- 9) rozważa ideę praw człowieka, a także na podstawie własnego doświadczenia wskazuje aspekty życia społecznego, dla których prawa te są istotne;
- 10) dyskutuje o znaczeniu bezinteresownego działania na rzecz innych, podaje przykłady działań wolontariackich i ich roli w aktywnym budowaniu wspólnoty.

Fakultatywne efekty uczenia się. Uczeń:

- 1) wyjaśnia zasadę sprawiedliwości sformułowaną przez J. Rawlsa i stosuje ją do oceny relacji pomiędzy jednostkami a wspólnotą;
- 2) rozważa zagadnienie kar i nagród oraz psychologiczne, społeczne i moralne skutki ich stosowania w kontekście wychowania;
- 3) rozważa skutki postaw egoizmu, egotyzmu, egocentryzmu dla jakości wspólnoty;
- 4) wyjaśnia spór między zwolennikami indywidualizmu i kolektywizmu oraz rozważa argumenty zwolenników tych stanowisk w kontekście pytania o dobre życie;
- 5) wskazuje przejawy nierówności społecznych w otaczającym świecie i podejmuje refleksję nad ich moralnym znaczeniem.

5. Człowiek w relacji do wiedzy.

Pytanie wiodące: Jakie znaczenie ma wiedza w dobrym życiu?

Uczeń:

- 1) wyjaśnia różnice między wiedzą a informacją;
- 2) wyjaśnia, na czym polega wartość wiedzy rozpatrywanej jako środek do celu i jako cel sam w sobie;
- 3) formułuje wypowiedzi na temat swoich zainteresowań, ulubionych przedmiotów szkolnych, a także talentów i predyspozycji;
- 4) na przykładach z doświadczeń codziennych wskazuje warunki, w jakich błąd odgrywa pozytywną rolę w procesie zdobywania wiedzy;
- 5) formułuje ocenę moralną rozpowszechnionych zjawisk związanych z kształceniem w szkole, w szczególności ściągania i plagiatu;
- 6) odróżnia informacje wiarygodne od niewiarygodnych i wskazuje racje dokonanego odróżnienia;
- 7) odróżnia poznanie naukowe od pozanaukowego, np. poznania zdroworozsądkowego;

- 8) odróżnia wypowiedzi o charakterze manipulacyjnym od perswazyjnych wypowiedzi argumentacyjnych;
- 9) rozpoznaje przykładowe działania o charakterze dezinformacji, w tym dezinformacji cyfrowej, oraz formułuje i uzasadnia jej moralną ocenę;
- 10) wymienia podstawowe sposoby weryfikacji informacji, takie jak odwołanie do wiarygodnych źródeł drukowanych i cyfrowych.

6. Człowiek w relacji do świata cyfrowego.

Pytanie wiodące: Jak odpowiedzialnie funkcjonować w świecie cyfrowym?

Uczeń:

- 1) wyjaśnia, dlaczego zachowania w świecie cyfrowym są przedmiotem ocen moralnych;
- 2) rozważa sposoby ochrony osób niepełnoletnich w świecie cyfrowym i podaje przykłady treści cyfrowych problematycznych moralnie;
- 3) rozpoznaje i ocenia zachowania przemocowe w przestrzeni cyfrowej, takie jak obrażanie, powielanie fałszywych informacji na czyjś temat, wykluczanie z cyfrowej społeczności, a także proponuje sposoby radzenia sobie z nimi;
- 4) podaje przykłady negatywnego wpływu korzystania z technologii cyfrowych na własny dobrostan psychiczny;
- 5) wymienia przykłady właściwego i niewłaściwego wykorzystania w procesie kształcenia technologii cyfrowych, w tym generatywnej sztucznej inteligencji;
- 6) stosuje zasadę ograniczonego zaufania wobec treści dostępnych w Internecie;
- 7) dyskutuje na temat standardów moralnych w społecznościach internetowych, np. w mediach społecznościowych;
- 8) dyskutuje na temat korzyści i zagrożeń związanych z rozwojem sztucznej inteligencji.

7. Człowiek w relacji do przyrody.

Pytanie wiodące: Jaka powinna być relacja człowieka z przyrodą?

Uczeń:

- 1) na podstawie codziennego doświadczenia wyjaśnia, dlaczego należy dbać o przyrodę i brać odpowiedzialność za ingerencję w jej funkcjonowanie oraz troszczyć się o nią;
- 2) rozpoznaje i wyjaśnia, na czym polegają najważniejsze zagrożenia dla przyrody stwarzane przez człowieka, w szczególności kryzys klimatyczny i kryzys bioróżnorodności;
- 3) podaje przykłady działań indywidualnych i systemowych zmierzających do ograniczenia marnowania zasobów naturalnych i żywności;
- 4) dyskutuje o moralnie dopuszczalnych, nakazanych i zakazanych działaniach wobec przyrody;
- 5) na podstawie codziennego doświadczenia rozważa, w czym wyraża się troska o dobrostan zwierząt, a także dyskutuje na temat praw zwierząt;
- 6) rozważa koncepcję zrównoważonego rozwoju i dyskutuje o idei odpowiedzialności za przyszłe pokolenia;
- 7) dyskutuje na temat wybranych form aktywizmu ekologicznego i proponuje działania, w które sam byłby skłonny się zaangażować.

Fakultatywne efekty uczenia się. Uczeń:

- 1) rozważa problem szowinizmu gatunkowego;
- 2) ocenia moralnie skutki chowu przemysłowego, rolnictwa ekstensywnego i intensywnego dla przyrody, dobrostanu zwierząt i ludzi;
- 3) rozważa moralne i pozamoralne argumenty na rzecz wegetarianizmu i weganizmu.

8. Człowiek wobec *sacrum*.

Pytanie wiodące: Jaką rolę w życiu człowieka odgrywa sfera *sacrum*?

Uczeń:

- 1) wyjaśnia, czym jest sfera *sacrum* i dyskutuje na temat związku *sacrum* z moralnością indywidualną lub społeczną;
- 2) odróżnia moralność religijną od laickiej i etykę od teologii moralnej;
- 3) charakteryzuje różne stanowiska filozoficzne dotyczące *sacrum*: teizm, ateizm, panteizm, deizm, sceptycyzm i agnostycyzm;

- 4) wyjaśnia, dlaczego nie należy dyskryminować innych ludzi ze względu na ich przekonania dotyczące sfery *sacrum* oraz okazuje szacunek poprzez otwartość i uważność na potrzeby i przekonania religijne;
- 5) dyskutuje na temat moralnych i pozamoralnych aspektów świętowania.

Fakultatywne efekty uczenia się. Uczeń:

- 1) omawia symbole religijne wielkich religii: judaizmu, hinduizmu, buddyzmu, chrześcijaństwa, islamu, oraz charakteryzuje komponenty moralne tych religii;
- 2) rozważa tezę o świętości ludzkiego życia;
- 3) omawia wartości obecne w różnych kulturach i tradycjach religijnych, a także rozważa znaczenie tych wartości dla kształtowania postaw i relacji w grupie;
- 4) dyskutuje na temat negatywnych przejawów praktykowania religijności, np. fanatyzmu religijnego.

Wymagania dotyczące doświadczeń edukacyjnych

Uczeń realizuje przynajmniej jedno doświadczenie edukacyjne w każdym roku nauki. W pełnym cyklu kształcenia w klasach IV–VIII uczeń powinien realizować wszystkie obligatoryjne doświadczenia edukacyjne i przynajmniej jedno doświadczenie fakultatywne.

Obligatoryjne. Uczniowie:

- 1) dwukrotnie w roku nauki biorą udział w dociekaniach filozoficznych – dialogu prowadzonym w grupie złożonej z uczniów i nauczyciela. Punktem wyjścia dialogu są pytania samodzielnie formułowane przez uczestników w oparciu o literaturę piękną, teksty filozoficzne i mądrościowe z różnych kultur, filmy, prace plastyczne i różnego typu ćwiczenia inspirujące do myślenia;
- 2) samodzielnie przygotowują i wygłaszają mowę argumentacyjną. Mowa jest wypowiedzią autorską: uczeń dzieli się w niej tym, co sam sądzi na dany temat, prezentuje swoje własne stanowisko i formułuje argumenty na rzecz bronionej tezy;
- 3) indywidualnie lub w grupie angażują się w wybraną formę ekspresji artystycznej, będącej wizualizacją refleksji etycznej – np. przedstawienie teatralne, opowiadanie twórcze, scenariusz filmowy, reportaż fotograficzny, film, praca plastyczna wykonana w dowolnej technice;

- 4) uczestniczą w zorganizowanej debacie, np. oksfordzkiej, „za i przeciw”, sokratejskiej, panelowej, na wybrany wspólnie temat związany z etyką.

Fakultatywne. Uczeń:

- 1) pracując w grupie, angażuje się w działanie wolontariackie. Po zakończeniu wolontariatu uczniowie dyskutują o swoich doświadczeniach i wnioskach;
- 2) pracując w grupie, przygotowuje scenkę dramatyczną, prezentującą rozwiązanie problemu etycznego znanego z codziennego doświadczenia;
- 3) pracując w zespole klasowym, opracowuje regulamin lub zbiór dobrych praktyk obowiązujących w internetowej grupie klasowej;
- 4) pracując w zespole klasowym, wybiera święto związane z zagadnieniem moralnym i przygotowują sposób jego upamiętnienia lub celebracji.
- 5) pracując w grupie, przygotowuje i wygłasza prezentację lub prowadzi dla klas młodszych lekcję dotyczącą problemu związanego z etyką w codziennych sytuacjach;
- 6) przez ustalony z nauczycielem czas prowadzi zapis osobistych refleksji moralnych;
- 7) indywidualnie lub w grupie przygotowuje i przedstawia prezentację o problematyce moralnej z wybranego dzieła kultury.

Warunki i sposób realizacji podstawy programowej etyki

Warunkami niezbędnymi do realizacji przedmiotu w sposób zgodny z efektami uczenia się jest możliwość rozmieszczenia uczniów w sposób zachęcający do dialogu, w okręgu lub podkowie. W tym celu niezbędne jest pomieszczenie lekcyjne, które można swobodnie przearanżować na potrzeby zajęć. Ponadto konieczne jest wyposażenie pomieszczenia lekcyjnego w odpowiedni sprzęt: rzutnik lub tablicę interaktywną i komputer.

W związku ze specyfiką przedmiotu, a zwłaszcza jego nieobowiązkowym charakterem i wynikającą z tego zmienną liczebnością i niestałym składem grupy, realizacja podstawy wymaga spiralnej struktury zajęć. Celem tej struktury jest powtarzanie treści nauczania na wszystkich etapach kształcenia, ale w sposób coraz bardziej wszechstronny, z zastosowaniem różnych procedur myślowych, przy pomocy języka, którym uczeń posługuje się na danym etapie rozwoju poznawczego. Struktura ta pozwala zrealizować wymagania programowe niezależnie od przepływu uczniów w cyklu kształcenia. Specyfika przedmiotu zachęca także

do realizowania poszczególnych efektów uczenia się w dowolnej kolejności, dopasowanej do liczebności i specyfiki grupy, a także do zainteresowań samych uczniów. Mimo określonej struktury podstawa ma stwarzać zachętę, by w ramach kolejnych lekcji sięgać do zagadnień z różnych działów, dowolnie łącząc tematy i efekty uczenia się. Ważne jest, by treści z pierwszego działu, Człowiek w świecie dobra i zła – przybory etyki, mimo ich narzędziowego i propedeutycznego charakteru były wprowadzane stopniowo, jako kontekst dla zajęć, a nie ich główny przedmiot.

Podstawą nauczania przedmiotu jest dialog w jego różnych formach, w szczególności dialog intelektualny, a metodami opartymi na dialogowaniu są dociekania filozoficzne i studium przypadku. Ważne, by zachęcać do wypowiedzi wszystkich uczniów, dbając przy tym o stosowanie reguł efektywnej komunikacji. Istotne jest, by nauczyciel własną postawą modelował pożądane postawy u uczniów. W procesie tym kluczową rolę odgrywa budowanie relacji opartych na zaufaniu, wzajemnym szacunku i empatii.

Realizacja podstawy wymaga rezygnacji z metody wykładu i weryfikowania wiedzy stricte akademickiej. Odejście od takiego sposobu prowadzenia zajęć przejawia się w użyciu odpowiednich czasowników operacyjnych, za pomocą których sformułowano efekty kształcenia. Ze względu na rozwój kompetencji należy zrezygnować z narzucania definicji na rzecz ich wspólnego wypracowywania. Niewskazane jest kształcenie oparte na zapamiętywaniu terminów.

JĘZYK MNIEJSZOŚCI NARODOWEJ LUB ETNICZNEJ

Cele nauczania

1. Efektywne komunikowanie się w języku mniejszości.
2. Rozumienie historii i kultury danej mniejszości.
3. Wprowadzenie w świat wartości takich jak tolerancja, akceptacja, szacunek.
4. Rozwijanie krytycznego myślenia poprzez analizę i interpretację tekstów literackich i kulturowych danej mniejszości.
5. Wykorzystanie języka mniejszości w rozwijaniu kreatywności.

6. Aktywne uczestnictwo w życiu szkolnym i lokalnym z wykorzystaniem języka mniejszości.
7. Przygotowanie do funkcjonowania w środowisku zróżnicowanym kulturowo i językowo.

Specyfika i struktura przedmiotu

Przedmiot język mniejszości narodowej lub etnicznej ma na celu umożliwienie uczniom nauki i osiągnięcie biegłości w komunikacji w języku mniejszości, której są przedstawicielami lub w której środowisku żyją. Przedmiot ten wspiera rozwój kompetencji językowych uczniów, pozwalając na naukę w obszarze mówienia, pisania, czytania i słuchania, z naciskiem na kulturowe, społeczne i historyczne aspekty języka. Uczniowie uczą się rozumieć i wyrażać siebie w języku mniejszości, co ma na celu wzmacnianie ich tożsamości oraz przynależności do danej grupy, a także rozwijanie szacunku do innych kultur, tradycji i obyczajów.

Podstawa programowa uwzględnia zróżnicowane poziomy biegłości językowej uczniów, umożliwiając indywidualne podejście, co pozwala na naukę języka zarówno uczniom, którzy mają kontakt z tym językiem w domu, jak i tym, którzy dopiero zaczynają swoją przygodę z nim. Efekty uczenia się obejmują naukę słownictwa, gramatyki, ale również zagadnienia związane z kulturą, literaturą, historią i tradycjami danej mniejszości. Zapoznanie się z literaturą i innymi współczesnymi tekstami kultury w języku mniejszości ma na celu rozwój umiejętności analitycznych i twórczych uczniów.

Zajęcia z języka mniejszości narodowej lub etnicznej powinny być dostosowane do zróżnicowanego poziomu uczniów – zarówno początkujących, jak i zaawansowanych. Wymagają stosowania aktywnych metod, takich jak projekty, debaty, gry językowe, które rozwijają praktyczne umiejętności komunikacyjne i wspierają zaangażowanie. Ważnym elementem jest wykorzystywanie narzędzi cyfrowych w nauce języka. Istotą nauczania jest kontakt z językiem w realnych sytuacjach. Spotkania z przedstawicielami wspólnoty, udział w wydarzeniach kulturalnych czy wycieczki edukacyjne pozwalają na autentyczne zanurzenie w języku i kulturze. Język staje się wtedy nie tylko środkiem porozumiewania się, ale i nośnikiem tożsamości. Treści nauczania mogą być spójnie powiązane z innymi przedmiotami szkolnymi, takimi jak język polski, historia, geografia, plastyka, muzyka czy wychowanie

fizyczne. Dzięki temu uczniowie dostrzegają, że język mniejszości znajduje zastosowanie w wielu kontekstach życia szkolnego i społecznego. Jest także żywym mostem łączącym pokolenia, przekazującym wartości, doświadczenia i pamięć zbiorową. Nauka języka mniejszości służy nie tylko edukacji, lecz również ochronie dziedzictwa i wzmacnianiu więzi kulturowych w zmieniającym się społeczeństwie.

Struktura treści nauczania języka mniejszości narodowej lub etnicznej opiera się na zintegrowanym rozwoju kompetencji językowych i społecznych uczniów, z uwzględnieniem kompetencji cyfrowych, środowiska i tożsamości. Treści nauczania zostały pogrupowane w działy tematyczne, które odnoszą się do różnych sfer życia codziennego i aktywności uczniów – ich środowiska rodzinnego, szkolnego, lokalnego i kulturowego. Istotne znaczenie mają wartości uniwersalne, przenikające wszystkie obszary nauczania.

Rozwój biegłości językowej został podzielony na dwa etapy edukacyjne, odpowiadające poziomom zaawansowania znajomości języka uczniów oraz ich rosnącym potrzebom komunikacyjnym i poznawczym.

Na drugim etapie kształcenia, odpowiadającym poziomowi podstawowemu, uczniowie koncentrują się na opanowaniu elementarnego słownictwa i prostych struktur gramatycznych, pozwalających na funkcjonowanie w typowych sytuacjach życia codziennego. Uczniowie uczą się rozumieć krótkie i proste teksty pisane, wypowiedzi ustne, formułować podstawowe komunikaty, opisywać osoby, miejsca i czynności, a także zadawać i odpowiadać na proste pytania. Szczególny nacisk kładzie się na rozwijanie umiejętności praktycznego wykorzystania języka w życiu codziennym, z uwzględnieniem różnic kulturowych i społecznych.

Na etapie trzecim, odpowiadającym poziomowi zaawansowanemu, zakres kompetencji językowych jest stopniowo rozszerzany, zarówno pod względem treści, jak i form gramatycznych. Uczniowie doskonalą umiejętność swobodnego i adekwatnego posługiwania się językiem w różnych kontekstach komunikacyjnych, zarówno prywatnych, jak i publicznych. Uczą się rozumieć i analizować złożone teksty literackie i publicystyczne oraz wypowiadać się w sposób spójny, logiczny i stylistycznie dostosowany do sytuacji. Rozwijają także umiejętność argumentowania własnych opinii, prowadzenia dyskusji i tworzenia

wypowiedzi pisemnych o zróżnicowanej strukturze i tematyce. Istotnym elementem na tym etapie jest również poszerzanie wiedzy o kulturze mniejszości narodowej, jej tradycjach, historii i współczesnych realiach.

Język mniejszości narodowej lub etnicznej wiąże się z dwujęzycznością i dwukulturowością ucznia, który równocześnie funkcjonuje w przestrzeni językowej i kulturowej zarówno mniejszości, jak i większości. Przedmiot ten ma wymiar osobisty, wspiera ciągłość międzypokoleniowego dzielenia się wartościami i tradycjami, ponieważ odnosi się do języka przodków. Jest narzędziem ochrony i przekazu dziedzictwa kulturowego, co wzmacnia więź z własnymi korzeniami.

Oczekiwane efekty uczenia się

Klasy IV–VI

1. Ja i moja rodzina. Uczeń:

- 1) przedstawia siebie i członków swojej rodziny;
- 2) tworzy proste wypowiedzi o swojej rodzinie, opisując relacje między jej członkami;
- 3) konstruuje krótkie dialogi dotyczące rodziny;
- 4) opowiada z pomocą nauczyciela o tradycjach rodzinnych w kontekście kultury mniejszości.

2. W moim domu. Uczeń:

- 1) rozpoznaje elementarne słownictwo i proste wypowiedzi dotyczące domu, pomieszczeń i codziennych zwyczajów;
- 2) opisuje w kilku zdaniach wygląd i funkcje pomieszczeń oraz codzienne czynności domowe;
- 3) tworzy proste wypowiedzi na temat wyposażenia domu, wykorzystując podstawowe struktury językowe.

3. Mój dzień. Uczeń:

- 1) rozpoznaje proste wypowiedzi dotyczące codziennych aktywności, porządku dnia i organizacji czasu;

- 2) opisuje w kilku zdaniach swój plan dnia i obowiązki, stosując podstawowe słownictwo i konstrukcje językowe;
 - 3) wyszukuje informacje o czasie i czynnościach, w tekstach takich jak plan lekcji czy opis dnia;
 - 4) konstruuje proste wypowiedzi o codziennych wydarzeniach, zachowując ogólną kolejność zdarzeń.
4. Czas wolny i hobby. Uczeń:
- 1) rozpoznaje proste wypowiedzi o sposobach spędzania czasu wolnego i zainteresowaniach;
 - 2) opisuje w kilku zdaniach swoje hobby i popularne formy spędzania wolnego czasu w grupie rówieśniczej;
 - 3) tworzy proste wypowiedzi pisemne, uwzględniając kontekst kulturowy i językowy;
 - 4) wyszukuje ogólne informacje o sposobach spędzania wolnego czasu w prostych tekstach kulturowych.
5. W szkole. Uczeń:
- 1) opowiada o planie lekcji i zajęciach pozalekcyjnych w szkole;
 - 2) opisuje w kilku zdaniach pomieszczenia szkolne i ich funkcje;
 - 3) przedstawia szkołę jako zintegrowane środowisko uczniów, nauczycieli i rodziców;
 - 4) formułuje krótkie wypowiedzi o szkole i relacjach z rówieśnikami.
6. Człowiek – istota biologiczna i społeczna. Uczeń:
- 1) wskazuje elementy różnorodności społecznej i kulturowej;
 - 2) rozróżnia potrzeby człowieka niezbędne do życia i zdrowia oraz potrzeby wynikające z relacji i funkcjonowania społecznego;
 - 3) konstruuje krótkie wypowiedzi na temat relacji międzyludzkich;
 - 4) identyfikuje podstawowe emocje i odpowiednio nimi zarządza.
7. Moja miejscowość. Uczeń:
- 1) opisuje w kilku zdaniach swoją miejscowość;

- 2) rozpoznaje i nazywa podstawowe symbole lokalne związane z zamieszkiwanym regionem;
 - 3) konstruuje z pomocą nauczyciela wypowiedzi na temat swojej miejscowości lub okolicy;
 - 4) pozyskuje podstawowe informacje na temat swojej miejscowości.
8. Zwiedzam, więc jestem. Uczeń:
- 1) nazywa z pomocą nauczyciela środki transportu;
 - 2) opisuje w kilku prostych zdaniach miejsca i zabytki związane z kulturą mniejszości;
 - 3) pozyskuje podstawowe informacje na temat zabytków z różnych tekstów kultury;
 - 4) tworzy krótkie wypowiedzi na temat wycieczek szkolnych i wyjść grupowych.
9. Środowisko i natura. Uczeń:
- 1) opisuje w kilku zdaniach świat zwierząt i roślin;
 - 2) tworzy krótkie wypowiedzi na temat krajobrazu swojego regionu;
 - 3) wskazuje zagrożenia związane z niszczeniem środowiska naturalnego;
 - 4) przedstawia szkodliwe dla przyrody skutki działalności człowieka.
10. Pory roku i pogoda. Uczeń:
- 1) nazywa z pomocą nauczyciela zjawiska pogodowe i atmosferyczne;
 - 2) wymienia charakterystyczne cechy pór roku;
 - 3) opisuje w kilku zdaniach klimat swojego regionu;
 - 4) tworzy krótkie wypowiedzi na temat ulubionej pory roku.
11. Święta i zwyczaje. Uczeń:
- 1) wymienia z pomocą nauczyciela najważniejsze święta celebrowane przez mniejszość, do której należy;
 - 2) opisuje w kilku zdaniach tradycyjne potrawy, dekoracje i obrzędy;
 - 3) tworzy proste wypowiedzi na temat wybranych świąt i przygotowań do nich;
 - 4) wskazuje w tekstach elementy tradycji i symboliki świątecznej.

12. W świecie bajek i opowieści. Uczeń:

- 1) czyta teksty poprawnie pod względem interpunkcji, intonacji i wymowy;
- 2) analizuje z pomocą nauczyciela teksty literackie i kulturowe;
- 3) określa czas i miejsce akcji;
- 4) odpowiada na proste pytania dotyczące tekstu czytanego lub słuchanego;
- 5) pisze krótki plan wydarzeń lub krótkie streszczenie tekstu.

13. Z książką, pędzlem i mikrofonem. Uczeń:

- 1) wymienia głównych przedstawicieli artystów danej mniejszości z różnych dziedzin sztuki;
- 2) korzysta z informacji zawartych w różnych źródłach – np. encyklopediach, słownikach i Internecie;
- 3) identyfikuje i klasyfikuje teksty kultury – np. rzeźba, kino, teksty literackie;
- 4) tworzy krótką wypowiedź na temat wybranego tekstu kultury.

14. Różnorodność kulturowa i mniejszości narodowe. Uczeń:

- 1) wymienia podstawowe pojęcia związane z różnorodnością kulturową i tożsamością;
- 2) przedstawia najważniejsze wydarzenia historyczne i kulturalne danej mniejszości;
- 3) nazywa i wskazuje na mapie Polski regiony zamieszkiwane przez swoją mniejszość;
- 4) rozpoznaje podstawowe zjawiska warunkujące równość i różnorodność społeczną.

15. Zakupy i jedzenie. Uczeń:

- 1) wymienia kilka tradycyjnych potraw danej mniejszości;
- 2) formułuje krótkie wypowiedzi związane z posiłkami i zakupami;
- 3) tworzy podstawową listę zakupów;
- 4) konstruuje proste dialogi na temat składania zamówienia w restauracji lub kawiarni.

16. Zdrowie. Uczeń:

- 1) nazywa z pomocą nauczyciela instytucje wspierające zdrowie i bezpieczeństwo;

- 2) wymienia podstawowe zasady pierwszej pomocy przedmedycznej;
- 3) konstruuje krótkie wypowiedzi na temat zdrowia;
- 4) opisuje z pomocą nauczyciela podstawowe zasady zdrowego stylu życia;
- 5) tworzy krótkie teksty informacyjne dotyczące zdrowia.

17. Sport i aktywność fizyczna. Uczeń:

- 1) wymienia podstawowe dyscypliny sportowe;
- 2) omawia w prosty sposób wybraną dyscyplinę sportową;
- 3) formułuje krótkie wypowiedzi związane z aktywnością fizyczną;
- 4) opisuje w kilku zdaniach znanego sportowca.

18. Kim chcę być? Zawody i przyszłość. Uczeń:

- 1) wymienia popularne zawody;
- 2) opisuje w kilku zdaniach zawody, w tym tradycyjne, wykonywane w danej mniejszości;
- 3) konstruuje krótkie wypowiedzi na temat wymarzonego zawodu;
- 4) omawia z pomocą nauczyciela teksty literackie i kulturowe o zawodach.

19. Klikam, piszę, rozmawiam. Uczeń:

- 1) wymienia podstawowe pojęcia związane z technologiami informacyjnymi;
- 2) konstruuje krótkie dialogi na temat najnowszych technologii;
- 3) formułuje proste wypowiedzi na podstawie informacji wyszukanych w Internecie;
- 4) korzysta z wybranych zasobów internetowych do nauki języka mniejszości;
- 5) wskazuje korzyści i zagrożenia związane z wykorzystaniem technologii informacyjnych.

Klasy VII i VIII

1. Ja i moja rodzina. Uczeń:

- 1) tworzy dłuższe wypowiedzi o swojej rodzinie, opisując relacje między jej członkami;
- 2) wyjaśnia znaczenie rodziny w życiu człowieka;
- 3) konstruuje rozbudowane dialogi dotyczące rodziny;

- 4) opowiada samodzielnie o tradycjach rodzinnych w kontekście kultury mniejszości.
2. W moim domu. Uczeń:
 - 1) interpretuje złożone wypowiedzi oraz szczegółowo opisuje funkcje pomieszczeń i codzienne czynności w kontekście kultury danej mniejszości;
 - 2) analizuje samodzielnie teksty tematyczne, odszukując w nich istotne informacje;
 - 3) porównuje zwyczaje rodzinne, odwołując się do tekstów literackich, kultury i własnych doświadczeń.
 3. Mój dzień. Uczeń:
 - 1) opisuje swój plan dnia i obowiązki, stosując rozbudowane słownictwo i konstrukcje językowe;
 - 2) interpretuje samodzielnie wypowiedzi na temat codziennych czynności i rytmu dnia, rozumiejąc szczegóły i zależności czasowe;
 - 3) porównuje w sposób szczegółowy swój dzień z planem dnia innej osoby lub bohatera tekstu, samodzielnie wskazując podobieństwa i różnice, z odniesieniem do kontekstu kulturowego.
 4. Czas wolny i hobby. Uczeń:
 - 1) formułuje rozbudowane wypowiedzi – np. opowiadania, opisy, notatki – z uwzględnieniem kontekstu kulturowego i językowego;
 - 2) interpretuje złożone wypowiedzi o hobby, preferencjach i czasie wolnym;
 - 3) porównuje szczegółowo własne zainteresowania z aktywnościami innych osób lub bohaterów tekstów, wskazując różnice i podobieństwa.
 5. W szkole. Uczeń:
 - 1) charakteryzuje szkołę pod względem struktury, funkcjonowania i wyposażenia;
 - 2) tworzy rozbudowane wypowiedzi na temat ulubionych przedmiotów szkolnych;
 - 3) uzasadnia znaczenie szkoły i społeczności szkolnej w życiu jednostki;
 - 4) porównuje tradycje szkolne danej mniejszości i innych szkół.
 6. Człowiek – istota biologiczna i społeczna. Uczeń:

- 1) charakteryzuje szczegółowo różnorodność społeczną i kulturową;
 - 2) analizuje wpływ otoczenia na kształtowanie osobowości i tożsamości człowieka;
 - 3) uzasadnia wpływ człowieka na środowisko;
 - 4) porównuje wygląd zewnętrzny, cechy charakteru i osobowości rówieśników, wykorzystując rozbudowane słownictwo.
7. Moja miejscowość. Uczeń:
- 1) określa położenie i warunki geograficzne swojej miejscowości i okolicy;
 - 2) pozyskuje z różnych źródeł szczegółowe informacje na temat swojej miejscowości;
 - 3) opisuje szczegółowo swoją drogę do szkoły;
 - 4) konstruuje samodzielnie wypowiedzi na temat swojej miejscowości lub okolicy.
8. Zwiedzam, więc jestem. Uczeń:
- 1) konstruuje rozbudowane dialogi na temat zabytków i atrakcji turystycznych;
 - 2) wykorzystuje informacje z różnych źródeł na temat środków transportu podczas planowania podróży;
 - 3) uzasadnia znaczenie zabytków i miejsc pamięci w budowaniu tożsamości narodowej lub etnicznej;
 - 4) porównuje różne regiony Polski i świata pod względem atrakcyjności turystycznej.
9. Środowisko i natura. Uczeń:
- 1) interpretuje znaczenie przyrody w literaturze i kulturze danej mniejszości;
 - 2) tworzy rozbudowane wypowiedzi na temat zmian klimatycznych;
 - 3) analizuje zależności między człowiekiem a przyrodą;
 - 4) argumentuje swoje stanowisko w dyskusji dotyczącej środowiska i ekologii.
10. Pory roku i pogoda. Uczeń:
- 1) tworzy rozbudowane wypowiedzi na temat pór roku;
 - 2) konstruuje dłuższe dialogi na temat pór roku i pogody;
 - 3) opisuje szczegółowo klimat swojego regionu;
 - 4) uzasadnia wpływ zjawisk pogodowych na życie codzienne.

11. Świąta i zwyczaje. Uczeń:

- 1) tworzy złożone wypowiedzi na temat świąt i przygotowań do nich;
- 2) opisuje samodzielnie kontekst historyczny wybranych świąt;
- 3) wyjaśnia rolę świąt w kształtowaniu tożsamości narodowej lub etnicznej;
- 4) porównuje zwyczaje świąteczne z różnych społeczności.

12. W świecie bajek i opowieści. Uczeń:

- 1) pisze szczegółowy plan wydarzeń lub rozbudowane streszczenie tekstu;
- 2) tworzy własne opowieści, wykorzystując rozbudowane słownictwo i konstrukcje językowe;
- 3) identyfikuje samodzielnie w tekście elementy kultury narodowej lub etnicznej;
- 4) analizuje i interpretuje teksty literackie i kulturowe.

13. Z książką, pędzlem i mikrofonem. Uczeń:

- 1) charakteryzuje najważniejszych przedstawicieli artystów danej mniejszości;
- 2) uzasadnia potrzebę uczestnictwa w wydarzeniach kulturalnych mniejszości;
- 3) tworzy rozbudowaną wypowiedź na temat wybranego tekstu kultury;
- 4) interpretuje wybrane teksty kultury – np. obraz, sztuka teatralna, teksty literackie.

14. Różnorodność kulturowa i mniejszości narodowe. Uczeń:

- 1) charakteryzuje szczegółowo daną mniejszość;
- 2) identyfikuje i interpretuje elementy kultury danej mniejszości;
- 3) uzasadnia w sposób rozbudowany znaczenie dialogu międzykulturowego dla życia społecznego;
- 4) analizuje szczegółowo podobieństwa i różnice kultury polskiej i danej mniejszości;
- 5) ocenia rolę integracji społecznej w budowaniu porozumienia międzykulturowego.

15. Zakupy i jedzenie. Uczeń:

- 1) tworzy szczegółową listę zakupów, uwzględniając miary i wagi produktów;
- 2) konstruuje rozbudowane dialogi na temat składania zamówienia w restauracji lub kawiarni;
- 3) opisuje szczegółowo zasady zachowania przy stole;

- 4) argumentuje swoje zdanie na temat zasad zdrowego odżywiania;
- 5) uzasadnia swoje stanowisko dotyczące konsumpcyjnego stylu życia.

16. Zdrowie. Uczeń:

- 1) omawia szczegółowo zasady pierwszej pomocy przedmedycznej;
- 2) konstruuje rozbudowane dialogi związane z opieką zdrowotną;
- 3) opisuje zasady zdrowego stylu życia, promując je w społeczności szkolnej;
- 4) konstruuje samodzielnie wypowiedzi na temat higieny, zdrowia i samopoczucia.

17. Sport i aktywność fizyczna. Uczeń:

- 1) formułuje samodzielnie wypowiedzi związane z aktywnością fizyczną;
- 2) charakteryzuje samodzielnie sylwetki znanych sportowców;
- 3) argumentuje pozytywny wpływ sportu na życie człowieka;
- 4) uzasadnia wpływ mediów na popularność sportu, wykorzystując rozbudowane słownictwo i konstrukcje językowe;
- 5) porównuje szczegółowo tradycje sportowe i formy aktywności fizycznej popularne w różnych krajach.

18. Kim chcę być? Zawody i przyszłość. Uczeń:

- 1) opisuje krok po kroku swoją przyszłość zawodową;
- 2) tworzy list motywacyjny lub CV;
- 3) omawia szczegółowo teksty literackie i kulturowe o zawodach;
- 4) porównuje zawody pod względem wymagań i umiejętności;
- 5) uzasadnia swój wybór zawodu w przyszłości pod kątem posiadanych umiejętności.

19. Klikam, piszę, rozmawiam. Uczeń:

- 1) wymienia szczegółowe pojęcia związane z technologiami informacyjnymi i mediami;
- 2) konstruuje rozbudowane dialogi na temat najnowszych technologii;
- 3) omawia szczegółowo korzyści i zagrożenia związane z wykorzystaniem technologii informacyjnych;
- 4) uzasadnia wybór dostępnych form komunikacji w sieci.

Wymagania dotyczące doświadczeń edukacyjnych

Klasy IV–VI

Uczeń:

- 1) pracując w grupie, planuje i przeprowadza projekt społeczny, którego celem jest promocja języka i kultury mniejszości narodowej lub etnicznej;
- 2) przynajmniej raz w roku bierze udział w wydarzeniu związanym z językiem lub dziedzictwem kulturowym języka mniejszości narodowej lub etnicznej;
- 3) przynajmniej raz w roku szkolnym w grupie wybiera lekturę w języku mniejszości narodowej lub etnicznej do omówienia podczas lekcji, a następnie indywidualnie lub w grupie tworzy pracę inspirowaną jej treścią.

Klasy VII i VIII

Uczeń:

- 1) pracując w grupie, przygotowuje i realizuje wydarzenie kulturalne lub artystyczne w języku mniejszości narodowej lub etnicznej;
- 2) przynajmniej raz w roku szkolnym przygotowuje twórczą interpretację lektury w języku mniejszości narodowej lub etnicznej w wybranej formie.

Warunki i sposób realizacji podstawy programowej języka mniejszości narodowej lub etnicznej

Nauczanie języka mniejszości narodowej lub etnicznej powinno łączyć rozwój językowy uczniów z ich kulturą, historią i tożsamością. Kluczowe jest, aby język był używany w naturalnych sytuacjach – jako narzędzie codziennej komunikacji i wyrażania siebie. Uczniowie powinni mieć możliwość swobodnego mówienia i pisanie, tworzenia własnych wypowiedzi i prezentowania tematów związanych z ich doświadczeniem. Ważne jest stosowanie aktywnych metod pracy – projektów, inscenizacji, działań grupowych i pracy z tekstami kultury – które angażują i rozwijają samodzielność uczniów. Zajęcia powinny być dostosowane do zróżnicowanego poziomu znajomości języka – zarówno uczniów dwujęzycznych, jak i tych uczących się języka mniejszości jako drugiego. Przedmiot pełni funkcję nie tylko edukacyjną, lecz także społeczną – wzmacnia więzi ze wspólnotą i poczucie przynależności. Dlatego istotna jest współpraca ze środowiskiem lokalnym i rodzinami

uczniów. Język mniejszości traktowany jest jako element dziedzictwa i sposób budowania tożsamości, a szkoła jako przestrzeń wspierająca ten proces. Elastyczne podejście do nauczania, dostosowane do lokalnych warunków i potrzeb uczniów, pozwala uczynić ten przedmiot żywym, autentycznym i osadzonym w codzienności.

Szkoła powinna zapewnić odpowiednie warunki organizacyjne i materiałowe oraz wspierać nauczycieli w prowadzeniu zajęć w sposób zaangażowany i zgodny z charakterem mniejszości, którą reprezentują uczniowie.

JĘZYK REGIONALNY – JĘZYK KASZUBSKI

Cele nauczania

1. Rozumienie wypowiedzi ustnych i pisemnych.
2. Tworzenie wypowiedzi ustnych i pisemnych.
3. Odbiór i interpretacja dzieł literackich oraz innych tekstów kultury.
4. Poznawanie dziedzictwa kulturowego Kaszubów z uwzględnieniem historii, geografii i przyrody.
5. Uczestniczenie w kulturze regionu.
6. Kształtowanie postawy szacunku i odpowiedzialności za dziedzictwo kulturowe regionu.

Specyfika i struktura przedmiotu

Edukacja w zakresie języka kaszubskiego w szkole podstawowej rozwija przede wszystkim kompetencje fundamentalne uczniów – językowe – oraz kompetencje przekrojowe. Ich rozwój przebiega jednocześnie w dwóch dopełniających się obszarach: nauki języka kaszubskiego – konwersacja, odbiór tekstów i tworzenie wypowiedzi – oraz wiedzy o języku i kulturze kaszubskiej rozumianej jako dziedzictwo materialne i niematerialne Kaszubów. Istotnym składnikiem tego nauczania jest budowanie sprawczości uczniów, w tym branie odpowiedzialności za własne działania oraz ich wpływ na siebie, innych ludzi i świat.

Efektem edukacji w zakresie języka kaszubskiego jest przygotowanie ucznia do udziału w życiu wspólnoty lokalnej, regionalnej, narodowej i wielokulturowej. Proces uczenia się ma

charakter interdyscyplinarny i ma ścisły związek ze środowiskiem zewnętrznym, które w najbliższym kontakcie stanowi rodzina, a w szerszej perspektywie wspólnota społeczna – regionalna, krajowa, europejska, globalna.

Efekty uczenia osiąmane na języku kaszubskim pozostają w związku z modułami tematycznymi i znajdują dopełnienie w korelacjach międzyprzedmiotowych.

Na drugim i trzecim etapie edukacyjnym wyróżniono następujące działy:

1. Słuchanie wypowiedzi w języku kaszubskim.
2. Czytanie w języku kaszubskim.
3. Tworzenie wypowiedzi ustnych w języku kaszubskim.
4. Tworzenie wypowiedzi pisemnych w języku kaszubskim.
5. Przetwarzanie wypowiedzi ustnych i pisemnych.
6. Rozwijanie zasobu słownictwa w języku kaszubskim.
7. Rozwijanie umiejętności gramatycznych.
8. Odbiór i interpretacja dzieł literackich i innych tekstów kultury.
9. Poznawanie dziedzictwa kulturowego Kaszubów z uwzględnieniem historii, geografii i przyrody.

Rozwijanie poczucia przynależności do wspólnoty, w tym kaszubskiej, odbywa się w szczególności poprzez wzmacnianie i celebrowanie więzi, tradycji, świąt i uroczystości kaszubskich, udział w różnorodnych wydarzeniach związanych z promowaniem języka i kultury kaszubskiej oraz docenienie różnorodności środowiska, w którym uczeń funkcjonuje. Realizacja nauki języka kaszubskiego odbywa się poprzez zanurzenie ucznia w kulturze.

Dopełnieniem podstawy programowej jest lista lektur, która zawiera wykaz tekstów polecanych do przeczytania przez uczniów w całości lub we fragmentach.

W przypadku niektórych autorów podano konkretny tytuł wiersza lub prozy z większego zbioru, np. legendę czy opowiadanie. Utwory wskazane na liście lektur dla każdego etapu edukacyjnego są dostosowane do wieku ucznia, odnoszą się do grupy rówieśniczej, a także służą kształtowaniu poczucia tożsamości i przynależności regionalnej, co wiąże się z wartościami. Zakorzenienie w regionie pozwala odnaleźć uczniowi swoje miejsce w świecie.

Oczekiwane efekty uczenia się

Klasy IV–VI

1. Słuchanie wypowiedzi w języku kaszubskim. Uczeń:
 - 1) reaguje na polecenia i uwagi;
 - 2) rozpoznaje ogólny sens wypowiedzi informacyjnej i fabularnej;
 - 3) wyodrębnia ważne informacje zawarte w tekstach użytkowych: zaproszeniu, ogłoszeniu, życzeniach, prostej instrukcji.

2. Czytanie w języku kaszubskim. Uczeń:
 - 1) czyta na głos krótkie teksty literackie;
 - 2) omawia z pomocą nauczyciela treść tekstów czytanych po cichu;
 - 3) znajduje w tekście określone informacje;
 - 4) rozpoznaje kompozycję tekstów literackich pisanych prozą i wierszem.

3. Tworzenie wypowiedzi ustnych w języku kaszubskim. Uczeń:
 - 1) poprawnie wymawia samogłoski labializowane i miękkie spółgłoski sz, ż, cz, dż, stosuje intonację językową;
 - 2) prowadzi dialog z zachowaniem zasad etykiety grzecznościowej: zadaje pytania, stosuje wykrzyknienia;
 - 3) opowiada usłyszaną lub przeczytaną bajkę, legendę, historyjkę;
 - 4) opowiada o doświadczeniach własnych i innych osób;
 - 5) opisuje postaci, przedmioty i miejsca.

4. Tworzenie wypowiedzi pisemnych w języku kaszubskim. Uczeń:
 - 1) stosuje odpowiednie znaki diakrytyczne, pisząc tekst w języku kaszubskim;
 - 2) stosuje elementarne zasady ortografii kaszubskiej;
 - 3) zapisuje krótkie zdania z pamięci i ze słuchu;
 - 4) przepisuje i przekształca wypowiedź ze zmianą form gramatycznych w kategorii liczby, czasu, osoby i rodzaju;
 - 5) tworzy teksty użytkowe: zaproszenie, ogłoszenie, życzenia, prostą instrukcję, list prywatny;

- 6) pisze samodzielnie opowiadanie w narracji pierwszoosobowej i trzecioosobowej związane z doświadczeniem życiowym;
 - 7) pisze krótki opis postaci, miejsca, przedmiotu;
 - 8) wzbogaca strukturę składniową wypowiedzi o przydawki i okoliczniki.
5. Przetwarzanie wypowiedzi ustnych i pisemnych. Uczeń:
- 1) nazywa w języku kaszubskim przedstawione w materiałach wizualnych i audiowizualnych obiekty, czynności;
 - 2) formułuje w języku polskim główną myśl tekstu po kaszubsku;
 - 3) formułuje w języku kaszubskim główną myśl tekstu po polsku;
 - 4) tworzy przekład intersemiotyczny;
 - 5) dostosowuje styl wypowiedzi do różnych grup odbiorców.
6. Rozwijanie zasobu słownictwa w języku kaszubskim. Uczeń:
- 1) rozwija słownictwo i związki składniowe w powiązaniu z tematyką tekstów słuchanych i czytanych w zakresie: życie rodzinne ucznia, życie szkolne ucznia, życie osobiste człowieka, życie w środowisku społecznym i przyrodniczym, życie ludzi w Polsce i na świecie;
 - 2) rozpoznaje znaczenie wyrazu w kontekście sytuacyjnym;
 - 3) nazywa obiekty z otoczenia i czynności wykonywane oraz ilustrowane za pomocą obrazów, filmów;
 - 4) opisuje przedmioty, osoby i miejsca z użyciem wyrazów określających;
 - 5) rozpoznaje w wypowiedzi popularne zwroty grzecznościowe i związki frazeologiczne oraz przypisuje im znaczenie;
 - 6) korzysta w sytuacji lekcyjnej ze słownika ortograficznego i słowników tematycznych języka kaszubskiego.
7. Rozwijanie umiejętności gramatycznych. Uczeń:
- 1) rozpoznaje i wyjaśnia strukturę zdania ze względu na cel wypowiedzi;
 - 2) identyfikuje wykonawcę czynności, o której orzeka czasownik w zdaniu pojedynczym;

- 3) rozróżnia związki składniowe w zdaniu pojedynczym, zadaje pytanie do wybranych składników zdania;
 - 4) formułuje zasady pisowni na podstawie obserwacji odpowiednio zestawionych przykładów językowych;
 - 5) rozpoznaje zdanie złożone i opisuje zależność między zdaniami składowymi;
 - 6) stosuje poprawne formy fleksyjne rzeczowników, przymiotników i czasowników w zdaniu;
 - 7) stosuje formy zaimków osobowych i dzierżawczych w liczbie pojedynczej i mnogiej;
 - 8) przekształca zdania pojedyncze w złożone z użyciem adekwatnych spójników: *i, ale, leno, abò, czej, bò, dlôte, chtërny*.
8. Odbiór i interpretacja dzieł literackich i innych tekstów kultury. Uczeń:
- 1) czyta utwory literackie i inne teksty kultury;
 - 2) rozpoznaje i charakteryzuje gatunki literackie omawiane na zajęciach i przypisuje do nich konkretne utwory;
 - 3) identyfikuje wypowiedź jako tekst literacki, informacyjny, publicystyczny lub reklamowy;
 - 4) wymienia elementy świata przedstawionego w prozie i obrazy poetyckie w wierszu;
 - 5) charakteryzuje narratora i podmiot liryczny;
 - 6) omawia problematykę i sens utworu;
 - 7) ocenia postawy i zachowania bohaterów w kontekście uniwersalnych wartości;
 - 8) rozpoznaje i nazywa użyte w wierszu środki stylistyczne, takie jak epitet, porównanie, metafora, a także wyjaśnia ich funkcję w budowaniu sensu wypowiedzi;
 - 9) rozpoznaje powiedzenia i przysłowia kaszubskie oraz objaśnia ich znaczenie;
 - 10) recytuje wybrane kaszubskie utwory w całości lub we fragmentach;
 - 11) rozwija wrażliwość estetyczną, etyczną i kulturową.
9. Poznawanie dziedzictwa kulturowego Kaszubów z uwzględnieniem historii, geografii i przyrody. Uczeń:

- 1) opisuje historię, geografę i przyrodę najbliższej okolicy i wybranych miejsc na Kaszubach;
- 2) identyfikuje wybrane wydarzenia z historii Kaszubów;
- 3) omawia życie i działalność wybranych postaci zapisanych w dziejach Kaszubów;
- 4) wskazuje walory historyczne, geograficzne i przyrodnicze swojej okolicy i innych miejsc w kontekście czytanych tekstów i wyjazdów;
- 5) określa położenie wybranych miejscowości i obiektów fizjograficznych na Kaszubach i odnajduje je na mapie;
- 6) charakteryzuje wybrane obrzędy i tradycje kaszubskie;
- 7) rozpoznaje wybrane postaci z demonologii kaszubskiej;
- 8) odtwarza wybrane tańce, pieśni i zabawy kaszubskie;
- 9) okazuje postawę szacunku wobec dziedzictwa kulturowego Kaszubów.

Klasy VII i VIII

1. Słuchanie wypowiedzi w języku kaszubskim. Uczeń:
 - 1) wykonuje polecenia;
 - 2) rozpoznaje temat i problematykę wypowiedzi;
 - 3) wyodrębnia ważne informacje zawarte w tekstach użytkowych: instrukcji, reklamie, relacji udostępnianych za pomocą różnych środków przekazu;
 - 4) określa sytuację komunikacyjną i rozumie jej wpływ na styl wypowiedzi.
2. Czytanie w języku kaszubskim. Uczeń:
 - 1) czyta na głos różne rodzaje tekstów, dostosowuje sposób prezentacji do odbiorców;
 - 2) omawia treść tekstów czytanych po cichu;
 - 3) znajduje w tekście określone informacje, odróżnia fakty od opinii;
 - 4) rozpoznaje kompozycję krótkich tekstów popularnonaukowych.
3. Tworzenie wypowiedzi ustnych w języku kaszubskim. Uczeń:
 - 1) wypowiada się poprawnie i starannie, zachowując odpowiedni akcent i intonację;
 - 2) prowadzi konwersację: udziela informacji, prosi o pozwolenie, odmawia, wyjaśnia swoje stanowisko, umiejętnie inicjuje i kończy rozmowę, stosuje różne strategie podtrzymania rozmowy;

- 3) rozmawia o tekście literackim, publicystycznym lub popularnonaukowym, wysłuchanej audycji czy wywiadzie, stosując adekwatne środki językowe;
 - 4) wyraża swoje stanowisko w rozmowie i dyskusji;
 - 5) prezentuje publicznie wcześniej przygotowany tekst.
4. Tworzenie wypowiedzi pisemnych w języku kaszubskim. Uczeń:
- 1) pisze z użyciem kaszubskich znaków na urządzeniach elektronicznych;
 - 2) stosuje zasady ortografii kaszubskiej z wykorzystaniem wiedzy o budowie i odmianie wyrazu;
 - 3) stosuje zasady związane z pisownią wielką literą, pisownią łączną i rozłączną rzeczowników, czasowników i przymiotników;
 - 4) pisze teksty z pamięci i ze słuchu;
 - 5) stosuje poprawne formy wyrazów odmienne w samodzielnej wypowiedzi pisemnej;
 - 6) tworzy notatkę z lekcji lub eksploracji terenowej;
 - 7) pisze samodzielnie opowiadanie w narracji pierwszoosobowej i trzecioosobowej związane z doświadczeniem życiowym i lekturą szkolną;
 - 8) redaguje opis postaci, miejsca i przedmiotu, w tym dzieła sztuki: rzeźby, obrazu, pomnika;
 - 9) rozwija struktury składniowe wypowiedzi: informację rozszerza określeniami wyrażonymi przymiotnikiem, rzeczownikiem, liczebnikiem i zaimkiem, przysłówkiem i wyrażeniem przyimkowym.
5. Przetwarzanie wypowiedzi ustnych i pisemnych. Uczeń:
- 1) przekazuje w języku kaszubskim informacje przedstawione w materiałach wizualnych i audiowizualnych;
 - 2) formułuje w języku polskim treść tekstu po kaszubsku;
 - 3) formułuje w języku kaszubskim treść tekstu po polsku;
 - 4) przekazuje w języku kaszubskim informacje sformułowane w języku polskim;
 - 5) przekazuje w języku polskim informacje sformułowane w języku kaszubskim;
 - 6) dostosowuje styl i formę wypowiedzi do różnych grup odbiorców.

6. Rozwijanie zasobu słownictwa w języku kaszubskim. Uczeń:

- 1) rozwija słownictwo i związki składniowe w powiązaniu z tematyką tekstów w zakresie: życie rodzinne ucznia, życie szkolne ucznia, życie osobiste człowieka, życie w środowisku społecznym i przyrodniczym, życie ludzi w Polsce i na świecie, udostępnianych za pomocą różnych środków przekazu;
- 2) rozpoznaje znaczenie wyrazu w kontekście sytuacyjnym i zdaniowym oraz poprzez dedukowanie znaczenia z obserwacji budowy słowotwórczej wyrazu;
- 3) uzupełnia informację o wykonywanej czynności z użyciem przysłówków i wyrażen przyimkowych;
- 4) rozpoznaje popularne związki frazeologiczne w tekstach słuchanych i czytanych;
- 5) wykorzystuje różne strategie kompensacyjne: parafrazę, użycie wyrazów, wyrażen i zwrotów bliskoznacznych;
- 6) stosuje popularne związki frazeologiczne w swoich wypowiedziach ustnych;
- 7) korzysta samodzielnie ze słowników.

7. Rozwijanie umiejętności gramatycznych. Uczeń:

- 1) rozróżnia i wyjaśnia struktury gramatyczne w zdaniu pojedynczym i złożonym;
- 2) wyjaśnia funkcje wyrazów w zdaniu pojedynczym;
- 3) charakteryzuje formy fleksyjne rzeczownika, przymiotnika, liczebnika i czasownika;
- 4) formułuje zasady odmiany wyrazów przez liczby, przypadki i rodzaje na podstawie obserwacji odpowiednio zestawionych przykładów językowych;
- 5) analizuje znaczenie słowotwórcze wyrazów;
- 6) wyjaśnia zapis wyrazów, odwołując się do ich wymowy, budowy słowotwórczej, historii i ogólnie przyjętego zwyczaju;
- 7) odmienia rzeczowniki, przymiotniki, czasowniki, liczebniki główne i porządkowe;
- 8) używa zaimków osobowych i dzierżawczych w odpowiednich formach;
- 9) rozwija struktury składniowe w zdaniu złożonym podrzędnie i współrzędnie.

8. Odbiór i interpretacja dzieł literackich i innych tekstów kultury. Uczeń:

- 1) rozpoznaje gatunki dziennikarskie omawiane na zajęciach i przypisuje do nich konkretne utwory;

- 2) odczytuje sens dosłowny i metaforyczny utworu;
 - 3) interpretuje utwór w kontekście innych tekstów kultury;
 - 4) rozpoznaje kontekst historyczny i kulturowy dzieła;
 - 5) wskazuje w analizowanym utworze symbol, apostrofę, puentę;
 - 6) rozpoznaje komizm i określa jego rodzaje i funkcje;
 - 7) omawia dzieła sztuki: obrazy, grafiki, rzeźby, fotografie;
 - 8) formułuje własne sądy o dziełach literackich;
 - 9) formułuje własne opinie o filmach, koncertach, spektaklach, programach telewizyjnych i radiowych, podcastach;
 - 10) dyskutuje na temat przeczytanego utworu literackiego, tekstu kultury, używając argumentów w obronie swojego stanowiska.
9. Poznawanie dziedzictwa kulturowego Kaszubów z uwzględnieniem historii, geografii i przyrody. Uczeń:
- 1) opisuje historię, geografię i przyrodę Kaszub;
 - 2) charakteryzuje wydarzenia z historii Kaszubów;
 - 3) omawia życie i działalność wybranych przedstawicieli ruchu kaszubsko-pomorskiego;
 - 4) wskazuje atrakcje turystyczne Kaszub i Pomorza;
 - 5) wyjaśnia symbolikę i znaczenie wybranych obrzędów i tradycji kaszubskich;
 - 6) okazuje postawę szacunku wobec dziedzictwa kulturowego Pomorza oraz mniejszości narodowych i etnicznych.

Wymagania dotyczące doświadczeń edukacyjnych

Klasy IV–VI

Uczeń:

- 1) samodzielnie lub w grupie przynajmniej raz w roku odwiedza wybrane muzeum kaszubskie lub inne miejsce ważne dla historii i kultury kaszubskiej i realizuje projekt edukacyjny z nią związany;
- 2) przynajmniej raz w roku uczestniczy w wydarzeniu związanym z językiem lub dziedzictwem kulturowym Kaszubów;

- 3) samodzielnie lub w grupie przynajmniej raz na danym etapie edukacyjnym przygotowuje wydarzenie artystyczne w języku kaszubskim związane z dziedzictwem kulturowym Kaszubów.

Lista lektur

- 1) Roman Drzeżdżon, *Mariolka i ji przigòdë* – wybrane fragmenty;
- 2) Leon Heyke, *Swiat kaszëbsczi*;
- 3) Jan Karnowski, *Jô bë leno chcôł...*;
- 4) Aleksander Majkowski, *Žëcé i przigòdë Remùsa* – rozdział III i inne wybrane fragmenty;
- 5) Janusz Mamelski, *Pisarze žëją. Zéńdzenié z kaszëbską lëteraturą* – opowiadanie o Ceynowie i Derdowskim i inne wybrane fragmenty;
- 6) Janusz Mamelski, *Mack* – wybrane fragmenty;
- 7) Jan Piepka, *Mòje stronë*;
- 8) Danuta Stanulewicz, *Balbina z IV B* – wybrane fragmenty;
- 9) Bernard Sychta, *Kaszëba bël mój tatk*;
- 10) Wybrane bajki, legendy i podania kaszubskie ze zbiorów: Jerzy Samp, *Zakłëta stegna / Zaklâtô stegna*; Bożena Ugowska, *W krainie baśni i bajek kaszubskich / W krôjnie kaszëbsczich brawadów*;
- 11) Wybrana twórczość innych współczesnych pisarzy kaszubskich.

KLASY VII–VIII

Uczeń:

- 1) samodzielnie lub w grupie przynajmniej raz w roku odwiedza wybrane muzeum kaszubskie lub inne miejsce ważne dla historii i kultury kaszubskiej i realizuje projekt edukacyjny z nią związany;
- 2) przynajmniej raz w roku uczestniczy w wydarzeniu związanym z językiem lub dziedzictwem kulturowym Kaszubów;
- 3) przynajmniej raz na danym etapie edukacyjnym przeprowadza rozmowę z przedstawicielem społeczności kaszubskiej, dokumentuje ją i prezentuje w sposób ustalony z nauczycielem.

Lista lektur

- 1) Hieronim Derdowski, *Ò panu Czôrlńsczim, co do Pùcka pò sécë jachôł* – fragmenty pt. *Czôrlńsczi jedze do Pùcka pò sécë i długò nie wrôcô* i pt. *Czôrlńsczi spòtikô sã w òliwsczim kòscele z bracyszkã Léónã, chtëren mù pòkazuje pòrtretë kaszubsczych ksążãt*;
- 2) Jan Drzeżdżon, *Twarz Smętka* – fragment rozdziału pt. *Kòżdi na tim swiece nosy w sercu swòje Pùstczy* i inny wybrany fragment;
- 3) Stanisław Janke, *Bënë i bùtën* – fragmenty rozdziału I;
- 4) Roman Kucharski, *Jón Natrzecy, Szczęniã Swiãców* – fragment;
- 5) Aleksander Majkowski, *Žécé i przigòdë Remùsa* – fragmenty rozdziału XIV i XXII;
- 6) Dariusz Majkowski, *Pòd òkã Jastrë* – rozdział I i III oraz inny wybrany fragment;
- 7) Wybór wierszy: Leon Heyke, Jan Karnowski, Aleksander Labuda, Franciszek Sędzicki, Jan Trepczyk;
- 8) wybrana twórczość innych współczesnych pisarzy kaszubskich;
- 9) wybrane fragmenty dramatu;
- 10) wybrany felieton;
- 11) wybrane słuchowisko, przedstawienie teatralne lub film.

Warunki i sposób realizacji podstawy programowej języka regionalnego – języka kaszubskiego

Nauka języka kaszubskiego w ramach obowiązkowych zajęć edukacyjnych odbywa się w klasie i poza szkołą. Jej integralną częścią są wycieczki do miejsc związanych z kulturą i historią kaszubską, takich jak muzea czy wystawy, a także udział w wydarzeniach kulturalnych, wyjazdy związane z poznawaniem środowiska geograficznego i przyrodniczego Kaszub, warsztaty, spotkania z ciekawymi ludźmi czy projekty edukacyjne. Celem tych form aktywności jest uczestnictwo ucznia w życiu społecznym regionu i kształtowanie postawy szacunku i odpowiedzialności za dziedzictwo kulturowe regionu. Uczniowie doskonalą kompetencje językowe, przekrojowe i sprawczość, a także wchodzą w świat wartości.

W procesie nauczania ważne jest uczenie się z wykorzystaniem narzędzi cyfrowych i zasobów edukacyjnych dostępnych w Internecie. Nauczyciel motywuje uczniów i stwarza warunki do aktywności kulturowej i angażowania się w życie społeczne.

Aby zapewnić skuteczność planowanych działań, niezbędny jest dostęp do obowiązujących lektur, słowników, map, czasopism i gier edukacyjnych oraz materiałów i pomocy dydaktycznych. Zadaniem szkoły jest zapewnienie optymalnych warunków pozwalających na osiągnięcie przez uczniów wskazanych w podstawie programowej efektów uczenia się i zrealizowanie doświadczeń edukacyjnych, w tym umożliwienie realizacji zajęć z języka kaszubskiego w instytucjach związanych z językiem i kulturą kaszubską.

Lekcje języka kaszubskiego koncentrują się na treściach istotnych dla uczniów i jednocześnie stwarzają im możliwość aktywnego posługiwania się językiem, czyli wyrażania siebie. Zorientowanie na treść oznacza, że uczniowie na lekcjach języka zdobywają wiedzę o świecie. Działanie językowe wymaga skutecznej komunikacji, co ma zapewnić rozwijanie – w ścisłym połączeniu – czterech sprawności językowych: słuchania, mówienia, czytania i pisanie. Tym sprawnościom podporządkowane jest uczenie się słownictwa, gramatyki, ortografii i wymowy.

Językiem stosowanym podczas lekcji jest język kaszubski. Nauczyciel, odpowiednio do zaawansowania grupy uczniów, wyjaśnia zadania, formułuje polecenia i reaguje w języku kaszubskim na sytuacje w klasie. Język kaszubski jako język lekcyjny jest elementem autentycznej komunikacji, wspiera umiejętność rozumienia ze słuchu i opanowanie struktur językowych. Zadania językowe obejmujące słuchanie, mówienie, czytanie i pisanie dotyczą treści powiązanych ze światem uczniów, kulturą codzienną oraz tradycją i historią Kaszub i Kaszubów. Treści związane z życiem codziennym są prezentowane poprzez dialogi, idiomy, ilustracje, teksty użytkowe. Literatura wskazana na liście lektur udostępnia uczniom fundamentalną zbiorową wiedzę Kaszubów i o Kaszubach.

Na lekcjach języka kaszubskiego ważne jest stworzenie warunków do pokazania, że to, czego się uczeń nauczył, ma dla niego sens i związek ze światem, w którym żyje. W tym względzie kluczową rolę – po przyswojeniu materiału – ma wykorzystanie nabytej wiedzy i umiejętności językowych w nowych kontekstach.

Do efektywnego wykonywania zadań uczniowie potrzebują wiedzy, jak można uzyskać dostęp do nieznanych słów, jak się uczyć i jak pracować z tekstami. Dlatego nauczyciel

wdraża uczniów do stosowania różnych sposobów uczenia się języka kaszubskiego.

Treści kształcenia językowego i kulturowego są prezentowane w spiralnej progresji, są powtarzane i rozszerzane w różnych kontekstach i formach, aby zapewnić uczniom nowe możliwości działań językowych. Różnorodne konteksty uczenia się zapewniają w szczególnym stopniu zadania i projekty realizowane poza terenem szkoły.

Nauczyciel języka kaszubskiego ma dość często do czynienia z niejednorodnymi pod względem językowym grupami, co wymaga dostosowania form pracy. Indywidualne różnice wynikają m.in. z odmiennych doświadczeń uczniów w zakresie intensywności kontaktu z kulturą i językiem kaszubskim. Możliwości zróżnicowania zadań stwarzają: praca w grupie, w parach, projekty, otwarte formy lekcji, wybór materiałów dydaktycznych, dostosowanie poleceń i pomocy wizualnych.

Do realizacji efektów uczenia się stosowane są odpowiednie do celów metody i techniki pracy na lekcjach wynikające z podejścia zadaniowego i dydaktyki postkomunikacyjnej. Duży nacisk kładzie się na interakcję, uczenie się poprzez odkrywanie oraz gry i zabawy językowe.

Znajomość języka kaszubskiego mierzy się przede wszystkim tym, jak dobrze uczeń rozumie ten język i jak dobrze się w nim komunikuje.

**PODSTAWA PROGRAMOWA KSZTAŁCENIA OGÓLNEGO W SZKOLE
PODSTAWOWEJ DLA UCZNIÓW Z NIEPEŁNOSPRAWNOŚCIĄ INTELEKTUALNĄ W
STOPNIU UMIARKOWANYM LUB ZNACZNYM**

Ogólne cele kształcenia i wychowania

Nadrzędnym celem edukacji szkolnej uczniów z niepełnosprawnością intelektualną w stopniu umiarkowanym lub znacznym jest wspieranie ich wszechstronnego rozwoju w sferze poznawczej, społecznej, emocjonalnej, etycznej i fizycznej, a także wsparcie ich w pełnym wykorzystaniu i rozwoju indywidualnego potencjału zarówno jako jednostek, jak i członków społecznej i demokratycznej wspólnoty. Edukacja kształtuje postawy oparte na dbałości o dobro wspólne, szacunku do innych, pielęgnowaniu tradycji i kultury narodowej oraz rozwija poczucie odpowiedzialności i postawy patriotyczne.

Kształcenie ogólne w szkole podstawowej ma na celu:

- 1) rozwijanie kompetencji fundamentalnych: językowych, matematycznych, cyfrowych i ruchowych, niezbędnych do skutecznego i zdrowego funkcjonowania w różnych sytuacjach życiowych oraz do dalszej nauki;
- 2) budowanie przez uczniów wiedzy pozwalającej rozumieć otaczający ich świat i poznawać go w toku nauki na kolejnych etapach edukacji;
- 3) rozwijanie kompetencji przekrojowych: poznawczych, społecznych i osobistych, pozwalających uczniom działać w szkole i poza nią, z korzyścią dla siebie i wspólnego dobra;
- 4) budowanie sprawczości uczniów w procesie uczenia się i realizacji zamierzonych celów, w tym branie odpowiedzialności za własne działania i ich wpływ na siebie, innych ludzi i świat;
- 5) wprowadzanie uczniów – we współpracy z rodzicami – w świat wartości i przygotowywanie ich do pełnienia ról społecznych, dokonywania odpowiedzialnych wyborów etycznych w trosce o siebie i wspólnotę;

- 6) rozwijanie aspiracji i ciekawości uczniów, kształtowanie ich nastawienia na rozwój i wzmacnianie motywacji do dalszej nauki.

Działalność dydaktyczna i wychowawcza szkoły oparta jest na następujących wartościach: wolność i odpowiedzialność, wspólnota i szacunek, prawda, dobro i piękno, sprawiedliwość, solidarność. Kluczowe jest wspieranie uczniów w podejmowaniu decyzji, wyrażaniu własnych potrzeb i opinii oraz w dokonywaniu wyborów dostosowanych do ich możliwości.

Działalność dydaktyczna i wychowawcza szkoły określona jest przez:

- 1) szkolny zestaw programów nauczania,
- 2) program wychowawczo-profilaktyczny szkoły.

Opis efektów uczenia się odnoszących się do wiedzy, umiejętności oraz kompetencji zdobywanych przez uczniów z niepełnosprawnością intelektualną w stopniu umiarkowanym lub znacznym jest zgodny z odpowiednimi poziomami Polskiej Ramy Kwalifikacji¹⁾).

Kompetencje

1. Kompetencje fundamentalne

Kompetencje fundamentalne stanowią podstawę procesu rozwoju i edukacji. Ich opanowanie i doskonalenie jest warunkiem koniecznym do skutecznego i zdrowego funkcjonowania w sytuacjach życiowych oraz dalszej nauki, w tym zdobywania wiedzy i umiejętności oraz rozwijania kompetencji przekrojowych i sprawczości.

Do kompetencji fundamentalnych należą:

- 1) kompetencje językowe – zdolność skutecznego porozumiewania się w mowie i piśmie, a także z wykorzystaniem komunikacji wspomagającej i alternatywnej (AAC) oraz w polskim języku migowym (PJM). Obejmują umiejętność rozumienia wypowiedzi ustnej i słuchanego lub czytanego tekstu literackiego i nieliterackiego, analizowania i przetwarzania informacji, formułowania własnej wypowiedzi w sposób zrozumiały dla odbiorcy i dostosowany do sytuacji;
- 2) kompetencje matematyczne – zdolność do rozumowania matematycznego oraz wykorzystywania pojęć i narzędzi matematyki w sytuacjach praktycznych. Obejmują

¹⁾ ¹⁾Ustawa z dnia 22 grudnia 2015 r. o Zintegrowanym Systemie Kwalifikacji (Dz.U. z 2024 r. poz.1606).

znajomość i rozumienie pojęć, tworzenie strategii matematycznych oraz dokonywanie obliczeń w różnych sytuacjach życiowych;

- 3) kompetencje cyfrowe – zdolność skutecznego, krytycznego i odpowiedzialnego korzystania z technologii cyfrowych, w tym pozyskiwania i analizowania informacji w środowisku cyfrowym, w celu uczenia się i sprawnego funkcjonowania w społeczeństwie;
- 4) kompetencje ruchowe – zdolność do świadomego wykorzystywania i rozwijania własnego potencjału ruchowego jako podstawy aktywnego i zdrowego stylu życia. Obejmują umiejętność planowania i podejmowania aktywności fizycznej oraz kształtowanie zdrowych nawyków w codziennym funkcjonowaniu.

Rozwijanie kompetencji fundamentalnych jest zadaniem wszystkich nauczycieli. To proces ciągły, prowadzony na wszystkich etapach kształcenia: od przedszkola do szkoły ponadpodstawowej i realizowany na wszystkich zajęciach.

2. Kompetencje przekrojowe

Kompetencje przekrojowe to zdolności do efektywnego działania w różnych sytuacjach w szkole i poza nią, także w życiu społecznym, poprzez zastosowanie w praktyce wiedzy, umiejętności i postaw rozwijanych w szkole.

Kompetencje przekrojowe przekładają się na efekty uczenia się określone dla poszczególnych zajęć oraz cele działalności wychowawczej szkoły.

Rozwijanie kompetencji przekrojowych uczniów jest wspólnym zadaniem wszystkich nauczycieli. Odbywa się w ramach wszystkich zajęć.

Kompetencje poznawcze:

- 1) rozwiązywanie problemów – zdolność poszukiwania i realizacji pomysłów, które umożliwią osiągnięcie zamierzonego celu. Obejmuje analizę problemu, identyfikowanie rozwiązań i ich ocenę oraz zastosowanie wybranego rozwiązania;
- 2) krytyczne myślenie – zdolność oceny informacji w celu wyciągania racjonalnych wniosków, unikania błędów poznawczych, manipulacji i uprzedzeń. Obejmuje gromadzenie, analizę i syntezę informacji, wnioskowanie i wykorzystywanie informacji oraz rozpoznawanie manipulacji;

- 3) kreatywne myślenie – zdolność tworzenia nieszablonowych i wartościowych pomysłów. Obejmuje rozwijanie własnej ciekawości, kreowanie pomysłów i ich udoskonalanie oraz wytrwałość twórczą.

Kompetencje społeczne:

- 1) współpraca – zdolność do działania w grupie, która opiera się na wzajemnym szacunku, konstruktywnym podziale ról i wspólnym osiąganiu celów. Obejmuje budowanie relacji wokół celów, efektywną komunikację, przyjmowanie roli dostosowanej do sytuacji, wspólne podejmowanie decyzji oraz harmonizowanie współpracy;
- 2) dbanie o innych – zdolność do empatycznego dostrzegania, nazywania i wspierania realizacji potrzeb innych osób i zbiorowości. Obejmuje rozpoznawanie i nazywanie potrzeb innych osób, reagowanie na nie w sposób otwarty i życzliwy, budowanie relacji i dbanie o nie, podejmowanie działań na rzecz dobra wspólnego oraz dbanie o otoczenie.

Kompetencje osobiste:

- 1) kierowanie sobą – zdolność mówienia we własnym imieniu o swoich sprawach, świadomego podejmowania działań mających na celu samodoskonalenie, realizację aspiracji, systematyczne poszerzanie wiedzy i umiejętności. Obejmuje rozwój i uczenie się, rozwijanie samodzielności i wytrwałości, podejmowanie autorefleksji i wyciąganie wniosków oraz wzmacnianie własnej motywacji;
- 2) dbanie o siebie – zdolność rozpoznawania, wyrażania i zaspokajania własnych potrzeb fizycznych, emocjonalnych i psychicznych, z poszanowaniem woli i perspektyw innych. Obejmuje troskę o zdrowie i dobre samopoczucie, rozpoznawanie, nazywanie i wyrażanie emocji, radzenie sobie ze stresem oraz wyznaczanie bezpiecznych granic w relacjach z innymi.

Efekty uczenia się w zakresie kompetencji przekrojowych są uwzględniane przez nauczycieli w planowaniu wszystkich zajęć realizowanych z uczniami oraz przez szkołę w tworzeniu i realizacji programu wychowawczo-profilaktycznego.

3. Sprawczość

Sprawczość to podejmowanie działań, które mają wpływ na osobę je podejmującą i innych

(otoczenie), oraz branie za te działania odpowiedzialności. Sprawczość jest warunkiem przejścia od zdolności do faktycznej aktywności poprzez autonomiczne formułowanie celów i podejmowanie działań konstruktywnie wpływających na jednostkę i jej otoczenie. Sprawczość obejmuje także aktywność ucznia w procesie uczenia się dostosowaną do jego indywidualnych możliwości.

Ze sprawczością silnie powiązane są:

- 1) poczucie przynależności do wspólnoty – przekonanie jednostki, że jest częścią grupy, która ją akceptuje, potrzebuje i docenia oraz do której ta osoba może wnieść twórczy wkład;
- 2) nastawienie na rozwój – przekonanie, że zdolności podlegają zmianom i mogą się rozwijać dzięki zaangażowaniu, wysiłkowi i wytrwałości;
- 3) przekonanie o własnej skuteczności – przekonanie o swojej zdolności do wykonywania określonych zadań i osiągnięcia celów, także w niekorzystnych okolicznościach;
- 4) samoregulacja – zdolność przekładania myśli na działania zmierzające do realizacji określonych celów i świadomego kierowania swoją aktywnością.

Główne formy rozwijania sprawczości w nauczaniu to:

- 1) przejmowanie współodpowiedzialności za proces uczenia się, współdecydowanie w sprawach związanych z uczeniem się;
- 2) wykorzystywanie wiedzy zdobytej w szkole do rozwiązywania codziennych problemów poza szkołą;
- 3) samodzielne, ze wsparciem lub zespołowe prowadzenie obserwacji i prostych eksperymentów;
- 4) prezentowanie własnej wiedzy i umiejętności oraz efektów swojej pracy;
- 5) dzielenie się wiedzą i umiejętnościami, w tym wzajemne nauczanie;
- 6) zaangażowanie w realizację indywidualnych lub grupowych projektów edukacyjnych,
- 7) samoocena oraz przyjmowanie i udzielanie informacji zwrotnej;
- 8) samodzielne lub ze wsparciem pogłębianie wiedzy i umiejętności;
- 9) rozwijanie zainteresowań powiązanych z nauczanymi treściami.

Rozwijanie sprawczości uczniów w obszarze działalności wychowawczej odbywa się w szczególności poprzez umożliwianie uczniom następujących form zaangażowania:

- 1) pracy z indywidualnymi celami rozwojowymi;
- 2) aktywności w samorządzie uczniowskim (w klasie i szkole) lub radzie szkoły;
- 3) wolontariatu i innych form zaangażowania na rzecz dobra wspólnego;
- 4) rozwijania własnych pasji i zainteresowań pozaszkolnych;
- 5) dostrzegania i (samodzielnego lub wspólnego z innymi) rozwiązywania problemów w klasie lub szkole;
- 6) uczestnictwa w procesach konsultacyjnych lub podejmowaniu decyzji dotyczących klasy lub szkoły.

Działalność wychowawcza szkoły

Działalność wychowawcza szkoły skupia się na wprowadzeniu ucznia w świat wartości, rozwijaniu sprawczości, samodzielności oraz kompetencji osobistych i społecznych. Przejawia się w codziennych działaniach nauczycieli oraz innych pracowników szkoły. Widać ją w codziennych aktywnościach uczniów, interakcjach z rodzicami oraz w etosie szkoły – jej normach i regułach, relacjach, podejściu do uczenia oraz stylu zarządzania oddziałem klasowym i szkołą.

Wychowanie szkolne uwzględnia podmiotowość ucznia, jego potrzeby oraz dobrostan. Treści i działania wychowawcze realizowane w ramach programu wychowawczo-profilaktycznego powinny być zróżnicowane, adekwatne do celów edukacyjnych i oparte na aktualnej wiedzy. Cele i zadania szkoły w zakresie działalności wychowawczej są opisane w programie wychowawczo-profilaktycznym, uwzględniającym podstawę programową kształcenia ogólnego dla uczniów z niepełnosprawnością intelektualną w stopniu umiarkowanym lub znacznym oraz specyficzne cele danej szkoły, wynikające z diagnozy potrzeb uczniów. Ich realizacja jest zadaniem zarówno całej szkoły, jak i każdego nauczyciela, w szczególności wychowawcy. Działania wychowawcze obejmują całą społeczność szkolną. Są prowadzone w czasie zajęć lekcyjnych i poza nimi. Podlegają ewaluacji i są modyfikowane, by w pełni realizować szkolne cele wychowawcze i odpowiadać na potrzeby uczniów.

Wychowanie do wartości

Wartości są fundamentem procesu wychowania. Szkoła wychowuje do wolności i

odpowiedzialności, wspólnoty i szacunku, prawdy, dobra i piękna, sprawiedliwości i solidarności, niezależności i uczestnictwa.

Wychowanie do wartości odbywa się poprzez codzienne szkolne doświadczenia: na lekcjach, przerwach, zajęciach pozalekcyjnych, wycieczkach, szkolnych wydarzeniach i uroczystościach oraz w kontakcie nauczyciela z uczniem. Uczniowie rozpoznają wartości w swoim życiu i nauce, dokonują wyborów i przejawiają zgodne z nimi zachowania. Wychowanie do wartości wymaga:

- 1) odwoływania się do nich w treściach nauczania na różnych zajęciach oraz w doświadczeniach uczniów;
- 2) stosowania metod nauczania, które są z nimi spójne;
- 3) tworzenia doświadczeń, które zakładają: podmiotowość i autonomię, równość i włączenie, działanie i współdziałanie;
- 4) umożliwienia uczniom wyrażania swojego zdania, opinii, współtworzenia rzeczywistości szkolnej;
- 5) budowania kultury refleksji i dialogu, w atmosferze poszanowania dla tradycji.

Wychowanie do sprawczości

Działania wychowawcze szkoły wzmacniają sprawczość uczniów, o ile kształtują postawy proaktywne oraz pokazują, że indywidualny i zbiorowy głos ma znaczenie. Oto najważniejsze sposoby rozwijania sprawczości:

- 1) rozwijaniu samoregulacji sprzyja: indywidualizacja podejścia do uczniów, nauczanie oparte na doświadczeniu i działaniu, wiązanie nauki z potrzebami uczniów oraz wyzwaniami świata;
- 2) rozwijanie przekonania o własnej skuteczności odbywa się poprzez: wspieranie uczniów w wyznaczaniu celów edukacyjnych, dążeniu do nich i ich osiągnięciu, wzmacnianie odpowiedzialności i decyzyjności uczniów w kwestiach związanych z nauką i codziennym życiem klasy i szkoły;
- 3) rozwijanie nastawienia na rozwój wymaga: kształtowania nastawienia „jeszcze nie umiem, ale dalej się uczę”, kultura prób i błędów, kultura wsparcia i współpracy, a nie rywalizacji;

- 4) rozwijanie poczucia przynależności do wspólnoty odbywa się w szczególności przez: wzmacnianie i celebrowanie więzi, tradycji i szkolnych rytuałów, docenianie różnorodności, budowanie relacji opartych na zaufaniu, a nie kontroli.

Wychowanie rozwijające kompetencje społeczne i osobiste

Działania wychowawcze mają szczególne znaczenie dla rozwoju kompetencji społecznych. Służą temu takie formy, jak wspólna praca na lekcji, projekty i akcje społeczne, wolontariat, a także działania samorządu uczniowskiego, w tym udział w podejmowaniu decyzji dotyczących życia klasy i szkoły oraz współorganizowanie aktywności oraz wydarzeń szkolnych i lokalnych.

Proces wychowania wspiera także rozwój kompetencji osobistych, w tym kierowania sobą i dbania o siebie. Szczególnie istotne w tym kontekście jest podmiotowe traktowanie ucznia, wzmacnianie poczucia, że jego dobrostan i potrzeby są brane pod uwagę oraz że może liczyć na wsparcie, gdy przejmuje odpowiedzialność za własną naukę i aktywność społeczną. Aby to umożliwić, nauczyciele tworzą warunki do pracy i refleksji nad postępami, trudnościami i sposobami ich przezwyciężenia.

Obszary działalności wychowawczej szkoły

Działalność wychowawcza szkoły obejmuje szeroki zakres działań na rzecz wsparcia uczniów w wymiarze zarówno indywidualnym, jak i grupowym, prowadzonych zawsze z poszanowaniem praw ucznia. W wymiarze indywidualnym uczniowie są wspierani przez nauczycieli i wychowawców w rozwijaniu swoich kompetencji i wprowadzaniu w życie osobistych celów. W wymiarze grupowym nauczyciele podejmują działania, które budują więź i wspólnotę klasową i szkolną.

Istotnym elementem procesu wychowawczego jest monitorowanie postępów uczniów przez wszystkich nauczycieli. Regularne informowanie o postępach oraz docenianie wysiłku uczniów sprzyja ich dalszemu rozwojowi. Monitorowanie postępów ucznia obejmuje także autorefleksję oraz informację zwrotną ze strony nauczycieli i rówieśników.

Nauczyciele i wychowawcy dostosowują zakres wsparcia do indywidualnych potrzeb uczniów, uwzględniając ich wiek i etap rozwoju, a stopień zaangażowania dorosłych oraz sposób realizacji działań dostosowany jest do możliwości rozwojowych każdego ucznia.

Zajęcia z wychowawcą – działania wychowawcze realizowane w ramach zajęć edukacyjnych

Zadaniem szkoły jest przygotowywanie uczniów do stopniowego przejmowania odpowiedzialności za własny rozwój. Podczas zajęć wychowawczych uczeń formułuje ważne dla siebie cele rozwojowe, związane z kompetencjami osobistymi i społecznymi oraz sprawczością. Nauczyciel-wychowawca pomaga uczniowi w ich określeniu i zaplanowaniu realizacji w czasie zajęć oraz poza nimi.

Uczniowie z niepełnosprawnością intelektualną w stopniu umiarkowanym lub znacznym wymagają pomocy ze strony nauczycieli w wyznaczaniu celów oraz ich realizacji. Proces ten wymaga współpracy ze środowiskiem domowym. Szkoła stopniowo przygotowuje uczniów do samodzielnego kierowania własnym rozwojem tak, by w kolejnych etapach edukacji przejmowali coraz większą odpowiedzialność za swoje postępy, ucząc się planowania, podejmowania decyzji i działań oraz refleksji.

Podczas zajęć wychowawczych uczniowie nabywają umiejętność budowania społeczności opartych na zasadach harmonijnego współżycia, uczą się podejmowania refleksji o swoich doświadczeniach szkolnych, a także tego, jak wykorzystywać narzędzia wspierające ich w planowaniu i realizacji własnego rozwoju. Poznają pozytywne wzorce funkcjonowania, żeby je stosować oraz rozpoznawać i kontrolować zachowania niepożądane. W czasie zajęć wychowawca wspiera uczniów w budowaniu relacji rówieśniczych opartych na zaufaniu, współpracy i wzajemnej trosce, a także w dbaniu o dobrą atmosferę w klasie.

Zakres zagadnień i sposoby działania wychowawców różnią się w zależności od wieku uczniów, ich potrzeb i umiejętności. Na wszystkich etapach powinny one obejmować takie zagadnienia jak:

- 1) tworzenie dobrych relacji w różnych społecznościach i przyjmowanych rolach;
- 2) budowanie własnego światopoglądu, wewnętrznego systemu wartości i sądów etycznych;
- 3) rozwiązywanie konfliktów i zapobieganie sytuacjom konfliktowym;
- 4) rozpoznawanie zachowań ryzykownych i wykorzystywanie strategii ich unikania;
- 5) podejmowanie refleksji na temat własnej roli w różnych wspólnotach;
- 6) kształtowanie kompetencji społecznych i rozwijanie uważności na potrzeby różnych osób i grup;
- 7) kształtowanie kompetencji osobistych i rozwijanie własnej sprawczości;

- 8) bezpieczne zachowanie się w sytuacjach zagrożeń czasu pokoju i wojny;
- 9) kształtowanie odpowiedzialności za swoje działania, grupę, klasę, szkołę, wspólnotę lokalną i ojczyznę;
- 10) podejmowanie refleksji o sobie jako człowieku uczącym się;
- 11) planowanie własnego rozwoju rozumianego jako proces trwający przez całe życie.

Zadania szkoły

Realizacja zadań edukacyjnych i wychowawczych oparta jest na głębokim zrozumieniu funkcjonowania ucznia w trzech powiązanych wymiarach: biologicznym, psychologicznym i społecznym. W tym celu szkoła stosuje wielospecjalistyczną ocenę poziomu funkcjonowania ucznia (WOPFU). Ocena ta stanowi punkt wyjścia do opracowania indywidualnego programu edukacyjno-terapeutycznego (IPET), który obejmuje działania wspierające rozwój ucznia we wszystkich istotnych obszarach życia – edukacyjnym, społecznym, emocjonalnym, komunikacyjnym i motorycznym.

Szkoła realizuje swoje zadania poprzez:

- 1) tworzenie warunków niezbędnych do zapewnienia uczniowi poczucia bezpieczeństwa, komfortu psychicznego oraz wzmocnienia poczucia własnej wartości, akceptacji i samoakceptacji w procesie integracji ze środowiskiem, jednocześnie wspierających aktywność i uczestnictwo w życiu klasy, szkoły i środowiska lokalnego;
- 2) zapewnienie uczniowi udziału w niezbędnych zajęciach rewalidacyjnych, wynikających z jego indywidualnych potrzeb oraz realizacji zaleceń zawartych w orzeczeniu o potrzebie kształcenia specjalnego, z uwzględnieniem możliwości łączenia uczniów w zespoły o zbliżonych możliwościach i potrzebach rozwojowych;
- 3) wprowadzenie elementów wiedzy o rozwoju człowieka, w tym zagadnień dotyczących seksualności oraz przygotowania do pełnienia ról w dorosłości;
- 4) włączenie uczniów w życie społeczności lokalnej poprzez uczenie świadomości własnych praw, samostanowienie i samorzecznictwo, a także przygotowanie ich do samodzielnego, świadomego, skutecznego i satysfakcjonującego uczestnictwa w życiu osobistym, rodzinnym, zawodowym i obywatelskim;
- 5) zapewnienie równych szans edukacyjnych wszystkim uczniom poprzez identyfikowanie i usuwanie barier w procesie kształcenia, ze szczególnym uwzględnieniem

indywidualizacji, obejmującej dobór efektów uczenia się oraz poziomu wsparcia odpowiednich do potrzeb i możliwości każdego ucznia;

- 6) wspieranie przechodzenia między kolejnymi etapami edukacyjnymi, a także między zespołami klasowymi oraz skutecznego powrotu do nauki po dłuższej nieobecności, w tym spowodowanych chorobą lub innymi zdarzeniami losowymi;
- 7) podejmowanie współpracy z rodzicami/opiekunami uczniów oraz z instytucjami i organizacjami działającymi w środowisku lokalnym na rzecz wspierania rozwoju uczniów.

Formy zajęć

W szkole podstawowej wyodrębnia się:

- 1) zajęcia edukacyjne:
 - a) porozumiewanie się,
 - b) edukacja środowiskowa,
 - c) edukacja społeczna,
 - d) edukacja osobista i zdrowotna,
 - e) edukacja artystyczna,
 - f) wychowanie fizyczne,
 - g) etyka;
- 2) zajęcia rewalidacyjne;
- 3) zajęcia z zakresu pomocy psychologiczno-pedagogicznej.

Osią wszystkich działań edukacyjnych jest dążenie do osiągnięcia przez ucznia optymalnego poziomu rozwoju. Prowadzą do tego formy zajęć, ściśle ze sobą powiązane i wzajemnie się przenikające. Całość działań edukacyjnych ma charakter zintegrowany, a jego organizacja jest dostosowana do indywidualnych możliwości ucznia. Podstawą aktywności jest praktyczne działanie, które w sposób świadomy i celowy wspiera rozwój ucznia, wzmacniając jego niezależne funkcjonowanie w życiu codziennym i społecznym.

Porozumiewanie się dotyczy praktycznego nabywania języka, rozwijania kompetencji językowych, w tym umiejętności komunikacyjnych w bliskim i dalszym środowisku w mowie, w piśmie i w każdy możliwy dla ucznia sposób zapewniający mu niezależność i

aktywne uczestnictwo, w tym z zastosowaniem komunikacji wspomagającej i alternatywnej (AAC) lub w polskim języku migowym (PJM). Opisane w efektach uczenia się zagadnienia dotyczące porozumiewania się powinny być realizowane w toku wszystkich zajęć.

Edukacja środowiskowa koncentruje się na rozwijaniu praktycznych umiejętności życiowych związanych z funkcjonowaniem w środowisku lokalnym i przestrzeni publicznej. Dotyczy także obszaru przyrodniczo-matematycznego oraz techniki i technologii informacyjno-komunikacyjnej. Poprzez różnorodne doświadczenia, obserwacje i eksperymenty wspiera rozwój poznawczy uczniów, ucząc ich analizy, klasyfikowania i wyciągania wniosków. Kluczowym aspektem tych zajęć jest wyposażenie ucznia w umiejętności uczenia się i zdobywania doświadczeń – między innymi poprzez bezpieczne korzystanie z prostych narzędzi i urządzeń codziennego użytku. Tego typu aktywność nie tylko wspiera rozwój kompetencji poznawczych i umiejętności manualnych, lecz także wzmacnia samodzielność oraz poczucie sprawczości ucznia, co stanowi fundament jego niezależności i aktywnego uczestnictwa w życiu społecznym.

Edukacja społeczna obejmuje nabywanie umiejętności, które umożliwiają współzycie z innymi ludźmi – uczeń uczy się zasad komunikacji, wyrażania emocji, nawiązywania i podtrzymywania relacji, współpracy oraz rozwiązywania konfliktów. Równocześnie poznaje swoje miejsce i rolę w rodzinie, klasie i szkole, ucząc się współodpowiedzialności, współdziałania i przestrzegania ustalonych zasad. Wprowadzenie do zagadnień obywatelskich, instytucjonalnych, patriotycznych odbywa się poprzez poznawanie zasad uczestnictwa w życiu społecznym.

Edukacja osobista i zdrowotna obejmuje naukę dbania o zdrowie fizyczne, psychiczne i seksualne, higienę, odżywianie, samoobsługę oraz rozwój podstawowych umiejętności życiowych. Zajęcia te wspierają budowanie samoświadomości i niezależności uczniów, rozwijają umiejętność rozpoznawania oraz komunikowania własnych potrzeb, a także kształtują pozytywny obraz siebie i wzmacniają poczucie własnej wartości. W ramach edukacji osobistej uczniowie uczą się dbania o siebie, w tym planowania dnia, korzystania z toalety, samodzielnego ubierania się, przygotowywania prostych, zdrowych posiłków. Istotnym elementem jest również wiedza na temat specyfiki rozwoju na różnych etapach życia, profilaktyka zdrowotna oraz nauka udzielania pierwszej pomocy. Zajęcia te odgrywają

ważną rolę w budowaniu dobrostanu uczniów – wzmacniają poczucie sprawczości, bezpieczeństwa i komfortu, a także uczą podejmowania odpowiedzialnych decyzji związanych ze zdrowiem i codziennym funkcjonowaniem. Ponadto rozwijają świadomość własnego ciała, emocji i granic, co sprzyja lepszemu samopoczuciu i bezpieczeństwu uczniów oraz wspiera rozwój tożsamości osobistej i przygotowania do dorosłości.

Edukacja artystyczna rozwija kreatywność, wyobraźnię oraz zdolności manualne i poczucie estetyki uczniów. Twórcze działania plastyczne, muzyczne, teatralne i taneczne stwarzają uczniom przestrzeń do przeżywania, wyrażania emocji oraz osobistych refleksji. W zależności od potrzeb i możliwości uczniów mogą to być zajęcia z rysunku, malarstwa, kolażu, batiku, modelowania, rytmiki, teatru, pantomimy, tańca, muzykoterapii i wielu innych form ekspresji. Zajęcia te kształtują wrażliwość estetyczną oraz poczucie tożsamości kulturowej, a także umożliwiają aktywne i satysfakcjonujące spędzanie czasu wolnego.

Wychowanie fizyczne to zajęcia ruchowe, które rozwijają sprawność motoryczną, koordynację ruchową, kondycję fizyczną, orientację w przestrzeni i schemacie ciała oraz motorykę małą. Poprzez gry zespołowe, zabawy ruchowe, ćwiczenia sportowe oraz udział w imprezach rekreacyjnych, uczniowie nie tylko poprawiają swoją sprawność fizyczną, lecz także uczą się zasad współzawodnictwa w duchu fair play i przestrzegania reguł. Ważnym aspektem wychowania fizycznego jest również kształtowanie pozytywnego nastawienia do aktywności fizycznej i zdrowego odżywiania jako form dbania o zdrowie i dobrostan.

Etyka to zajęcia, których celem jest wprowadzenie uczniów w świat wartości, szacunku do siebie i innych oraz wspieranie prawidłowego funkcjonowania w relacjach międzyludzkich. Kluczowe jest tu rozwijanie postaw moralnych, takich jak rozpoznawanie dobra i zła, naśladowanie pozytywnych wzorców, internalizacja podstawowych norm społecznych oraz kształtowanie postaw opartych na wartościach: szacunku, odpowiedzialności, empatii i współdziałaniu. Treści te są obecne i realizowane w sposób zintegrowany podczas wszystkich zajęć edukacyjnych. Codzienne sytuacje dydaktyczne i wychowawcze stwarzają naturalne okazje do wzmacniania postaw prospołecznych, rozwijania empatii, odpowiedzialności oraz budowania pozytywnych relacji z rówieśnikami i dorosłymi.

Zajęcia rewalidacyjne mają charakter terapeutyczny, usprawniający, doskonalący, korygujący

oraz stymulujący. Umożliwiają zapewnienie uczniowi aktywności wspomagających osiągnięcie optymalnego poziomu funkcjonowania poprzez rozwijanie takich umiejętności jak np. spostrzeganie, myślenie przyczynowo-skutkowe, pamięć i koncentracja uwagi, sprawność manualna i graficzna czy przetwarzanie sensoryczne. Pozytywnie wpływają na funkcje motoryczne ucznia, jego umiejętności społeczne, orientację przestrzenną, poruszanie się i umiejętności komunikacyjne, dzięki planowaniu, tworzeniu i wprowadzaniu indywidualnych pomocy do komunikacji.

Zajęcia z zakresu pomocy psychologiczno-pedagogicznej obejmują działania diagnostyczne, terapeutyczne, edukacyjne, profilaktyczne oraz wspierające rozwój osobisty, społeczny i emocjonalny ucznia. Ich celem jest umożliwienie pełnego uczestnictwa w życiu społecznym, edukacyjnym i kulturowym, z poszanowaniem indywidualnego potencjału oraz zasad podmiotowości i inkluzji.

Dzięki współpracy różnych specjalistów działania są interdyscyplinarne i kompleksowe oraz dostosowane do potrzeb ucznia, wzmacniając jego samodzielność, odpowiedzialność i poczucie wpływu, a także umożliwiając aktywne funkcjonowanie w środowisku szkolnym i społecznym.

Oczekiwane efekty uczenia się

1. Porozumiewanie się. Uczeń:

- 1) reaguje na obecność drugiej osoby, na dotyk, mimikę, dźwięk; używa do komunikacji dźwięków, mowy ciała, mimiki, gestów;
- 2) zwraca na siebie uwagę, kieruje uwagę drugiej osoby, sygnalizuje, że czegoś potrzebuje lub chce więcej, protestuje, odmawia;
- 3) reaguje na komunikaty werbalne i niewerbalne kierowane do niego lub do grupy, w tym patrzy na mówiącego, odpowiada słowem lub gestem, wykonuje polecenia, stosuje wokalizacje, pojedyncze słowa, frazy, zdania;
- 4) rozmawia zgodnie z zasadami interakcji społecznej z drugą osobą lub w grupie, w tym zwraca się w kierunku rozmówcy, nawiązuje kontakt wzrokowy, inicjuje kontakt, zachowuje akceptowalny dystans, rozpoczyna rozmowę, dostosowuje się do rozmówcy i tematu rozmowy, podtrzymuje rozmowę, dopytuje, czeka na swoją kolej, kończy rozmowę;

- 5) rozmawia z różnymi osobami w różnych sytuacjach, w różnych miejscach w dostępny dla siebie sposób, w tym z pomocą komunikacji wspomagającej i alternatywnej (AAC), polskiego języka migowego (PJM);
- 6) przedstawia się, mówi o sobie i swoich planach, wyraża potrzeby, emocje i opinie, uzasadnia swoje zdanie, wyjaśnia zachowania i motywacje; opowiada o wydarzeniach z przeszłości, teraźniejszości i przyszłości, stosując odpowiednie określenia czasu;
- 7) przekazuje informacje, formułuje instrukcje, komentuje, żartuje, mówi komplementy, prosi o pomoc, stosuje formy grzecznościowe, informuje o sytuacjach niebezpiecznych i przekraczających jego granice;
- 8) używa technologii asystującej w celu wsparcia komunikacji, programów notujących oraz narzędzi komunikacji wspomagającej i alternatywnej (AAC);
- 9) przepisuje i zapisuje litery, słowa, zdania oraz krótkie teksty – po śladzie, ze słuchu i z pamięci;
- 10) używa umiejętności pisania w codziennych sytuacjach, w tym podpisuje się, sporządza notatkę, opracowuje proste teksty użytkowe. Posługuje się pismem jako narzędziem komunikacji;
- 11) odczytuje litery, pojedyncze wyrazy, zdania; odczytuje w różnych sytuacjach życiowych dane oraz proste teksty użytkowe, w tym teksty w języku prostym i teksty łatwe do czytania i rozumienia (ETR);
- 12) wypowiada się na temat wysłuchanego tekstu, w tym krótkich tekstów literackich, tekstów piosenek i tekstów użytkowych; rozpoznaje głównych bohaterów bajek, baśni i legend, wskazuje charakterystyczne elementy utworu oraz porządkuje wydarzenia według kolejności, odróżnia postacie pozytywne i negatywne.

2. Edukacja środowiskowa:

- 1) obszar przyrodniczo – matematyczny. Uczeń:
 - a) uczestniczy w procesie uczenia się, w tym celowo posługuje się zmysłami, aby świadomie poznawać otaczającą rzeczywistość, obserwuje, naśladuje, wyciąga wnioski,
 - b) rozpoznaje i porządkuje obiekty według różnych cech i określa ich położenie w przestrzeni,

- c) stosuje podstawowe pojęcia matematyczne, rozpoznaje podstawowe figury geometryczne, liczy elementy zbiorów, posługuje się liczbami, wykonuje działania na obiektach i z pomocą kalkulatora,
 - d) rozpoznaje monety i banknoty, wyjaśnia ich przeznaczenie, wykonuje proste operacje pieniężne, korzystając także z nowoczesnych form płatności,
 - e) korzysta z narzędzi pomiarowych, w tym miarki, termometru, zegara; stosuje określenia związane z czasem, w tym: wczoraj, dzisiaj, jutro, nazwy dni tygodnia; korzysta z kalendarza,
 - f) obserwuje i opisuje zjawiska przyrodnicze, w tym pogodowe, oraz cykliczne zmiany zachodzące w przyrodzie, w tym związane z porami roku,
 - g) rozpoznaje wybrane rośliny i je pielęgnuje przez sianie, sadzenie, podlewanie; wskazuje rośliny jadalne i niejadalne, rozpoznaje części jadalne roślin,
 - h) opisuje zwierzęta domowe, hodowlane, leśne; omawia sposoby opieki nad nimi i reagowania na sytuacje ich krzywdzenia,
 - i) wskazuje na mapie Polski ważne miejsca i krainy geograficzne, stosuje nazwy wybranych obszarów przyrodniczych, takich jak las, góry, morze, oraz wskazuje charakterystyczne dla nich rośliny i zwierzęta,
 - j) nazywa swoją ojczyznę, jej stolicę, państwa sąsiadujące; nazywa i opisuje swoją miejscowość i region, wskazuje ich charakterystyczne cechy,
 - k) opisuje Ziemię jako planetę będącą częścią Układu Słonecznego,
 - l) wymienia i stosuje zachowania proekologiczne, w tym zbieranie i segregowanie odpadów, oszczędzanie energii i wody,
 - ł) okazuje wrażliwość na piękno i różnorodność przyrody;
- 2) obszar techniki i technologii informacyjno-komunikacyjnej. Uczeń:
- a) rozpoznaje proste urządzenia techniczne; określa ich zastosowanie i zasady bezpiecznego użytkowania,
 - b) planuje i wykonuje proste prace techniczne; rozpoznaje materiały i narzędzia; realizuje konstrukcje według instrukcji lub własnych pomysłów,
 - c) przestrzega zasad bezpieczeństwa podczas pracy technicznej; rozróżnia narzędzia wymagające ostrożności i unika sytuacji zagrożenia,
 - d) wymienia i opisuje środki transportu lądowego, wodnego i powietrznego oraz ich infrastrukturę; korzysta ze środków transportu publicznego,

- e) rozpoznaje zawody rzemieślnicze, w tym zawody związane z naprawą zepsutego sprzętu;
- f) korzysta z urządzeń cyfrowych w codziennym życiu; obsługuje podstawowe funkcje w telefonie i komputerze, w tym używa aplikacji oraz przeglądarek internetowych,
- g) przestrzega zasad higieny cyfrowej i cyberbezpieczeństwa, w tym wskazuje osobę dorosłą, do której może zgłosić niepokojącą sytuację w sieci,
- h) odróżnia świat realny od wirtualnego, w tym w grach, reklamach, mediach społecznościowych.

3. Edukacja społeczna:

1) relacje międzyludzkie, w tym rodzinne. Uczeń:

- a) rozpoznaje członków rodziny, określa ich role i relacje między nimi, wskazuje zasady panujące w rodzinie, uczestniczy w ich ustalaniu i stosuje się do nich,
- b) wyjaśnia, że w rodzinie ponosi się wspólne wydatki, że pieniądze nie są nieograniczone i należy je dzielić między różne potrzeby,
- c) dostrzega, że członkowie rodziny mogą mieć różne obowiązki domowe i ma świadomość, że ich wykonywanie ma wartość, nawet jeśli nie wiąże się z otrzymywaniem pieniędzy,
- d) uczestniczy w tradycjach i rytuałach, rozumie znaczenie świąt rodzinnych,
- e) rozpoznaje wartości ważne w relacjach, takie jak zaufanie, szacunek, pomoc i uczciwość; stara się nimi kierować w codziennym życiu, respektuje sygnały granic innych osób,
- f) nazywa swoje emocje w trudnych sytuacjach, takich jak choroba lub śmierć bliskiej osoby, wskazuje osoby, które mogą udzielić wsparcia,
- g) zauważa, że ludzie różnią się wyglądem, zachowaniem, potrzebami i sposobem myślenia, akceptuje te różnice i szanuje odmienność innych,
- h) podejmuje próby nawiązywania i utrzymywania relacje z rówieśnikami, rozpoznaje kolegów z klasy, podejmuje próby zaprzyjaźniania się, odróżnia przyjaźń od innych relacji,
- i) dostrzega, kiedy ktoś czuje się samotny lub pomijany i okazuje wsparcie słowem, gestem lub inną formą pomocy,

- j) identyfikuje sytuacje społeczne, w których może czuć się niekomfortowo, rozpoznaje sytuacje konfliktowe i zachowania przemocowe, podejmuje próby rozwiązania konfliktów, zgłasza potrzebę pomocy,
 - k) współpracuje z grupą, uczestniczy w podejmowaniu decyzji, rozumie wpływ innych na swoje emocje i zachowanie, próbuje akceptować wspólnie podjęte decyzje, nawet jeśli nie są zgodne z jego oczekiwaniami,
 - l) zna swoje prawa i respektuje prawa innych, w tym prawa dziecka, ucznia i osób z niepełnosprawnościami, komunikuje swoje granice w sposób jasny i adekwatny;
- 2) życie domowe i szkolne. Uczeń:
- a) zna swoje miejsce zamieszkania – podaje adres i numer telefonu, opisuje dom, jego otoczenie, pomieszczenia oraz ich funkcje, a także wyjaśnia, kiedy i dlaczego potrzebna jest znajomość tych informacji,
 - b) dba o porządek i estetykę przestrzeni domowej – przestrzega zasad utrzymywania czystości i wykonuje obowiązki domowe,
 - c) podaje przykłady prac wykonywanych w domu i szkole oraz wyjaśnia, dlaczego są potrzebne,
 - d) wyjaśnia, że praca wiąże się z wykonywaniem obowiązków i że dzięki niej ludzie otrzymują pieniądze potrzebne do życia,
 - e) rozróżnia przestrzeń prywatną i wspólną – stosuje zasady dotyczące intymności i prywatności w domu,
 - f) orientuje się w środowisku szkolnym, zna nazwę i adres szkoły, rozpoznaje pomieszczenia, identyfikuje pracowników i ich role, korzysta z planu zajęć, przestrzega zasad obowiązujących w szkole i klasie,
 - g) angażuje się w życie szkoły, zna rolę samorządu uczniowskiego i uczestniczy w jego działaniach;
- 3) życie w dorosłości. Uczeń:
- a) wyjaśnia, na czym polegają relacje romantyczne, opisuje różne formy związków, w tym między osobami przeciwnej i tej samej płci, zna zasady zawierania małżeństwa oraz podstawowe informacje o poczęciu, ciąży, porodzie i adopcji,

- b) omawia, na czym polega odpowiedzialne rodzicielstwo, podaje przykłady różnych modeli rodzin oraz różnorodności płciowej, podkreślając szacunek dla każdej osoby i formy życia rodzinnego,
- c) określa, co to znaczy być obywatelem i nazywa prawa i obowiązki, jakie się z tym wiążą; rozpoznaje symbole narodowe, wyjaśnia ich znaczenie i zachowuje się adekwatnie w sytuacjach oficjalnych,
- d) rozpoznaje i opisuje swoją miejscowość, region i ojczyznę – nazywa charakterystyczne cechy swojego otoczenia, przywołuje ważne wydarzenia i obiekty historyczne oraz wskazuje stolicę Polski i państwa graniczące,
- e) rozpoznaje podstawowe organy władzy państwowej, wskazuje związane z nimi osoby i ich zadania, a także opowiada o ważnych wydarzeniach w kraju i za granicą, przywołując wybrane fakty, postacie i wyrażając własne wrażenia,
- f) rozpoznaje lokalne instytucje publiczne i punkty usługowe, w tym wspierające osoby z niepełnosprawnościami, zna ich funkcje i zasady korzystania z nich,
- g) jest gotów do włączania się w działania wspierające społeczność lokalną, także te o charakterze charytatywnym,
- h) nazywa i charakteryzuje wybrane zawody, dopasowuje je do swoich możliwości i zainteresowań, planuje swoją przyszłość zawodową, zna osoby wspierające go w tym procesie,
- i) dokonuje prostych wyborów zakupowych, porównuje ceny i rozumie, że nie zawsze można kupić wszystko, co się chce,
- j) rozumie, że ludzie pracują w różnych zawodach, a ich praca jest potrzebna, aby inni mogli korzystać z produktów i usług przez nich wytwarzanych bądź świadczonych,
- k) wskazuje podstawowe zasady obowiązujące w miejscu pracy, w tym punktualność, odpowiedni ubiór, współpraca,
- l) podpisuje dokument, wyjaśnia znaczenie swojego podpisu oraz wskazuje sytuacje, w których należy zachować ostrożność przy podpisywaniu;

4. Edukacja osobista i zdrowotna:

- 1) edukacja osobista. Uczeń:

- a) identyfikuje swoją płeć, nazywa cechy swojego wyglądu i charakteru oraz wskazuje swoje mocne strony i umiejętności,
 - b) rozpoznaje i nazywa swoje emocje i potrzeby, w tym sensoryczne, społeczne i emocjonalne,
 - c) rozpoznaje własne preferencje i potrzeby dotyczące odpoczynku i aktywności, w tym sposobów spędzania czasu wolnego; zainteresowań, osób do towarzystwa,
 - d) dostrzega i akceptuje swoje potrzeby i ograniczenia, w tym wynikające z niepełnosprawności,
 - e) kończy zadania, akceptuje, że popełnianie błędów jest naturalne w procesie uczenia się,
 - f) wybiera sposób działania, potrafi wyjaśnić swój wybór i ulepszać wykonanie zadania na podstawie wcześniejszych doświadczeń,
 - g) reaguje na informacje zwrotne i współpracuje z innymi, wyraża swoje zdanie z szacunkiem dla innych,
 - h) rozumie znaczenie odpoczynku i relaksu dla zdrowia, planuje przerwy i dba o swoje samopoczucie,
 - i) wskazuje części intymne, uznaje, że każda część ciała zasługuje na ochronę; chroni własne granice cielesne i respektuje granice innych,
 - j) rozróżnia zmiany zachodzące w ciele w okresie dzieciństwa, dojrzewania i dorastania u kobiet i mężczyzn,
 - k) szanuje relacje międzyludzkie i wybory innych – wie, że bliskość wymaga zgody obu stron;
- 2) edukacja zdrowotna. Uczeń:
- a) dba o higienę osobistą, w tym rozpoznaje potrzebę mycia, dobiera środki higieniczne, korzysta z toalety i wykonuje czynności pielęgnacyjne w odpowiedniej kolejności,
 - b) rozpoznaje sygnały z ciała, takie jak odczuwanie bólu, dyskomfortu fizycznego i psychicznego, i reaguje na nie; sygnalizuje potrzebę kontaktu z personelem medycznym,

- c) rozpoznaje wybrane substancje szkodliwe dla zdrowia, wyjaśnia, dlaczego są niebezpieczne, wskazuje sposoby unikania kontaktu z nimi i odmawia ich przyjęcia w sytuacji symulowanej,
 - d) dba o zdrowie i bezpieczeństwo, przestrzega zasad zdrowego trybu życia, rozpoznaje objawy chorób, przestrzega zasad sanitarno-epidemiologicznych, przygotowuje się do wizyt u lekarzy i stosuje się do zaleceń medycznych,
 - e) dostrzega wpływ otoczenia na zdrowie, w tym hałasu, zanieczyszczeń, temperatury; dba o higienę swojego otoczenia,
 - f) rozpoznaje głód i pragnienie, komunikuje potrzeby i preferencje żywieniowe,
 - g) przygotowuje proste posiłki; rozpoznaje potrawy i składniki; utrzymuje porządek podczas gotowania i spożywania, przestrzega zasad kultury,
 - h) dobiera ubranie, w tym do sytuacji, preferencji, pogody; rozpoznaje swoje ubrania i buty, zauważa, kiedy odzież jest brudna lub nieodpowiednia pod względem rozmiaru,
 - i) dba o odzież, dobiera sposób prania i pielęgnacji ubrań odpowiednio do ich rodzaju oraz potrafi korzystać z informacji zawartych na metkach;
- 3) pierwsza pomoc. Uczeń:
- a) rozpoznaje sytuacje zagrożenia i podejmuje podstawowe działania, w tym powiadamia dorosłego, dzwoni pod numer alarmowy, ewakuuje się w bezpieczne miejsce,
 - b) wymienia składniki wyposażenia apteczki i korzysta z jej podstawowych elementów, w tym do opatrywania drobnych skaleczeń,
 - c) omawia podstawowe zasady udzielania pierwszej pomocy; jest gotów do sprawdzenia stanu poszkodowanego, ułożenia go w pozycji bezpiecznej,
 - d) rozpoznaje zagrożenia środowiskowe i wie, jak należy się w takiej sytuacji zachować.

5. Edukacja artystyczna. Uczeń:

- 1) wyraża emocje i rozumienie świata poprzez ruch, gest, głos, mimikę oraz dzieli się swoimi odczuciami jako odbiorca i twórca sztuki;
- 2) nazywa instytucje kultury oraz uczestniczy w wydarzeniach kulturalnych;

- 3) tworzy prace artystyczne; dobiera techniki i narzędzia do materiałów, wykonuje prace według instrukcji lub własnego pomysłu, prezentuje je i opowiada o ich przeznaczeniu;
 - 4) posługuje się narzędziami pisarsko-plastycznymi; stosuje prawidłowy chwyt i kontroluje nacisk narzędzia na podłoże; wykonuje ćwiczenia grafomotoryczne;
 - 5) reaguje na elementy muzyki, takie jak tempo, rytm, dynamika, barwa i natężenie dźwięku oraz określa ich wpływ na nastrój i emocje;
 - 6) rozpoznaje wybrane instrumenty muzyczne, rozróżnia ich brzmienia, podejmuje próby gry na prostych instrumentach lub przedmiotach codziennego użytku;
 - 7) angażuje się w małe zespoły wokalne, instrumentalne i taneczne;
 - 8) wykonuje ćwiczenia oddechowe, artykulacyjne i emisji głosu;
 - 9) stosuje muzykę do relaksacji – wykorzystuje ćwiczenia oddechowe i koncentracyjne z podkładem muzycznym do wyciszenia i redukcji napięcia;
 - 10) rozpoznaje lub wykonuje hymn państwowy oraz wybrane pieśni patriotyczne z zachowaniem odpowiedniej postawy;
 - 11) rozpoznaje wybrane dzieła polskich kompozytorów i malarzy, dostrzega ich znaczenie dla kultury i dzieli się własną opinią na ich temat.
6. Wychowanie fizyczne. Uczeń:
- 1) rozpoznaje części ciała wykorzystywane w ruchu i nazywa podstawowe czynności ruchowe;
 - 2) wykonuje i dostosowuje sekwencje ruchowe, w tym realizuje proste układy ruchowe zgodnie z instrukcją, łączy znane ruchy w nowe kombinacje, rozróżnia tempo i siłę;
 - 3) wykonuje ćwiczenia ruchowe, które wymagają równowagi i koordynacji ciała, stosuje różne sposoby poruszania się, takie jak skakanie, czołganie się czy omijanie obiektów;
 - 4) rozumie pojęcia przestrzenne w odniesieniu do własnego ciała i otoczenia, w tym: nad, pod, obok, w, między, przed, za;
 - 5) ćwiczy sprawność fizyczną, w tym rozwija siłę i wytrzymałość, uczestniczy w grach i zabawach ruchowych, współdziała z innymi, stosuje się do ustalonych reguł;

- 6) stosuje się do zasad bezpieczeństwa podczas ćwiczeń i zabaw ruchowych; sygnalizuje potrzebę przerwania wysiłku z powodu zmęczenia lub bólu;
- 7) dba o prawidłową postawę ciała i prawidłowe wzorce ruchowe; dopasowuje siłę mięśni do wykonywanej aktywności;
- 8) szanuje sprzęt sportowy i dba o porządek po zakończeniu zajęć ruchowych;
- 9) rozpoznaje dyscypliny i wydarzenia sportowe, określa role uczestników, odróżnia zachowania sportowe od niesportowych, kulturalnie kibicuje;
- 10) manipuluje przedmiotami, przekłada je z ręki do ręki, chwyta i rotuje drobne obiekty;
- 11) wykonuje ćwiczenia fizyczne wspierające wyciszenie i radzenie sobie z napięciem.

Wymagania dotyczące doświadczeń edukacyjnych

W każdym roku nauczyciele wybierają co najmniej dwa doświadczenia edukacyjne do realizacji z uczniami. Działania edukacyjne są dostosowane do indywidualnych zainteresowań, potrzeb, możliwości i tempa pracy uczniów, a ich realizacja przebiega przy odpowiednim poziomie wsparcia nauczycieli. Uczniowie:

- 1) uczestniczą w wydarzeniu artystycznym lub odwiedzają instytucję kultury, a następnie dzielą się swoimi wrażeniami i refleksjami poprzez wybraną formę ekspresji;
- 2) samodzielnie lub w grupie prowadzą obserwację zjawisk przyrodniczych dotyczących pogody, roślin, zwierząt, dzielą się swoimi spostrzeżeniami podczas zajęć;
- 3) planują i przeprowadzają prosty eksperyment, którego wyniki analizują i omawiają, wyciągając wspólne wnioski;
- 4) w grupach tworzą model lub makietę prostej konstrukcji, np. wiatraczka, wykorzystując dostępne materiały, w tym z odzysku, wspólnie modyfikują konstrukcję i rozwiązują problemy techniczne;
- 5) odwiedzają lokalną instytucję publiczną, np. urząd, pocztę, bibliotekę, przychodnię lekarską, poznają i omawiają jej funkcjonowanie i znaczenie w życiu społeczności;
- 6) uczestniczą w rozmowie ze świadkiem historii, przedstawicielem społeczności lokalnej, inspirującą osobą reprezentującą interesujący zawód, dziedzinę sztuki bądź pasję; następnie w wybranej formie prezentują, czego się dowiedzieli;

- 7) wspólnie tworzą pracę plastyczną, muzyczną lub teatralną, która stanowi ich autorską wypowiedź artystyczną i wyraża wspólne przeżycia, emocje lub pomysły;
- 8) działając w grupie, angażują się w przygotowanie obchodów upamiętniających ważną rocznicę lub święto narodowe, w tym decydują, w jaki sposób zorganizują obchody;
- 9) działając w grupie, realizują inicjatywę na rzecz innej osoby lub grupy, decydują, w jakiej formie chcą wyrazić troskę.

Warunki i sposób realizacji podstawy programowej dla uczniów z niepełnosprawnością intelektualną w stopniu umiarkowanym lub znacznym

W procesie nauczania najistotniejsze jest uwzględnianie różnorodnych ścieżek, którymi podążają uczniowie z niepełnosprawnością intelektualną oraz dostosowanie poziomu i charakteru wsparcia niezbędnego do osiągnięcia zamierzonych celów edukacyjnych. Warunkiem indywidualnego podejścia jest dobranie takiego wsparcia, które pozwoli na osiągnięcie pełni możliwości ucznia, a bez którego potencjał ucznia nie zostałby zrealizowany. Elastyczne i precyzyjne dostosowanie form oraz intensywności oddziaływań do indywidualnych możliwości, tempa rozwoju i poziomu samodzielności jest możliwe dzięki zastosowaniu trzystopniowego modelu poziomu wsparcia. Model ten sprzyja efektywnemu różnicowaniu pracy w grupie, a jednocześnie jest realnym narzędziem do wdrażania indywidualizacji nauczania.

Pierwszy poziom dotyczy uczniów funkcjonujących z dużą niezależnością. Potrafią oni samodzielnie wykonywać wiele codziennych zadań, rozumieją obowiązujące w ich otoczeniu zasady społeczne i stosują się do nich. Są w stanie wyrażać potrzeby, podejmować decyzje i uczestniczyć w zajęciach edukacyjnych dostosowanych do ich możliwości. Główne cele edukacyjne na tym poziomie obejmują przygotowanie ucznia do samodzielnego funkcjonowania w środowisku lokalnym, rozumienie i stosowanie prostych instrukcji, rozwijanie umiejętności praktycznych i społecznych oraz doskonalenie kompetencji osobistych.

Drugi poziom obejmuje uczniów z częściową samodzielnością, którzy mimo potrzeby pomocy w codziennych czynnościach potrafią aktywnie uczestniczyć w prostych formach edukacji i życia społecznego. Posługują się komunikacją wspomagającą i alternatywną, a

proces edukacyjny ukierunkowany jest na rozwój ich umiejętności samoobsługowych, komunikacyjnych oraz zdolności do współpracy w grupie.

Na trzecim poziomie znajdują się uczniowie wymagający pełnego zaangażowania osoby wspierającej. Potrzebują oni pomocy we wszystkich czynnościach oraz stałej obecności opiekuna ze względu na znacznie ograniczone możliwości komunikacyjne, poznawcze i ruchowe. W ich przypadku działania edukacyjne koncentrują się przede wszystkim na budowaniu relacji, stymulacji sensorycznej, rozwijaniu umiejętności porozumiewania się oraz wzmacnianiu podstawowych reakcji na bodźce.

Trzystopniowy model poziomu wsparcia pozwala nauczycielom i specjalistom precyzyjnie określić zakres potrzeb danego ucznia, a następnie zaplanować działania edukacyjne, terapeutyczne i wychowawcze w sposób adekwatny do jego rzeczywistego poziomu funkcjonowania.

Ma to szczególne znaczenie przy opracowywaniu indywidualnego programu edukacyjno-terapeutycznego (IPET). Określenie poziomu wsparcia w IPET umożliwia jasne sformułowanie celów krótko- i długoterminowych, dobór odpowiednich metod, strategii dydaktycznych, form komunikacji i zakresu pomocy ze strony nauczycieli wspomagających oraz asystentów.

Przy ustalaniu kierunków pracy należy uwzględniać aktualny poziom funkcjonowania ucznia, strefę najbliższego rozwoju, indywidualne tempo rozwoju, kompetencje komunikacyjne, zainteresowania, uzdolnienia, mocne strony ucznia i towarzyszące mu bariery. Uwzględnienie poziomu ma za zadanie wspierać lepszą organizację środowiska edukacyjnego, planowanie przestrzeni, dobór pomocy dydaktycznych, a także współpracę z rodziną ucznia.

W procesie kształcenia uczniów szczególnie rekomendowane jest wykorzystanie nauczania całościowego, sytuacyjnego i zintegrowanego, które angażuje wielozmysłowe poznawanie otaczającego świata.

W szkole organizuje się oddziały edukacyjno-terapeutyczne. O doborze uczniów do oddziałów decydują ich możliwości psychofizyczne i potrzeby rozwojowe. Najważniejszym kryterium ma być dobro ucznia i uzasadnione przekonanie, że zostały dla niego stworzone najkorzystniejsze warunki, które będą wspomagać jego rozwój. Należy elastycznie planować

zajęcia, dostosowując je do aktualnego stanu emocjonalnego i zainteresowań ucznia. Możliwe jest czasowe uczestniczenie ucznia w zajęciach innego zespołu klasowego lub w zajęciach rewalidacyjnych. Czas zajęć i przerw należy dostosować do możliwości i potrzeb uczniów. Wszystkie, nawet niewielkie postępy ucznia muszą być dostrzegane, natomiast brak postępów nie podlega wartościowaniu negatywnemu.

W celu wsparcia wszystkich uczniów w dążeniu do biegłości w zakresie kompetencji podstawowych i przekrojowych konieczne jest zacieśnienie współpracy z rodziną i budowanie relacji opartej na szacunku. Współpraca ta musi polegać na włączeniu rodziny w działalność prowadzoną na terenie szkoły, a także, w miarę możliwości, kontynuowaniu przez rodziców niektórych elementów tej działalności w domu ucznia oraz wspólnej realizacji priorytetowych celów w edukacji ich dziecka. Pożądany jest udział rodziców w konsultacjach dotyczących funkcjonowania ucznia i wspieranie przez szkołę ich wysiłków w pracy z uczniem. Istotne w pracy z uczniem i jego rodziną jest zaangażowanie nauczyciela, akceptacja podmiotowości ucznia, a także elastyczne podejście do zmieniających się potrzeb dziecka i jego otoczenia. Budowanie programu musi bazować na relacji opartej na uważności, w tym zwróceniu uwagi na emocje, opinie, potrzeby, możliwości i zachowania ucznia oraz sposoby jego komunikowania się.

Komunikowanie się, w tym przy użyciu komunikacji wspomagającej i alternatywnej (AAC) oraz polskiego języka migowego (PJM), jest nadrzędną umiejętnością warunkującą optymalny poziom rozwoju dziecka, koniecznym warunkiem jego dobrostanu, bycia sprawczym i aktywnego uczestnictwa w życiu społecznym. Zamieszczone w podstawie programowej efekty uczenia się z obszaru porozumiewania się należy realizować w toku wszystkich zajęć prowadzonych z udziałem ucznia. Zespół nauczycieli określa i wdraża dostępne dla ucznia sposoby komunikowania się, uwzględniając preferencje dziecka i podjęte wcześniej działania związane z pracą nad rozwijaniem komunikacji. Dla każdego ucznia o złożonych potrzebach w komunikowaniu się zespół opracowuje indywidualny system komunikacji, w tym zestaw pomocy do komunikowania i strategii korzystania z nich, które będą zawsze dostępne w szkole i poza nią. Nauczyciele tworzą indywidualne pomoce z udziałem ucznia i jego rodziny. Zestaw pomocy do komunikowania się musi mieć charakter otwarty i rozwojowy, być dostosowany do indywidualnych potrzeb i możliwości ucznia oraz regularnie aktualizowany – również z uwzględnieniem nowoczesnych technologii

asystujących, w tym urządzeń i oprogramowania wspierających rozwój i komunikację.

Sposoby organizowania środowisk edukacyjnych

Realizacja ogólnych celów kształcenia i wychowania oraz efektów uczenia się określonych w podstawie programowej kształcenia ogólnego dla uczniów z niepełnosprawnością intelektualną w stopniu umiarkowanym lub znacznym w szkole podstawowej wymaga stosowania opisanych poniżej sposobów organizowania środowisk edukacyjnych:

- 1) wszechstronny rozwój – doświadczenie szkolne powinno wspierać wszechstronny rozwój każdego dziecka w sferze poznawczej, społecznej, emocjonalnej, etycznej i fizycznej;
- 2) aktywność poznawcza – dzieci i młodzież są podmiotami procesu uczenia się; ich udział w jego planowaniu, aktywność poznawcza i zaangażowanie, w tym uczenie się w działaniu i aktywność w interakcjach społecznych, są kluczowymi czynnikami sprzyjającymi uczeniu się i nauczaniu;
- 3) wychowanie – jest równoprawnym obok kształcenia elementem funkcjonowania szkoły i zadaniem wszystkich nauczycieli, szczególnie w zakresie wprowadzania w świat wartości, rozwijania kompetencji społecznych i osobistych oraz sprawczości;
- 4) dobrostan – szkoła dąży do zapewnienia dobrostanu wszystkim dzieciom i młodzieży oraz traktuje go jako warunek skutecznego uczenia się i harmonijnego rozwoju;
- 5) przestrzeń edukacyjna – nauczyciele w przemyślany sposób kształtują przestrzeń klasy i szkoły, tak by sprzyjała uczeniu się oraz dobrostanowi uczniów; wykorzystują także otoczenie szkoły jako miejsce działań edukacyjnych;
- 6) edukacja włączająca – szkoła uwzględnia zróżnicowane potrzeby rozwojowe i edukacyjne uczniów, zapewnia indywidualizację procesu kształcenia oraz umożliwia monitorowanie i systematyczne wsparcie ich rozwoju, z uwzględnieniem zasad projektowania uniwersalnego w edukacji oraz racjonalnych usprawnień;
- 7) metody nauczania – proces uczenia się i nauczania wymaga stosowania zróżnicowanych metod nauczania, form i środków o udowodnionej skuteczności, dostosowanych do celów edukacyjnych oraz potrzeb osób uczących się; dobór metod to obszar autonomii, eksploracji i innowacji nauczycieli;
- 8) wykorzystanie wiedzy – szkoła stwarza uczniom warunki pozwalające na praktyczne wykorzystanie zdobywanej wiedzy i kompetencji oraz zastosowanie ich poza szkołą;

- 9) wspólnota – szkoła wykorzystuje społeczny charakter uczenia się; proces edukacyjny zakłada budowanie wspólnoty uczącej się i wspólnoty społecznej poprzez równoważenie celów indywidualnych i dobra wspólnego;
- 10) rodzice i opiekunowie – w procesie edukacyjnym istotna jest spójność oddziaływań szkoły i środowiska rodzinnego osiągnięta dzięki partnerskiej współpracy; rodzice i opiekunowie współuczestniczą w edukacji dzieci, a szkoła kształtuje ten proces profesjonalnie i zapewnia niezbędną pomoc rodzinie w jej działaniach wychowawczych oraz opiekuńczych;
- 11) interdyscyplinarność i relacje ze światem zewnętrznym – proces uczenia się przyjmuje także charakter interdyscyplinarny i zachowuje ścisły związek ze środowiskiem zewnętrznym jako naturalnym kontekstem budowania wiedzy, kompetencji i sprawczości uczniów oraz ich wykorzystania; prowadzi do aktywnego uczestnictwa uczniów w życiu społecznym.